

ဒေသနာပြု



တစ်ကောင်တည်း ဒါ ပါ ဝတ်

ဝတ္ထုများ

MAT...
WERT SINGER

BURMESE
CLASSIC
COM



ဒေါက်တာကလပ်ဖွဲ့တစ်

သို့ မဟုတ်

အနုမြူသူလျှို့



၁၉၄၄-ခု၊ ဇန်နဝါရီလ စနေနေ့ ဖြစ်၏။

ခန္ဓာကိုယ်သေးသွယ်ပြီး အသားအရည်ဝါဖန်းဖန်း ရှိသော လူရွယ်သည် နယူးယောက်မြို့ အရှေ့ဘက်ရှိ တတိယရိပ်သာထောင့်တွင် လမ်းသလားနေပေသည်။ သူ၏ဦးခေါင်းထိပ်မှာ ပြောင်လျက်ရှိပြီး ထူလွန်းလှသော မျက်မှန်ကို တပ်ထားသည်။ ညာဘက်လက်တွင်မူ ကား တင်းနစ်ဘောလုံးကို ကိုင်ထားသည်မှာ အဝေးကပင် မြင်နိုင် ပေသည်။ သူသည် ထိုလမ်းထိပ်မှာပင် အချိန် ကြာမြင့်စွာ ရပ်နေရသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အကြောဆိုင် ကိုမှာ တောင့်တင်

မြတ်စာပေ

ဘောင်သင်စိုး

လျှောက်နှိုးနေ၏။ သူ၏ အားအင်ကုန်ခမ်း နေပြီဖြစ်သော မျက်စိအစုံမှာ သူ၏ ခေရာလှသော အခြေအနေကို ဖော်ပြသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ အသက် ၄၀-ခန့်ရှိ လူတင်သောက် ရောက်လာသည်။ တစ်ဘက်သော လက်တွင် အိမ်ထောင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကိုင်ထားသည်။ လက်တစ်ဘက်တွင်မူ လက်အိတ်စွပ်လျက် အခြားလက်တစ်ဘက်တွင်မူ ချွတ်ထားသော လက်အိတ်ကိုင်လျက် ရပ်နေသည်။

နှစ်ဦးစလုံးပင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားချက်များကို ထုတ်ဖော် ပြသလျက် ရှိကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အခြားမဟုတ် တင်းနစ်ဘောလုံး၊ လက်အိတ်၊ အစိမ်းရောင် စာအုပ်များသည်ကား လျှို့ဝှက် သတ်မှတ်ထားသော အမှတ်အသား လက္ခဏာများပင် ဖြစ်ပါ၏။

“ကျွန်တော်က ရေမွန် ပါပဲ”

လက်အိတ်ဝတ်ထားသူက စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျုပ်က ဒေါက်တာကလပ်စ်ဖွတ်စ်ပါ”

ခပ်သွယ်သွယ်ရှိသောလူက သက်ပြင်းချလျက် ပြော၏။ သူ၏လေသံမှာ အင်္ဂလိပ်နှင့်ဂျာမန်လူမျိုးတို့ ပေါင်းစပ်ထားသော လေသံဖြစ်၏။

ထို့နောက် နှစ်ဦးသား လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်ပါက မိတ်ဆွေနှစ်ဦး ဂွတ်လပ်စွာ လမ်းလျှောက်ထွက်

မြိတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

လာကြသည်ဟု ထင်ရပေမည်။ သို့သော် သူတို့မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားအနည်းငယ်ပင် ပြောဆိုချိန်မရပေ။ အချိန်ကား သူတို့အဖို့ တန်ဖိုးရှိလှ၏။

“ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ ကျုပ်ဟာ အင်္ဂလိပ် မစ်ရှင် အဖွဲ့အနေနဲ့ အမေရိကန်မှာ နေရတော့၊ ကျုပ်ရဲ့ လုံခြုံမှုကို အင်္ဂလိပ် အစိုးရက မျက်ခြေမပြတ်စောင့်ကြည့်နေတယ်။”

ဒေါက်တာဖွတ်စ်က စကားပြန်လိုက်၏။ ရေမွန်က နားလည် သဘောပေါက်သည့်အလား ခေါင်းညိတ်၏။

“ကျုပ်ကို အုပ်ရိတ်ချီစက်ရုံကို လွှတ်ဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် လော့စ်အလာမိုစ်ရို မင်ဟတ်ကင် အင်ဂျင်နီယာစက်ရုံ ဒေသရဲ့ စခန်းမှာရှိတဲ့ အလုပ်ရုံကို ပို့ဖို့ တာစန်ချထား ပြီးပြီ။ ဒီလုပ်ငန်းတွေဟာ အနုမြူဓါတ် ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအင်အားကိုဘဲ စစ်လက်နက်အဖြစ် အသုံးချဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ ဖြစ်နိုင်တာက အနုမြူ ပြုလုပ်ဖို့ပဲ”

ရေမွန်က အံ့သြစွာနှင့် ဒေါက်တာဖွတ်စ်ကို ကြည့်လိုက် သည်။ သူ့အဖို့ရာ ၁၉၄၄-ခု ဇန်နဝါရီလ၏နေ့ရက်များ ထိအောင် အနုမြူပစ္စည်းဆိုသည်မှာ အံ့သြဖွယ်ကောင်းသော ကလေးများ၏ သိပ္ပံစာပေသဖွယ်သာ ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာဖွတ်စ်၏ ခပြောဆိုချက်များအား ကြားရသည်ပင် မယုံနိုင်လောက်အောင်

မြိတ်စာပေ



အောင်ခင်စိုး

ထူးဆန်းနေသည်။ ကောင်းတစ်လုံးမှပင် ပြန်လည်ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

ဆိတ်ငြိမ်စွာပင် ဒေါက်တာဖွတ်စ်အား လူသူကင်း ရှင်းသော စားပွဲ၌ တစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွား၏။ အထဲတွင် ချောင်ကျကျ ဆောင်တစ်ခုရှိ စားပွဲတွင် နေရာယူကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံးပင် အိတ်အတွင်းမှ သတင်းစာ ကိုယ်စီထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ်တင်လျက် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အသားသွတ်မုန့်နှင့် ကော်ဖီများ မှာယူလိုက်၏။

ရေမွန်က မေးခွန်းများ တစ်ခုပြီးတစ်ခုမေးသည်။ အသက်အားဖြင့် ၃၃-နှစ်သာ ရှိသေးသော သိပ္ပံပညာရှင်ကား မေးလာသော မေးခွန်းတို့အား တစ်ခုချင်းဖြေလေသည်။ အချိန်တိုတို အတွင်းမှာပင် ပြန်လည် ဖြေကြားလာသော အဖြေများမှာ တိကျလှသည်။ မကြာမီ ကော်ဖီနှင့် မုန့်များ စားသောက်ပြီးချိန်တွင် နောက်တစ်ချိန် ထပ်မံတွေ့ဆုံရန် အတွက် စီစဉ်ပြီးဖြစ်လေသည်။ ဒေါက်တာဖွတ်စ်က ရေမွန်၏ သတင်းစာကို ကောဇာရှုယူလိုက်ပြီးလျှင် သူ၏အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်၏။ စားပွဲ၌ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည်အထိပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားတစ်ခွန်းမှ ပြောဆိုခြင်း မရှိကြဘဲ လမ်းခွဲလိုက်ကြ၏။ ရေမွန်သည် လျှင်မြန်စွာ လမ်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်၏။ ပြီးနောက် အသင့်စောင့်နေသော နယူးယောက်ရှိ ရှုရှားကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှ စာရေး အင်ရာတိုလီယာကိုလိမ်အား ယူဆောင်လာသော သတင်းစာအား ပေးအပ်လိုက်၏။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

သတင်းစာအတွင်း၌ ဒေါက်တာဖွတ်စ်က သေချာ ကျနစွာ ရေးသားပေးလိုက်သော လျှို့ဝှက်ချက်များပါရှိ၏။ ဤသတင်းစာကို ယာကိုလိမ်က ကရင်မလင်ကို တိုက်ရိုက် ပေးပို့ရမည်ဖြစ်၏။ ဤအချိန်သည် စတာလင်၏ ကြီးစိုးချိန်ဖြစ်၏။

ဖွတ်စ်သည် ရေမွန်နှင့် ခွဲခွါပြီးချိန်၌ မြေအောက် မီးရထားဘူတာရုံသို့ သုတ်ချေတင်၏။ ရှေ့ဦးစွာ မိုသော ရထားကို စီးလိုက်ပြီး ရှေ့ဘူတာတွင် ဆင်းလိုက်၏။ ဘူတာ ပလက်ဖောင်းတွင်ရပ်၍ ရထား အတော်များများ ဖြတ်သန်း သွားလာသည်အထိ မိမိသတင်းစာအား ဖတ်နေသည်။ ဘူတာရုံ တံခါးများ ပိတ်ခါနီးချိန်အထိ နေပြီးလျှင် ထွက်လာ၍ ကားတစ်စီးအတွင်း ဝင်၍လိုက်ပါသွား၏။



ကားသည် မှတ်တိုင်အနည်းငယ်မျှ သွားပြီးလျှင် ရပ်သောအခါ ဆင်းလိုက်ပြန်၏။ ဆင်းပြီးသည်နှင့် အခြား ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ်သို့ လိုက်ပါသွားပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင် ယင်းဘတ်စ်ကားပေါ်မှဆင်း၍ အငှားကားတစ်စီးနှင့် သူ၏တည်းခိုရာ ဟိုတယ်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့တော့၏။

ဖွတ်စ်ကား မိမိတွေ့ဆုံခဲ့ရသည့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ မိမိသွားလာ ခဲ့ရသည့် နေရာ၊ မိမိလှုပ်တိုင်ခဲ့သောအလုပ် စသည်တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက နောက်ယောင်ခံခြင်း မပြု နိုင်အောင် ယာဉ်မျိုးစုံ စီး၍ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ သည် ရေမွန်နှင့်တွေ့တိုင်း ဤကဲ့သို့ သော နည်းဖြင့်သာ ပြန်လာခဲ့သည်။

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

အောင်လပိုင်း အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ဖွတ်စံနှင့် ရှေ့မွန်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ငါးကြိမ်တိုင်တိုင် တွေ့ခဲ့ကြ၏။ နယူးယောက်မြို့နှင့် မြို့၏ပတ်ဝန်းကျင် အနီးတဝိုက်တွင် ရှိန်းဆိုကြသည်။ တစ်ချိန်နှင့်တစ်ချိန် တွေ့ဆုံရာ နေရာဒေသကား ကွဲပြား၏။ တစ်ခါတွင် နယူးယောက်မြို့ ဗဟိုဥယျာဉ်ကြီးတွင် တွေ့ကြ၏။ ဂျွန်လပိုင်းတွင် ကွင်းစံလန်းမှ ဘောကျသော ဘက်ပိုင်းတွင် တွေ့ကြရာ အင်္ဂလိပ် ရူပဗေဒပညာရှင် ဖွတ်စံက ယူရေနီယံဗုံး၏ အသေးစိတ် လုပ်ပုံလုပ်နည်းစနစ်များကို ယူဆောင် လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလိုက်၏။

ဖွတ်စံ၏ ကတိပေးပြီး နောက်ရက်ပေါင်း ၁၄ ရက် ကြာသောအခါ ဘရုပ်ကလင်းဘာရာ ခန်းမဆောင်သောတွင် ဖွတ်စံသည် သူပြောခဲ့သည့်အတိုင်း အသေးစိတ် စီမံကိန်း စာရွက်စာတမ်းများဖြင့် အသင့်စောင့်လျှော်ရှိသည်။ ရှေ့မွန်က စကားတစ်လုံးမျှ ပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ ဖွတ်စံ ပေးလိုက်သော လျှို့ဝှက်စာရွက်စာတမ်းများကို ယူသွားတော့၏။ ထိုစာရွက်များမှာ အနုမြူဗုံး ပြုလုပ်ရေး စီမံကိန်းများပင် ဖြစ်၏။

ဖွတ်စံသည် ဤနည်းဖြင့် အခြား အရေးကြီးလှသော ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ချက်များကိုလည်း ရှေ့မွန်မှတစ်ဆင့် ကွန်မြူနစ်များကို ဆက်သွယ်ပေးကမ်းခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ အနုမြူဗုံးသည် အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သော လက်နက်အဖြစ် ကမ္ဘာနိုင်ငံကြီး များက သဘောထားပြီး

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်စတူများ

အပြိုင်အဆိုင်ထုတ်လုပ်ရန် အားကားနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။

ဖွတ်စံပေးလိုက်သော လျှို့ဝှက်ချက်များထဲတွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ အနုမြူဗုံး ထုတ်လုပ်ရန် အစီအစဉ်၊ ပြုလုပ်နိုင်မည့် ခန့်မှန်းခြေအင်အား၊ ဗုံး၏စွမ်းအင်၊ ထုတ်လုပ်မည့် အချိန်ကာလ တို့ဖြစ်၏။

ထို့အပြင် အုပ်ရိတ်ချိန်ရှိ ဓါတ်ငွေ့ပေါင်းစက်ရုံ၏ အသေးစိတ်လုပ်ငန်းအားလုံး၊ ထို့နောက် ဗုံးထုတ်လုပ်ရာ တွင် အရေးကြီးဆုံး အစိတ်အပိုင်းမှ ပါဝင်သည့် ယူရေနီယံ သတ္တုချောင်းမှ ဓါတ်အား ခွဲထုတ်ယူပုံ စသည်တို့ ပါဝင်ပေသည်။

တစ်နေ့တွင် သူတို့၏ ဆက်သွယ်နေကြ အစီအစဉ်မှာ ကတောက်ကဆ ဖြစ်သွားရသည်။ ဖွတ်စံက ချိန်းဆိုထားသည့် ဘရွတ်ကလင်း ပန်းချီပြပွဲခန်းမဆောင်အတွင်းသို့ အချိန်တန်သည့် တိုင်အောင် ရောက်မလာ၊ ရှေ့မွန်သည် ကြောက်ရွံ့စိတ်များနှင့်အတူ ဝိုးရိမ်မိလာတော့၏။ သူတို့၏ သတင်းပေးသမားကြီး မစ္စတာဖွတ်စံ ခမ္မာ ဖမ်းမိသွားလေပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် အရက် အလွန်အကျွံပြီး အမျိုးသမီး စာစိယောက်ယောက်ထံမှာ သွားအိပ်နေတုန်းပဲလားဟူ၍ တွေးမိပြန်၏။ အရက်နှင့်မိန်းမကိစ္စကား ဖွတ်စံ၏ မလွန်ဆန်နိုင်သော အချက်နှစ်ချက်ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ်ပါက ဤကဲ့သို့ ဆက်သွယ်နေရသည်ကို များ ကြောက်ရွံ့ သွေးလန်ပြီး အမေရိကန်

မြတ်စာပေ

အောင်သင်စိုး

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

အက်ဖ်ဘီအိုင်တီများ ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ပြီလား...ဟူ၍ အမျိုးမျိုး တွေးဆော့နေမိလေသည်။

ရေမွန်နဲ့အတူ မိုးရိမ်ပူပန်သူများမှာ မော်စကိုရှိ ထိပ်တန်း...ရာရီကြီးများ ဖြစ်၏။ သူတို့မှာ အိပ်၍မပျော်သော ညပေါင်းများစွာကို ကျော်လွန်ခဲ့ကြရသည်။ နောက်ဆုံး ရေမွန်က ဖွတ်စ်၏ ခြေရာကို ခံမိတော့မှပင် ထိပ်တန်းအရာရီကြီး များသည် သူတို့၏အချိန်မှန်မှန် နေထိုင်နိုင်သော ဘဝကို ပြန်လည် ရရှိကြတော့၏။



ရေမွန်က ဘော့စ်တွန်ရှိ ဖွတ်စ်၏ နှမထံသို့ လိုက်၍ စုံစမ်းသောအခါမှ ဖွတ်စ်၏အကြောင်းကို သိလာရ၏။ အစပိုင်းကမူ ဖွတ်စ်၏အကြောင်းနှင့် သူတို့၏ လုပ်ငန်းလောက်သာ ရေမွန်က သိလေသောကြောင့် ဖွတ်စ်ပျောက်သွားသောအခါ မည်သူ့ကိုမျှ မေးမြန်းစုံစမ်း၍ မရပဲ အဆက်ပြတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ ဖွတ်စ်အား လော့စ်အလာမိုစ်သို့ တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက်စွာ ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့စီစဉ်ခြင်းမှာ သူ၏ စီမံကိန်းဒါရိုက်တာ ဒေါက်တာဂျေ-ရောဘတ် ဟိုပင်းတီမား၏ ညွှန်ကြားမှုကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ သူက တကယ်တမ်း အနုမြူဗုံး ထုတ်လုပ်နိုင်ရေးအတွက် တိုင်းပြည်တွင် ထူးချွန်သော သိပ္ပံပညာရှင်များကို လိုက်လံ စုဆောင်း သိမ်းသွင်း၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာဖွတ်စ်အား

မြတ်စာပေ

အခြားသိပ္ပံပညာရှင်များ နည်းတူ လော့စ်အလာမိုစ်သို့ ပို့လိုက်ခြင်းပင်။ ကြိုတင်ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိသေးသော ဒေါက်တာဖွတ်စ်မှာ စီမံကိန်းဒါရိုက်တာ၏ ပြုသမျှ နုနေရတော့၏။

ထို့အပြင် စီမံကိန်းနှင့် သက်ဆိုင်သမျှ ဒေါက်တာဖွတ်စ် အပါအဝင် သိပ္ပံပညာရှင်များအား မိမိတို့ရောက် ရှိနေသည့် ဒေသကို မည်သူမျှ ပြောဆိုခြင်း မပြုရန် အမိန့်ပေးထား၏။ လုံခြုံရေးနှင့် သတင်းမပေါက်ကြားရေးအတွက် အစစအရာရာ စီစဉ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာဖွတ်စ်နှင့် ရေမွန်တို့မှာ ချက်ချင်းဆိုသလို အဆက်ပြတ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဖွတ်စ်သည် ပေးထားသော အမိန့်ကို အခြေအနေ ဓောင့်ကြည့်၍ သင့်တော်ပြီထင်သော အချိန်တွင် ချိုးဖောက်၍ ရုရှားများနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး သတင်းများ ပို့မြန်၏။

၁၉၄၅-ခု ဇွန်လ ၂ရက်နေ့တွင်ဖြစ်၏။ ရေမွန်သည် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ဝတ်စားခြင်းမရှိပဲ စင်တီဖီသို့ ဖွတ်စ်နှင့် တွေ့ဆုံရန် ထွက်လာခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကတ်စ်တီကို လမ်းရှိ တံတားတွင် တွေ့ဆုံနိုင်ရန် ချိန်းဆိုကြ၏။ မြို့တွင်းရှိ အမေရိကန် ဆက်သွားအား သေချာစွာ ညွှန်ကြား သင်ပြထားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကြောက်ရွံ့ပြီး သတိထားခြင်း မပြုရန်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းမှုများ မပြုလုပ်ပဲ ထိုဒေသရှိ စားရင်းကိုင် အသင်းထဲသို့ ဝင်ပြီးလျှင် မြေပုံတစ်ပုံ ဝင်ယူရန် စီစဉ်ထား၏။ ထိုမြေပုံသည် နောင်သောအခါ အလွန်

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

အရေးပါအရာရောက်သော အချက်အလက်များဖြင့် ပြည့်စုံသော အထောက်အထား ဖြစ်နေပေသည်။

ဒေါက်တာဖွတ်စ်သည် ဟောင်းနွမ်းနေသော ကားလေးတစ်စီးကို နောင်း၍ ထွက်လာခဲ့၏။ သူ၏လက်တွင် အလွန်အရှေးကြီးသော အစီရင်ခံစာ အပြည့်နဲ့ သားရေသေတ္တာ တစ်လုံးပါလာ၏။ တံတားအနီးသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ကားကို နေရာတကျ ရပ်ထားလိုက်ပြီး တံတားအလယ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ကတ်စိတ်ကိုတံတား အလယ်ပိုင်းကြီး အောက်တွင်မူ လူတစ်ယောက်သည် တိတ်ဆိတ် စွာရပ်လျက် ရေထဲသို့ ကြည့်နေလေသည်။ ထိုသူမှာ ရေမွန် ဖြစ်သည်။ ကြိုတင်ချိန်းဆိုချက်အရ အနှောက်အယှက် တင်းစွာဖြင့် နှစ်ဦးသား တွေ့ဆုံနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“အလုပ်အကိုင် ဘယ်နဲ့လဲ... နေရာကြုံရဲ့လား”
ရေမွန်က တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ကျုပ်တို့ကြီး စားနေတဲ့ အနုမြူပိုး လုပ်ငန်းစဉ်ဟာ... မကြာခင် ပြီးတော့မယ် ထင်တယ်”

ဖွတ်စ်က ခရီးရောက်မဆိုက် လိုရင်းကို ပြောလိုက်၏။
“ဂျပန်တွေအပေါ်မှာ သုံးနိုင်ဖို့ အချိန်မီ ထုတ်လုပ် မှာလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ရေမွန်က စိတ်ထဲ ချောက်ချားသွား၍ သက်သာရာရစေရန် သူ၏နှုတ်ခမ်းကို တံတွေးဆွတ်လိုက်သည်။

မြိတ်စာပေ



ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

“ခင်ဗျား... ကျုပ်တို့အတွက် ဘာများယူနိုင်ခဲ့သေးသလဲ”
ဖွတ်စ်က ရေမွန်အား မျက်မှောင်ကြုပ်၍ ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ အကြည့်ကား အဓိပ္ပာယ်ပါလှသည်။

“ဒီမှာ စုနေကြတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတွေရဲ့ သုတေ သန စာအုပ်စာတမ်းတွေနဲ့ အစီရင်ခံစာထားခဲ့တဲ့ နေရာကို ကျုပ် ကပ်နိုင်ခွင့်ရခဲ့တယ်၊ ကျုပ်လည်း ရတဲ့အခွင့်အရေးကို တင်းပြည့် ကျပ်ပြည့် အသုံးချလိုက်တော့တာတဲ့”

ရေမွန်၏ မျက်စိအစုံသည် ဖွတ်စ်၏ သားရေသေတ္တာ ဆီသို့ လိုချင်တပ်မက်သော ဆန္ဒဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ လက်နှစ်ဘက်မှာမူ ဝမ်းသာခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းနှင့် စိတ်ဓါတ် ချောက်ခြားတို့ကြောင့် ချွေးစီးများ ထွက်လျက်ရှိနေ၏။ သို့သော်... ဖွတ်စ်က အဆင်သင့်ဖြစ်မှသာ ဒီအဖိုးတန်သည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ရရှိမည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိထားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် နောက်ထပ်တွေ့ဆုံကြရန် ခါးဆီ ပြီးသောအခါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လမ်းခွဲလိုက်ကြ၏။ ဖွတ်စ်က အစီရင်ခံ စာရွက်စာတမ်းများအား ခွဲခွါရန် ခြေလှမ်းပြင်တော့မှ ရေမွန်ကို ကမ်းပေးလိုက်၏။ ရေမွန်သည် ထိုစာရွက်စာတမ်းများနှင့်အတူ နယူးယောက်မြို့သို့ သုတ်ချေတင်၍ သွားလေတော့၏။

ဂျာမနီပြည်ကြီးသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးတွင် ရှုံး နိမ့်လေသောအခါ လက်နက်ချခဲ့လေတော့၏။ ကမ္ဘာ့ဖြစ်ရပ် များသည်

မြိတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

အပြောင်းအလှဲ ခြံ့ဆန်လွန်းလှ၏။ ဂျာမနီ လက်နက်ချပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အမေရိကန်သမ္မတ ထရူးမင်းသည် စတာလင်နှင့် ပို.စံဒမ်တွင် ဆွေဆုံကြ၏။

“ကျုပ်တို့ သိပ္ပံပညာသည်တွေနဲ့ အင်္ဂလိပ်သိပ္ပံပညာ သည်တွေ ပေါင်းစပ်ပြီး အပြင်းထန်ဆုံး ဗုံးတစ်လုံးကို ဝီတိုတွင်လိုက်ကြပြီ”

ထရူးမင်းက စတာလင်အား စကားစလိုက်၏။ စတာလင်ကမူ အလွန်စိတ်ဝင်စားကြောင်းကို ဖော်ပြခြင်း မပြုပေ။ စကားလည်းမပြော၊ မေးမြန်းခြင်းလည်း မပြုပဲ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ လူ့ယဉ်ကျေးမှုအ ရသာ သမ္မတ ထရူးမင်း၏ ပြောလာသော စကားများကို နားစိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မော်စကို၌ သူ၏ ထောက်လှမ်းရေး ညွှန်ကြားရေးဝန်ကား အနုမြူဗုံး ပြုလုပ်ပုံ ပြုလုပ်နည်းနှင့် တကွ အမေရိကန်များ အနုမြူဗုံး ထုတ်လုပ်ရေး အခြေအနေများကိုပါ သိရှိပြီး ဖြစ်နေပေရာ စတာလင် အဖို့ ဤသတင်းသည် မဆန်းတော့ပေ။



ဇူလိုင်လ ၁၆ရက်နေ့ ဖြစ်၏။ ပထမဦးဆုံးသော အနုမြူဗုံးကို အယ်လာမိုဂေါရီး သဲကန္တာရတွင် ဖောက်ခွဲစမ်းသပ် လေတော့၏။

ဩဂုတ်လ ၆-ရက်နေ့ဖြစ်၏။ ယဉ်ကျေးသော ဤ ကမ္ဘာကြီးအား များစွာ တုန်လှုပ်စေသည့် အနုမြူဗုံးကို ဟီရိုရှီးမားတွင် အသုံးပြုလေသည်။ နောက်ထပ် ၃-ရက် မြောက်သောနေ့တွင် ဒုတိယဗုံးအား နာဂါစကီးတွင် သုံးပြန်သည်။ ယခင် အသုံးပြုနေကျသော

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

သာမန်ဗုံးများနှင့်မတူ ဟီရိုရှီးမားနှင့် နာဂါစကီးမြို့ကြီးများမှာ လုံးဝ သေကြေ ပျက်စီးပြီး ပြာပုံဘဝသို့ ရောက်သွားသည့်အတွက် ဂျပန်နိုင်ငံနှင့်အတူ တကမ္ဘာလုံးက အံ့သြခြင်းသာမက အံ့သြမိကြ၏။ လူသားတို့၏ စိတ်တွင်လည်း ဗုံးဒါဏ်ခံရသူတို့အတွက် ယူကြိုးမရ ဖြစ်မိကြလေသည်။

ဒုတိယမြောက် ဗုံးချပြီးသည့်နေ့မှ ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဂျပန်သည် လက်နက်ချရသောဘဝသို့ ရောက်ရှိလေတော့၏။ ဂျပန်နှင့် အမေရိကန် မဟာမိတ်တို့၏ စစ်သည် ပြီးဆုံးသွားလေတော့၏။

လော့စ်အလာမို.စီရို အနုမြူစီမံကိန်း စခန်းတွင် အင်္ဂလိပ် သိပ္ပံပညာရှင်တို့သည် လုပ်ငန်းများကို သိမ်းဆည်းကြ၏။ စက်တင်ဘာ ၁၉-ရက်နေ့တွင် အောင်မြင်သည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် မိတ်ဆက်ဖွဲ့ လုပ်ကြရန် စီစဉ်ကြသည်။ ဒေါက်တာကလပ်စ်ဖွတ်စ်က စင်တာဖီတွင် သူတို့ သောက်သုံးရန် ဝီစကီများ သွားယူရန် တာဝန်ကျလေသည်။ ထို့ကြောင့် စင်တာဖီသို့ ထွက်ခွါသွားလေသည်။ အကြံအစည် အရ အပြန်တွင် နာရီတော်တော်များများ နောက်ကျလေတော့၏။ စင်တာဖီရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အပြင်တွင် ဒေါက်တာဖွတ်စ်သည် ရေဖျန်းနှင့်တွေ့၏။ ဖွတ်စ်သည် ယခင်က ဤမျှလောက် မည်သည့်အခါကမှ စိတ်လှုပ် ရှားမှု မဖြစ်ခဲ့ပေ။

သူတို့နှစ်ဦးသည် မြို့ပြင်ရှိ တောင်ကမူလေးပေါ်သို့ ကားမောင်း၍

မြတ်စာပေ

ကောင်းသင်စိုး

တတ်လာခဲ့ကြသည်။ ဤတောင်ကုန်းပေါ်မှနေ၍ မြို့တွင်းသို့ စီးမြင်နိုင်ပြီး နေထိုင်သူတို့လည်း သူတို့အား နောက်ယောင်ခံ၍ မရနိုင်တော့။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သိက္ခာရထဲမှာ ဝမ်းဗျားသပ်တုန်းက ကိုယ် ချောမြင်ခဲ့ရတယ်”

ဖွတ်စံကပင် စ၍ စကားပြောလိုက်၏။ ဤအကြိမ် သူနှင့်တွေ့ရသည်မှာ နိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍လား မပြောတတ် စကား အလွန်ပြောလိုသော ဆန္ဒပြင်းပြနေသည်ကို ရေမွန်ကရိပ်မိ၏။ ဖွတ်စံ၏ အညှီရောင် မျက်လုံးများနှင့်အတူ လှုပ်ရှားနေပေသည်။

“ဟာ... တကယ်ကို အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ အတော်လည်း ထူးဆန်းပါပေတယ်၊ အဲဒီနေရာကို ရောက်လာတဲ့ လူအားလုံးဟာ မှောက်နေကြတယ်။ ကျုပ်က တစ်ယောက်တည်း ရပ်ပြီး ကြည့်နေမိတော့ အကုန်လုံး မြင်ရတာပေါ့။ သူများတွေလို မဟုတ်ဘူး ကျုပ်က တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ထူးဆန်းတာတွေ မြင်တယ်။ ပထမဆုံး ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး လျှပ်စီး လက်လိုက်သလိုလို၊ ဓါတ်ပုံ ရိုက်လိုက်သလိုလိုနဲ့ ဝင်းလက်သွား ရော၊ ကျုပ် ဒီတစ်သက်ထိအောင် မြင်ရတဲ့ အလင်းရောင်တွေနဲ့ လုံးလုံးကို မတူဘူး။ ပြီးတော့ အဖြူရောင် နှောင်းကြီးဟာ မိုးပေါ်ကို ပြန်ဘက်သွားပြီး ဘောလုံး ကြီးသဏ္ဍာန် ဖြစ်သွားလေရဲ့ဗျာ။ အဲ... အပေါ်ရောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း အိုရန်းဓါတ်နဲ့ တွေ့ရက ခရမ်းရောင်ဖုံး လွှမ်းသွားတော့တာပဲ၊ ပြီးတော့မှမိုးပွင့်ကြီးလို ကောင်းကင် တစ်ခု လုံး မိုးသွားတယ်”

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်တတ္ထုများ

ဒေါက်တာဖွတ်စံက ခဏရပ်လိုက်ပြီးမှ စကားဆက် ပြန်သည်။

“အဲဒီအချိန်မှာ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှိုင်ဖယ်သေနတ် ပစ်သံလိုတော့ အသံတစ်သံကြားရတယ်။ အကုန်လုံးတော့ ကြည့်သာ ကြည့်ရတယ် အတော်ကလေး ကြောက်နေကြဖို့ ရတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်လေဗျာ၊ ဒီလောက် သတ္တုပေါင် အနည်းငယ်ကလေးက ထုတ်လုပ်လိုရတဲ့ စွမ်းအားနဲ့ အသုံးပြုလိုက်ရင် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို ကောင်းစောင်း ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်တော့ ဘယ်သူက မကြောက်စုံပဲ နေပါ့မလဲ”

ဖွတ်စံသည် စိတ်ဝင်စားခဲ့သမျှ ရေမွန်အား ဖောက် သည်ချနေ၏။ သူသည် ထိုနေ့အဖို့ စကားအလွန်ပြောနေသည်ဟု ရေမွန်က စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချသည်။ အမှန်တော့ ဖွတ်စံသည် သူ၏ ဆောင်ရွက်ချက်ပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စား၍ လွတ်နေဟန်တူ၏။ ရေမွန်က သူ့အား လိုရင်းသို့ ပြန်လည် ဆွဲဆောင်လိုက်ရလေသည်။

“အဲဒီ... အချက်အလက်နဲ့ ပတ်သက်တာတွေတော့ ဒေါက်တာဖွတ်စံ”

“ကျုပ်... ရေးမှတ်ထားပါတယ်လေ... ကျုပ်တို့လုပ်ခဲ့ တဲ့ဗုံးရဲ့ တကယ်ပုံစံ အနေအထား၊ ပြီးတော့ အထဲမှာ ထည့်သုံးတဲ့ လောင်စာတွေရယ်၊ နောက်... ဒီဗုံးရဲ့ ဖျက်ဆီးနိုင်စွမ်း စွမ်းအား

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

စတဲ့ အချစ်အလက်တွေကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ရေးပြီး ဟောဒီအထုပ်ထဲမှာ ထည့်ထားလေရဲ့”

ဖွတ်စိက ပါလာသည့် အနုမြူပုံး လျှို့ဝှက်ချက်များ နှင့် ခမ်းသပ် စစ်ဆေးချက် အားလုံး ရေမွန်အား ပေးရန်သင်ဆောင် လာသည်။ သို့သော်... ဖွတ်စိက သူ၏အထုပ်ကို လူချင်းခွဲခွါနီး အချိန်မှသာ ရေမွန်အား ပေးလိုက်၏။ ဖွတ်စိက လော့စ်အလာမိုစိတွင် သူတို့၏ လုပ်ငန်းမှာ အဆုံးသတ်ပြီဖြစ်၍ သူတို့၏အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံး အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ကြရမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်ကြရမည့် အချိန်မှာလည်း နီးကပ်နေကြောင်း ပြော၏။ ရေမွန်က ဤအကြောင်းကို ဖွတ်စိ မပြောမီကပင် သိနေပေသည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်ကို ကြိုတင်စီမံရမည် ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံနိုင်ရန်အတွက် ရေမွန်က အသေးစိတ် အစီအစဉ်များအား ရှင်းပြ၏။

“လန်ဒန်ရောက်ရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆက်သွယ်ရေးသမား တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နိုင်အောင် ကျုပ်စီစဉ်ထားပါတယ်။ တက်သို့သန် မီးရထားဘူတာရုံ အဝင်ဘက် လမ်းမကြီးအတိုင်း ခင်ဗျားက လျှောက်လာခဲ့ပေတော့။ အဲ... ခင်ဗျား ကိုင်သွားရမှာက စာအုပ်ထူထူ နှစ်အုပ်ကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ထားပြီး ကျွန်တို့ လက်တစ်ဖက်ကတော့ ကဗျာစာအုပ်ပါးပါး ငါးအုပ်ကို ကြီးကလေးနဲ့ ချည်ပြီး လက်နှစ်ချောင်းနဲ့

ပြိတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်တတ္တုများ

ဆွဲလာပါ။ ခင်ဗျား လာရမယ့် အချိန်ဟာ ည ရှစ်နာရီ တိတိနော်... မှတ်ထားဦး....”

ရေမွန်က သေသေချာချာ မှတ်သားနိုင်ရန် နောက် တစ်ခေါက်ပြန်ပြောသည်။ ပြီးမှဆက်၍....

“ခင်ဗျားတွေ့ဖို့ စောင့်ကြည့်ရမယ့် သူကတော့ စာရေးဆရာ ‘ဘင်းနက်လော့ဗ်’ ရေးသားတဲ့ ‘ကျွန်တော့် ကိုရပ်တန်းကရပ်ဖို့ ကြိုးစား ကြပါ’ ဆိုတဲ့ ဟာသစာအုပ်ကို ကိုင်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”

ဤတစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံခြင်းသည် ရေမွန်နှင့် ဖွတ်စိတို့၏ နောက် ဆုံး ဆက်သွယ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရေမွန်သည် ဖွတ်စိ၏ ကားအတွင်း မှ ထွက်ပြီး နယူးယောက်သို့ သွားမည့် ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်ဘက်သို့ ဦးတည် ထွက်သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် အမေရိကန် လုံခြုံရေးတပ်များနှင့် အက်ဖ်ဘီ အိုင် ခေါ် အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးဗြူရိုက လော့စ်အလာမိုစိရှိ သံဆူးကြိုးအပြည့် ကာရံထားသည့် အနုမြူထုတ်လုပ်ရေး စီမံကိန်း ဒေသအား လုံခြုံမှု အပြည့် ရှိကြသည်ဟု ယူဆနေကြသည်။ သံဆူးကြိုးများအပြင် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကိုလည်း အစောင့်များ ပြည့်နှက်နေအောင် တာဝန်ချထားသည်။ ဤကဲ့သို့ အချိန်ခါ၌ အဘယ် မည်သော သိပ္ပံပညာရှင်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလွန် အရေးကြီးလှသည့် အနုမြူ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ရောင်းစားပါမည်နည်း။

ပြိတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

ကလပ်ဖွတ်စိ၊ ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မည်သူနည်း။

အင်္ဂလန်တွင် သူသည် အစိုးရ၏ ရူပဗေဒ ပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာတွင် လွန်စွာ အလေးထား၍ အလုပ်ကို ရိုသေလွန်းအားကြီး၏။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို လုပ်ရာ၌ စိတ်ကြီးသူ ဖြစ်၏။ ပေးလာသော တာဝန်ကို တိတိကျကျ ထမ်းဆောင်တတ်သော အလေ့အကျင့်ရှိ၏။ မဟုတ်မဟုတ်နှင့် ကလေးကလားဆန် သော အပြုအမူများကို ဆောင်ရွက်ဖို့ မဆို ထားဘိ။ စိတ်ကူးရန်ပင် ရှက်ကြောက်တတ်သည့်အပြင် သူ့ကိုယ်သူ အမြဲတမ်း ဆန်းစစ် ဝေဖန်တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

သူသည် တောင်များကို တက်ခြင်းနှင့် ရေခဲပြင်ပေါ် လျှောစီးခြင်းတို့၌ ကျွမ်းကျင်သကဲ့သို့ အကပညာ၌လည်း လွန်စွာ ပိုင်ပိုင် ကတတ်သူ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့ထံတွင် အနီးကပ် ပေါင်း သင်းမည့် မိတ်ဆွေ ထစ်ဦးတစ်လေမျှ မရှိ။ သူ ကြိုက်နှစ်သက်သမျှမှာ အရက်ဖြစ်သည်။ အရက် ကို အလွန်အကျွံ သောက်နိုင်၏။ သူ့အဖို့တွင် ဂျင်အရက် တစ်လုံးနှင့် ဘော့ဒွန်တစ်လုံးကို ရေကဲ့သို့ မျိုချနိုင်သော သတ္တိရှိ၏။ မိန်းမများနှင့်ပတ်သက်၍မူ သူသည် ကောင်းစွာ အချိန်ဖြုန်း သုံးပြုနိုင်သည်။ သူတွင် အမြဲတမ်း တစ်ယောက်သော အမျိုးသမီးက ဆက်လျက်ရှိသည်။ သူသည် မည်မျှပင် မိန်းမ လိုက်စားစေကာမူ သူတို့နှင့် တွေ့ဆုံရာတွင် အလွန်သတိထား၍ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ၏။

မြိတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာတွင် သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက သူ့အား လျှို့ဝှက်ချက်များ လုံခြုံမှုအတွက် အလွန်စိတ်ချကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အစည်းအဝေးများတွင် ပြည်သူများသို့ လျှို့ဝှက်ချက်များ ထုတ်ဖော် ဖြန့်ဝေရန် အဆိုပြုလေသောအခါ သူက အမြဲတမ်း ကန့်ကွက်ပြောဆိုလေသည်။

ဖွတ်စိ၏ လက်ရှိ ဘဝသည် တည်ငြိမ်အေးချမ်း၍ နေသော်လည်း ကြမ်းတမ်းသော ဘဝများဖြင့် ရင်ဆိုင်လာရသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ပုန်းကွယ်၍ နေရသော အချိန်များမှာ များလှသည်။ ဖွတ်စိသည် ဂျာမနီပြည်တွင် မွေးဖွားခဲ့၏။ သူ၏ဖခင်မှာ ဝန်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဖွတ်စိ ငယ်စဉ်က လူငယ်ကွန်မြူနစ်ပါတီသို့ ဝင် ခဲ့၏။ ဂျာမနီကို နာဇီများ အာဏာသိမ်းပိုက်သောအခါ သူ၏မိခင်မှာ အဆုံးစီရင်သွား၏။ ဖခင်မှာ ထောင်တွင်းသို့ ပို့ခြင်းခံရသည်။ သူ၏ အစ်ကိုတစ်ဦးမှာ စိတ်ချောက်ခြားပြီး ရူးသွပ်သွားတော့၏။ ထို့အပြင် သူ၏ အစ်မတစ်ယောက်မှလည်း အဖမ်းခံရမည့် ဆဲဆဲတွင် ခြေအောက်မီးရထား တစ်စင်းရှေ့တွင် အိပ်၍ သတ်သေလိုက်၏။ ကလပ်ဖွတ်စိအား နာဇီများက မြစ်တစ်ခု အတွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်၏။ အသတ် ရှင်လျက်နှင့် ပြန်လည်ပေါ်မလာစေရန် ကြိုးစားကြသေး သည်။ သို့သော် သူကား အသက်မသေ။ ထိုအကြောင်းရင်းများက ဖွတ်စိအား စိတ်နာစေသည်။ သူ၏ဘဝကား အကုသိုလ်

မြိတ်စာပေ

များဖြင့် ပြည့်နေတော့သည်။ ကြမ္မာဆိုးများကြောင့် သူသည် စိတ်အနာကြီး နာတာ ကွန်မြူနစ် တစ်ယောက် ဖြစ်လာ လေတော့ ၏။

သူသည် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ထံတွင် ပုန်းအောင်း နေရာမှ သူ့အား သူ၏ပါတီက အင်္ဂလန်သို့ ထွက်ပြေးရန် တာဝန် ပေးလာ၏။

“မင်းဟာ မင်းရဲ့ဘဝကို ဆက်လက် ရှန်းကန်ရမယ်။ အနာဂါတ် ဆိုဗီယက် ဂျာမနီပြည် တည်ထောင်ရန်အတွက် သိပ္ပံပညာသည်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားပါ”

ဤကား သူ၏ပါတီမှ ဖွတ်စ်အား ညွှန်ကြားလိုက်သော အမိန့်နှင့် ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်သည်။

အချိန်သည် ၁၉၃၃-ခု ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်သို့ ငတ်ပြတ်သည့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များနှင့် အတူ ရောက်ရှိလာသည်။ နှစ်ပေါင်းအတော် ကြာ ပါတီ၏ထောက်ပံ့မှုဖြင့် သူသည် ပညာသင်ကြားရသည်။ ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်သည့်အပြင် မခံချင်သည့် စိတ်ဓါတ်က ပြင်းပြနေသဖြင့် ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ရရှိလာခဲ့၏။ သူသည် သူပညာသင်ကြားခဲ့သော ဘရစ်တုံ တက္ကသိုလ်တွင် ဆက်လက် အမှုထမ်းရသည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် ဖြစ်သောအခါ သူသည် ဂျာမန် တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့အား အင်္ဂလန်က ရန်သူ၏ မဟာမိတ် ဘက်တော်သား အဖြစ်သတ်မှတ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် သူ၏

မြတ်စာပေ

သုတေသန လုပ်ငန်းများတွင် သူမတူအောင် ထူးချွန်လှသည့် အတွက် အခြားသိပ္ပံရှင်များက ဆောင်ရွက်ပေးသောကြောင့် သူသည် ထိန်းသိမ်း ခံရခြင်းမှ လွတ်မြောက်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဘာမင်ဟမ် တက္ကသိုလ်ရှိ ပါမောက္ခ ရှုဒေါ့ဖ်ပီးလ်စ်က သူ့အားခေါ်၍ အထူးလုပ်ငန်း တစ်ခုကို လုပ်ဆောင်ပေးရန် ချဉ်းကပ်လာ၏။

“ဒီအလုပ်ဟာ သိပ်ကို အရင်လိုတယ်၊ လျှို့ဝှက်နိုင်သမျှ လျှို့ဝှက်ရမယ်၊ ပြီးတော့ စစ်ဆင်ရေးအတွက် အလွန် အရေးကြီးတယ်၊ ကျုပ်ပြောနိုင်တာက ဒါပဲ”

ပါမောက္ခပီးလ်စ်က သူ့ကိုခေါ်ယူ၍ ရှင်းပြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပီးလ်စ်သည် အနုမြူနစ် ပြုလုပ်ရန် ကြိုးစားနေချိန်ဖြစ်၍ သူ့ကို ကူညီရန် လူတစ်ယောက် အရေးတကြီး လိုအပ်လျက် ရှိ၏။

အင်္ဂလိပ် သိပ္ပံပညာရှင် အများစုကို ရာဒါနှင့် အခြား စီမံကိန်းများတွင် အသုံးပြုရန် စီစဉ်ထားသောကြောင့် ပါမောက္ခပီးလ်စ် ၏ အနုမြူနစ် ထုတ်လုပ်ရေးစီမံကိန်းတွင် ထူးချွန်သော သိပ္ပံပညာရှင်များ အရေးတကြီး လိုအပ်ချိန်ဖြစ်၍ ရန်သူဘက်တော်သားဟု ဆိုနိုင်သော ဂျာမနီသား ဖွတ်စ်ကိုပင် တာဝန်ပေးရ၏။

ဖွတ်စ်ကား အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်ပဲ အမိဖမ်း လေတော့၏။

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

သို့သော် သို့သော် အင်္ဂလန်လုံခြုံရေးအဖွဲ့မှသော် လည်း
 ဆောင် ဆင်ထောက်လှမ်းရေးကသော်လည်းကောင်း၊ စကော့တလန်ယဒ်
 ဆောင်အဖွဲ့တသော်လည်းကောင်း ဒေါက်တာဖွတ်စ်၏ နောက်ကြောင်း
 စာစောင်များကို ပြန်လည် လေ့လာရန် မျက်ကန်း တစ္ဆေ ဖြစ်နေခဲ့သည်။
 ဟုတ်ပါသည်။ သူတို့သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်များက ကလပ်ဖွတ်စ်သည်
 ဂျာမနီပြည်၏ အလွန် အရေးပါသော ကွန်မြူနစ် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ဂျာမနီ
 ကောင်စစ်ဝန်ထံမှ သတင်းရရှိခဲ့သည်။ သို့သော် သူတို့၏ ကောက်
 နှုတ်ချက်ကား လွဲမှားခဲ့သည်။ ဂျာမနီများသည် သူတို့၏ ဂျာမနီသား
 ပညာတတ် တစ်ယောက်အား အင်္ဂလိပ်တွေက အသုံးချလိုက်သည့်
 အတွက် နည်းနည်းမှ မကျေနပ်သဖြင့် ဤသတင်းကို ပေးလာခဲ့သည်ဟု
 ခုံထောက် ပါရဂူကြီးများ တွက်ခဲ့ကြသည်။ ထို့အပြင် ကလပ်ဖွတ်စ်သည်
 အင်္ဂလန်သို့ ရောက်လာသည့် အချိန်မှစ၍ အင်္ဂလန်ရှိ မည်သည့်
 ကွန်မြူနစ်နှင့်မှ ဆက်သွယ်သော အထောက်အထား တွစ်ဖုံတစ်ရာ
 မတွေ့ကြရပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း လုံခြုံရေးအဖွဲ့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးနှင့်
 စကော့တလန်ယဒ်အဖွဲ့တို့က ကလပ်ဖွတ်စ်အပေါ် မည်သို့မျှ သံသယ
 မဖြစ်မိကြပေ။

ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာဖွတ်စ်သည် သူ၏ သုတေသန လုပ်ငန်း
 ကို အခြေခံပြီး သစ်လွင်ပြီး အခြား လက်နက်များ ကို ထောက်လှမ်း
 နိုင်မည့် ဤအနုမြူလက်နက်ကို စိတ်ဝင် စားစွာဖြင့် စူးစမ်းနိုင်ခြင်း

ပြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ဖြစ်၏။

သူသည် ရှစ်နှစ် ကာလပတ်လုံး ဂျာမနီမှ မည်သူနှင့်မှ တိုက်
 ရိုက် ဆက်သွယ်ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ သို့သော် ဖွတ်စ်က သူ၏ဘဝ
 ကို သူ၏ပါတီတွင် မြှုပ်နှံပြီး ဖြစ်သည့် အတွက် မည်သို့ပင် ဆက်
 သွယ်မှု ကင်းကွာစေကာမူ စိတ်ဓါတ်ကမူ ပြင်းထန်စမြဲပင်။ ပြောင်းလဲမှု
 အရှင်မရှိ။ သူသည် သူ့ဘဝအတွက်နေသော လုပ်ငန်းများသည် အဖိုး
 ဖြတ်နိုင်ခြင်း မရှိသည်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သည်။
 ရှုရှားများအတွက်ကား ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ပေ။ သူ့မျှော်မှန်းထားသည့်
 အချိန် ရောက်ပြီဟု ယူဆသည်နှင့် သူသည် သူ၏ဆန္ဒအရ
 လူတစ်ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်သည်။ ထိုလူသည် လန်ဒန်ရှိ စစ်သံမှူးမှ
 အတွင်းဝန် ဆင်မွန်ကရီဟာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့အား အယ်လစ်နွောဟု
 အမည်ပေးထား၏။ ထိုအမည်ဖြင့်သာ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်း က သူ့ကို
 လိထားကြသည်။

ကလပ်ဖွတ်စ်သည် သူ၏ သုတေသန လုပ်ငန်း မှန်သမျှ
 အောက်ခံကာဗွန်နှင့် ရေးထားသော မိတ္တူကို အယ်လစ်နွောသို့
 ပေးပို့လိုက်၏။

ကလပ်ဖွတ်စ်က သူ၏ ခိုလှုံထားသော အမိန့်ငံ အား
 အဘယ်ကြောင့် သစ္စာဖောက်ရသနည်း။ ကလပ်ဖွတ်စ်သည် ထိုအချိန်၌
 ကွန်မြူနစ်များ၏ ပရိယာယ်နှင့် သတင်း ဖြန့်ချက်များကို အလွယ်တကူ

ပြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

ယုံကြည်ခဲ့၏။ သူက အနောက်ပိုင်း မဟာမိတ်အုပ်စုဝင် ရုရှားနှင့် ဣန္ဒိယကို ခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။ သူသည် အန္တရာယ်များသော ဤလျှို့ဝှက် ချွတ်များအား သူတို့ကို အပ်နေသည်မှာ သူ၏ ခိုင်မာလှ သော ခံယူချက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ငွေကြေးအတွက်မူ သူ၏ လစာဖြင့်ပင် ပိုလှုံ့နေပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့အား ဤကဲ့သို့ စိရိတ်အဖြစ် ဒေါ်လာ ၅၀၀- ကို လက်ခံရန် မရမက မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဖွတ်စ်ကံ ယူထားလိုက်ရသည်။

ဤနည်းဖြင့် သူက ငွေလက်ခံကြောင်း လက်မှတ် ရေးထိုးလိုက်ရသည်။

ထိုလက်မှတ်ကား နောင်အခါတွင် သူ့အား လိုအပ်ပါက ခြိမ်းချောက်ရန် အသုံးပြုနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သူတို့၏ လက်စွဲတော် နည်းပရိယာယ်ပင်တည်း။

ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာဖွတ်စ်က အင်္ဂလိပ်များပေါ် တွင် ဆက်လက် သစ္စာဖောက်ခဲ့သည်။ ယင်းနောက် အမေရိကသို့ သိပ္ပံပညာရှင် အဖွဲ့ဖြင့် သွားရောက်ခဲ့စဉ် ကလည်း သစ္စာဖောက်မြဲ ဖောက်ခဲ့ပြန်၏။ ဖွတ်စ်က အင်္ဂလန် မှ ထွက်ခွါခြင်း မပြုမီ အယ်လစ်နွေက သူ့အား အမေရိကန်တွင် ရေမွန်နှင့် ဆက်သွယ်ခြင်းပြုပါရန် စီစဉ် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်စတူများ

လော့စ်အလာမိုစ်တွင် အနုမြူစုံ ပြုလုပ်ရေး သုတေသန များ ပြီးဆုံး၍ သူတို့ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဒေါက်တာဖွတ်စ်သည် ဟာဝဲလ်ရှိ ကနေဒါနိုင်ငံမှ သူ့လျှို့ဝှက်ကို မြေလှန်ရှာဖွေ ဖမ်းဆီးချိန်တွင် အင်္ဂလန် ရူပဗေဒ သိပ္ပံပညာရှင် ဒေါက်တာအယ်လင်နန်းမေသည် ဖမ်းဆီးခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ တစ်နေ့တွင် ပါတီဇေ့ခံပွဲ တစ်ခု ကျင်းပရာသို့ ဒေါက်တာဖွတ်စ်လည်း တက်ရောက်ခဲ့၏။

“ဒေါက်တာမေကို ဘယ်သူများ သိကြပါသလဲ”

တစ်စုံတစ်ယောက်သော ဧည့်သည်တစ်ဦးက ရွှေပွဲလာများ အကြားတွင် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သူ့ကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ သူဟာ ဘယ်သူနဲ့ တူသလဲဆိုတော့ အင်း... နေပါဦး ဒေါက်တာကလပ်ဖွတ်စ်နဲ့ အတော်ကို ဆင်ပါတယ်”

အမည်မသိသော သူ၏ မေးခွန်းကို အမည်မသိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဖြေလိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏ အဖြေထဲတွင် ဖွတ်စ်၏အမည်ကား အနှောင့်မလွှတ်ပဲ ပါလာသေးသည်။

ဖွတ်စ်က အိမ်နွဲ့မပျက် ရယ်မောလိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ပျက်သွားသည်။

“ကျုပ်အထင်တော့ ဒေါက်တာမဟာ ရုရှားတွေကို သိပ်ပြီး

ကျောင်းသင်စဉ်

တော့ ပြောပြနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ဟာ သိပ္ပံနည်းနည်း လုံးလုံးမဟုတ်သေးတော့ သူတောသန လုပ်ငန်းတွေမှာ တွေ့နိုင်ဖို့ ဖရဲသေးပါဘူး။

ဖွတ်စံက သူ့ဘက်လှည့်လာသော စကားများကြောင့် သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပေးကာ ပရိသတ်ရှေ့တွင် ဤအကြောင်းအရာ များကို ထပ်မံပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်ရန် အပြတ်ပြောလိုက်ရသည်။

သို့သော် ဤဖြစ်ရပ်သည် သူ့အား အတော်တုန်လှုပ်စေ၏။ သူ၏နှစ်ခုသော နိုင်ငံပေါ်တွင် ခံယူသော ဘဝနှစ်ခု သည်ကား ရှုပ်လုံး ပေါ်လာတော့မည့် အခြေတွင်ရှိတော့၏။ ဤအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပြီး၍ မကြာသေးမီ နေ့တစ်နေ့တွင် ဖွတ်စံသည် သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်အတူ ကားတစ်စီးဖြင့် ဝင်ဘာလီသို့ ထွက်လာ၏။

လမ်းခုလတ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုသည် 'သူ၏ ကားရှေ့မှန်ကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လာရောက် ထိမှန်လေရာ မှန်သည် အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ကွဲသွားတော့၏။ ဖွတ်စံသည် ကြောက်လန့်စွာဖြင့် ဘရိတ်ကို အုပ်လိုက်သည်တွင် ကားချက်ချင်း ရပ်ပြီး 'သူလည်း ထိုင်ခုံ ပေါ်မှ အောက်ခြေ နင်းပေါ်သို့ ကျသွား၏။ သို့ဖြစ် သူလည်း အောက်သို့ ဆင်း၍ ကြည့်ရာ မှန်မှာ ခဲဟုထင်ရသော အရာဝတ္ထု တစ်ခုဖြင့် ထိမှန်ကြောင်း သိရ၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော သေနတ်သံကိုကား မကြား ရပေ။ သို့မဟုတ် လမ်းပေါ်မှ ခဲတစ်လုံးက စင်ပြီး မှန်လေသလား။

ပြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

မသိ။ မည်သူကမှ အဖြေမပေးနိုင်ကြပေ။

ဖွတ်စံသည် သူ့အား သေကြောင်းကြံစည်နေသည်ကို သိခဲ့ရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူက သူ့လျှို့ဝှက်လိုသည်မှာ သေချာသည်ဟု သူက တွက်ထားသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် မည်သူက ကြံစည်နေသည်ကို နည်းနည်းမှ စဉ်းစား၍မရပေ။ သူဆက်သွယ်နေသော ရုရှားမိတ်ဆွေများ ထံမှတော့ မဟုတ်နိုင်ပေ။

ဒေါက်တာ အယ်လင်နန်းမေ အဖမ်းခံရပြီးသည့် နောက်တွင် အင်္ဂလိပ်လိုခြံရေးသမားများက တပ်လှန့်ထား မှုကြောင့် သူ့လျှို့ ဝှက်လိုက်မှုများမှာ နောင်နှေးရပ်ဆိုင်း နေတော့၏။

ဒေါက်တာဖွတ်စံသည် မိုင်းမိပြီး ဘိန်းစွဲနေသူ တစ်ဦးပမာ သူ၏ဆက်သွယ်မှုကို ရပ်နား၍မရ။ သူ့လက်ဝယ် သိမ်းဆည်းထား ရသော လျှို့ဝှက်ချက် အထုပ်ကြီးအား သူ့ထံတွင် ထားလိုခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် အန္တရာယ်များ လှသည်ကြားမှ သူသည် ဆက်သွယ်ရေး သူ့လျှို့ဝှက်စဉ်အား ရှာ၍ ပေးပို့စေခဲ့၏။ ဖွတ်စံသည် လပေါင်းများစွာ လျှို့ဝှက် ချက်များကို ပေးပို့လာခဲ့ရာ ၁၉၄၉-ခု နှစ်အလယ်လောက် တွင် အင်္ဂလန်ရှိ နောက်ဆုံး အခြေအနေထိ အနုမြူထုတ်လုပ်ရေး တိုးတက်မှု သတင်းများကို စနစ်တကျ ရေးသားပေးပို့ပြီးဖြစ်၏။

၁၉၄၉-ခု စက်တင်ဘာလ ၁-ရက်နေ့တွင် အမေရိကန် တစ်နိုင်ငံလုံး၌ အံ့ဩစေသော သတင်းတစ်ခုက လွှမ်းမိုးသွား၏။

ပြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

သစ္စာထူထောင်ကာ ဓမ္မဂ္ဂားတို့၏ ပထမဦးဆုံး အနုဖြူပုံး စမ်းသပ်
ဆောင်ရွက်ကြောင်း ကျေညာလိုက်၏။

အဘယ်ကြောင့် သူတို့က သည်လောက် မြန်မြန် ဆန်ဆန်
ဆောင်ရွက်နိုင်သလဲဆိုသော မေးခွန်းက အမေရိကန် သိပ္ပံပညာရှင်များအား
သာမန်နည်း များနှင့် မတူ တမူထူးခြားသော နည်းဖြစ်၏။

ဖွတ်စံနှင့်တွေ့ရန် လူတစ်ယောက်အား ရွေးလိုက်၏။ သူသည်
ဝီလျံဂျိမ်းစ်စကာဒွန် ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်၏ အလွန် စကားအပြော
ကောင်းပြီး တမဟုတ်ခြင်း ဆင်ခြင် စဉ်းစား တတ်သူ ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်သား
ဆက်ဆံနေသော သူ၏ပြန် လှန် ပြောဆိုလာသော စကားများအပေါ်တွင်
အနံ့ခံ၍ သဲ ဓမ္မန်စ ရှာနိုင်သော သူလည်း ဖြစ်၏။ စကာဒွန်သည်
ဖွတ်စံ အား ဟာဝဲလ်တွင် သွားရောက်တွေ့ဆုံ၏။ တမင်သွားခြင်း
ဖြစ်သော်လည်း မမှန်သော အကြောင်းကိုပြ၍ တွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စကားပြောရာတွင် ပညာသားပါလှပြီး သွယ်ဝိုက်သော နည်းများ
သုံးလာသော စကာဒွန်သည် စကားပြောရင်း တဖြည်းဖြည်း ဂျာမနီရှိ
ဖွတ်စံ၏ လှုပ်ရှားခဲ့သည့် အပိုင်း များပါလာလေတော့၏။

ဖွတ်စံက စကာဒွန် ပြောလာသည့် အပိုင်းများကို ဝန်ခံ၏။
ဤအကြောင်းအရာများမှာ အမှန်များသာ ဖြစ်၏။ ဖွတ်စံက သူငယ်စဉ်က
မိုက်မဲမှုများသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

စကာဒွန်က သူ၏စကားကို ချက်ခြင်း အကြောင်း အရာ

မြတ်စာပေ

ကျွန်ုပ်တို့စပိုင်ဝတ္ထုများ

ပြောင်းလိုက်၏။

“နယူးယောက်မှာတုန်းက ခင်ဗျားဟာ သူလျှိုဆက်
သွယ်ရေးသမား တစ်ယောက်နဲ့ မတွေ့ဘူးလား”

စကာဒွန်၏ မမျှော်လင့်သော စကားလှည့် ပြောဆိုမှု ကြောင့်
ဖွတ်စံသည် တခဏမျှ ကြောင်သွား၏။ မည့်သို့ ပြန်ပြောရမှန်းကို
စကားလုံး ရှာမရ။

“ကျုပ်မသိပါဘူး”

ဖွတ်စံက စကားစ ရှာမရပဲ ခဏမျှ ဆိတ်ငြိမ်သွား သော်လည်း
နှုတ်က ထွက်လာသည့် စကားအား လွတ်၍ ပြောလိုက်၏။

စကာဒွန်က နောက်တစ်နည်းကို စမ်းသုံးကြည့်သည်။

“ကျုပ်မှာ လုံလောက်တဲ့ အထောက်အထားရှိတယ်”

သူက ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်။

“အဲဒီ အချက်တွေနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ
သူလျှိုလုပ်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားနေတယ်။ ခင်ဗျား နယူးယောက် မှာ
နေတုန်းက ခင်ဗျား အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချက် အလက်တွေကို
သူတို့ကို ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကျုပ် ဘာမှ မသိဘူး”

ဒေါက်တာဖွတ်စံက ခေါင်းကိုယမ်း၍ ငြင်းပြန်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် နေ့လည်စာကို ထွက်၍စားကြသည်။

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

ပြန်လာပြီးနောက် စကားခွန်သည် နောက်ထပ် လေးနာရီမျှ ဒုက္ခနိမ့်စိတ်ရှည်စွာဖြင့် မေးမြန်းသည်။ အချိန်ကုန်သည်အထိ ဖွတ်စိတ်ထဲမှ နှောင်လင့်သော စကား ထွက်မလာပေ။

စကားခွန်သည် ဖွတ်စိတ်ထဲမှ ထွက်သွားပြီး သုံးရက် တိုင်တိုင် တွေ့ဆုံခြင်း မရှိပဲနေ၏။ သူက ဖွတ်စိတ်၏ စိတ်အတွင်း၌ ရှုပ်မော့ပြီး ဂယောင်ချောက်ခြား ဖြစ်စေရန် အချိန်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဘာကယ်တော့ ဖွတ်စိတ်သည် သူ၏ မျက်နှာဖုံးအား ချွတ်၍ အမှန်ကို ဝန်ခံစေရန် စိတ်ဓါတ် စစ်ဆင်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ဖွတ်စိတ်အား ထွက်ပြေးခြင်းနှင့် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေခြင်း တို့အတွက် အချိန်ပေးထား သ ကဲ့သို့ ရှိပြန်ရာ စကားခွန်အဖို့ ဤအခွင့်အရေးကို ကျူးလွန် ခြင်း ပြု မပြုကို စွန့်စားရပေမည်။

အကယ်၍ ဖွတ်စိတ်အား ဖမ်းဆီးလိုက်ပါက ဖွတ်စိတ်သည် မည်သို့ပင် စစ်ဆေးစေကာမူ ထွက်ဆိုခြင်းပြုမည် မဟုတ် တော့ပေ။

စကားခွန်သည် ဒုတိယအကြိမ်နှင့် တတိယအကြိမ် တွေ့ဆုံသော အခါများတွင် ဖွတ်စိတ်ထဲမှ လိုချင်သော အဖြေ မရခဲ့။

“ဒီမှာ ဒေါက်တာဖွတ်စိတ်... ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်း တွေ့ကို

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆုံးရှုံးသည်ထိအောင် တိုက်ခိုက်စေခဲ့သည် ဟု နောင်တစ်ချိန်တွင် သူ၏ ယုံကြည်ချက်ကို ဖွင့်ဟပြော ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာဖွတ်စိတ်သည် အနည်းဆုံး တစ်လတစ်ခါ တော့ အရေးကြီးသော လျှို့ဝှက်ချက်များကို ကွန်မြူနစ် များလက်သို့ ပေးခဲ့သည်။ သူက ယူရေနီယံ သတ္တုသာ အနုမြူနစ် ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် အများဆုံး အသုံးပြုနိုင် ကြောင်းနှင့် သူစမ်းသပ်ခဲ့သော ယူရေနီယံ ၂၃၅-ဓါတ်ကို ထုတ်ပြီး အနုမြူနစ် ပြုလုပ်ရန်အတွက် ဓါတ်ခွဲရန် တွက်ချက် ပုံနည်းများကို ပေးခဲ့သည်။ အမေရိကန် သိပ္ပံပညာရှင်များသည် အနုမြူဓါတ်၏ တွန်းကန်အားများကို လေ့လာပြီးစီး နေသည် ကိုလည်း သူက သိထားသည်။

ထိုအချိန်တွင် အင်္ဂလန်ရှိ မြေအောက်သူလျှို့များက ဖွတ်စိတ်အား ဆက်သွယ်၍ သူလျှို့လုပ်ငန်း နည်းပရိယာယ် မျိုးစုံကို သင်ကြားပေးသည်။ သူအား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံရမည့် နေရာများမှာ ပုဂ္ဂလိကအိမ်များ၌ မဖြစ်စေရန်၊ တတ်နိုင်ပါက ရှုပ်ထွေးသော နေရာများ သို့မဟုတ် မြေ အောက်တူတာရုံ စသည်များ၊ ချိန်းတွေ့ဆက်သွယ်ရန် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေးမြန်းခြင်းနှင့် ပြောဆိုချက်များကို တိုတိုနှင့် လိုရင်းရောက်သော အမေး အဖြေများသာ သုံးရန် စာဖြင့် ရေးသားရပါကလည်း တိုတိုသာရေးရန်၊ ဧလင်အသေးစားဖြင့် ပေးနိုင်ပါက စီးကရက် အတွင်း တွင်လည်းကောင်း၊ စာရွက် စာတမ်းများ ပေးပါက သတင်းစာများတွင် ညှပ်၍ ဖလှယ်ခြင်း

မြတ်စာပေ

အောင်သင်စိုး

ကြောနေ။ တတ်နိုင်ပါက တစ်စုံတစ်ယောက်က ဘေး တွင် ဆောင့်လာအောင်ဖြင့် ဆက်သွယ်လာသူတို့ကို နောက်ယောင်ခံလာခြင်း နှိ ခေါ်ကို သိနိုင်ကြောင်း စသည့် နည်းများကို အသုံးပြုစေလေသည်။

အကယ်၍ ဖွတ်စံအား တစ်ဦးတစ်ယောက်က လိုက်လံ ၍ ကြည့်နေသည်ဟု ယူဆပါက သူ့အား ခဏရပ်ပြီး ဘိနပ်ကြီးကို ချည်နေရန်၊ သို့မဟုတ် လူကင်းရှင်းသော အခြား လမ်းတစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်သွားရန် ညွှန်ကြားထားသည်။ ထိုအပြင် စာရွက်စာတမ်း တစ်ခုခုကို ဖျက်ဆီးလိုပါက အစိပ်စိပ် အမြွှာမြွှာဆုတ်ဖြဲ၍ အစတစ်စကို လမ်းတစ်လမ်း ထဲတွင် လွင့်ပစ်ရန်နှင့် အကယ်၍ ချိန်းဆိုထားသည့် နေရာသို့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဖျက်ကွက်ခဲ့ပါက ထိုနေရာ ကို ကျော်လွန်သွားသည်အထိ ရပ်နားခြင်း မပြုပဲ ဖြတ်လျှောက်သွားရန် ကြိုတင်ပြောထားပြီး ဖြစ်သည်။

သူတို့နဲ့ ဆက်ဆံမှုများ အပေါ်တွင် သစ္စာဖောက် ခြင်းနှင့် သွေဖီခြင်းများ မပြုနိုင်ရန် နည်းကောင်းတစ်ခုကို သုံးကြ၏။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ် ဒေါက်တာဖွတ်စ်နှင့် တစ်နေ့ တွေ့ဆုံရာ၌ သူ့အား ဒေါ်လာ ၅၀၀-ကို အသုံး စရိတ် အတွက် လက်ခံရန် တိုက်တွန်းလိုက်၏။

ဒေါက်တာဖွတ်စ်ကား သူ၏ လျှို့ဝှက် သတင်းများ ကို ပေးပို့ရာတွင် ငွေကြေး တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ တောင်းခံ ခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။ သူသည် အန္တရာယ်များသော ဤလျှို့ဝှက် ချက်များအား သူတို့ကို

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်ဝပိုင်ဝတ္ထုများ

အပ်နေသည်မှာ သူ၏ ခိုင်မာလှ သော သူ၏ ခံယူချက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ငွေကြေးအတွက် မူကား ဖြစ်သည်။

သူတို့နဲ့ ဆက်ဆံမှုများ အပေါ်တွင် သစ္စာဖောက် ခြင်းနှင့် သွေဖီခြင်းများ မပြုနိုင်ရန် နည်းကောင်း တစ်ခုကို သုံးကြ၏။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ် ဒေါက်တာဖွတ်စ်နှင့် တစ်နေ့ တွေ့ဆုံရာ၌ သူ့အား ဒေါ်လာ ၅၀၀-ကို အသုံး စရိတ် အတွက် လက်ခံရန် တိုက်တွန်းလိုက်၏။

ဒေါက်တာဖွတ်စ်ကား သူ၏ လျှို့ဝှက် သတင်းများ ကို ပေးပို့ရာတွင် ငွေကြေး တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ တောင်းခံ ခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။ သူသည် အန္တရာယ်များသော ဤလျှို့ဝှက်ချက်များကို သူတို့အား အပ်နေသည်မှာ သူ၏ခိုင်မာလှသော ခံယူချက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ငွေကြေးအတွက်မူ သူ၏လစာဖြင့်ပင် ပိုလျှံနေပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့အား ဤကဲ့သို့ စရိတ်အဖြစ် ဒေါ်လာ ၅၀၀-ကို လက်ခံရန် မရမက မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဖွတ်စ်က လက်ခံထားလိုက်ရသည်။

ဤနည်းဖြင့် သူက ငွေလက်ခံကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုး လိုက်ရသည်။

ထိုလက်မှတ်ကား နောင်အခါတွင် သူ့အား လိုအပ်ပါက ခြိမ်းချောက်ရန် အသုံးပြုနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သူတို့၏ လက်စွဲတော် နည်းပရိယာယ်ပင်တည်း။

မြတ်စာပေ

ဆိုကြောင့် ဒေါက်တာဖွတ်စ်က အင်္ဂလိပ်များပေါ်တွင် ဆက်လက် သစ္စာထားခဲ့သည်။ ယင်းနောက် အမေရိကသို့ သိပ္ပံပညာရှင် အဖွဲ့ ဖြင့် သွားရောက်ခဲ့စဉ်ကလည်း သစ္စာထားတတ်မြဲ ဖောက်ခွဲပြန်၏။ ဖွတ်စ်က အင်္ဂလန်မှ ထွက်ခွါခြင်း မပြုမီ အယ်လစ်နောက် သူ့အား အမေရိကန် တွင် ရေမွန်နှင့် ဆက်သွယ်ခြင်းပြုပါရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

လော့စ်အလာမိုစ်တွင် အနုမြူပုံ ပြုလုပ်ရေး သုတေသနများ ပြီးဆုံး၍ သူတို့ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဒေါက်တာဖွတ်စ်သည် ဟာဝဲလ်ရှိ ကနေဒါနိုင်ငံမှ သူ့လျှို့ဝှက်မှုကို မြေလှန်ရှာဖွေ ဖမ်းဆီးချိန်တွင် အင်္ဂလန် ရူပဗေဒ သိပ္ပံပညာရှင် ဒေါက်တာ အယ်လစ်နန်းမေသည် ဖမ်းဆီးခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ တစ်နေ့တွင် ပါတီဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ကျင်းပရာသို့ ဒေါက်တာဖွတ်စ်လည်း တက်ရောက်ခဲ့၏။

“ဒေါက်တာမေကို ဘယ်သူများ သိကြပါသလဲ”

တစ်စုံတစ်ယောက်သော ဧည့်သည်တစ်ဦးက ရွှေဖွဲ့လာများ အကြားတွင် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ သူဟာ ဘယ်သူနဲ့ တူသလဲဆိုတော့ အင်... နေပါဦး ဒေါက်တာကလပ်စ် ဖွတ်စ်နဲ့ အတော်ကို တူပါတယ်”

အမည်မသိသော သူ၏ မေးခွန်းကို အမည်မသိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဖြေလိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏ အဖြေ

မြတ်စာပေ

ထဲတွင် ဖွတ်စ်၏အမည်ကား အနောင်မလွတ်ဘဲ ပါလာသေးသည်။ ဖွတ်စ်က အိန္ဒြေမပျက် ရယ်မောလိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ပျက်သွားသည်။

“ကျုပ်အထင်တော့ ဒေါက်တာမေဟာ ရှုရှားတွေကို သိပ်ပြီးတော့ ပြောပြနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ သိပ္ပံပညာသည် လုံးလုံး မဟုတ်သေးတော့ သုတေသန လုပ်ငန်းတွေမှာ ကျွမ်းကျင်မှု မရသေးပါဘူး”

ဖွတ်စ်က သူ့ဘက်လှည့်လာသော စကားများကြောင့် သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ဝေးကာ ပရိသတ်ရှေ့တွင် ဤအကြောင်းအရာများကို ထပ်မံ ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်ရန် အပြတ်ပြောလိုက်ရသည်။

သို့သော် ဤဖြစ်ရပ်သည် သူ့အား အတော်တုန်လှုပ်စေ၏။ သူ၏ နှစ်ခုသော နိုင်ငံပေါ်တွင် ခံယူသော ဘဝနစ်နာသည်ကား ရုပ်လုံးပေါ်လာတော့မည့် အခြေတွင် ရှိတော့၏။ ဤအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပြီး၍ မကြာသေးမီ နေ့တစ်နေ့တွင် ဖွတ်စ်သည် သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နှင့်အတူ ကားတစ်စီးဖြင့် ဝင်ဘလီသို့ ထွက်လာ၏။

လမ်းခုလတ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုသည် သူ၏ ကားရှေ့မှန်ကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထိမှန်လေရာ မှန်သည် အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ကွဲသွားတော့၏။ ဖွတ်စ်သည် ကြောက်လှန့်စွာဖြင့် ဘရိတ်ကို အုပ်လိုက်သည်တွင် ကားချက်ချင်း ရပ်ပြီး သူလည်း ထိုင်ခုံခေါ်မှ

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

အောက်ခြေနှင့်ပေါ်သို့ ကျသွား၏။ သို့ဖြင့် သူလည်း အောက်သို့ဆင်းကြည့်ရာ မှန်မှာ ခဲဟုထင်ရသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုဖြင့် ထိမှန်ကြောင်း သိရ၏။ သို့မဟုတ် လမ်းပေါ်မှ ခဲတစ်လုံးက စင်ပြီး မှန်လေသလား မသိ။ မည်သူမမျှ အဖြေ မပေးနိုင်ကြပေ။

ဖွတ်စ်လည် သူ့အား သေကြောင်းကြံစည်နေသည်ကို သိခဲ့ရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက သူ့လျှို့ဝှက်လိုသည်မှာ သေချာသည်ဟု သူက တွက်ထားသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် မည်သူက ကြံစည်နေသည်ကို နည်းနည်းမှ စဉ်းစား၍ မရပေ။ သဆက်သွယ်နေသော ရုရှား မိတ်ဆွေများထံမှတော့ မဟုတ်နိုင်ပေ။

ဒေါက်တာဟယ်လင်နန်းမေ အဖမ်းခံရပြီးနောက်တွင် အင်္ဂလိပ် လုံခြုံရေး သမားများက တပ်လှန်ထားမှုကြောင့် သူ့လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းများမှာ နောင်နှေး ရပ်ဆိုင်းနေတော့၏။

ဒေါက်တာဖွတ်စ်သည် မှိုင်းမိပြီး ဘိန်းစွဲနေသူ တစ်ဦးပမာ သူ၏ ဆက်သွယ်မှုကို ရပ်နား၍မရ။ သူ့လက်ဝယ် သိမ်းဆည်းထားရသော လျှို့ဝှက်ချက် အထုပ်ကြီးအား သူ့ထံတွင် ထားလိုခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် အန္တရာယ်များလှသည့် ကြားမှ သူသည် ဆက်သွယ်ရေး သူ့လျှို့ဝှက်ဦးအား ရှာ၍ ပေးပို့စေခဲ့၏။ ဖွတ်စ်သည် လပေါင်းများစွာ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ပေးပို့လာခဲ့ရာ ၁၉၄၅-ခု နှစ်အလယ်လောက်တွင် အင်္ဂလန်ရှိ နောက်ဆုံး အခြေအနေထိ အနုမြူထုတ်လုပ်ရေး တိုးတက်မှု သတင်းများကို စနစ်တကျ

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ရေးသား ပေးပို့ပြန်ကြ၏။

၁၉၄၉-ခု စက်တင်ဘာလ ၃-ရက်နေ့တွင် အမေရိကန် တစ်နိုင်ငံလုံး၌ အံ့ဩစေသော သတင်းတစ်ခုက လွှမ်းမိုးသွား၏။ သမ္မတ ထရူမင်းက ရုရှားတို့၏ ပထမဦးဆုံး အနုမြူစမ်းသပ်ဖောက်ခွဲကြောင်း ကြော်ငြာလိုက်၏။

အဘယ်ကြောင့် သူတို့က သည်လောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖောက်ခွဲနိုင်သလဲ ဆိုသော် မေးခွန်းက အမေရိကန် သိပ္ပံပညာရှင်များအား ဂယက်ရိုက်စေ၏။ သေချာစွာ စဉ်းစားသောအခါ တစ်နေရာရာတွင် အကြီးအကျယ် သတင်းပေါက်ကြားမှု ရှိရမည်ဟု အဖြေထွက်လာသည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်လနှစ်လမှစ၍ အက်ဖ်ဘီအိုင် ထောက်လှမ်းရေးမှ အသေအလဲ ခြေရာခံနေပြီးဖြစ်သည်။ ပေါ်ပြန့်စွမ်းမရှိသော အထောက် အထားများအရ သူတို့က အနုမြူ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ခိုး ထုတ်နေကြောင်း သိရတော့၏။

“အနုမြူစုံ ထုတ်လုပ်ရေး လျှို့ဝှက်ချက်များကို နိုင်ငံ ခြား တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ခုက ကျွန်ုပ်တို့ဆီက ရရှိသွားတယ် ဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့ စားပွဲပေါ်ကို အထောက်အထား အပြည့် အစုံနဲ့ ရောက်လာတယ်”

ဒါရိုက်တာက အထက်ပါအတိုင်း ပြောကြားလာ၏။ သူ့စကားကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လျှို့ဝှက်ချက် ပေါက်ကြား ခြင်းမှာ ငြင်းဆိုခြင်း မပြုနိုင်ကြပေ။

မြတ်စာပေ

အောင်သင်္ခါး

သို့သော် ဝေါက်ကြားသည့် အထောက်အထား ရရှိ သော်လည်း
ညောင်တို့ ဝေါက်ကြားကြောင်း မသိရသေး။ ထို့ကြောင့် အစွမ်းကုန်
သံလွန်စကို ရှာကြတော့၏။

ဤအမှု ကျူးလွန်သူအား ရှာဖွေ ထောက်လှမ်းနိုင် ရေးအတွက်
အက်ဖ်ဘီအိုင် အမေရိကန်ထောက်လှမ်းရေးမှ ဖြစ်နိုင်သော အခြေခံ
အချက်အလက်များကို စုဆောင်းနိုင် ရန်အတွက် ဌာနကြီး တစ်ခုလုံးအား
အသုံးချ၍ လှုပ်ရှားရ၏။ အစကနဦးတွင် လော့စ်အလာမှီစံနှင့် မင်ဟတ်တင်
စီမံကိန်း များတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဒေါက်တာဖွတ်စ်အား
ထင်မှားနိုင်စရာ အကြောင်း စာစီစုမျှ မမြင်။ အက်ဖ်ဘီအိုင် က
အတော်ကလေး နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားလိုက်ရ၏။

အမေရိကန်နိုင်ငံ တစ်ခုလုံး သာမက ပင်လယ်ရပ် ခြားဆေးများပါ
အက်ဖ်ဘီအိုင်က ရှာဖွေတော့တော့သည်။ ပြီးလျှင် နိုင်ငံခြားသို့ ဝင်ထွက်
သွားလာခဲ့သော သိပ္ပံပညာ ရှင်များကို ပို၍ စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့လာသည်။
အတော်ကလေး ဒုက္ခခံ၍ တစ်ဦးချင်း စိစစ်ပြီးသောအခါ ဒေါက်တာဖွတ်စ်
လည်း သင်္ကာမကင်းဖွယ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ကျန်ရှိတော့၏။
အထောက်အထား အရသော်လည်း ဒေါက်တာဖွတ်စ်သည် သံလွန်စ
တစ်စုံတစ်ရာ ထားခဲ့မိခြင်း၊ သို့မဟုတ် သူ၏ ဂျာမနီတွင်ရှိသော
အပေါင်းအသင်းများက ဘူးကွယ်စေကာ မှ အက်ဖ်ဘီအိုင်မှ သင်္ကာမကင်း
ဖြစ်မိပေလိမ့်မည်။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤသတင်းသည် အင်္ဂလန်နှင့် စကော့
တလန်ယဒ်သို့ ရောက်သွားတော့၏။ အင်္ဂလိပ်တို့၏ လုံခြုံမှု အပိုင်းကို
စကော့တလန်ယဒ်မှ သယ်ပိုးရပေတော့မည်။ သို့သော် ဖွတ်စ်ကိုကား
ဖမ်းဆီးပြီး ဘုရားစွဲဆိုရန် အချက် အလက် တစ်ခုတစ်ရာကိုပင် မရရှိနိုင်သော
အခြေနှင့် ရင် ဆိုင်နေရတော့၏။ ဖွတ်စ်၏ ကံကြမ္မာသည် ကောင်းသော
ဘက်၌သာ ရပ်တည်လျက် ရှိနေသေးသည်။

ထို့ကြောင့် အရေးယူရန် မဖြစ်နိုင်သော အကြောင်း တစ်ခုသာ
ရှိ၏။ ထိုအချက်သည် အခြားမဟုတ် ဒေါက်တာ ဖွတ်စ် ကိုယ်တိုင်
ဝန်ခံတွက်ဆိုနိုင်စေရန် ကြိုးစားရမည့် အချက်ပင် ဖြစ်၏။

အင်္ဂလိပ်တို့က ထိုသို့ စဉ်းစားရ ခင်္ဂါပြီး နက်နဲ ဆိမ်မွေ့သော
အမှုကို အမေရိကန်တို့အား တိုင်ပင် ကူညီ စေခြင်း မပြုပဲ၊ သူတို့နည်း
သူတို့ဟန်ဖြင့် ပေါ်အောင် စီစဉ်တော့၏။ တမူထူးခြားသော နည်းဖြစ်
၏။

ဖွတ်စ်နှင့်တွေ့ရန် လူတစ်ယောက်အား ရွေးလိုက်၏။ သူသည်
ဝိလျံဂျိမ်းစ်စကာဒွန် ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်၏အလွန်စကားအပြောကောင်း
ပြီး တမုဟုတ်ခြင်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားတတ်သူဖြစ်၏ တစ်ဖက်သားဆက်
ဆံနေသော သူ၏ပြန်လွန်ပြောဆိုလာသော စကားများအပေါ်တွင် အနံ့
ခံ၍ သံလွန်စရှာနိုင်သောသူလည်း ဖြစ်၏။ စကာဒွန်သည် ဖွတ်စ်အား
ဟာဝဲလ်တွင် သွားရောက်တွေ့ဆုံ၏။ တမင်သွားခြင်းဖြစ်သော်လည်း

မြတ်စာပေ

ဘောင်သံဃိ

အနိစ္စသဘောကြောင့်ကိုဖြင့် တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စကားပြောရာတွင် ပညာသားပါလှပြီး သွယ်ဝိုက်သောနည်းများ သုံးလာသော စကားခွန်သည် စကားပြောရင်း တူပြည်းပြည်း ဂျာမနီရှိ ဖွတ်စ်၏ လှုပ်ရှားခဲ့သည့်အပိုင်းများ ပါလာလေသော၏။

ဖွတ်စ်က စကားခွန်ပြောလာသည့် အပိုင်းများကို ဂန့်ခံ၏။ ဤ အကြောင်းအရာများမှာ အမှန်များသာဖြစ်၏။ ဖွတ်စ်က သူငယ်စဉ်က မိုက်မဲမှုများသာဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

စကားခွန်က သူ၏စကားကိုချက်ခြင်း အကြောင်းအရာပြောင်း လိုက်၏။

“နယူးယောက်မှာတုန်းက ခင်းဗျားဟာ သူလျှို့ဆက်သွယ်ရေး သမားတစ်ယောက်နဲ့ မတွေ့ဘူးလား”

စကားခွန်၏ မအောင်မြင်သောစကားလှည့်ပြောဆိုမှုကြောင့် ဖွတ်စ် သည် တခဏမျှကြောင်သွား၏။ မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းကို စကားလုံးရှာ မရ။

“ကျုပ်မသိပါဘူး”
ဖွတ်စ်က စကားစရှာမရဘဲ ခဏမျှဆိုတ်ငြိမ်သွားသော်လည်း နှုတ်ကထွက်လာသည့်စကားအား လွတ်၍ပြောလိုက်၏။

စကားခွန်က နောက်တစ်နည်းကို စမ်းသုံးကြည့်သည်။

“ကျုပ်မှာ လုံလောက်တဲ့ အထောက်အထားရှိတယ်”

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်စတူများ

သူက ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်။

“အဲဒီ အချက်တွေနဲ့ကြည့်မယ်ဆိုရင်၊ ခင်ဗျားဟာ သူလျှို့လုပ် ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားနေတယ်။ ခင်ဗျား နယူးယောက်မှာနေတုန်းက ခင်ဗျား အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို သူတို့ကို ပေးခဲ့စာယ် မဟုတ်လား”

“ကျုပ် ဘာမှ မသိဘူး”

ဒေါက်တာဖွတ်စ်က ခေါင်းကိုယမ်း၍ ငြင်းပြန်၏။
သူတို့နှစ်ယောက် နေ့လည်စာကို ထွက်၍စားကြသည်။

ပြန်လာပြီးနောက် စကားခွန်သည် နောက်ထပ်လေးနာရီမျှ ဒုက္ခ ခံ၍ စိတ်ရှည်စွာဖြင့် မေးမြန်းသည်။ အချိန်ကုန်သည်အထိ ဖွတ်စ်ထံမှ မျှော်လင့်သောစကား ထွက်မလာပေ။

စကားခွန်သည် ဖွတ်စ်ထံမှ ထွက်သွားပြီး သုံးရက်တိုင်တိုင် တွေ့ဆုံခြင်းမရှိဘဲနေ၏။ သူက ဖွတ်စ်၏စိတ်အတွင်း၌ ရှုပ်ထွေးပြီး ဂယောင်ချောက်ခြားဖြစ်စေရန် အချိန်ပေးခြင်းဖြစ်။ တကယ်တော့ဖွတ်စ် သည် သူ၏မျက်နှာအားချွတ်၍ အမှန်ကိုဝန်ခံစေရန် စိတ်ဓါတ် စစ်ဆင် ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ဖွတ်စ်အားထွက်ပြေးခြင်းနှင့် သူ့ကိုယ်သူ့သတ်သေ ခြင်းတို့အတွက် အချိန်ပေးထားသကဲ့သို့ပြန်ရာ စကားခွန်အဖို့ ဤအခွင့် အရေးကို ကျူးလွန်ခြင်းပြုမပြုကို စွန့်စားရပေမည်။

အကယ်၍ ဖွတ်စ်အား ဖမ်းဆီးလိုက်ပါက ဖွတ်စ်သည် မည်သို့

မြတ်စာပေ

ဘောလုံး

ဝင်ခန်းစာကား ထွက်ဆိုခြင်းဖြင့်မည်မဟုတ်တော့ပေ။

စကားခွန်သည် ဒုတိယအကြိမ်နှင့်တတိယအကြိမ်တွေ့ဆုံသော အခါများတွင် ဖွတ်စိတ်ထဲမှလိုချင်သောအဖြေ မရခဲ့။

“ဒီမှာ ဒေါက်တာဖွတ်စိတ်... ဘာဖြစ်လို့ဒီကြောင်းတွေကို ခင်ဗျား မပြောပြနိုင်ရတာလဲ၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ဟာဝဲလ်မှာအလွန် အဖိုး တန်လှတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျားဟာ ဒီလုပ်ငန်းမှာပဲ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

စကားခွန်က စကားပြောတတ်သူပီတိ တစ်နည်းနှင့်မရ တစ်နည်း ကို အသုံးပြုခြင်းဖြစ်သည်။ ဖွတ်စိတ်ထဲမှ မျှော်လင့်ချက်က ပေါ်မလာပေ။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို စကားပြောအောင် အစောင်းလုပ်လို့မရပါဘူး” ဖွတ်စိတ်က စကားခွန်၏စကားကို စောဒကတက်လိုက်၏။

အင်္ဂလိပ် လုံခြုံရေးပိုင်းက ပုဂ္ဂိုလ်များသည် သူ့အားဘယ်အချိန်က သူ့လျှို့ဝှက်လုပ်နေကြောင်းနှင့် သူ့ဘာတွေဘယ်လိုပေးခဲ့သည်ကို လုံးဝမသိ ကြောင်းလည်း သူကရိပ်မိသည်။ သို့သော် ဖွတ်စိတ်၏စိတ်ထဲတွင် တစ်ခါ တစ်ရံထုတ်ဖော်ပြောကြားမိတော့မယောင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့အပြင်စကားခွန် လည်း ဖွတ်စိတ်ကယုံကြည်ကိုးစားလာရန် အခြေအနေကို တဖြည်းဖြည်း ဖန်တီးနေရ၏။

စကားခွန်ဖြေရှင်းလိုသော အခက်အခဲသည် နောက်ဆုံး ၁၉၅၀ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၂-ရက်နေ့တွင် အဖြေရလေတော့၏။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

စကားခွန်အိမ်ရှိ တယ်လီဖုန်းသည် မြည်လာသဖြင့် စကားခွန်က စကားပြောခွက်ကို ကောက်ယူနားထောင်လိုက်၏။

“ဟဲလို... မစ္စတာ စကားခွန်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ် ဒေါက်တာဖွတ်စိတ်ပါ။ ခင်ဗျားနှင့်တွေ့ချင်ပါတယ်။ ကျုပ် ခင်ဗျားအိမ်ကို လာခဲ့မယ်”

စကားခွန်သည် စကားပြောခွက်ကို တယ်လီဖုန်းပေါ်တင်လိုက်၏။ စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းသာသော်လည်း မချီတင်ကဲဖြစ်နေမိသည်။

ဖွတ်စိတ်သည် ဟာဝဲလ်သို့ သူ၏ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်း၍ ထွက်လာသည်။ လမ်းတွေ့လမ်းကောက်များကို လမ်းမှန်အတိုင်းမောင်း ခြင်းမပြု အရှိန်ပြင်းစွာဖြတ်မောင်းလာ၏။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေလောက် သော မိုင်နှုန်းဖြင့်မောင်းလာသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ လမ်းပေါ်တွင်တွေ့ရှိသ မှု ယာဉ်များကို ပွတ်ကာသိကာဖြင့် ရှောင်ခဲ့၏။ သူ၏စိတ်ကား သူ မောင်းလာသော မော်တော်ကား၏အရှိန်ထက်ပင် မြန်နေသေး၏။

စကားခွန်၏အိမ်ရောက်ချိန်တွင် သူသည် မောပန်းနေပြီး မျက်စိ အစုံမှာလည်း ပြူးကျယ်နေတော့၏။ သူက စကားခွန်ညွှန်လိုက်သော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား... ဒီလျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်တဲ့အလုပ်ကို ဘယ်တုန်းက စလုပ်ခဲ့သလဲ”

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

ဖွတ်စံ၏အဖြစ်ကိုသိနှင့်လေသော စကားခွန်က တိုက်ရိုက်မေး
မြန်းလိုက်သည်။

“၁၉၄၂-ခုနှစ်လယ်လောက်က ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဖွတ်စံက မောနေသည့်ကြားမှ ခပ်တိုးတိုးညင်သာစွာ ဖြေလိုက်
သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဖွတ်စံသည် စိတ်ထဲမှအလုံးကြီးကို လျှောချလိုက်
သည့်အလား သက်သာရာရသွားသည်။ ဤတွင် ဆက်၍ သူ၏ဇာတ်
လမ်း အပြည့်အစုံကို ခင်းလေတော့၏။ ပြီးလျှင် သူ၏ဝန်ခံချက်ကို
လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလာ၏။

စကားခွန်သည် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
ဖွတ်စံ၏အမူတွင် သူထင်ထားသလို သာမန်လျှို့ဝှက်ချက်မျှသာ ပေါက်
ကြားခြင်းမဟုတ်ပဲ၊ အလွန်ကြီးကျယ်သောတိုင်းပြည်၏ သစ္စာဖောက်မှု
ကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဖွတ်စံ၏ဝန်ခံချက်သည် ထူးဆန်းသောဝန်ခံချက်တစ်ခုဖြစ်ပါ၏။

ဖွတ်စံက သူ၏ဆောင်ရွက်ချက်ထဲတွင် အနုမြူဖုံးလုပ်သောနည်းကို
ပေးခြင်းမှာ သူ့အဖို့တွင် အဆိုးဝါးဆုံး အပြုအမူဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု သူက
ဆိုလေသည်။ ထို့ပြင်သူအား ဟာဝဲလ်တွင် ရူပဗေဒပညာရှင်အဖြစ်
ဆက်လက်ထားရန်ကိုလည်း တောင်းဆိုပြန်၏။

သူ့အား ရှေးဦးစွာပဏာမ စစ်ဆေးချက်ယူချိန်တွင် ဖွတ်စံမှာ
သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ခြင်းမပြု၊ အမှုမှာ သူ၏လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ထွက်ဆိုချက်များ အပေါ်တွင်သာ စစ်ဆေးခြင်းပြု၏။ စကားခွန်မှာ တစ်ဦး
တည်းသောသက်သေဖြစ်နေသည်။

ဖွတ်စံက သူ၏အမူအတွက် အများဆုံးသောအပြစ်ပေးခြင်းကို
ခံရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

“ခင်ဗျားကို... အပြစ်တပစ်လောက်ပေးလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”
သူ၏ရှေ့နေက သူ့အား မေးလိုက်၏။

“သိတာပေါ့... သေဒဏ်လေ”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ ထောင်ဒဏ် ၁၄-နှစ်ပါပဲ”

အင်္ဂလန်တွင် အမြင့်ဆုံးသစ္စာဖောက်မှုအတွက် သေဒဏ်ပေးလေ့
ရှိ၏။ ထိုသစ္စာဖောက်မှုမှာ ရန်သူအား ကူညီအားပေးသောသူတို့ကို
ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။ ဖွတ်စံမှာကား အားပေးပင် အားပေးသော်လည်း ထိုအား
ပေးခဲ့ခြင်းမှာ ရန်သူမဟုတ် အင်္ဂလိပ်တို့၏ မဟာမိတ်ပင် ဖြစ်နေသေး
သည်။ ထို့ကြောင့် သေဒဏ်ပေးခြင်းမခံရဘဲ ထောင်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းသာ
ဖြစ်ပါသည်။

ဖွတ်စံ၏အမူပြီးသော်လည်း အမေရိကန်တွင် မဖြေနိုင်သေး
သောမေးခွန်း တစ်ခုက ကျန်နေသေးသည်။ ထိုမေးခွန်းမှာ ဖွတ်စံနှင့်
အမေရိကန်တွင် ဆက်သွယ်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သ
နည်းဟူသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။ ဖွတ်စံနှင့်ဆက်သွယ်ခဲ့သူမှာ ရေမွန်
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖွတ်စံက ရေမွန်၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ရေးရေးမျှသာ

မြတ်စာပေ

မှတ်မိသည်

ဖွတ်စံ မှတ်မိသည်မှာ ရေမွန်သည် အသက် ၄၀-ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာထွားကြိုင်း၏။ မျက်နှာဝိုင်းသည် စသည်အချက်များ ဖြစ်ရာ ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူတို့မှာ ဖွတ်စံ မှတ်မိသောအချက် များနဲ့ကိုက်ညီသဖြင့် မည်သို့မျှ နီးစပ်မှုပေးနိုင်သောအချက်များ မဟုတ်ပေ။

အက်ဖ်ဘီအိုင် ထောက်လှမ်းရေးမှဖြစ်နိုင်သော လမ်းစဟူသမျှ လိုက်လေ့တော့သည်။ ဖွတ်စံ၏ညီမအိမ်သို့လည်း ထောက်လှမ်းရေးသမား များကို စေလွှတ်သည်။ သူ၏ညီမမှာ တစ်ချိန်က ရေမွန်ကို တွေ့လိုက် ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ရေမွန်က ဖွတ်စံ၏တူကလေးအား ဓါတုဗေဒသုံး ကိရိယာများပေးမည်ဟုပင် ပြောခဲ့သေး၏။ ထိုမှလွဲ၍ မည်သည့်အစအန ပင် မရခဲ့ပေ။ အက်ဖ်ဘီအိုင်မှ ရခဲ့သမျှသလွန်စဟူသော အချက် အလက်ပေါင်း ခြောက်များစွာသည် သံထဲရေသွန်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားတော့ သည်။

ဖွတ်စံ၏ထွက်ဆိုချက်နှင့် သူ၏ညီမ ပြောပြချက်တို့ပေါင်းစပ် လျှင် ရေမွန်သည် ဓါတုဗေဒပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်သည်ဟူသော အချက်တစ်ခုပေါ်တည်၍ အက်ဖ်ဘီအိုင် ထောက်လှမ်းရေးမှ ဓါတုဗေဒ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို စနစ်တကျ စုံစမ်းပြီး စစ်ဆေး၏။ စုစုပေါင်း ၁၅၀၀-မျှ စုဆောင်းရှာဖွေတွေ့သမျှထဲမှ သေချာစွာ စိစစ် ခွဲထုတ်လိုက်သောအခါ အမှုမှာ ၁၀-ဦးသာ ကျန်တော့၏။ နောက်ဆုံးတွင်

မြတ်စာပေ

တစ်ဦးသာ ပုဂ္ဂိုလ်အား သင်္ကာမကင်းစရာ အချက်နဲ့တွေ့ရလေတော့၏။

သူသည် ဖိလာဒဲဖီယားမြို့မှ ဓါတုဗေဒပညာရှင်ဖြစ်၏။ ၁၉၄၇-ခုနှစ်တွင် အခြားသူလျှို့ ဆက်သွယ်ရေးသမားဖြစ်သော အယ်လစ်ဇောက် တင်လီနှင့် ဂျက်ကော့ဘီဂိုလ်ဘတ်တို့အား စစ်ဆေးစဉ်အခါ၌ သူ့အားခေါ်၍ မေးမြန်းခြင်းခံခဲ့ရသေးသည်။ ထိုအချိန်တွင်သူ့အား သက်ဆွေခိုင်လုံစွာ မပြနိုင်မှုကြောင့် ကွင်းလုံးကျွတ်လွှတ်လိုက်ရ၏။

သူ၏အမည်သည် ဟယ်ရီဂိုးလ် ဖြစ်၏။

ယခု သူ့အား ဖွတ်စံအမှုကိစ္စနှင့်စစ်ဆေးရာတွင် သူက ဖွတ်စံ နှင့် မည်သည့်အခါကမှ တွေ့ဆုံခြင်းမရှိကြောင်း ထွက်ဆိုလေသည်။

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ သေချာလှသည် အထင်ဖြင့် အက်ဖ်ဘီ အိုင်ထောက်လှမ်းရေးက သူ့အားရုပ်ရှင်များ ရိုက်ယူရာတွက် ပြုံးရွှင်စွာ ပြင်ပင် အရိုက်ခံ၏။ ထိုရုပ်ရှင်ပိုင်းကို လျင်မြန်စွာ ကူးဆေးပြီးသောအခါ လန်ဒန်ရှိ ဖွတ်စံထံသို့ ယူသွားကြ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် အက်ဖ်ဘီအိုင်ထောက်လှမ်းရေးဝန်ထမ်းနှစ်ဦး က ဂိုးလ်၏အိမ်ကို ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြ၏။ အိမ်တွင်း၌ကား သူ၏စာ အုပ်စာတမ်းများကို တွေ့ရသဖြင့် အချိန်ကုန်သည်ထိအောင် မွှေနှောက် ရှာဖွေက၏။ သို့သော် စာအုပ်စင် နောက်ပိုင်းတွင်းမှ တစ်ယောက်သော ထောက်လှမ်းရေးသမားသည် စင်တာဖီဒေသ၏ မြေပုံစက္ကူအဝါကလေး များ မျက်စိကစားမိ၏။

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

ခင်ဗျား ပြောတော့ မစွမ်းပီဖြစ်ရဲ့ အနောက်ဘက်ကို ဘယ်တုန်းကမှ
မရောက်ခဲ့ဘူးဆို”

ထောက်လှမ်းရေးမှ ပုဂ္ဂိုလ်က မြေပုံစာရွက်ကလေးအား ကိုင်ရင်းမှ
ဂိုးလ်အား ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့်... ခင်ဗျားရောက်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

သူက အောင်မြင်သောသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည့်အတွက် အော်
ဟစ်၍ ပြောပြန်၏။ တစ်နည်းဆိုသော် ဂိုးလ်က ပြန်လည်ချော့ပနိုင်ခြင်း
မရှိအောင် ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြီးတော့ စင်တာဖီမှာ ဒေါက်တာဖွတ်စ်နှင့် တွေ့ခဲ့ကြတယ်ဆို
တာ ကျုပ်တို့က သိပြီးသား ဖြစ်နေတယ်”

ဂိုးလ်က မြေပုံကိုငေး၍ ကြည့်နေမိသည်။ သူ၏နဖူးတွင် ဇော
ချွေးများ ပြန်နေ၏။ သူက လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ ပြီး
လျှင် သူသည် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားတော့၏။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့အလိုရှိနေတဲ့ လူပါဘဲ”
ဂိုးလ်က ဝန်ခံလိုက်၏။ သူ၏စကားကို ခဏရပ်လိုက်သည်။

သူသည် ရှေ့ဆက်ပြောရန် အားယူဟန် တူပါသည်။

“ဒေါက်တာကလပ်စ်ဖွတ်စ်က ကျုပ်ကို သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်အား
လုံးပေးခဲ့တယ်”

နောက်ဆုံးတွင် မမျှော်လင့်သော မြေပုံကလေးတစ်ခုကြောင့်

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

သူ၏ဘဝအမှန်ကို ထုတ်ဖော်ရတော့၏။

နောက်ထပ်တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ၏
ပိုတက်ကမ်းမှာရှိ လန်ဒန်မြို့တွင်ကား ဒေါက်တာဖွတ်စ်သည် အက်ဖ်စီဆို
က ဩလောသောရပ်ရှင်ကို ကြည့်နေချိန်ဖြစ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒီလူပါပဲ။ ကျုပ်ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်...
သူဟာ.. ကျုပ်လျှို့ဝှက်ချက်တွေပေးခဲ့တဲ့ ရေမွန်ပါပဲ”

ဒေါက်တာဖွတ်စ်က ဂိုးလ်အား ရေမွန်ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆို
ထောက်ခံတော့၏။

ဂိုးလ်အား စစ်ဆေးပြီးသောအခါ ထောင်ဒဏ် နှစ်ပေါင်း ၃၀-
ချမှတ်လိုက်တော့၏။

ဂိုးလ်၏အမှုအား စစ်ဆေးနေစဉ် သူ့နဲ့ဆက်စပ်နေသော သူ့လျှို့
ဝှက်ချက်ဖြစ်သူ ဒေးဗစ်ဂရင်းကလပ်စ်အား ရိုဇင်ဘက်စ်တွင် ဖမ်းဆီးမိနေ
ပြန်သည်။ ဒေးဗစ်သည် ဂိုးလ်၏ဤအမှုတွင် စက်ကွင်းမလွတ်၍ အဖမ်း
ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် သူ့လျှို့ဝှက်ချက်များလည်း ဖမ်းမိပါသေး
သည်။

အင်္ဂလန်ရှိ ဝိတ်ဖီးလ်အကျဉ်းထောင်တွင် ဒေါက်တာဖွတ်စ်သည်
ထောင်ကျစဉ် အိတ်များချုပ်နေ၏။ အားလနေချိန်များတွင် သူသည်
ဒဿနိကဗေဒကို လေ့လာနေ၏။ သူသည် အသက် ၄၈-နှစ် ရှိပြီဖြစ်
သည်။ ထောင်အတွင်း၌ ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်သဖြင့် သူ့အား ရက်များ

ဘောင်ခင်စိုး

လျှောက် လွတ်ပျော်ဖြစ်၏။

အစုဖြစ်ပြီးနိုင်ငံ၏ သစ္စာဖောက်ခဲ့သဖြင့် သူ၏ဗြိတိသျှတိုင်းရင်
သားလက်မှတ်မှာ ပြန်လည်ရရှိမည်မဟုတ်၍ သူသည် ထောင်မှလွတ်မြောက်
ပါက အရှေ့ဂျာမနီတွင် သူ၏ဖခင်နှင့်သွား၍နေရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ဤသည်မှာ တစ်ဦးတည်းသော သိပ္ပံပညာရှင်ဖြစ်သည့် သူ့လျှို့ဝှက်
၏ အကြောင်းပင်တည်း။ သူ၏စွမ်းဆောင်မှုကား နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်အတွက်
လွတ်လပ်သောနိုင်ငံကြီးတစ်ခုအတွက် အဖိုးတန်သော လက်နက်ကြီးတစ်ခု
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိသော်လည်း အလွန်ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးနှစ်နာမူတို့ကို ခံစား
သော အကြောင်းပင်ဖြစ်ပါတော့တည်း။ ။



(AUTONMIC SPY by Ted Irwin)
ကိုဘာသာပြန်ဆိုသည်

မြတ်စာပေ



ဂျပန်သူလျှို့ဝှက် ယိုရှိုကာဝါ

J

တာကိုအိုယိုရှိုကာဝါသည် ဟိုနိုလူလူ ကျန်းတစ်နေရာ တွင်
ဂျပန်ကောင်စစ်ဝန်နှင့်အတူ နံနက်စာစားလျက်ရှိ၏။ ကောင်စစ်ဝန်နှင့်
စကားပြောဆိုနေစဉ် မရှေးမနှောင်းပင် ပုလဲဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ ဗုံးများ
ကျပြီး ပေါက်ကွဲသံများဆက်တိုက် ပေါ်ထွက်လာတော့၏။ ယိုရှိုကာဝါ

မြတ်စာပေ

၏ နှစ်နှစ်သည် ကြိုတင် ဖျော်လင့်ထားသည်နှင့်အမျှ တောက်
တင်သော်လောတော့၏။ အသံများကြား ရာသို့နားစိုက်နေမိသဖြင့်
နံနက်စာကိုပင် သတိမေ့သယောင် ရှိလာ၏။ သူ၏မျက်လုံးအစုံမှန်
လွန်ခဲ့သောကြောင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသော အလုပ်များကြောင့် အိပ်ချင်မှူးတူး
ဖြစ်နေသည်။ မကြာခဏ သန်းလျက်ရှိ၏။

ပုံးကြသံများထို နားစွင့်လျက် သူ၏ မျက်လုံးမှာ မှေးလျက်
ရှိနေရာမှ တမဟုတ်ချင်းပင် ပြူးကျယ်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို
တွေးမိဟန်ဖြင့် ငေးနေ၏။ ပြီးလျှင် သူ့အား လျှပ်စစ်ခါတ်ဖြင့်
တိုလိုက်သကဲ့သို့ လန့်ဖြန်၍ သွားတော့သည်။ သူသည် နေရာမှ
ထလိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ ရုံးခန်းသို့ ထ၍ ပြေးလေတော့၏။

သူ၏ ရုံးခန်းသို့ ရောက်လျှင် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အင်အား
ကောင်းလှသော မှန်ဘီလူးဖြင့် ကမ်းခြေဘက်ရှိ အမေရိကန် ရေတပ်ဆီသို့
ကြည့်လေသည်။ သူ၏ နှုတ်မှလည်း ရေရွတ်လျက်....

ကောင်းကင်သည် ပြာလွန်းလှ၏။ မိုးပေါ်ရှိ အရာဝတ္ထု မှန်သမျှ
ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်တွေ့နိုင်၏။ ထိုပြာသော ကောင်းကင်ပြင်မှ
ဖိုကျွန်းနှင့် မိုက်ကမ်းကွင်းပြင် ဘက်ဆီသို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်မှာ
ဂျပန် အသေခံစိုးကြံ လေယာဉ်များပင်တည်း။ စုစုပေါင်း လေယာဉ်
၂၇-စင်း ဝင်လာ၏။ ထို့နောက်တွင် တိုပီဒိုတပ် လေယာဉ် အစင်း
၄၀-ကလည်း အမေရိကန် တိုက်သင်္ဘောများ ရှိရာသို့

ပြန်စာပေ

ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၏။

တဖန် ပုံးကြံလေယာဉ် အကြီးစား အစင်း ၅၀-က
ရင်ဘောင်တန်းလျက် လိုက်ပါလာပြန်၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင်
တိုက်လေယာဉ် ၄၅-စင်းက ထပ်ချပ်မကွာ ပါလာသေးသည်။ ဤမျှ
များပြားမှသော လေတပ်အင်အား အလုံးအရင်းဖြင့် အိုအယူကျွန်းရှိ
အချက်အချာ အဆောက်အဦများ၊ လေယာဉ်ပျံများနှင့် ရေတပ်အားလုံးတို့အား
တစ်ခုမကျန် တပြိုင်နက်တည်း ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ယို ရှိကားပါသည် ဆိပ်ကမ်းအားလုံးအား အားပါး
တရကြည့်နေမိသည်။ ဖိုကျွန်းပေါ်ရှိ ဟိုနိုလူလူ ကမ်းခြေစောင့် အမေရိကန်
လေယာဉ် ၂၉-စင်းသည် တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ပေါက်ကွဲ၍ မီးဟုန်းဟုန်း
တောက်လောင်နေတော့၏။ ဂျပန် တိုပီဒိုတပ် လေယာဉ်များကလည်း
ကယ်တင်နိုင်ခြင်း ကင်းမဲ့လျက်ရှိသော ရေတပ်စခန်းပေါ်သို့ အစွမ်းကုန်
တိုက်ခိုက်လျက်ရှိ၏။ အမေရိကန် ရေတပ်သား အများမှာ
မယုံကြည်နိုင်သော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကြည့်လျက် ကြောက်ရွံ့
တုန်လှုပ်၍လည်းကောင်း၊ ကြက်သေသေ၍တဖုံ၊ ကစင်ကလျား
ဖြစ်နေလေသည်။

အရိုးခဲနားတိုက်သင်္ဘောမှာ တိုပီဒိုဒါဏ်ကြောင့် ပေါက်ကွဲပြီး
မီးခိုးလုံးကြီးများ တက်လာ၏။ မလှမ်းမကမ်းရှိ ဝက်စာကျီးနီးညား
သင်္ဘောမှာ နစ်လုမတတ် ဖြစ်နေသည်။ အိုကလာဟိုးမားနှင့်

ပြန်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

ထာဝရနိဗ္ဗာန်သား သင်္ဘောများပေါ်တွင်လည်း မီးများ တောက်လောင်လျက်...
 ပြာသာကောင်းကင်သည် မီးခိုးများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိတော့၏။
 ဂူပန် လေတပ်မတော်၏ အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်း
 ခံရသည်မှာ ၉၆-စင်းသော အမေရိကန် သင်္ဘောများဖြစ်သည်။
 နောက်ဆုံးတွင် အံ့သြသင့်နေကြသော ရေတပ်သားများသည်
 မှင်သက်မိနေရာမှ လှုပ်ရှား လာနိုင်တော့၏။ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ့်ယူ၍
 ခံစစ်မှ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်စပြုလာကြ၏။ အချို့သော လေယာဉ်ပျံ
 များကို ထိမှန်အောင် ပစ်ခတ်ခဲ့၏။ စင်းရေ အတော်များများအား
 ပုလဲဆိပ်ကမ်း ကမ်းခြေ ဗင်လယ်အောက်သို့ ပို့နိုင်ခဲ့၏။ သို့သော်...
 ဤကဲ့သို့ တန်ပြန် တိုက်ခိုက် တွန်းလှန်နိုင်သည်မှာ မိနစ်ပိုင်း အတွင်းတွင်ဟု
 ဆိုရသော်လည်း များစွာ နောက်ကျသွားပေပြီ။ မိနစ်ပေါင်း တစ်ဆယ့်ငါး
 မိနစ်အတွင်းတွင် တစ်ဘက်ရန်သူ၏ အလစ် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းတား
 လုံးဝအောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ယုံရှိကာဝါသည် သင်္ဘောများ တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း
 မီးလောင်နစ်မြုပ်နေသည်ကို ရင်တဖိုဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ဤမြင်ကွင်းမှ
 သူ၏ မှန်ဘီလူးအား အခြားဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်၏။
 ပို၍စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းနေပြန်သည် ဟိုနီလူလူကျွန်း၏
 အနောက်ဘက်ဒေသဖြစ်သည့် အီဝါ ရေတပ်စခန်းရှိ လေယာဉ် ၄၉-
 စင်းမှာ ပြာပုံအသွင်သို့ ရောက်ရှိပြီး ဖြစ်သည်။ ဒီးလားနှင့် ဟိုက်ကမ်း

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ကွင်းများတွင်မူ မီးများလောင်လျက်ရှိနေတုန်းပင်။
 တဖန် သူသည် မှန်ဘီလူးအား မြေပြင်မှ ဝေဟင်ဆီသို့ မြင်ကွင်း
 ပြောင်းကြည့်လိုက်၏။ ဂူပန်လေယာဉ်ပျံပေါင်း ၁၇၁-စင်းကို မီးခိုးများကြာမှ
 တွေ့ရ၏။ မိုးချိန်းသံများမက ဆူညံမြည်ဟီးသော အသံများဖြင့်
 ရေတပ်စခန်းမှ ထွက်ခွါသွားကြ၏။ အောက်တွင်မူကား ကြီးမားလှသော
 ပျက်စီး ဆုံးရှုံးမှုအတိအကျဖြင့် ကျန်ခဲ့သော အမေရိကန် ပစ်ဖိတ် ရေတပ်မ
 ကြီးပင် ဖြစ်တိ၏။

“ဘန်စိုင်း”

ယုံရှိကာဝါသည် ကြီးမားသော ဂုဏ်ပြုခြင်းဖြင့် ကြွေးကြော်
 နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ထိုနေ့သည် ၁၉၄၁-ခု ဒီဇင်ဘာလ ၇-ရက်နေ့ဖြစ်၏။
 အသက်ရှင်လျက်ရှိသော အမေရိကန် လူမျိုးတိုင်းအား အစဉ်
 သတိရစေသော တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်၏။ ရာဇဝင်တွင် သော တိုက်ပွဲဟု
 ဆိုရပေလိမ့်မည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုတိုက်ပွဲ အောင်မြင်ရေးအတွက်
 စွမ်းဆောင်ရာတွင် ယုံရှိကာဝါသည် အဓိကဟု ဆိုရပါမည်။ သူ၏
 တစ်ဦးတည်းသော စွမ်းဆောင်ချက်များကြောင့် ဤမျှ ဖျတ်ဆီးနိုင်၏။
 သူသည်ပင်လျှင် ယင်းတိုက်ပွဲ၏ ဗိသုကာဟုဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပေ။

တာကီအိုယုံရှိကာဝါသည် ဟာဝေယံကျွန်း၏ တစ်ဦးတည်းသော

မြတ်စာပေ

ကောင်ဆင်ဖိုး

ဤသို့ ဆင်ထောက်လှမ်းရေး သူလျှို့ ဖြစ်၏။ သူသည် တိုက်ပွဲရှိ ဂျပန်ဘုရင် ဝန်ထမ်းဖြစ်သည်။ ဟိုနိုလူလူကျွန်းတွင်မူ အိတိုလိုမူရာ အညွှတ်ဖြင့် ဂျပန် ဒုတိယကောင်စစ်ဝန် ရာထူးဖြင့် တာဝန်ယူထား၏။ သူ၏ အထက် ကောင်စစ်ဝန်မှာ နာဂါအိုကီတာ ပင်ဖြစ်၏။

အမှန်တော့ ဤကဲ့သို့ အံ့ဩလောက်အောင် ပါးနပ်လှသော တစ်ကိုယ်တော် သူလျှို့တစ်ဦးတည်း ကြောင့်သာ ဂျပန် ရေတပ် ဝိုင်းချုပ်ကြီး ယာမာမိုတို အတွက် ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းရန် ကြံစည် အားထုတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုလဲဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ် ထားသော အမေရိကန် သင်္ဘောကြီးများမှာ အမြဲတန်း နှစ်စင်းယှဉ်၍ ဆိုက်ကပ်လေ့ရှိကြောင်း အကယ်၍ ရန်သူ၏ တိုက်ခိုက်ဖြင့် တိုက်ခိုက် ပစ်ခတ်ခြင်း ခံရပါက အတွင်း ဘက် သင်္ဘောမှာ လွတ်ကင်းရန် ဖြစ်ကြောင်းကို ထောက်လှမ်းလေ့လာ၍ ယိုရှိကာဝါက တိုက်ခိုက် သတင်း ပို့နိုင်ခဲ့သည်။ ဤအချက် ဤအကြောင်းကို ဝိုင်းချုပ်ကြီး ယာမာမိုတိုက ကောင်းစွာ စဉ်းစားသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဆယ့်ခြောက်လက်မရှိ သံထုထည်ထိအောင် ဖောက်ထွင်း ဖျက်ဆီးနိုင်သော နှံဆံ တပ်ဆင်ထားသည့် အသေခံ လေယာဉ်ပျံများကို သုံး၍ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရန် ကြံစည် ကြံစည်မိလေသည်။

ပုလဲဆိပ်ကမ်း၏ ရေပြင်မှာ ကျဉ်းမြောင်းပြီး တိမ်နေ ကြောင်းလည်း စူးစမ်း၍ သတင်းပို့ပြန်၏။

မြိတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်စက္ကူများ

ဤသတင်းပေါ် မူတည်၍ ဂျပန်များသည် တိုက်ခိုက် အသုံးပြုညွှတ် တိုက်ခိုက်မှုများကို ကာတိုပေါက်ကွဲစေရန် အထူး စီစဉ်ထားသည်။ တိုက်ခိုက် ပစ်ခတ်ရာတွင် ပင်လယ်ရေ မျက်နှာပြင်ထက်သို့ ကပ်နိုင်သမျှကပ်ပြီး ပစ်ခတ်ရန်ဖြစ်၏။ တစ်တက် ရန်သူ အမေရိကန်များကို အံ့ဩစေခြင်းအပြင် ပစ်လွှတ်သော တိုက်ခိုက်မှုများမှာလည်း မူလအင်အား ထက် နှစ်ဆဖြင့် ပေါက်ကွဲစေရန် ရည်ရွယ်၍ တွက်ထား လေ၏။

“တစ်ပတ်အတွင်း ဆိပ်ကမ်းမှာ သင်္ဘောအများဆုံး ဆိုက်ကပ်သည့်နေ့ဟာ ဘယ်နေ့လဲ”

တိုကျိုက မေးလာသော မေးခွန်းမှန်သမျှလည်း ပြန်လည် ဖြေကြားရသည်။

“တနင်္ဂနွေနေ့”

ယိုရှိကာဝါ၏ အဖြေသည် တိုသလောက် အရေးပါသည်။

တာကီအိုယိုရှိကာဝါ တိုင်းပြည်ကို လေးစား ချစ်ခင် စိတ်ဖြင့် ပေးအပ်သော တာဝန်ကို စွန့်စွန့်စားစား ထမ်းဆောင်သူ တစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို ဖော်ပြရမည် ဆိုပါလျှင်....

သူသည် တိုကျိုမြို့၏ တောင်ဘက်စူးစူးရှိ ရှိကိုကူ ဒေသတွင် မွေးဖွား၏။ မွေးနေ့သည် ၁၉၁၄-ခု မတ်လ(၇) ရက်နေ့ ဖြစ်၏။ သူ၏ ဖခင်မှာ ဂျပန်ဘုရင်၏ ဩဇာ လွှမ်းမိုးသော ပုလိပ် တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ယိုရှိကာဝါ ငယ်စဉ်တွင် ဂျပန်ဘုရင် အတွက်

မြိတ်စာပေ

ဘောင်ခင်မိုး

အထက်နှင့် ချစ်ခြင်း ကား မြတ်သည်ဟူသော အယူအဆ လွမ်းမိုးသော
ထာဝရ တွင် လှူဖြစ်လာခြင်းဖြစ်၏။

ရှိတို့က ဒေသနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်တွင် ပင်လယ်ပြင်
တိုက်ခိုက်ရေး၌ အကျော်ကြားဆုံး သူရဲကောင်းအမျိုး ပေါ်ထွက်ရာ
နေရာလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ဂျပန်ပြည်ရှင် ဘုရင် မင်းမြတ်အဖို့ အားထားရ
သော ဖြစ်ပါသည်။ ဤအစဉ်အလာသည် ဤဒေသတွင် နေထိုင်ကြသူ
များ၏ စိတ်ဓါတ်တွင် အမြဲ ကိန်းအောင်း နေကြသည်။ ယိုရှိကာဝါ၏
ဖခင်မှာ အများက လေးစား ရှိသေခြင်း ခံရသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။
ထိုအချိန်အခါက ပုလိပ်အဖွဲ့သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သစ္စာနှင့် ဥပဒေကို
တိကျစွာ လိုက်နာကျင့်သုံးသော အဖွဲ့ဖြစ်၏။

ယိုရှိကာဝါကလေးသည် ဖခင်နှင့် ဆရာများ၏ ဆုံးမ
သွန်သင်မှုများကြောင့် စစ်တိုက်လိုသော ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိနေ၏။
နောင်တော်ကြီးများနည်းတူ သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လိုသော
စိတ်ဓါတ်သည် ပြင်းပြတက်ကြွနေသည်သာဖြစ်၏။ ကျောင်းတွင်
ဂျပန်ပညာရပ်၌ ကျွမ်းကျင်စွာ စာတတ်မြောက်၏။ သူ၏နေထိုင်ရာမှ
အလှမ်းကွာသေးသော ဒေသရှိ ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သော ပင်လယ်ကမ်းခြေ
တလျှောက်တွင် အလှားရှစ်ခိုင်ကို မဲနားတမ်း ကူးခတ်နိုင်သော စွမ်းအားလည်း
ရှိသည်။

သူ၏ ရည်ရွယ်ချက် ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိစေရန် သူ့အား

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

တိကျသော စိတ်ဓါတ်ခိုင်မာမှုများကို ရရှိစေရန် လေ့ကျင့်စေ၏။ သို့မှသာ
နောင်ဂျပန်နိုင်ငံ၏ ကမ္ဘာနှင့် ရင်ဘောင်တန်း၍လည်းကောင်း၊
ရင်ဆိုင်၍လည်းကောင်း၊ သွယ်ဝိုက်၍လည်းကောင်း
တွေ့ကြုံဆုံတွေ့လာရမည့် အန္တရာယ် နည်းပရိယယ် အမျိုးမျိုးတို့ကို
တွန်းလှန်နိုင်ပေမည်။ တိုက်ခိုက်နိုင်ပေမည်။ သို့သည် ဘူရှိနိုခေါ်
လူလတ်တန်းစားတို့၏ စစ်သားတပ်ဖွဲ့များ စုစည်းနေထိုင်ရာ အသိုင်းအဝိုင်း
အသုံးအနှုန်းများကို လေ့လာသည်။ ဤလူတန်းစား တစ်ရပ်သည် ဂျပန်ဘုရင်
လက်ထက်တွင် သစ္စာအရှိဆုံး အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိခဲ့၏။
ထိုပြင် ယိုရှိကာဝါသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သမားတိုင်းစား
ခြင်းကိုလည်း အထူး လေ့ကျင့်ထားသည်။ သို့မှသာလျှင် သူ၏
စိတ်ဓာတ်တို့သည် ခိုင်မာတည်ငြိမ်မည်။ ပြီးနောက် ကိုယ်ကျင့်တရားလည်း
မှန်ကန်မှုရှိပေမည်။

သူကား ကာယပညာနှင့် စိတ်ဓာတ်တို့ကိုပါ အလုံးစုံ
လေ့ကျင့်ပြီးပြီဟု ဆိုရပေမည်။

သူ၏ ပညာရေးသည် အီတာဂျင်မာရှိ ဂျပန်ဘုရင် ရေတပ်မတော်
စစ်တက္ကသိုလ် ဆုံးခန်းတိုင်သို့ ရောက်သည်ဟုဆိုရပေမည်။ ၁၉၂၉-
ခုနှစ်တွင် ယင်းတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သည်။ လေးနှစ်တာမျှ
ပညာသင်ကြားပြီးနောက် သူ့အား အထူးသင်တန်းများအဖြစ် စစ်သင်္ဘောများ
တိုက်ခိုက်ရေးသင်္ဘောများနှင့် ရေငုပ်သင်္ဘောများ၌ လက်တွေ့

မြတ်စာပေ

သင်ကြားပေးထား၏။

ယိုဂိုကာဝါသည် သူ၏ ရှေးကင်းနေဘက်များ၏ ပြိုင် ကဲ့ရဲ့ခြင်း ခံနေရသည့်ကြားမှ ဘုရင့်ရေတပ်မတော် သားကောင်းအဖြစ် ရောက်ရှိရန် စိတ်ကူးခဲ့၏။ သို့သော် ထိုစိတ်ကူးသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပြာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်နေ့တွင် သင်္ဘောများမောင်းပြီး လေ့ကျင့်ခန်းယူရာမှ အပြန်တွင် သူ၏ဝမ်းဗိုက်၌ နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားရလေသည်။ ဆေးစစ်ပြီးသောအခါ သူ့ဝေဒနာမှာ ပြင်းထန်လှ၍ ၂-နှစ် အတွင်း အလုပ်ကြမ်း လုပ်ခြင်းမှ ရှောင်ကွင်းရတော့၏။

ထိုအချိန်များတွင် ယိုဂိုကာဝါသည် ရေတပ်အင်အားများနှင့် သေနင်္ဂီဗျူဟာများကို တစ်နေ့လျှင် ဆယ့်နှစ်နာရီထိ လေ့လာနေ၏။ သူသည် ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အယ်လ်ဖရက်တီမင်ဟင်၏ အမေရိကန်ရေတပ် စစ်နည်းပရိယာယ် အတော်များများကို မှတ်သားထားနိုင်သည်။ ထိုအချိန်ကပင် သူသည် ဂျပန်က အမေရိကန်ကို ရေကြောင်းစစ်ပွဲ ဆင်နွှဲလိမ့်မည်ကို ကြိုတင်မှန်းဆထားနိုင်သည်။ ရေတပ် စစ်တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ကြားနေစဉ်ကပင် ဂျပန်သည် ရေတပ်စွမ်းအားဖြင့် တောင်ဘက်ပိုင်းဖြစ်သော ဖိလစ်ပိုင်၊ ဒတ်ချ်ကျွန်းစုနှင့် ဩစတြေးလီယား တိုင်းပြည်များသို့ စီးပွားရေးအရ နယ်ချဲ့ရန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စီးပွားရေးလုသက်ဖြစ်သော အမေရိကန်နှင့် ပြိုင်ရမည်ဖြစ်သည့်အတွက်

ရေတပ်စွမ်းအားဖြင့်လည်း ယှဉ်ပြိုင်ရေးမှာ အဓိကဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေမည်။

ယိုဂိုကာဝါသည် ၁၂-နှစ် နှစ်ပတ်လုံး စာသင်ခန်းများ၊ သင်္ဘောများ၊ လေယာဉ်ပျံများနှင့် စာအုပ်များထဲတွင် လှည့်လည်ပြီးသော် ကျန်းမာရေးကြောင့် သူ့မျှော်လင့်ထားသော ပန်းတိုင်မှ အနားယူခဲ့ရ၏။ တစ်နေ့တွင် ရှိတိုတူရှိ သူ၏နေအိမ်သို့ ကာဂါဝါ ရေတပ်ရုံးချုပ်မှ ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

“မင်း အလုပ်ထဲကို ပြန်မဝင်ချင်ဘူးလား”

“လွယ်ပါဘူးဗျာ၊ တပ်ထဲပြန်ဝင်ဖို့ ဆေးစစ်လို့ အောင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ယိုဂိုကာဝါက ဗိုလ်ကြီး၏ အမေးကို စိတ်ပျက်စွာနဲ့ အဖြေ ပေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးလေ... ကျုပ်ပြောတာ တိုက်ခိုက်ရေးဘက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရေတပ် ထောက်လှမ်းရေးဘက်ကို ပြောတာ”

ယိုဂိုကာဝါသည် ပေးလာသည့် အခွင့်အရေးကို အမိဖမ်းလေတော့၏။ သူ့အား ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက် တတိယ အုပ်စုသို့ စေလွှတ်၏။ ထိုအုပ်စုတွင် ထောက်လှမ်းရေး ဝန်ထမ်း စုစုပေါင်း ၂၉-ဦးသာရှိ၏။ ယိုဂိုကာဝါသည် အမေရိကန် ပစိဖိတ် ရေတပ်မကြီးအား မနီလာနှင့် ပုလဲဆိပ်ကမ်း စသည့် အခြေစခန်းများ၌ ဖမ်း လေ့လာရသည်။

ဝေးအပ်သော တာဝန်များကို နေ့ညမပြတ် လေးနှစ်တာမျှ လှေလာပြီးသောအခါ ယိုရိုကာဝါသည် အဆိုပါ ဆိပ်ကမ်း အခြေခံစခန်းများရှိ အမေရိကန် ရေတပ်စခန်းများအား တွေ့မီးကျင်စွာဖြင့် လှေလာပြီးဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် သတင်းစာများ၊ မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဂျာနယ်များနှင့် စစ်နဲ့ ပတ်သက်သော စာအုပ်မို့စုံတို့မှ ထုတ်နှုတ် မှတ်သားခြင်း၊ လှေလာခြင်း၊ နိုင်ငံခြား သံမှူးများထံသို့လည်း မကြာခဏ သွားလာခြင်းဖြင့် လိုအပ်သော သတင်းများ စုဆောင်းခြင်း တို့ကို ပြုလုပ်၏။

ရုပ်ဝေးအခြားနိုင်ငံများရှိ ဂျပန်စစ်သံမှူးများ ထံမှလည်း သတင်းမျိုးစုံတို့ကို လက်ခံရရှိသည်။ အစဉ်ပြောင်းလဲလျက်ရှိသော အမေရိကန်တို့၏ လက်နက်မျိုးစုံတို့ကိုလည်း မျက်ခြေမပြတ် လှေလာရသည်။ ထို့ပြင် အခြားနိုင်ငံများရှိ အမေရိကန် သင်္ဘောများပေါ်သို့ စီးပွားရေးအရ အကြောင်းပြချက်ဖြင့် တတ်ရောက်ခွင့်ရသူ ဂျပန်သူလျှို့ဝှက် ထံမှလည်း သတင်းနှင့် ဓါတ်ပုံများ ရရှိထား၏။ ထိုအလုံးစုံသော သတင်းအစအနများကို ဆက်စပ် လှေလာ ကြည့်ရှုမိ၏။

၁၉၄၀-ခုတွင် ယိုရိုကာဝါသည် အမေရိကန် စစ်သင်္ဘော မျိုးစုံ၏ အမည်၊ နံပါတ်၊ ပုံသဏ္ဍာန်၊ စက်ကိရိယာ စသည်တို့ကို လှေလာ မှတ်သားမိနေပြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ ပစိဖိတ်ဆိုင်ရာ အမေရိကန်တပ်များ ကျွန်းကျင်မှ ထိပ်သီး ဖြစ်နေတော့၏။ ထိုအချိန်တွင်

သူ၏ အထက်အရာရှိက ဆင့်ခေါ်လိုက်၏။

“ယိုရိုကာဝါ... မင်း အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယိုရိုကာဝါသည် ဝမ်းသာအားရ အလေးပြုပြီး ပြန်ပြောလိုက်၏။ သူ့အား သူလျှို့အဖြစ်နဲ့ စေလွှတ်တော့မည် ကိုသိနှင့်ပြီး ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်ဟာ အဲဒီအချိန်က အသတ်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်သာ ရှိသေးပေမယ့် ရေတပ်လုပ်သက် ဆယ်နှစ်ရှိနေပါပြီ ဒါပေမယ့် ကျုပ် မိန်းမယုပို့တော့ စိတ်တောင် ဓမ္မာမိသေးဘူး။ အပေါင်းအသင်းလည်း သိပ်မရှိသေးဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ဘဝကိုတော့ မကြာခင် ပို့တော့မယ့် တာဝန်ထဲမှာပဲ မြုပ်နံ့ထာဖို့ စိတ်ကူးထားပြီးပြီ”

ယိုရိုကာဝါက တစ်ချိန်တွင် ဤကဲ့သို့ ပြန်လည် ထုတ်ဖော် ပြောလေသည်။

၁၉၄၀-ခုနှစ် ဆောင်းတွင်းတွင် တရားဝင်အမိန့် ပေးခြင်း ခံရတော့၏။ နိုင်ငံခြားရေးဌာန၏ အငယ်တန်းအရာရှိ အဖြစ်ပေးစာည်း။ ဓနကပိုင်းတွင် ရုံးအလုပ် လုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် နေ့လည်အာက်နှင့် ညဘက်များတွင် ဆတ်လက် လှေလာပြန်၏။ သံမှူးများ၏ ဧည့်ခံပွဲများ တို့လည်း မပြတ်တန်းတက်ရ၏။ ရသမျှ သတင်းမှန်သမျှ နှိုက်ထုတ်စုဆောင်းရ၏။

၁၉၄၁-ခု ဇန်နဝါရီလတွင် ဖြစ်၏။ ရေတပ်ပေါင်းစုံ တာဝန်ခံ

အောင်သန်းစိုး

ခိုလှုံချစ်ကြီး ထာမာမိုတိုသည် ပုလဲဆိပ်ကမ်းရှိ စစ်ခန်းရာသို့ လေယာဉ်တင်သင်္ဘောဖြင့် သွားရောက်ပြီး လေကြောင်း တိုက်ခိုက်ရေးကို စိမ့်တော့၏။ လျှို့ဝှက်စွာ စိမ့်ခန်းခွဲ နေသော်လည်း အမေရိကန်တို့၏ ပထမဦးစွာ သတိပေးထားခြင်းကို ခံရသဖြင့် လျှို့ဝှက်ကြံစည် ချက်မှာ အားနည်းလျက်ရှိ၏။

အမေရိကန် သံအမတ် ဂျိုးဇက်စီဂရူးတလည်း ဝါရှင်တန်သို့ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန်များ အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြမည့် အကြောင်းကို သတင်းပို့ထား၏။

ဒေါ်လတွင် ယိုရှိုကာဝါအား ရုံးချုပ်မှ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံပြီး တာဝန်ထပ်ပေးတော့၏။

“မင်း... ဟိုနီလူလူကျွန်းကို သွားရမယ်။ မင်းရဲ့ နာမည်ဟာ အဲဒါကိုမိုရိုရာဘာ၊ လက်ထောက်ကောင်စစ်ဝန် အဓိက လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကတော့ အမေရိကန် ရေတပ်ရဲ့ နေ့စဉ် လှုပ်ရှားမှုတို့ သတင်းယူဖို့ပဲ။ ဒေး... သတင်းပို့တဲ့ အခါမှာ လျှို့ဝှက် ရေဒီယိုလှိုင်းနဲ့ မပို့နဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒီလျှို့ဝှက်လှိုင်းတို့ဆိုရင် မကြာခင် ရန်သူက ရှာဖွေ ဖမ်းဆီးမိနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အမြဲသုံးနေကျဖြစ်တဲ့ သံရုံးရဲ့ ရေဒီယိုလှိုင်းကို သုံးပြီး သံရုံးရဲ့ လျှို့ဝှက်စကားလုံးပဲ သုံးပေါ့”

“ငါတို့ ဆက်သွယ်ဖို့ လွှတ်ထားတာ မင်း တစ်ယောက် တည်းပဲ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်ပါနဲ့၊ ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့

မြတ်စာပေ

ကျွန်တော်တို့ပိုင်စွာများ

တံကြမ္မာဟာ မင်းရဲ့အပေါ်မှာ တည်နေတယ် ဆိုတာလဲ ဖွဲ့စွဲခြင်း ဓုတ်ထားလိုက်ပါ။”

တိုကျိုမှ ထွက်ခွါရာတွင် ယိုရှိုကာဝါသည် လေယာဉ်ပေါ်မှ ဗူဂျီတောင်ကြီးနှင့် ဟွန်ရှူဒေသရှိ ရောင်စုံစိုက်ခင်းများကို လေနေမိသည်။ အနှစ်တော့ သူသည် သေသေချာချာ ဖောင်းဆိုင်နေသော ဓာမင်းအား ကြောက်၍ ဗဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း သူ၏ မိခင်ဒေသဆီသို့ ပြန်လည် မြေချခွင့် မရတော့မည်တို့ တွေးတောမိ၍ ဝမ်းနည်းမိခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဟိုနီလူလူသို့ ရောက်ရောက်ခြင်း သူ့အား ကောင်စစ်ဝန်ရုံးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။ ကောင်စစ်ဝန် နာဂါအိုဘီတာကား လူပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ခြင်ခြင်ခြင်းပင် သူ့အား နှစ်သက် ယုံကြည်သွားတော့၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခေလွတ်တဲ့ အကြောင်းရင်းကော၊ ခင်ဗျား သိရောပေါ့”

ယိုရှိုကာဝါက စူးစမ်းလိုသော သဘောဖြင့် မေးလိုက်၏။ တိတိက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“တိုကျိုကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက် သတင်းစုံရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ကျုပ်ဆီက အနောက်အယုက် ရလိမ့်မယ်လို့တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ စကားဝှက်နဲ့ သတင်း အပြည့်အစုံတို့ ပို့နိုင်အောင်လို့ ဧချုပ် အခန်းထဲမှာ စီစဉ် ပြီးပါပြီ”

ယိုရှိုကာဝါသည် ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ဦးညွတ် အရှိအသေ ပြုလိုက်၏။

မြတ်စာပေ

အောင်ဇော်

ငြိမ့် ထိတာ အေးလေသော အရက်ခွက်တို့ ဟူပြီး သောက်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဝိုက်တဲ့ ခါတ်ပုံတွေဟာ အလင်းရောင်ပေးမှု တွေကြားနေတယ်”

“ခင်ဗျား နှစ်သက်မယ်ဆိုရင် ခါတ်ပုံရိုက်ကွက်တွေ အကြောင်း ကျုပ်ပြောပြမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါတွေဟာ လိုမယ်ထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကွင်းဆင်း လေ့လာတဲ့အခါမှာ ခါတ်ပုံရိုက်ယူဖို့နှင့် ပန်းချီရေးဖတ်ဖို့ မလိုပါဘူး”

ကိတာက အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့ ခုတ်ညာထိကို လေ့ကျင့်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရတဲ့ အရာမှန်သမျှကို ခေါင်းထဲထည့်ပြီး မှတ်လာလေ့ ရှိပါတယ်။ အကယ်၍ အမေရိကန် တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းမိလို့ တစ်ခုံတစ်ရာ အထောက်အထားတွေ ခဲ့ရင် ကောင်စစ်ဝန်တို့ ဆက်ပြီး ဒုတိယပေးမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက်ပါ...”

ကိတာက သဘောကျရာဖြင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟာဝေယံရှိ ဂျပန် တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ ဆက်သွယ် အသုံးချဖို့ လိုဦးမှာလား”

“မဆက်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားက ရွေးပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံဝံ့ဘူး”

ကိတာက ခေါင်းညှိတ်ပြန်၏။

ပြန်စာပေ

ကျွန်တော်တို့ထွန်းများ

“ဟိုနို့လူလူမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုရားကျောင်းတွေ၊ ဂျပန် သတင်းစာတွေနဲ့ စာသင်ကျောင်းတွေ ပေါတယ်။ တရုတ်ပြည်မှာရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ တပ်တွေအတွက် ရုံးတွေတွေရာ ဖုံးလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ယုံလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဟာဆဲထံ ကျွန်းမှာနေတဲ့ ဂျပန်တွေဟာ များသောအားဖြင့် အမေရိကန် ဘက်တော်သားတွေများတယ်။ စင်စစ်တော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ကို လာကြတာဟာ ဂျပန်များအဖြစ် သူတို့တိုက်သူတို့ ပေါ်လွင်စေချင်ကြတဲ့ ဆန္ဒကြောင့်ပဲ”

“ကျွန်တော် ဒီပတ်စနစ်ကျင့်မှာ ဘယ်လောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားသိနိုင်မလဲ”

“ဟာ... အခြေခံပြီး သွားနိုင်ပါတယ်။ အမေရိကန်တွေဟာ ဗုလဲဆိပ်တမ်းကို ချွတ်ချွတ်ချွတ်နီနီဘူးလို့ ယုံကြည်နေကြတယ်။ လုံခြုံရေးအတွက် ကြိုတင်ခြင်းဆင်မှုတွေ မလုပ်ကြဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ သံများဆိုတဲ့ ဂုတ်ဟာလည်း ရောက်တဲ့နေရာတိုင်းမှာ လူတွေရဲ့ လေးစားခြင်းကို ခံရပါလိမ့်မယ်။ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် မသွားချင်ရင်တော့ ဟာဝေယံမှာရှိတဲ့ ဂျပန်နှင့် ဖိလစ်ပိုင်တွေအကြီးကျယ်အောင် သွားမယ်”

ယုံရှိကာဝါသည် ဘောင်းရွာ သဘောပေါက်သွားသည်။ စထမဗိုင်းရွာ လမ်းကြိုလမ်းကြား၊ ဆင်ခြေဖုံး ဒေသများကို လျှောက်သွားရမည်။ ပြီးမှ အမေရိကန် ရေတပ်သားများ စုဝေးရာဒေသ စားသောက်ဆိုင်များ၊ ဆိပ်ကမ်းနှင့် ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်

ပြန်စာပေ

အောင်အောင်က လေးရာလေးရာ လှေလာထောက်လှမ်းရမည်၊ မကြာခင်
အိမ်ထောင်၊ လှေထဲထွေးလှေသာ အာလာပျက်၊ ငြိမော့ အေလီဝါနှင့်
အေလာလီနီ တောင်ကုန်းများသို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

ဖိလစ်ပိုင် အလုပ်သမား ဓာတ်ယောက်အသွင်ဖြင့် မှတ်ဆိတ်များ
ကို ခိုပိခြင်းမရှိ၊ ခြေထောက်တွင်စည်း ဖိနပ်မပါပဲ လျှောက်သွားနေသူမှာ
ယိုရွိုကာဝါစင် ဖြစ်၏။ သူသည် ဝုလဲဆိပ်ကမ်း ဓာတ်လျှောက်
လမ်းလျှောက်လာ၏။ အဝင်ဝန်းရောက်၍ အစောင့်က လှမ်းအော်မှ
ပြန်လှည့်လာသည်။ မကြာခင်လည်း ထိုနေရာသို့ သွားသည်။ တစ်ချိန်နှင့်
တစ်ချိန် တာဝန်ကျအစောင့်များ မတူကြောင်းကို သိရ၏။ ထို့ကြောင့်
ဝုလဲဆိပ်ကမ်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်များသည် ယိုရွိုကာဝါအား
လျှို့ဝှက်ထားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

တစ်မနက်တွင် ကာကွယ်ရေး တာဝန်ကျ စစ်သား
တစ်ယောက်သည် ဆိပ်ကမ်း အဝင်ဝတွင် လမ်းလျှောက် နေရာမှ
ရပ်လိုက်၏။ ရေထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေလျက် ရှိ၏။ တစ်ခုတစ်ခု၏
အရောင်သည် ရေထဲ၌ ဝင်းလက်သွားသည်။ ငါးများ ရေထဲမှ
ခုန်တက်လေသလား မသိ။ တစ်ဦးတစ်ယောက် ရေကူးနိုင်အောင်လည်း
ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာ ကျောက်အောင် ထူထပ်ပြီး လှိုင်းရိုက်ခတ်
နေသဖြင့် မမြင်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် တာဝန်ကျသူအား ပြန်ခေါ်မည်
အပြုတွင် ရေထဲမှ လူတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်း ပေါ်ထွက်လာ၏။

မြတ်စာပေ

ရေငုတ်နေသောလူသည် ခေါင်းကိုဖော်၍ အသက်ပြင်းစွာ ရှုပြီးလျှင်
ပြန်လည် ငုတ်သွားပြန်ပါသည်။ အစောင့်စစ်သားက သူ၏ခြောက်လုံးပြားကို
ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ရေထဲမှ ပြန်ပေါ်အလာကို စောင့်နေသည်။
ရေငုတ်သူသည် ဘဖန် ဖြန့်ပေါ်လာပြီး ထပ်မံ ငုတ်မြဲငုတ်နေပြန်၏။
ဆယ်ကိုက်မျှသာ ဝေး၏။ အစောင့်စစ်သားက ခြောက်လုံးပြားကိုလျှက်
ရေထဲမှ တက်ခဲ့ရန် လှမ်းအော်လိုက်သည်။ သို့သော် ရေငုတ်သူမှာ
ကြားဟန်မတူပေ။

စစ်သားသည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းကြပ်စွာ ကိုက်ထားသည်။
တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို သွေးအေးအေးဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ပစ်သတ်ဖူးခြင်း
မရှိသဖြင့် သူ၏လက်မှာ တုန်လျက်ရှိ၏။ ပေးထားသော တာဝန်ကိုကား
ရှောင်လွှဲ၍ မရသည့်အတွက် သေနတ်မောင်းအား ဆွဲညှစ်လိုက်၏။
ကျည်ဆံက လွဲသွားသည်။ သေနတ်သံကြောင့် ရေငုတ်သူသည်
ကြောက်ရွံ့သွားဟန်ဖြင့် ကမ်းဘက်သို့ ကူးလာလျှင် အစောင့်တပ်သားက
သေနတ်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းကာ ထပ်မံ ချိန်ထားလိုက်၏။ ရေကူးနေသူမှာ
သူ၏ ညာဘက်လက်ကို မြှောက်၍ သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ဆက်လက်
ကူးလာ၏။

“မပစ်ပါနဲ့”

နှုတ်မှ ရေရွတ်ရင်း ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာသည်။
အစောင့်စစ်သားထံ ပြေးလာ၏။ လက်ထဲတွင် ငါးဖမ်းသမ္ပူ

မြတ်စာပေ

လုံတစ်ချောင်းအပြင် ငါးတွေကိုလည်း ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် သီလျက် ကိုင်ထား၏။

“ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရေထဲမှ တက်လာသူက ဟာဝေယံကျွန်းသား တစ်ယောက်၏ လေသံဖြင့် ဓေးလိုက်သည်။ ထိုသူမှာ အသက်အားဖြင့် ၂၇-နှစ်ခန့် ရှိပြီး ခန့်ညား၍ အလွန်ရှုပ်ဖြောင့်သူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ငါးဖမ်းလေ့ရှိသော ဖိလစ်ပိုင် လူမျိုးများထက် အရပ် အနည်းငယ်ရှည်၏။

“ဒီနေရာကို မလာရဘူး”

အစောင့်စစ်သားက မလှမ်းမကမ်းရှိ သတိပေး ဆိုင်းဘုတ်ကို သေနတ်ကိုင်ထားသော်လက်ဖြင့် ညွှန်ပြ၏။

“ဒီနေရာကိုလာရင် ဒုက္ခအများကြီး တွေ့မယ်”

“ဒုက္ခမရောက်ပါရစေနဲ့... ကျွန်တော် သွားပါမယ်”

ငါးဖမ်းသမား ဆိုသူက ကြောက်ရွံ့သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောပြီး ဖမ်းမိထားသော ငါးတစ်ကောင်အား အစောင့်ကို ပေးလိုက်၏။

“သွားစမ်းကွာ ဒီနေရာက မြန်မြန်”

စစ်သားသည် မဲ.ကာရွဲ့.ကာဖြင့် အော်ထုတ်လိုက်၏။ ငါးဖမ်းသမားက ခပ်မြန်မြန်ပင် သူ၏အမိန့်အား လိုက်နာလိုက်၏။ မေးခွန်းများ ဆက်လက် မေးမြန်းခြင်း မပြုသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။ ဒုတိယ ကောင်စစ်ဝန် မြို့မှ ရာ အမည်ခံ ဂျပန်သူလျှို့ကျော် ယိုရိုကာဝါသည်

ရေအောက်ကို ငုတ်လျှိုးပြီး ကမ်းခြေ အခြေအနေ၊ ဒီလှိုင်း အတားအဆီးများနှင့် အခြားရေကြောင်း အချက်အလက်များ စူးစမ်းခြင်း ဖြစ်၏။ သို့မှသာ တိုက်ခိုက်သောအခါ ရေအောက်သို့ ဝင်ရောက် ဖျက်ဆီးမည့်နည်းကို ခန့်မှန်းနိုင်မည်။ ရေအောက် သဲကောများ ရှိ မရှိ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းပင်။

အကယ်၍သာ ထိုအချိန်က အစောင့်စစ်သားသည် ရေငုတ်သမား ငါးဖမ်းသမား ဟန်ဆောင် ယိုရိုကာဝါအား ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ထားမိပါက ပုလဲဆိပ်ကမ်းအား ဖျက်ဆီး တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရမည် မဟုတ်ပေ။

ယိုရိုကာဝါ၏ အခြား ထောက်လှမ်းချက်များ သည်လည်း များစွာ အသုံးကျ၏။ အာလီဝါ^၁ဟောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ဟိတယ် ဓားသောက်ခန်း တစ်ခန်းမှနေ၍ အမေရိကန် ရေတပ်သင်္ဘောများ လှုပ်ရှားသွားလာမှုကို လေ့လာနိုင်သည်။ ညစာကံတွင် သင်္ဘောများ မီးထွန်းထားသဖြင့် ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ပေသည်။

ယိုရိုကာဝါသည် အမေရိကန် မြတ်နိုးသော ဂျပန်လူငယ် ယောက်ဆောင်ပြီး ရေတပ်သားများကို မကြာခဏ သူ့ကားပေါ်တင်၍ ခေါ်သွားတတ်ပြီး အရက်သောက်လေ့ ရှိသည်။ အရက်အတော်ဝင်ပြီ ဖြစ်သော သင်္ဘောသားထံမှ မသိမသာ စကားပြောရင်းက လေယာဉ်တင် သင်္ဘောများ ထွက်ခွါသွားရာ အရပ်ကို မေးသည်။ တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းနဲ့ စကားပြောရင်း အလိုက်သင့် မေးလေ့ရှိသဖြင့် အမေးခံရသူ အနေဖြင့်

အောင်ခင်စိုး

မယ့်သင်္ကာစိတ်များ မပေါ်ပေ။ များသောအားဖြင့် တပ်သားများမှာ မှန်ကန်သောအပြေကို ပေးနိုင်စွမ်း မရှိ။ သို့သော် တစ်ယောက်တစ်လေထံမှ မဆျော်လင့်သော အပြေများကို အရက် အလွန်အကျွံ မူးနေစဉ် ပေါ်ထွက်လာစေတတ်လေသည်။

ရေစာပိသမားများနှင့် လေယာဉ်မှောင်းသမား များအား ရာရှားမကလေးများက ဖြေဖျော်လျှက်ရှိသည်ကို ယုံကြည်ပါသည်။ ကောင်းစွာ လေ့လာထားသည်။ ပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဆျော်ပါး၍ လိုချင်သော စကားများနိဗ္ဗာန် မှုသည်။ မိန်းမများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်းကို အမှန်မမြောပေ။ ရူးနမ်းသူသာလျှင် နိုင်ငံ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို မိန်းမသားများကို ဖွင့်ဟပြောဆိုသည်ဟု သူက ခံယူထားလေသည်။

တိုကျိုသို့ အပတ်စဉ် ပေးပို့သော သတင်းများကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ယာမာမိုတိုသည် လုပ်ငန်းများကို ကောင်းစွာ စီမံ ခန့်ခွဲနိုင်၏။ ဩဂုတ်လတွင်ပင် ယာမာမိုတိုသည် ပြည်စုံသော တိုက်ခိုက်ရေး အစီအစဉ် တစ်ရပ်လုံးကို ရေးဆွဲ တင်ပြနိုင်လေသည်။ တိုကျို ရေကြောင်းစစ် တက္ကသိုလ်တွင် စက်တင်ဘာလ ၁၀-ရက်နေ့နှင့် ၁၃-ရက်နေ့တို့တွင် စားပွဲတင် ပုံစံငယ်များဖြင့် တိုက်ခိုက်ရေးကို စမ်းသပ်ခဲ့ ကြလေသည်။

ပုလဲဆိပ်ကမ်းတွင် သပိတ်မှောက်နိုင်သော အခြေ အနေကြောင့် ယာမာမိုတို၏ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ဘက် စစ်ဘက်

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

အကြီးအကဲများက ထိုအစီအစဉ်မှာ စွန့်စားရမည်ဟု ထင်ကြသည်။ အမေရိကန် ပစိဖိတ် ရေတပ်မကြီး တိုက်ခိုက်မည့်နေ့တွင် ဆိပ်ကမ်း၌ ရှိနေလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ဟာဝေယံကျွန်းသို့ သွားရမည့် ခရီးမှာလည်း ဆေးလွန်းလှသဖြင့် ခရီးသွားနေစဉ် ရန်သူများ သိရှိသွားမည်ကို စိုးရိမ် ရခြင်း စသည့်အတွေးများဖြင့် ပူပန်နေကြသည်။

“ဟိုနိုလူလူမှာ ရှိတဲ၊ ကျုပ်ရဲ၊ ထောက်လှမ်းရေးဟာ ဒီစစ်ဆင်ရေးကို အောင်မြင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် အာမခံပါဗယ်။ ခင်ဗျားတို့တတွေက ကျုပ်ရဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မလိုက်နာ အလေးမပေးနိုင်ဘူး ဆိုရင်... ကျုပ် ဒီရာထူးက နှုတ်ထွက်ပါ့မယ်”

ယာမာမိုတိုက အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ပြောလိုက်၏။ သူ၏ စကားများသည် သူ၏ အကြံအစည်ကို သေသေချာချာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အာမခံ လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဤစကားများသည်ပင် ပုလဲဆိပ်ကမ်းအား ကြမ္မာဆိုးသို့ ပို့လိုက်သကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

စက်တင်ဘာလ ၂၄-ရက်နေ့တွင် ယုံကြည်ပါသည် တိုကျိုမှ မျက်ခြင်း လတ်တလော ပြောင်းလဲလာသည့် ပရိယယ် တစ်စုံတစ်ရာ ဆွေပါက အမြန်သတင်းပို့နိုင်ရန် ဂရုစိုက်စောင့်ကြည့်ရန် အမိန့် ပေးသည့် သတင်းကို ရရှိ၏။ သူ၏ သတင်းများသည် နေရာငါးခုတွင် စု၍ ဆိုက်ကပ်ထားသော သင်္ဘောအုပ်စုကို မျက်ခြေမပြတ် လေ့လာရန်

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

ယိုရှိကာဝါသည် ပုလဲမြို့ထဲနှင့် ဆေးရုံဘက်ဆီသို့ လျှောက်၍လေ့လာရန် အချိန်ပို၍ ယူရတော့၏။ တန်းစီရပ်ထားသော သင်္ဘောများ အနေအထားကို တတ်နိုင်သမျှ ကြည့်ရသည်။ ရန်သူ အမေရိကန်၏ တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်မှု ရှိမရှိ စသည်တို့ကို မျက်စိနဲ့ အစဉ်မပြတ် အကဲခတ်နေရ၏။ အမြဲတမ်း သွားလာလေ့ ရှိသည့် နေရာများသို့ မပြတ်သွားခြင်းဖြင့် ရန်သူ၏ ရိပ်မိခြင်း မရှိစေရန်အတွက် ပုလဲဆိပ်ကမ်းနဲ့ အတော် ကွာသော် အဓိယာကျွန်းနှင့် တင်တလပ်စံ တောင်ပေါ်သို့ သွားရသည်။ မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ပါက အလွန်ကျောင်းသော ရှုခင်းသဖွယ် ရေတပ်အုပ်စုများကို တွေ့နိုင်၏။

ညနေခင်းများတွင် ရွှန်ဘိုရှိ စားပွဲရှိကြို ကြိုတင် စီစဉ်ပေးထားသော သီးသန့် ခန်းတွင်းမှလည်း ရေတပ်အား ကောင်းစွာကြည့်ရသည်။ ယိုရှိကာဝါသည် ကောက်ရိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဖျာပေါ်ထိုင်ပြီးလျှင် ဂေရာမကလေးများဖြင့် အနားယူရင်း ပင်လယ်ကွေ့တွင် လှုပ်ရှားနေသော သင်္ဘောများကို အကဲခတ်၏။ မကြာခဏပင် မိုးလင်းသည်အထိ အချိန်ကုန်ခံတတ်လေသည်။

ထိုမျှမက သေးပေ။ ယိုရှိကာဝါသည် အမေရိကန် မြို့စောင့်တပ်များ၏ သတင်းကို ဟိုနိုလူလူ သတင်းစာများနှင့် အသံလွှင့်ဌာနများမှ ပေးပို့သော သတင်းများကို မပြတ်စုဆောင်းပြီး လေ့လာ စဉ်းစားလိုက်သောအခါ အမေရိကန် လေတပ်နှင့်

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ရေတပ်အင်အားစုများ၏ ဝင်ထွက်သွားလာမှုကို ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့၏။

ဤအချိန်အတွင်း၌ပင် အမေရိကန် သင်္ဘောများသည် အကယ်၍ တိုက်ခိုက်ရန် တိုက်ခိုက်လာပါက ရှောင်ရှားပြီး လွတ်ကင်းရာသို့ ထွက်နိုင်ရန် လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ် လေ၏။

ဤနည်းဖြင့် ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမျှ တိုက်ခိုက် ခံရခြင်းမှ သက်သာနိုင်မည်။ ဤသတင်းကိုမူကား ယာမာမိုတိုသို့ သတိပေးပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဟာဝေယံကျွန်းပေါ်ရှိ စစ်လေယာဉ်များဦးရေနှင့် သူတို့ကို စီစဉ်ထားရှိသော ပုံသဏ္ဍာန်များကို လေ့လာနိုင်ရန်အတွက် ယိုရှိကာဝါ သည် ဟိုနိုလူလူရှိ ရွှန်ရောဂျာထံမှ လေယာဉ်ပျံများကို ငှားစီး၍ ခါတ်ပုံရိုက်ယူခြင်းအပြင် ရံဖန်ရံခါ အနိမ့်ပျံ၍ ဟိုက်ကမ်းနှင့် ဝိုးလား စစ်လေယာဉ်များ ကိုလေ့လာ၏။

လိုသတင်း အချက်အလက်များသည် တိုက်ပွဲရောက်သောအခါ လေယာဉ်ပျံများ ဆီသို့လှောင်ကန်နှင့် လက်နက် တိုက်စသော နေရာများကို ပေါ်ပြနိုင်သော မြေပုံကြမ်းများ ဖြစ်လာတော့သည်။

နီဝင်ဘာလ ၁၁-ရက်နေ့တွင် ယိုရှိကာဝါသည် အိုင် အမျိုးအစား ခရီးစေးသွား ဂျပန်ရေငုတ်သင်္ဘော ၁၀-စီး အား ဟာဝေယံကျွန်းဆီသို့ တိုက်ခိုက်မည့် ညနေဘက်ထက် နောက်မကျစေပဲ စမ်းမောင်းစေ လေသည်။ ၅-စီးတွင် လူနစ်ယောက်စီးသော ပဲကိုင်ယာဉ် အမျိုးအစား

မြတ်စာပေ

ပါလာ၏။

ဆိပ်ကမ်းအဝသို့ အသေခံ၍ ထိုးဖောက်တိုက်ဖျက်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ရေငုတ်သင်္ဘောကြီးများမှာ ဆိပ်ကမ်း အပြင်ဘက်မှ စောင့်နေပြီး လေကြောင်းတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လွတ်လာသည့် သင်္ဘောများအား တိုက်ခိုက်မှုများဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်၏။

နိုဝင်ဘာလ ၂၀-ရက်။

ယိုရှိုကာဝါသည် သတင်းတစ်ခု ရရှိပြန်၏။

“ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ရေးမှူးမှူးကလေး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရန်ရေတပ် စခန်းများ အားလုံးကို သတင်းယူ”

ယိုရှိုကာဝါသည် ပေးအပ်သော တာဝန်ကို ၂၄-နာရီ အတွင်း ပြန်လည် သတင်းပို့နိုင်ခဲ့၏။

“ပုလဲဆိပ်ကမ်း မြောက်ဘက်ရှိ ကျောက်ချထားသော စစ်သင်္ဘောများ စာရင်းကို တိကျစွာလိုသည်”

ယိုရှိုကာဝါသည် မဆိုင်းမတွပင် သတင်းပို့လိုက်၏။

သို့စေကာမူ....

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလေးလည်းကောင်း၊ တိုက်ခိုက်သော လည်းကောင်း မသိသေးသည်မှာ အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးက ဂျပန်ကောင်စစ်ဝန်၏ လျှို့ဝှက်သတင်း ပို့ချက်များကို ဖမ်းယူရရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ တိုက်ခိုက်မှု ပိုသော သတင်းတိုင်းအား ဝါရှင်တန်သို့ ပေးပို့သည်။ လျှို့ဝှက်

မြတ်စာပေ

စကားများအား ပြန်လည် အဓိပ္ပါယ်ကောက်၍ ဖြေကြည့်ကြသည်။ ယာမာမိုတိုသာ သိခဲ့ပါမူ ပုလဲဆိပ်ကမ်း တိုက်ခိုက်ရေး အစီအစဉ်ကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းမည်မှာ မလွှဲပေ။

ကံဆိုးချင်သောအခါ ဝါရှင်တန်ရှိ ရေတပ်နှင့် ကုန်းတပ်တို့ မှာ အဆိုပါ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဘာသာပြန်ရန် ခက်ခဲနေသဖြင့် ဒီဇင်ဘာ ၅-ရက်နေ့ မတိုင်မီ အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ် စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်လာခြင်း မရှိသေးပေ။ သို့သော်လည်း ဟာဝေယံကျွန်းရှိ စစ်သင်္ဘော ပေါင်းစုံတို့အား အချိန်မီ ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွါနိုင်ရေးအတွက် အရေးပေါ် အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းနှိပ်ရန် အချိန် ၄၈-နာရီ လုံးလုံး ရပေသေးသည်။

ယုံကြည်နိုင်ခြင်း မရှိဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် ဝါရှင်တန်သည် ကြားဖြတ် ပေးပို့လာသော သတင်းများကို ဂရုမစိုက်ချေ။ ဂျပန်များ သည် အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်သို့ တိုက်ခိုက်ရန် ရှိကြောင်းသာ အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေး တပ်များက ယုံကြည်နေကြသည်။

ယိုရှိုကာဝါသည် စီစဉ်ထားသော ရက်များမှာ မကြာတော့ပြီဟု သိရကား ကမ်းခြေရှိ သင်္ဘောများ ဆိပ်ကပ်ခြင်း အခြေအနေကို သုံးရက်ခြား သတင်းပို့၏။ ယာမာမိုတိုက အမေရိကန် ပစိဖိတ် ရေတပ်ကြီးအား အံ့ဩ သင့်စေလောက်သော တိုက်ခိုက်မှုမျိုးကို ပြုစေချင်သည့် သဘောရှိ ကြောင်း ယိုရှိုကာဝါက နားလည်ထားသည်။

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

နိုဝင်ဘာလ ၂၄-ရက်နေ့တွင် အမေရိကန် ရေတပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အီးစတတ်သည် အမေရိကန်နှင့် ဂျပန် သံအမတ်တို့၏ ရှောင်တခင် ဆက်ဆံမှု ပြေပြစ်ခြင်း မရှိသည်ကို သတိပြုမိလာသည်။ ထို့ကြောင့် စုလဲဆိပ်ကမ်းရှိ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကင်းမဲလ် ထံပြေး၍ သတိပေးလေတော့၏။

ဂျပန်အစိုးရ၏ လေသံနှင့် ရေတပ်၊ စစ်တပ်များ၏ လှုပ်ရှားမှုတို့အား မောင်းစပ်၍ စဉ်းစားပါက ဂျပန်သည် ဖိလစ်ပိုင် အပါအဝင် မည်သည့်ဒေသမဆို အလစ်ဝင်ရောက် မြို့နယ်ချုပ်နှင့်မည့် အခြေအနေရှိကြောင်း ကောက်ချက်ချ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကင်းမဲလ်က သူ့အား ဆိုလိုသည်ကို မရိပ်စားမိချေ။ နောက်နှစ်ရက် ကြာသောအခါ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မည့် ဂျပန် ရေတပ်မကြီးသည် စတည်းချရာ ဒေသမှ ဝေးလံ၍ ဆီးနှင်းထူထပ်သော ပင်လယ်ပြင် အရှေ့စူးစူးအက်သို့ ဦးတည်ထွက်ခွါကြ၏။ ဦးတည်ချက်ကား ဟာဝေယံကျွန်းပင် ဖြစ်သည်။ တပ်မကြီးတွင် လေယာဉ်ပေါင်း ၃၆၀-တင်ဆောင်လာသော လေယာဉ်တင် သင်္ဘော ၆-စင်းနှင့် တိုက်သင်္ဘော ၂-စင်း၊ ခရုဇာ သင်္ဘော ၃-စင်းနှင့် ဖျက်သင်္ဘော ၉-စင်းပါဝင်၏။

ဤအင်အားစု၏ ကြမ္မာနှင့် စွမ်းဆောင်ချက်တို့သည် တစ်ယောက်သောသူ အပေါ်၌ တည်နေပါသည်။ ထိုသူကား

မြတ်စာပေ

အခြားမဟုတ်ပေ။ ယိုရှိကာဝါပင်တည်း။

အိုအဟူတွင် မူကား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကင်းမဲလ်၏ လက်အောက်ခံ စစ်ဘက် အရာရှိကြီးတစ်ဦးက မြို့စောင့်တပ်များ၏ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခေါ်လ်ကာခီရှောတ်အား ဟိုနီလူလူကို အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ရေးမှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း အာမခံချက် ပေးလာ၏။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှောတ်က အားလုံး အသင့်ပြင်ဆင်ရန် အရေးကြီးသော အမိန့် တစ်စုတစ်ရာ မထုတ်ပြန်ပဲ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နိုင်မည့် အတွက် သာမန် အမိန့် သာ နိုဝင်ဘာ ၂၇-ရက်နေ့တွင် ထုတ်ပြန်၏။

ထို့နေ့၌ပင် ဂျပန်ကုန်တင်သင်္ဘော တိုင်ယိုမာဂ္ဂသည် ဟိုနီလူလူသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ အုပ်ချုပ်သူ စတီးဝပ်က ဂျပန်ကောင်စစ်ဝန် ကိုတာအား သင်္ဘောပေါ်သို့ ကြည့်ရှုလေ့လာရန် ဖိတ်ခေါ်၏။ သင်္ဘောပေါ်တွင် စကားလက်ဆုံကျရင်း စတီးဝပ်က ထမင်းဖြင့် လုံးထားသော စက္ကူလုံးကလေးအား အမှတ်မထင် ကောင်စစ်ဝန် ကိုတာ၏ လက်တွင်းသို့ ပေးလိုက်သည်။ ထိုထမင်းလုံး ပေးသွားသူမှာ ရေတပ်မှ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး စူနီကီး ပင်ဖြစ်၏။ ဂျပန်ကောင်စစ်ဝန်နဲ့ တွေ့ရန်ဖြစ်၍ အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးမှ ရိပ်စားမိခြင်း မရှိစေရန် စီစဉ်ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ရေတပ်မှ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး စူနီကီး ပြန်သွားသောအခါ အဆိုပါ ထမင်းလုံး အတွင်း၌မူကား မေးခွန်းပေါင်း ၉၇-ခုဖြင့် နောက်ဆုံး

မြတ်စာပေ

အခြေအနေအား စုံစမ်းပေးရန် တာဝန်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမေးခွန်းကို ဖြေရန်အတွက် အထောက်အထားများ၊ ဓါတ်ပုံများနဲ့ ပေးပို့ရန်ဖြစ်ပြီး သူလျှို့ကျော် ယိုရှိကာဝါ အတွက်မူကား တစ်ရက်တည်းသာ အချိန် ရရှိ၏။ ထိုအခြေအနေများပေါ်တည်၍ ယာဓာမိုတိုသည် တိုက်ပွဲ စစ်ဆင်ရေးကို အခြေခံပေလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ယိုရှိကာဝါသည် အလုပ်များရတော့၏။ ရေထဲတွင် ဆင်းနိုင်သော လေယာဉ်ကြီးများ စင်းရေနှင့် နေ့ည ဆီထည့်ချိန် စသည်များကို မေးသော မေးခွန်းအား ယိုရှိကာဝါက '၁၀-စင်း ၂-ချိန်' ဟု တိုတုတ်စွာ ဖြေလိုက်၏။ အဖြေကား တိုသလောက် သူ၏လေ့လာ ထားမှုများကား နေ့ပေါင်း ညပေါင်းများစွာ ပေါင်းစပ်ပြီး လေ့လာ မှတ်သား ထားခဲ့ရသည်။ မေးခွန်း အတော်များများ ဖြေဆိုပြီးသော် ဆိပ်ကမ်းဘက်နှင့် ဆေးရုံဘက်သို့ လှမ်းခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်း တစ်နေရာရှိ ကျွန်းဆွယ်ကလေး တစ်ခုပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်နေစဉ် သေနတ်ပြောင်း တစ်ခုက သူ၏ကျောကို လာထောက်ခြင်း ခံရ၏။

“အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးတပ်၊ ကျွပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ”
ထွက်ပေါ်လာသော အသံမှာ အေးဆေးလှ၏။

ယိုရှိကာဝါ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြောက်ရွံ့စိတ်ကြောင့် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွား၏။ နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်တွင် အရပ်ဝတ် အရပ်စားနဲ့ အမေရိကန် နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် လူမှားနေပြီ ထင်တယ်”
ယိုရှိကာဝါက ခပ်အေးအေးဖြင့် ပြန်ပြော၏။

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မယ်။ မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အကြီးတဲ့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ တိုက်ဖို့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က ခေါ်ခွဲသလဲ၊ ပြီးတော့ ဆိုအယူမှာရှိတဲ့ သေယာဉ်ပျံတွေနဲ့ လမ်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ရေတပ်သားတွေအကြောင်း ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျားတို့ လူမှားနေပြီကိုး၊ ဘယ်သူ့ကို လိုချင်တာလဲ တဆိတ်လောက် ပြောပါဦး”

ယိုရှိကာဝါက အမှန်မဟုတ်သဖြင့် စိတ်မသက်မသာနဲ့ ပြန်ပြော၏။

“မင်း... ဒေါက်တာမိုရီ မဟုတ်လား”
“မိုရီ... အို... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွပ်က ဂျပန်သံရုံးက ဒုတိယ ကောင်စစ်ဝန် မိုရီမူယာပဲ”

ယိုရှိကာဝါက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ၏အိတ်အတွင်း မှ ကတ်ပြားအား ထုတ်ပြလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ နောက်ထပ် အသေးစိတ် စုံစမ်းချင်သေးရင် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို လိုက်ခဲ့ပါ။ ကောင်စစ်ဝန်က သက်သေခံပါလိမ့်ဦးမယ်”
အက်ဖ်ဘီအိုင် အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကြည့်၍ ကြောင်နေကြသည်။ သေနတ်ဖြင့် ချိန်

အောင်သင်စိုး

အသုဘ အနုပညာ သူ၏သေနတ်အား ပခုံးအောက်ရှိ အိတ်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်၏။

“စိတ်မရှိပါနဲ့... မစ္စတာ မိုရိုမူယာ၊ ကျုပ်တို့ကို အဲ... ဒီလူက ညွှန်ပြလိုက်တာပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ အမှားဆိုတာ ရှိကြစမြဲပါ”

တုန်လှုပ်ခြင်းမှ သက်သာသွားရလေကား ယိုရှိကာဝါသည် သူတို့နှစ်ဦး ထွက်သွားသည်ကို စောင့်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ် ၏ခွဲ၏။ ဝမ်းသာရပေမည်။ တိုကျိုမှ စေလွှတ်ခြင်းခံရသော သူလျှို့မှာ သူတစ်ဦး တည်းသာမက နောက်ထပ်တစ်ယောက် ရှိနေသေးသည် အကြောင်းပင်ဖြစ်၏။ အဖြစ်အပျက် အမှန်မှာ ဒေါက်တာမိုရိုသည် အဝေးပြောပင်လှုပ်ရပ်ခြား မုန်းဖြင့် တိုကျိုသို့ ဆက်ခဲ့သည်။ သူ ဆက်သော စကားများကို အမေရိကန်က ဖမ်းယူပြီး ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ သူ၏စကားများကို အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးမှ သတိမကင်းဖြစ်ကာ ဒေါက်တာမိုရိုအား စစ်ဆေးရန် အမိန့်ပေးခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မကြာခင်ပင် ဒေါက်တာမိုရို ပြောမိခဲ့သော စကားများမှာ သာမန်ပြောခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း တကယ့်နာမည်တူ သူလျှို့ကိုပင် ဖမ်းမိတော့မလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကောင်စစ်ဝန်ရုံးသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ယိုရှိကာဝါသည် ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီး စူဇုကီးအား ပေးရန်ရှိသည်တို့ကို လျှင်မြန်စွာ ပြုစု၏။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

နောက်ဆုံး မြေပျား၊ ပန်းချီကြမ်း ရေးဆွဲထားသော ပုံများနှင့် ခါတ်ပုံများပါ ပူးတွဲ ပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ ပုလဲဆိပ်ကမ်းရှိ သင်္ဘောအများစုအား ချေမှုန်းနိုင်မည့် နေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက် ပေးလိုက်သည်။

ကောင်စစ်ဝန် ကိတာသည် ဤအရေးကြီးဆုံးသော စာရွက် စာတမ်းများအား စူဇုကီးသို့ ကိုယ်တိုင် သင်္ဘောပေါ်တွင် ပေးအပ်လိုက်၏။ နိုဝင်ဘာ ၂၉-ရက်။

ပို့လိုက်သော သတင်းအားလုံး လက်ခံရရှိကြောင်း နောက်ကို သင်္ဘောများ လှုပ်ရှားမှု မရှိသော်လည်း သတင်းဆက်ပို့ရန် အမိန့် ပေးပြန်၏။

ဤသတင်းအားလည်း ဒီဇင်ဘာ ၁-ရက်နေ့တွင် ရေတပ် ထောက်လှမ်းရေးမှ ဖမ်းယူ၍ ဘာသာပြန်မိသော်လည်း ဝါရှင်တန်မှ မယုံသင်္ကာ မဖြစ်မိကြပေ။

ဂျပန် ရေတပ်မကြီးသည် ပင်လယ်ပြင် ခရီးဆန်နေသည်ကို ယိုရှိကာဝါ မသိရသေးပေ။ ဒီဇင်ဘာ ၂-ရက်နေ့မှသာ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးသော ‘နီကီတာက ကင်တယ်’ ဟူသော စကားဝှက်ကို ဖမ်းယူရရှိခဲ့၏။

ဒီဇင်ဘာ ၅-ရက်နေ့။

လေယာဉ်တင်သင်္ဘော လက်စီတန်သည် ခရူဇာ စစ်သင်္ဘော

မြတ်စာပေ

အောင်သိန်း

ပြီး ၃-စင်းအတူ ပုလဲဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွါသွား၏။ သူ့လျှို့ဝှက်သည် တိုက်ရိုက် သတင်းပို့ရပြန်၏။ ဤကဲ့သို့ ထွက်ခွါသွားခြင်းဖြင့် အိုအယူတွင် ကာကွယ်ရေး လေယာဉ်အစင်း ၁၀၀-ခန့် လျော့နည်းသွားသည်ဟု သူက တွက်ထား၏။

ဒီဇင်ဘာ ၆-ရက်နေ့တွက် ယိုဂိုကာဝါသည် ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ဆိပ်ကမ်းတွင် အမေရိကန် စစ်သင်္ဘောပေါင်း ၃၉-စင်း ဆိုက်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် ဤမျှ မှားပြားသော စင်းရေများအတွက် ပီတိဖြစ်နေမိသည်။ ၄-ရက်နေ့ကမူ သင်္ဘော ၉-စင်းသာ ရှိသေး၏။

သူသည် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးသို့ ကမန်းကတန်း ပြန်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာ အရေးပေါ် ကာကွယ်ထားခြင်း မရှိကြောင်း တိုက်ရိုက် သတင်းပို့၏။ ယိုဂိုကာဝါသည် စိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်လာသည်။ သူသည် ရှစ်လတိတိ ညဘက်တွင် နာရီ အနည်းငယ်သာ အိပ်ပြီး စုံစမ်းမှုများ ပြုခဲ့ပြီး သူ၏ တာဝန်များကို လေးလေးနက်နက် ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ ယခုလည်း ရွန်ဘိုရိုဟိုတယ်သို့ သွားပြီး သင်္ဘောများ၏ နောက် ဆုံးလုပ်ရှားမှုများကို ကြည့်ချင်သောစိတ်က ရှိနေသေး၏။

“ငါ ပြန်လာတဲ့အထိ မင်း ဒီအခန်းထဲမှာ နေဦး”

သူက လျှို့ဝှက်သံကြီးရိုက်သော ဝန်ထမ်းအား ပြောပြီး ထွက်သွား၏။ နာရီ အနည်းငယ်အတွင်း ပြန်ဝင်လာပြီးလျှင် အားအင်

မြတ်စာပေ

ကုန်ခမ်းစွာနဲ့ပင် စားပွဲပေါ်ထိုင်၍ နောက်ဆုံးသတင်းကို ပိုခိုင်းလိုက်၏။ လေယာဉ်တင်သင်္ဘော အင်တာပရိုက်စ်နှင့် လက်စီတန်တို့ နှစ်စင်းစလုံး ပုလဲဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွါသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းပင်စံည်း။

သူသည် - ထုံးစံအတိုင်း ကောင်စစ်ဝန်ရုံးအောက်၌ လမ်းလျှောက်နေသည်။ ရာဇဝင်တွင်မည့် အဖြစ်အပျက်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်ပေတော့မည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိ ကောင်စစ်ကင်ပြင်တွင် မြူးဒို ကိမ်းသားတို့မှာ လင်းလျှက်ရှိ၏။ ဤအလင်းရောင်တို့မှာ ပုလဲဆိပ်ကမ်းရှိ စစ်သင်္ဘောများမှ ထွန်းထားသော အလင်းရောင်များဟု အတပ်ပြောနိုင်၏။ ကင်းလှည့် လေယာဉ် တစ်စင်းတစ်လေမှ မတွေ့ရပေ။ စနေနေ့ည၏ သာယာမှုကို ခံစားရင်း စိတ်ပူပန်စွာဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့၏။

သူ အိပ်ပျော်သည်တွင် သတင်းထူး ကြားရတော့၏။ နံနက် ၃-နာရီ ၃၀-မိနစ်တွင် အမေရိကန် မိုင်းရှင်းသင်္ဘော ကွန်အော်သည် ရေငုတ်သင်္ဘောတစ်စင်း ပုလဲဆိပ်ကမ်းဝတွင် ရှိသည်ထင်ကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် ကင်းလှည့်စစ်ရေယာဉ် ဖျက်သင်္ဘော ဝဒ်ကို သတိပေးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်သင်္ဘောဝဒ်က ပင်လယ် ရေကြောင်းဘက် ထွက်၍ ရှာဖွေ၏။ သို့သော် ရှာမတွေ့သဖြင့် မဖြစ်နိုင် ဟုဆုံးဖြတ်ပြီး အခြား စစ်သင်္ဘောများအား အစီရင်ခံခြင်း မပြုပေ။

နံနက် ၇-နာရီတွင် အိုဝါနာရီ စာဒါရုံသည် လေ့ကျင့်ရေး ကို ရပ်လိုက်၏။ သို့သော် ရေတပ်သား ဂျော့အီလရော့ ဆိုသူသည်

မြတ်စာပေ

ကောင်စင်ပိုး

လောကဉာဏ်ကိုကြောင်း ပြောသဖြင့် ရေတပ်သား ဂျိုးကော်လော့ကပ်က
သင်သော်။ ၇-နာရီ ၂-မိနစ်အချိန်တွင် လော့ကပ်ပညာ ရေဒါ
ခြင်ကွင်းထဲ၌ သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မြင်တွေ့ဖူးခြင်း မရှိသော အစက်
အပျောက်များ ခွေမြင်ရသဖြင့် အပြင်ဘက်ရှိ အရာရှိအား ဝယ်ယူဖုန်းနှင့်
လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုအရာရှိက

“မိတ်ဆွေဖြစ် ပျံကြတာပါကွာ၊ မေးမနေပါနဲ့” ဟု ပြောလိုက်၏။
သို့နှင့်ပင် မိနစ်တံသည် ၅၅-မိနစ်သို့ ရောက်ရှိချိန်၌
ဖျက်သင်္ဘောဝန်နှင့် အစောင့်သင်္ဘောတို့က ရေငှက်သင်္ဘော တွေ့ရ၍
နစ်မြုပ်လိုက်ကြောင်း သတင်းပို့၏။ ထိုသတင်းကို ပြန်ဆိုပြီး အမိန့်ပေး
ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ်မှာပင် ပထမဦးဆုံး အသေခံ ချုံးကြီးလေယာဉ် ၂၇-
စင်း ဝင်ရောက်လာ၏။ ဗိုလ်ချုပ်တပ်လေယာဉ် အစင်း ၄၀ မှာလည်း
နေရာယူ ပျံသန်းလာသည်။ ဖိုးကျွန်းနှင့် ဟိုက်ကမ်းဘက်ဆီသို့
ဦးတည်ကြ၏။

ယိုရှီကာဝါသည် ကောင်စင်ဝန်နဲ့အတူ နံနက်စာ စားလျက်ရှိစဉ်
ပထမဆုံး ဗုံးချခြင်းကို ကြားရ၏။ အချိန်မှာ နံနက် ၇-နာရီ ၅၅-မိနစ်
တိတိဖြစ်၏။ သူသည် ရုံးခန်းသို့ ပြန်ပြေးလေ၏။ ပြီးမှ ရေဒီယိုကို
ဖွင့်ပြီး လှိုင်းတိုဖြင့် အသံလွှင့်ချက်အား ဖမ်းလိုက်သည်။ ကောင်စင်ဝန်
ကိတာမှာ တိုက်ခိုက်မည့် သတင်းအား သိရှိရခြင်း မရှိရကား အံ့ဩသင့်
ပြီး ကြည့်လျက် ရှိနေသည်။ မီးခိုးလုံးကြီးများမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု

မြိတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ပေါ်လာလေတော့၏။
“၈-နာရီတွင် တိုကျိုမှလွှင့်သော သတင်းကို ဖမ်းယူ ရရှိတော့
၏။ လွှင့်နေကြအတိုင်း သာမန်သာ ဖော်ပြ၏။ သတင်းလွှင့်
သူက ရာသီဥတု သတင်းကဲ့သို့ ‘အရှေ့လေ မိုးရွာပြီ ဖြစ်ကြောင်း’
နှစ်ကြိမ် ထပ်ပြော၏။ ထိုသတင်းကား တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ ဂျပန်သံရုံးများရှိ
သံအမတ်နှင့် သံမှူးများ သို့ ဂျပန်က အမေရိကန်ကို စစ်ကျေညာသော
စကားဝှက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ယိုရှီကာဝါက ဝမ်းသာစွာဖြင့် ပြောမည်အပြုတွင် ကိတာက
အမြန်လာရန် ခေါ်၏။ “အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်ရန် ရှိသည်”
ဟုဆိုကာ ရုံးခန်းရှိ လျှို့ဝှက်ညွှန်ကြားချက်များ၊ စာရွက်စာတမ်းများ
အားလုံးကို ဖျက်ဆီးကြပါသည်။ ယိုရှီကာဝါသည် အောက်ထပ်
အပြင်ဘက်တွင် ဘူတို့၏ ရုံးခန်းအား ဆော်လံတီယာတပ်များ
ပိုင်းထားကြောင်းကို သိရ၏။ သို့သော် အချိန်နှောင်းပေပြီ။ သဲလွန်
စများ အားလုံးကို ဖျက်ဆီးပြီးသား ဖြစ်နေပေပြီ။ ယိုရှီကာဝါ၏
ထောက်လှမ်းမှု အလုံးစုံကို ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။ စစ်သင်္ဘော ပေါင်း
၁၈-စင်းတို့မှာ လုံးဝပျက်စီး နစ်မြုပ်ခြင်းဘဝသို့ ရောက်ရပေပြီ။
၂၄၀၃-ယောက်သော တပ်သားများ သေကြပျက်စီးကြသည့်အပြင်
ဟိုက်ကမ်း၊ ကင်နီဟီနှင့် အိဝါ ဒေသရှိ လေယာဉ်ပေါင်း ၁၈၈-စင်း
ပျက်စီးခဲ့ရသည်။

မြိတ်စာပေ

အောင်သင်စိုး

စနေရီ ၃၀-မိနစ် တွင် ဟိုနိုလူလူ ရဲတို့သည် ကောင်စစ်ဝန်ရှိ လူအားလုံးအား ဖမ်းဆီးလိုက်ကြသည်။ အက်ဖ်ဘီအိုင် အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးက ရုံးနှင့် နေအိမ် များတွင် သဲလွန်စများ ရှာ ဖွေကြသည်။ ယိုဂိုကာဝါ၏ အမှိုက် ပုံးထဲမှ ပုလဲဆိပ်ကမ်းပုံ ရေးလက် စ တစ်ဂေါက်တစ်ပျက်မှအပ မည်သည့် သဲလွန်စမှ မရပေ။

ယိုဂိုကာဝါသည် ဘုရင့်နိုင်ငံအတွက် ဤမျှ စွန့်စားခဲ့ စဉ်က ထိုပုံစာရွက်ကလေးအား မီးရှို့စဉ်က မေ့သွားခဲ့သည်။ ဤသဲလွန်စကလေးကြောင့်ပင် သူ၏ အသက်အား စွန့်လွှတ် ရပေတော့မည်။

သူသည် ကြောချမ်းနေမိသည်။
သို့စေကာမူ.....

အက်ဖ်ဘီအိုင် ထောက်လှမ်းရေးမှ ဤစာရွက်ကိုပင် အရေးကြီးသော သဲလွန်စဟု မယူဆကြပေ။ ထို့ပြင် သူတို့၏ သံအရာရှိဂုဏ်က ရှိနေပေသေး၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးနှင့် သံရုံးဝန်ထမ်းများအား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားလိုက်၏။ နောက်ဆယ် ရက် ကြာသောအခါ အမေရိကန် ကမ်းရိုးတန်းစောင့် သင်္ဘောဖြင့် ဟိုနိုလူလူမြို့မှ စင်ဒီကီးမြို့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ၁၉၄၂-ခု ဩဂုတ်လတွင်မှ သံတမန် လဲလှယ်ရေး အစီအစဉ်အရ တိုကျိုမြို့သို့ ပြန်လည် ရောက်ခဲ့ကြ၏။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ယိုဂိုကာဝါသည် စစ်ပြီးသည်အထိ အမှတ်(၃) ရေတပ်မတော် စစ်ထောက်လှမ်းရေးတပ်တွင် ဆက်လက် အမှုထမ်းခဲ့၏။

စစ်ပြီး၍ ဂျပန်တို့ စစ်ရှုံးသောအခါ ရေတပ်မှ သူ့အား ဆက်လက် လိုလားခြင်း မရှိချိန်တွင် သူသည် နေရပ်သို့ပြန်ပြီး ပုဂ္ဂလိက ကုန်သည်လုပ်ငန်း ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်၏။ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်အား ၁၂-နှစ်တိုင်တိုင် ထုတ်ဖော် ပြောဆို ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ဂျပန် ဘုရင့်ရေတပ်မှ အရာရှိဟောင်း တစ်ဦးက ယိုဂိုကာဝါနဲ့ တွေ့ဆုံ မေးမြန်းချက်များ အား 'အီဟီးရှင်ဘွန်း' အပတ်စဉ် စာစောင်တွင် ဖော်ပြမှသာလျှင် သိရှိကြရ၏။

ယိုဂိုကာဝါသည် နောက်ထပ် ၇-နှစ်တိုင်အောင် ပြောဆိုခြင်း မပြုပဲ နေပြန်သည်။ သို့သော် သူ၏ ရဲဘော်ရဲဘက် အများမှာ သေဆုံးကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည့်အပြင် ဘုရင့် ရေတပ်မတော်မှာလည်း မရှိတော့သဖြင့် သူ့ဘဝ၏ ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ချက်များကို အမေရိကန် ရေတပ်မှ လက်ထောက် စစ်သံမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး နော်မံစတင်ဖို့ဒ်အား ထုတ်ဖော် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

"ဒီလို ပြောဆိုခြင်းအားဖြင့် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ ထိခိုက်နစ်နာလိမ့်မည်ဟု မယူဆပါဘူး။ ပြီး တော့ ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာရဲ့ စစ်ရာဇဝင်ကိုလည်း အထောက်အကူ ပြုရာရောက်ပါလိမ့်မယ်" ဟုထုတ်ဖော် ပြောဆိုလေ၏။ အမေရိကန်တွင်

မြတ်စာပေ



အောင်ခင်စိုး

ဂျပန်သူလှိုဏ်း တိတာအို ယိုရိုကာဝါနှင့် ပုလဲဆိပ်ကမ်းတို့အား နှစ်ကြာ
ရှည်စွာ အမှတ်ရစေရန် အကြောင်းများပင် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။



(Jap Spy at Pearl Harbour by Jules Archer-ကို
ပြန်ဆိုပါသည်။)

မြတ်စာပေ



ထိပ်တန်းတန်ပြန်သူ



Myat Linn
2006

ထိပ်တန်းတန်ပြန် သူလှိုင်

၃

ဘီးလ်ဆီးဘောလ်သည် ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ကြည့်နေ
လေသည်။

ဝတ်စုံအနက် ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ကိုယ်ခန္ဓာ ထွားကြိုင်ပြီး
အရပ်မှာလည်း သာမန်လူတို့ထက် ရှည်လွန်း လှသည်။ သူ၏
ရင်အုပ်သည် ကျယ်၍ *လက်မောင်းတို့မှာ အက်ကွဲလှမတတ်
ကြီးမားလှသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်
ကောင်းနေတော့သည်။ ဘီးလ်ဆီးဘောလ် ကား သူ့အား ကြည့်၍
ကြောက်နေမိခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဗိုတ်စာပေ

အောင်နိုင်ဖိုး

"ကျုပ်... မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒီအလုပ်ကို ကျုပ်... မလုပ် နိုင်ဘူး"
ဘီးလ်ဆီးဘောလ်က တောင်းပန်သည်။ သူသည် ကြောက်ရွံ့
တုန်လှုပ်နေသည်။ သူ၏ ကြောက်ရွံ့မှုသည် ရိုးတွင်းချဉ်ဆီ ထိအောင်ပင်
ဂယက်ရိုက်နေဟန် ရှိ၏။

ဝတ်စုံအနက်နဲ့ လူသည် ဒေသခိုင်ရာ စစ်ပုလိပ်ဦးစီး ဖြစ်သည်။
သူ၏ အမည်မှာ ပေါလ်ခရစ်စ် ဖြစ်ကြောင်း သူက ဘီးလ်ဆီးဘောလ်အား
မိတ်ဆက်ပေးစဉ်က ပြော၏။ ဘီးလ်ဆီးဘောလ်၏ ဖြစ်နေပုံကို မြင်ပြီး
သူ၏ စကားကို ကြားလျှင် ပေါလ်ခရစ်စ်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်မောလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဘီးလ်ဆီးဘောလ် နောက်တွင် ရှိသော
သူ၏ ပစ္စည်းများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုပစ္စည်းများမှာ ဟမ်ဘတ်
ဟိုတယ်ရှိ ဘီးလ်ဆီးဘောလ်၏ အခန်းတွင်းမှ ခွေနှောက်ရှာဖွေလာခဲ့သော
သေတ္တာနှင့် အဝတ် အစားများ ဖြစ်သည်။

"မင်း... မလုပ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား"

ခရစ်စ်က ငေါတော့တော့ ရယ်ရယ်မော့မော့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
ပြီးမှ ဆက်ပြန်၏။

"ဒါ...လွယ်လွယ်လေးပဲကွာ၊ မလုပ်နိုင်စရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။
ငါ့ရဲ့ ရှုံးခန်းထဲမှာ မင်းကို ပြခဲ့တဲ့ စက္ကူထုပ် တွေ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊
အဲဒါ ကာလီဖိုးနီးယားမှာ စုပေါင်းပြီးတည်ထောင်ထားတဲ့ လေယာဉ်
ပျံစက်ရုံက သတင်းတွေပဲ။ အဲဒီထဲမှာ လေယာဉ်ပျံတွေရဲ့ သတင်း

ဗြိတ်စာပေ

ကမ္ဘာ့ကျော်စဉ်ကဏ္ဍများ

အချွတ်အလတ် အပြည့်အစုံဝါတယ်၊ မင်းက... အဲဒီစက်ရုံတွေမှာ
အလုပ်လုပ်တယ် ဟုတ်လား"

ဘီးလ်ဆီးဘောလ်၏ ဦးခေါင်းမှာ ငိုက်ကျသွားတော့သည်။
ဦးထောက်မှာလည်း ရုပ်တည်နိုင်သည့်အင်အား မရှိတော့သည့်အလား
ညှော့ညှော့လျှောက်ရိုက်၏။ လဲတော့စေရန် ခနည်းထိန်းထားရ၏။
နှုတ်ထက်မှာလည်း တုန်လှုပ်...

"ငါတို့မှာ ခင်တို့လို သိပ္ပံပညာရှင်တွေ လိုတယ်"

ခရစ်စ်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

"ခင်ဗျာ ငါတို့အတွက် သိပ္ပံကို အဓိကအားဖြင့် လူ့ဖြစ်နိုင်တယ်။

နယူယော့က ငါတို့ လုပ်နေတာက ခုနကပြတဲ့ စာရွက်တွေကို
ခင်ဗျာအဖို့ပဲ ငြိတော့ အခြား အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ပေးဖို့"

ဘီးလ်ဆီးဘောလ်က အံ့သြသင့်နေတော့သည်။

"ခင်ဗျာ... တူပုပ်တို့ သူလို့လုပ်နိုင်တာတွေ၊ ကျုပ် အခု

အထိရောက်နိုင်သေး ဖြစ်နေပြီ၊ ကျုပ်နိုင်တို ကျုပ် သူ့စာမလောက်နိုင်ဘူး"
ဘီးလ်ဆီးဘောလ်က မိတ်ဆက်အောင် ပြန်ဆော်လိုက်၏။

ခရစ်စ်သည် ချစ်ချစ်တူတူလိုက်၏။ ငြိလျှင် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး

ဘီးလ်ဆီးဘောလ်၏ ချွတ်ထောင်ထိုင်ပုံ၌ သူ၏ချက်နှုန်းကို တပ်လိုက်၏။

"ထူးချွန်ကံစေတယ် ဖြစ်နေပြီခင်ဗျာ ဘယ်လို ရောက်ရောက်

မှာနော်"

ဗြိတ်စာပေ

ဒောင်းခင်စိုး

ဆီးဘောလ်က သူ၏ဆံပင် ဆွဲထားခြင်းခံရသဖြင့် နာလွန်း၍ ငြီးငြူသည်တွင် ခရပ်စ်သည် အယ်လ်ဇေးရှင်း ခွေးကြီး တစ်ကောင်လို ဖိ၍ မာန်မဲ ကြိမ်းစောင်းတော့၏။

“အေး... ငါတို့ဟာ လူတွေ ဝတ်ဆင်တဲ့ အဝတ်အထည် တွေလို ငါတို့ နိုင်ငံကို ခုတ်မပြောင်းဘူး။ မင်းဟာ ငါတို့ရဲ့ ဓာတ်ယ အင်ပါယာထဲက လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကောင်းကောင်း မှတ်ထားစမ်း”

ခရပ်စ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ဆီးဘောလ်အား တအား တွန်းလိုက်သည်။ ဆီးဘောလ်သည် အခန်းထဲသို့ နောက်ပြန် လဲကျကာ စားပွဲတစ်ခုနှင့် ဆောင့်မိပြီး စားပွဲရောလူပါ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားတော့၏။

အခန်းတွင်းရှိ ဂျာမန် စစ်ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက် က ဆီးဘောလ်အား ရိုင်ဖယ်ဖြင့်ချိန်ထား၏။ သူက ခရပ်စ်အား မျက်စိ မှိတ်ပြလိုက်၏။ ခရပ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘီးလ်ဆီးဘောလ်”

ခရပ်စ်က ပြုံးလျက်နဲ့ ခနဲ့လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်သူ၏ ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည့် အလုပ်အတွက် သေချာလှသော အမူအရာဖြင့် စကားဆက်ပြန်သည်။

“မင်းရဲ့ မိဘတွေ အတွက်ရော ထည့်စဉ်းစားပါဦး။ နောက်ပြီး မူလ်ဟိန်းမှာ နေတဲ့ မင်းရဲ့ညီတွေ ညီမတွေလဲ သတိရစေချင်တယ်။

မြိတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

မင်းရဲ့အဖိုးဟာ ဂျူးလို၊ ငါတို့သိထား တယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့...”

ခရပ်စ်က အောင်မြင်နေသော လူတစ်ယောက်ပမာ စကား ဆက်ပြန်၏။

“သူတို့ရဲ့ ကြံ့မာဟာ ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဝတ်စုံအနက်ဝတ်ထားသူ ခရပ်စ်သည် ခွါသံပြင်းစွာဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားတော့သည်။ အခန်းဝရောက်လျှင် ခဏရပ်ပြီး ဆီးဘောလ်အား ထပ်မံ သတိပေးပြန်၏။

“မင်း ငါတို့ဆီကစကား ကြားရဦးမှာပေါ့လေ”

ဘီးလ်ဆီးဘောလ်သည် အခန်းတွင်း၌ တစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့၏။ ကြမ်းပေါ်တွင် လဲလှောင်းနေမိသည်။ လှုပ်ရှားနိုင်ရန် အားယူနေမိခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ပြီးလျှင် ထရပ်လိုက်သည်။ ပွဲကြံနေသော သူ၏ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်း လိုက်၏။ တဖန် သူ၏ ဂျာကင် အင်္ကျီကို နေသားတကျ ဝတ်ပြီးလျှင် အိတ်အတွင်းသို့ နှိုက်ကြည့်၏။ သူ၏ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်သည် အိတ်ထဲတွင် မရှိတော့ပေ။

ဆီးဘောလ်သည် ခုမှ လုံးဝ ပိတ်မိလျက်သား ဖြစ် နေတော့သည်။ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိပေ။ ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်မည်နည်း။ ဘယ်ကို သွားရမည်မှန်း မသိဖြစ်နေသည်။ သူ၏ ဦးနှောက်ကား အခွမ်းကုန် အလုပ်လုပ်နေတော့၏။ သူသည် ကြမ်းပြင်ကို

မြိတ်စာပေ

အောင်အောင်

ပြည်ထောင်စုတော်များ တစ်လှိုင်းတစ်လှိုင်း ဆက်ဆောင်နေသည်။
ကြာခင်တွင် စိတ်ကပ်တို့မှာပင် ပုံလွယ် ခြစ်လာ၏။ သူ၏ လက်များ
မှာ ကြာရှည်စွာ ထောက်ထားရာဖြင့် ငွှာငါးလက်မညီအတွက်
ထုတ်ဝေသောတွင် ထုတ်လက်လှန်၍ နေလိုက်၏။ သူ၏သားထပ်လှသော
ဈာန်လုံးအနံ့မှာ အမိုးပေါ်၍ အစက်အပြောက်များကို ကြည့်လျက်
ငေးစောနေမိ၏။

၁၉၃၉-ခု ဇွန်လ ခြစ်၏။

၂၉၃၀ တစ်ခွင်တွင် စစ်ကြိုဖြစ်ရန် သုံးသပ် အလိုတွင်ဖြစ်၏။
အခေမိကန်တွင် သူလျှို့လှင်ရန်အတွက် အရေအပါ အရာရောက်သူမှာ
ဝိလှိုက်ဆီးဘာလ် ဝင်ဖြစ်၏။ သူသည် အသတ်အာဖြင့် ငှာ-နှစ်သက်
ရိုသေးသည်။ လေယာဉ်ပျံ အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် ကျော်ကြားသူ ဖြစ်၏။
အရပ်သားသွယ်သော ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ပိုင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဇွန်-ဇာတိများမှာ
သူလျှို့လှင်ငန်း၏ ရာဇဝင် တစ်လျှောက်တွင် မှတ်တမ်းတစ် စောင်
ရလောက်အောင်ပင် တော်လှသည်ဟု ဆိုကြ၏။ သူ့အောင်ရွက်ခဲ့သည်မှာ
တန်ပြန် သူလျှို့ဝင်တည်း။

သူသည် တစ်ဘက်တိုတယ်တွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က မည်သို့မျှ
သူလျှို့လှင်ငန်းနဲ့ ဝတ်သတ်လာခြင်း မရှိ။ သူသည် အေးအေးအေးအေး
နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အား ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိလျက် မြို့တွင် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။
ပထမကမ္ဘာစစ် အတွင်းက သူသည် ဂျာမန် တပ်အောင်တွင် စော်သေနတ်

ဗြိတိန်စာပေ

ကျွန်ုပ်တို့အတွက်

ဝင်သူအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ စစ်ကြိုဦးဆောင်တွက်
အခေမိကန်နိဗ္ဗာန်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ တွင်းနက်အဖြစ် အသတ်နေ
ဝင်ရောက်ပြန်၏။ တဖြည်းဖြည်း နေထိုင်မှုကိုကြိုက်တွေ့လာသဖြင့်
အိမ်ထောင်ဖွဲ့ထား အခြေခံယူလိုက်သည်။ အခြား ဂျာမန်လူမျိုးများထံသို့
သူသည် ဘိယာ၊ ဝတ်ပြုသောပတ် နှစ်ပတ်နှင့် ငေါ်စိတ်ချင်တို့ကို
ထွန်းစွာ နှစ်သက်သွန်သည်။ အခေမိကန်တွင်နေစဉ် သူထံသို့ ဂျာမန်
လူမျိုး စိတ်ချ အသက်စွာပေးပေး သိရှိခွင့်ရခဲ့၏။ သူတို့မှာ ဝေဒီ
ရှိ ဂျာမန် သိပ္ပံပညာ သိပ္ပံပညာပညာ တလက်တစ်ခုတွင် မှားသောအားဖြင့်
တွေ့ဆုံကြခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၃၉-ခု ဇွန်လတွင် ဆီးဘောလ်သည် သူ၏အိမ်ကို
လွမ်းသောပြိုင်ဘက်အလောက် မှတ်တမ်းရှိ သူ၏မိဘများအိမ်သို့
သွားသည်နှင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ပုဂ္ဂိုလ် လေယာဉ်
ထုတ်လုပ်မှုလုပ်ငန်းမှ ခွင့်ရက်ရှည်လျှိုး သွားရန်စီစဉ်ထား၏။ ကြာမီ
သူသည် အင်္ဂလန်အင်္ဂလန်လင်း ဝိန်းသင်္ဘောကြီးဖြင့် ဟစ်ဘတ်သို့
ထွက်လာခဲ့၏။ သင်္ဘောသင်္ဘောအင်္ဂလန် ဂျာမန် အကောက်ဌာနသို့
အရောက်တွင် မထွက်လင့်သော ဒုတိယ တွေ့ရတော့၏။ အကောက်
အရာရှိက သူ့အိတ်ကိုခွင့်၍ ရှာ၏။

“ကျွန်ုပ်အိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မပါပါဘူး။ အဝတ်အစား နည်းနည်းနဲ့
ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လက်ဆောင်ပဲ ပါပါတယ်။”

ဗြိတိန်စာပေ

အောင်သင်စိုး

ဆီးဘောလ်က အကောက်အရာရှိကို ပြောပြီး စောဒက တက်လိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ခင်ဗျား ဌာနချုပ်ကို လိုက်ခဲ့ရမယ်”

အကောက်အရာရှိများက သူ့အား အခိပွါယ်ကင်းမဲ့လှသော စကားများဖြင့် တုံ့ပြန်၏။ ဆီးဘောလ်မှာ နားမလည်နိုင်အောင် ငေးမောနေမိ သည်။ စကားဆုံးသည်နဲ့ ဆီးဘောလ်အား အစောင့်နှစ်ယောက်က ကားအတွင်းသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် စက်နိုး၍ မောင်းသွားတော့၏။ ဌာနချုပ် ဆိုသည့် နေရာမှာ အတော် ခရီးဝေးသည် ထင်ရ၏။

“အတော်ထူးဆန်းတဲ့ နိုင်ငံဘဲ၊ အကောက်ရုံးကို ဒီလောက် မိုင်ပေါင်းဝေးကွာတဲ့ ဒေသမှာ သွားဖွင့်ထားတယ်။ အမှန်တော့ ဆိပ်ကမ်းနဲ့ နီးတဲ့နေရာမှာ ဖွင့်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဆီးဘောလ်က ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါသွားရင်း တွေးတော နေမိသည်။ သူ့အတွေးဆုံးသွားသည်နဲ့ ကားသည် အဆောက်အဦ အသစ်များ၊ မီးရထားဘူတာရုံနှင့် အက်လန်တိတ်ဟိုတယ်ကို ဖြတ်စောင်းလာပြီးလျှင် အညှီရောင် ဆေးသုတ်ထားသော အဆောက်အဦ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်လိုက်၏။ ဆီးဘောလ်က ထိုအဆောက်အဦရှိ ဆိုင်းဘုတ်ကို လိုက်ရှာသည်။ မည်သည်စာမှ ရှာမတွေ့လေ့လျှင် သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ပူပင်သောက ပွားလာတော့သည်။ ‘လှေကားပေါ်သို့ တက်လာမိလျှင်ပင် ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ဝင်လာလေတော့၏။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

အဆောက်အဦ အတွင်း၌မူကား အုန်းခွဲရောင်၊ အမည်း ရောင် နှင့် အစိမ်းရောင် စသောဝတ်စုံနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ဟိုဝင်ဒီထွက် အလုပ်ရှုပ်နေကြောင်း ပြနေတော့သည်။ ခုမှပင် ဆီးဘောလ်သည် အလွန်ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်လာတော့၏။ သူသည် ဂျာမနီပြည်သစ်၏ အကြောင်းကို ကြားဘူးသည်။ ပြီး အာဏာတက်ရောက်ပုံ မြန်ဆန်ပုံကို လည်း တွေးတောမိ၏။ သို့သော် နာဇီအကျဉ်းထောင်များ၏ ဇာတ်လမ်း များကို ကြားဖူးခဲ့၍လည်း သင်္ကာမကင်းဖြစ်ရ၏။ ဂျာမန်လူမျိုး ပီပီ မိမိလူမျိုး၏အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိထား၏။ သူတို့ ဤမျှလောက် ရက်စက်ခြင်း ပြုမည် မဟုတ်ဟု တွက်မိ၏။

သို့သော်မူ သူ့အား ဘယ်အကြောင်းကြောင့် ခေါ်လာ ခဲ့သည်ကို နည်းနည်းမှ စဉ်းစား၍ မရပေ။ ဤအတွေး၊ ဤစိုးရိမ်မှု၊ ကြောက်ရွံ့မှုတို့၏ ဖိစီးမှုကြောင့် ဝမ်းထဲက ဟာသလိုလိုနဲ့ အာခေါင်ခြောက်လာ၏။

သူ့အား အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ အခန်း၏ ခေါင်းမိုး မျက်နှာကျက်မှာ မြင့်လွန်းလှသည်။ အခန်းတွင်း၌ ပြင်ဆင်ထားသော ပစ္စည်းများမှာ အထင်ကြီးစရာ အကြောင်းချည်းသာဖြစ်သည်။ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ စားပွဲတစ်ခု၏ နောက်တွင်ထိုင်လျက်ရှိသော လူကထ၍ ဆီးဘောလ်အား နှုတ်ဆက်၏။ ရှေ့ကိုတိုး၍ ဝမ်းသာအဲလဲဖြင့် ဆီးကြို၏။

“ကျုပ်နာမည်က ပေါလ်စရမ်စ်ပါ၊ ခင်ဗျားဟာ ဂျာမန် စစ်ပုလိပ်ဌာနချုပ်ထဲကို ရောက်နေတာပါ၊ ဂျာမနီပြည်က ခင်ဗျားတို့

မြတ်စာပေ

အောင်သိန်း

ဆိုပြီး ခြောက်ရက်တည်း နောက်ပြီး ကျွန်တို့ အထုပ်ထုပ် ခင်ဗျား
ဒီနေရာ နောက်ထပ်တစ်ခု သိပ်ပင်သားပင်တယ်”

ပေါက်ခရစ်က ပြည့်စွာနဲ့ ဘေးကလိုက်သည်
ဆီးဘောင်းက သူ့အဖွဲ့အစည်းထုတ်နိုင်သော သော့ကို
ပေါက်ခရစ် ဆိုသူက အရည်အသွေးပုံနှိပ်စက်လိုက်သည် အထူး
ထုတ်ပြောလိုက်သဖြင့် ဆိုသောအခါ ဆီးဘောင်းက ပြန်လာလိုက်၏။
ဆီးဘောင်းသည် ကော့ကြားရသည့်အခါတွင် သေမင်း၏ ကော့ကို
ကြားရသည်ထဲ သို့ ရှိသည်။ သူ၏အဖွဲ့သည် ထိုထို
အားနဲ့ တို့လိုက်သလိုကလေး

“ထုတ်ခရစ်ပုလိပ် ဖုတ်လာ... ကျွန် ဘာများ လုပ်မိလို့လဲ”

“ခုထိတော့ ဘာမှ မလုပ်မိသေးပါဘူး သိလို့တော့လည်း
ပုတ်ခရစ်ပုလိပ်ကို ကျွန်တို့က တကယ်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပဲ။
ထဲ... ကျွန်တို့ဖြင့် တဆိတ်လောက် ထိုင်ပါဦး”

ဆီးဘောင်းက ပြောကိစ္စနားသလောက် ခရစ်က ချီကားနှင့်
ပြန်ပြောသည်။

ထိုနောက် ခရစ်သည် တစ်တလက အကြောင်းနှင့် တစ်
က အင်တိယနိုင်ငံပြီး ထူထောင်ပုံ၊ နောင်လုပ်စဉ် အစီအစဉ်တို့
ထို အတိုချုပ်၍ ပြောပြနေ၏။ ဤအကြောင်းအရာအားလုံးသည်နဲ့
ဆီးဘောင်းကတို့ လျှင်လျင်ပြန်တော့၏။

ပြန်စာပေ

ကျွန်တော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

“ခင်ဗျားက စင်ဒီဂိုး လေယာဉ်ပျံမကြွင်းနစ် မဟုတ်လား...”
ခရစ်က ရှင်းပြနေရာမှ ဖြတ်၍မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်...”
ဆီးဘောင်းက ထစ်ထဲ၌စွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာ... ဒါပေမယ့်တွေ လုပ်မနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျားဟာ ဂျာမနီမှာ
မွေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“မစ္စတာဆီးဘောင်း ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ကို ကူညီလိမ့်မယ်လို့
ကျုပ်တို့က မျှော်လင့်ပြီး တွက်ထားတယ်။ ခင်ဗျားသာ ငြင်းပယ်မယ်
ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ လုံခြုံမှုကို ကျုပ်တို့ အာမခံနိုင်ဘူး”

“ပြီးတော့... ခင်ဗျားမိဘတွေရဲ့ အသက်တွေလဲပဲ အာမ
ခံနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ”

ခရစ်က ဆီးဘောင်း ငြင်းဆိုလာမည့် စကားများ အားဆီးကြို၍
ပြောလိုက်သည်။ သူ၏စကားများမှာ ခြိမ်းခြောက်သံများနဲ့
ပြည့်နေလေသည်။

ဆီးဘောင်းသည် ခရစ်၏စကားများ ကြားရသည်တွင်
စိတ်ပျက်မိတော့၏။ မျက်နှာမှာလည်း ညှိုးသွားတော့၏။

“အမေရိကန် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရှိပါတယ်”
ဆီးဘောင်းက မရဲသော်လည်း သွေးတိုးစမ်းလိုသော သဘောဖြင့်
ပြန်ပြော၏။ ပြီးမှဆက်၍...

ပြန်စာပေ

“ခင်ဗျာတို့... အမေရိကန်တစ်ယောက် ဘာမှ မလုပ် နိုင်ပါဘူး”
ခရစ်စံက ဆီးဘောလ်၏စကားကို ကြားရသည်တွင်
ရုပ်မောလိုက်သည်။ သို့သော်... သူ့စကားကို အဖြေပေးရန် စကား
မဆိုလာ။ ဆီးဘောလ်အား စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း၊ တိုက်တွန်းခြင်းနှင့်
ခြိမ်းခြောက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် သွားခွင့်ပြုလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ အလုပ် လုပ်တယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ
လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းတာပါ။ အင်း... ကျုပ်တို့နည်းကို ခင်ဗျား ကြာခင်
တွေ့ရမှာပေါ့လေ”

“ကဲ... ဂျာမနီမှာ အချိန်ယူပြီး လျှောက်လည်လိုက်ပါဦး”
ဆီးဘောလ်သည် အိပ်ရေးပျက်သူ တစ်ယောက်ပမာ
ယိမ်းယိုင်စွာဖြင့် အဆောက်အဦတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ဝမ်းဗိုက်မှာ
ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းနဲ့အတူ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေ၏။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ဆီးဘောလ်သည် မူလဟိန်းမြို့သို့
သူ၏မိဘများနဲ့အတူနေရန် ထွက်ခွာသွား၏။ သူသည် မကြာခင် သူ့အား
အမြဲတမ်း နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေခြင်းကို သတိထားမိသည်။
သူ၏စိတ်သည် မိဘများအပေါ် တွယ်တာမိသော သံယောဇဉ်နှင့်
သူခံယူထားသော နိုင်ငံတော်၏ သစ္စာတို့မှာ တစ်ဘက်စီ
လွန်ဆွဲလျက်ရှိသည်။ သူ၏စိတ်သည် မည်သည့်ဘက်ကို ထွက်ရမည်ကို
မသိသော ချိန်ခွင်ညှာ၏အသွင် ဖြစ်နေလေသည်။

ချုပ်ချယ်နေသည့်ကြားမှ သူသည် သွားလာမပျက်
သွားမြဲသွားနေသည်။ တစ်ချိန်တွင် သူသည် ဂျာမနီစစ်ပုလိပ်အဖွဲ့မှ
သတိပေးသော စာတစ်စောင်ရ၏။ သူ့အား အသုဘ အဝတ်အစားများ
ဖော်ပြပြီး သူ့ရောက်ရှိလာလျှင် ပေးအပ်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်း
ခြိမ်းခြောက်သောစာဖြစ်၏။ ဆီးဘောလ်က ဤအကြောင်းကို
သူ့မိဘများအား ပြောပြခြင်းမရှိပေ။ သူ၏ မိဘများကို သီးခြားထားစေချင်
သော ဆန္ဒကြောင့်ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့တွင် နာဇီများအား
ပြန်လည် လက်စားချေလိုသော စိတ်က ကိန်းအောင်းလာတော့သည်။
ကြောင်နှင့်ကြွက်လို ကစားကြစတမ်းဟု သူက စိတ်ထဲတွင်
စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဟမ်းဘတ်သို့ ပြန်ပြီးလျှင် ဆီးဘောလ်သည်
သင်္ဘောနဲ့ပင် အမေရိကန်သို့ပြန်ရန် စီစဉ်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ခရစ်နှင့်
အဖော်နှစ်ယောက်သည် ဟိုတယ်အခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့အား
ဆွယ်တရား ဟော၏။ သူ၏ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် လျှောက်ဆုံးခြင်းဖြင့်
နောက်ဆုံး အခြေအနေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ကျုပ်... ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”
ခရစ် ပြန်ခါနီး အချိန်တွင် ဆီးဘောလ်၏ တစ်ခွန်းတည်းသော
စကားဖြစ်၏။

သို့စေကာမူ သူ၏ဦးနှောက်အတွင်း၌မူ တိကျသော



ဘောင်ခင်စိုး

ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုကို တွက်နေတော့၏။ မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ရမည့်ကို စဉ်းစားရပေလိမ့်မည်။ သို့သော် မည်သို့ပင် ဆောင်ရွက်စေကာမူ စောင့်ရှုမည်သာဖြစ်၏။ ပထမဦးစွာ သူ့ကို ကိုလုံးမြို့သို့ ပို့၍ ဂျာမန် စစ်ပုလိပ် အကြီးအကဲများနဲ့ တွေ့ဆုံစေသည်။ ပြီးလျှင် သူ့အား ဂျာမန်ဦးပင် လပေါင်းအနည်းငယ် နေစေ၍ သူ့လျှိုသင်တန်းများ တက်စေ၏။ ဂျာမန် စစ်ပုလိပ်များ၏ ညွှန်ကြားမှုဖြင့် အမေရိကန် ကာလီဖိုးနီးယားရှိ သူ့၏ နန်းနှင့် မိတ်ဆွေများထံသို့ မိဘများ မကျန်းမာသဖြင့် ကြာကြာနေဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း စာရေးပေးရ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် အား ရက်တိုးနေထိုင်နိုင်ရေးအတွက် လုံးပန်းရပြန်၏။

ဤဖြစ်ရပ်သည် သူ၏ အခွင့်အရေးကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်လာ၏။ ကိုလုံးမြို့တွင် နေထိုင်စဉ် သူ့အား နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပြန်ပေး၏။ ဆီးဘောလ်သည် ဂျာမန် စစ်ပုလိပ်နှစ်ယောက်နဲ့ အတူ အမေရိကန် ကောင်စစ်ဝန်ထံသို့ သွားလေသည်။

သို့သော်... သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရှေ့ခန်းတွင်သာ နေခဲ့ရ၏။ ထိုနေ့သည်ကား ၁၉၃၉-ခု စက်တင်ဘာလ ၁-ရက်နေ့ ဖြစ်၏။ ဂျာမန် စစ်တပ်များ ပိုလန်သို့ ချီတက်ကြောင်း အသံချဲ့စက်ဖြင့် ဟစ်အော်နေချိန်ဖြစ်သည်။

ကောင်စစ်ဝန်ထံတွင် ပြည်ပသို့ သွားလိုသော အမေရိကန် နိုင်ငံသားများဖြင့် ပြည့်ကျပ်လျက် ရှိသည်။ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေစဉ် ဆီး

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ဘောလ်သည် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးရှိ အမှုထမ်းတစ်ဦးထံ ချဉ်းကပ်နိုင်ခဲ့၏။

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဘယ်လိုမှ အံ့ဩသင့်တဲ့အမူအရာ မပြုပါနဲ့။ ကျုပ်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုသာ ကြည့်ပြီး ရက်တိုးပေးဖို့ ရေးပေးစမ်းပါ။ ကျုပ် အကြောင်းစုံ ပြောပြနေမယ်...”

ဆီးဘောလ်က သူ၏ ရရှိလာသော အခွင့်အရေးကို အသုံးချရန် ကောင်စစ်ဝန်ရုံး စာရေးအား တီးတိုးပြောလိုက်၏။

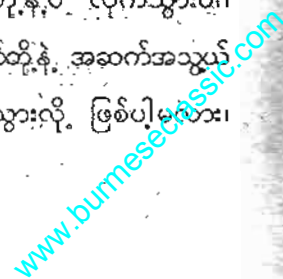
ခပ်မြန်မြန်ပင် သူ၏ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မြော့ပြ၏။ ပြီးလျှင် သူ့အားနောက်ဆုံး အမေရိကန်ပြန်သည်အခါ ဂျာမန်သူလျှိုအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် အတောင်းအကြပ် ခိုင်းထားကြောင်း ပြော၏။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ရဲ့ အသက်ကို ကာကွယ်ပေးရမယ်...” ဆီးဘောလ်က တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြော၏။

စာရေးသည် မှင်သေသေဖြင့် ဆီးဘောလ်၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ပြန်ပေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားဟာ အတော်ကြမ်းတမ်းတဲ့အတွေ့မှာ လှော်နေရတာပေါ့” စာရေးက ဖြည်းညှင်းစွာ ပြန်ပြော၏။

“ဒါပေမယ့်... မကြောက်ပါနဲ့၊ သူတို့နဲ့ပဲ လိုက်သွားပါ။ နယူးယောက်ကို ရောက်တဲ့အခါကျရင် တျန်တော်တို့နဲ့ အဆက်အသွယ် ရပါလိမ့်မယ်။ သူတို့နဲ့ ဒီလိုဆက်ပြီး စခန်းသွားလို့ ဖြစ်ပါမလား။



ဘောင်ခင်စိုး

အဘွား ခင်ဗျားရဲ့ အသက်ဟာ ငြိမ်းရိပ်ရတယ် ဆိုတာလဲ သတိထားဦးနော်
 စာရေးက နှစ်သိမ့်စကားပြောပြီး သတိပေးလိုက်၏။
 ဆီးဘောလ်က ခေါင်းညိတ်၏။
 “ဒီ... ခွေးကောင်တွေကိုသာ ကျွန်ုပ်နိုင်ရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်
 လုပ်ရဲပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမယ်ဆိုတာ ညွှန်ကြားချက်
 ရပါလိမ့်မယ်၊ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးဗြူဂျိုကပ်”
 “ကဲ... ခင်ဗျား ပြီးရင် နာဇီတွေဆီ မြန်မြန်ပြန် သွားရင်
 ကောင်းမယ်၊ တော်ကြာသင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေဦးမယ်...”

နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ဆီးဘောလ်၏ ထွက်ဆိုချက်များကို သံရုံးသုံး
 စာအိတ်အတွင်းသို့ ထည့်၍ ဝါရှင်တန်သို့ ပို့လိုက်၏။

ဂျာမန်စစ်ပုလိပ်က ဆီးဘောလ်အား ကိုယ့်မြို့မှနေ၍ ဟမ်းဘတ်ရှိ
 ပင်ရှင်နတ် သူလျှိုအတတ်သင်ကျောင်းသို့ ပို့လိုက်၏။ ကျောင်းတွင်
 အခြား ကျောင်းသားများနဲ့အတူ လျှို့ဝှက်သတင်းပို့ အမှတ်
 အသားများအသုံးပြုနည်း၊ လျှို့ဝှက် မှင်အသုံးပြုနည်း၊ လှိုင်းတိုရေဒီယို
 အသုံးပြုနည်း၊ ဓါတ်ပုံအကျဉ်းချုပ် နည်းပညာ၊ ထောက်လှမ်းရေး သင်္ကေတ
 ပညာ၊ အဆိပ်မျိုးစုံတို့၏ စွမ်းအင်၊ ပေါက်ကွဲစေတတ်သော ပစ္စည်း
 မျိုးစုံတို့၏ စွမ်းအား စသည်တို့ကို သင်ကြားပို့ချခြင်း ခံရ၏။

သူသည် သတင်းယူ စုဆောင်းနည်း၊ သတင်းလွှင့်နည်း၊ တစ်ဦးနှင့်

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

တစ်ဦး သတင်းပေးပို့ ဆက်သွယ်နည်း၊ လေထီးနဲ့ ဆင်းနည်းအပြင်၊
 အထူးထောက်လှမ်းရေး ကိစ္စအဝဝတို့ကို သင်ကြားရ၏။

ဤသို့ဖြင့် နာဇီသူလျှို လုပ်ငန်း ပညာရပ်များကို ကောင်းစွာ
 တတ်မြောက်လာခဲ့၏။ ခေံချင်သော စိတ်ဖြင့် ကြီးစားလာသောကြောင့်
 အခြားကျောင်းသားများထက် ပို၍ ထူးချွန်သည်။

နာဇီများက သူ့အား အထူးအားထားလာ၏။ ဟစ်တလာ၏
 လက်နဲ့ ထောက်လှမ်းရေးကို ချုပ်ကိုင်ထားသော ဟိန်းဒရိတ်ချ်ဟင်းမလားက
 ဆီးဘောလ်အား အတ္တလန္တိတ် ကမ်းခြေဒေသဘက်တွင် သူလျှိုလုပ်ရန်
 အသင့်တော်ဆုံးလူဟူ၍ သတ်မှတ်ခဲ့၏။

ဤမျှမကသေးပေ၊ ဆီးဘောလ်အား သတင်းများကို လှိုင်းတို
 ရေဒီယိုဖြင့်လည်းကောင်း၊ လျှို့ဝှက်စာလုံးများ ရေးသားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊
 ဆက်သားများ ပို့လွှတ်သတင်းပို့ခြင်းများကို အထူးလေ့ကျင့်စေသည်။
 အချိန်အားဖြင့် လေးလမျှ ကြာသွား၏။

ဆီးဘောလ်သည် အမေရိကန်သို့ ထွက်မသွားမီ ပေါလ်ခရပ်စ်၏
 ရုံးခန်းသို့ သွားရ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့တော့ ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်ပုံကို တကယ် နှစ်
 သက်နေကြတာ အမှန်ပဲ၊ နောက်ရက်တွေမှာဆိုရင် ခင်ဗျားကို အရေးကြီးဆုံး
 မစ်ရင်အဖွဲ့အဖြစ် အမေရိကန်ကို လွှတ်လိမ့်မယ်၊ ခုမှပဲ ကျုပ်တို့
 ဂျာမနီပြည်ကြီးရဲ့ တတိယ အင်ပါယာကို ခင်ဗျား သဘော

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

ခေါက်လာကြောင်း သိရတော့တယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဟာ သစ္စာရှိတဲ့ ဂျာနယ်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ် ဆိုတာရယ်....”

“ဒါပေမယ့်...”

ခရပ်စ်၏စကားသည် နောက်ပိုင်းတွင် ခြိမ်းခြောက်သံ ပါလာသည်။

“ခင်ဗျားဟာ သစ္စာဖောက်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း အချက်နဲ့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ တွေ့ရရင် အမေရိကန်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ရဲ့ စစ်ပုလိပ် အဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ခင်ဗျားကို မျက်ခြေပြတ်မခံပဲ လိုက်ကြည့်နေကြတယ် ဆိုတာ သတိပြုထားပါ။”

သူက ဆီးဘောလ်အား နှစ်သက်လှပါသည် ဆိုသော်လည်း လုံးဝ စိတ်ချခြင်းတော့ မရှိပါချေ။

“တစ်ချက်မှားရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ကျောထဲကို ကျည့်ဆန် တစ်ထောင့် ဆည့်ပေးလိုက်ရဲ့ပဲ၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို စာကယ်တော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး စည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာတယ်လို့ ယူဆရမှာပါ။ ဒါကိုလည်းခင်ဗျား သိစေချင်တယ်”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို စောင့်ကြည့်နေနိုင်တာပဲ”

ဆီးဘောလ်က ခရပ်စ် စကားများကို ပြန်လည်ဖြေကြားရင်း ကတိပေးလိုက်သည်။

ဆီးဘောလ်သည် အမေရိကန်သို့သွားရန် သင်္ဘောပေါ် မတက်မီ

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

အချိန်အနည်းငယ်တွင် စာရွက်ကလေး တစ်စောင်ရရှိခဲ့၏။ ထိုစာရွက်တွင် လူလေးဦး၏အမည်နှင့် လိပ်စာများ ရေးထားသည်။ ထိုသူတို့မှာ လီလီစတိန်း၊ ဟာမင်လန်း၊ ဖရစ်ဒရစ်ဂျိုးဘတ်ဒူကွင်းစ်နှင့် ဂူစတင်ဗီးလ် တို့ဖြစ်၏။ ဆီးဘောလ်က နယူးယောက်သို့ ရောက်ရောက်ခြင်း သူတို့နဲ့ ဆက်သွယ်ရမည် ဖြစ်သည်။

၁၉၄၀-ခု ဖေဖော်ဝါရီလ။

အေးလွန်းလှသော နေ့တစ်နေ့တွင် အမေရိကန် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘော အက်စ်အက်စ်ဝါရှင် တန်သည် နယူးယောက် ဆိပ်ကမ်းသို့ဝင်လာသည်။ ခရီးသည်အများနှင့် အတူ ဆီးဘောလ်လည်း ပါလာခဲ့သည်။

ဆီးဘောလ်သည် မြစ်ဝရှိ လေဘာတီ ကြေးရုပ်အား ကြည့်ရင်း ဇီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်၏။ နယူးယောက်သို့ ဝင်လာပြီဖြစ်သော အသိစိတ်မိတ်ကြောင့် စီးကရက် ကိုင်ထားသော သူ၏ လက်သည် တုန်လျက်ရှိ၏။

စီးကရက်သောတ်ရင်း သူ၏သံရုံးတွင် ဖွင့်ဟထွက်ဆိုခဲ့ သည်များမှာ နယူးယောက်သို့ ရောက်မှရောက်ပါလေစေဟူသော အတွေးက ဝင်လာသည်။ နောက်ပြီး အက်ဖ်ဘီအိုင်ထဲတွင် နာဇီသူလျှို့များ ရှိ မရှိ၊ ရှိနေခဲ့ပါလျှင်။ ပြီးတော့ တကယ်လို့များ သူတို့က သူအား နှစ်ဘက် သူလျှို့လုပ်မှုဖြင့် ဖွင့်ပြော စွပ်စွဲခဲ့သော်... အတွေးများသည် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

ထွက်ပေါ်လာ၏။ သူ၏နောက်သို့ ပန်းပေါ်မှလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်တိုင်း ဝတ်ဝန်ကျင့်၍ လူတိုင်းအား ဂျာမန်စစ်ပုလိပ်များ ဖြစ်နေမလားဟု သံသယ ဖြစ်နေမိ၏။

သဘောပေါ်သို့ အကောက်အရာရှိနှင့် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး အရာရှိများ တက်ရောက်လာကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦးအတူ အက်ဖ်ဘီအိုင်မှ ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိ ၃-ဦးပါလာသည်။ ဆီးဘောလ်၏ နိုင်ငံရေး လက်မှတ်အား ယူကြည့်၏။ အထူးထောက်လှမ်းရေး အရာရှိ ရိုးချတ်ဂျွန်ဆင်က ဆီးဘောလ်၏ လက်မောင်းအား ပုတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ဟာ မိတ်ဆွေတွေပဲ... ကျုပ်တို့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ...” ဂျွန်ဆင်က ဆီးဘောလ်အား တီးတိုးပြော၍ ခေါ်လိုက်၏။

ဆီးဘောလ်က စဉ်းစားရခက်နေ၏။ မိတ်ဆွေများ ဆိုသည်မှာ မည်သူများပင် ဖြစ်သည်ကို တွေး၍မရ၊ နယူးယောက်ရှိ ဂျာမန်စစ်ပုလိပ်များက လာရောက်ကြိုဆိုနေတာလား မသိပေဟူ၍ စိတ်တွင် ကျဉ်းကျပ်၍ ဇောရွေးများပင် ထွက်နေသည်။

သို့စေကာမူ အောက်ထပ် အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဂျွန်ဆင်နှင့် အခြားသော အက်ဖ်ဘီအိုင် ထောက်လှမ်းရေးသမားများက သူတို့၏ မှတ်ပုံတင် ကဒ်ပြားများကို ထုတ်ပြကြ၏။ ဆီးဘောလ်ကား ယခုမှပင် စိတ်သုက်သာ ရာရလေတော့၏။ သူ၏ ကျဆင်းလျက်ရှိသော စိတ်ဓါတ်မှာလည်း ပြန်၍တက်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

အမိနိုင်ငံကို ပြန်လည် ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်၏။ ဆီးဘောလ်သည် မိမိအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်လာပြီ ဖြစ်၍ ဝမ်းသာခြင်းမက ဝမ်းသာလျက်ရှိ၏။

“လေးစားပါတယ်ဗျာ... ခင်ဗျားလုပ်တာ တကယ်ကို ပိုင်ပါပေတယ်။ ခင်ဗျားဟာ အက်ဖ်ဘီအိုင်နှင့် ဆက်သွယ်တယ် ဆိုတာ နာဇီတွေက နည်းနည်းလေးမှ မယုံသင်္ကာ မဖြစ်ဘူး။ ကဲ... ခင်ဗျားဘာတွေ ရခဲ့တယ်ဆိုတာ ဖြစ်မိပါဦး”

ဂျွန်ဆင်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ နှုတ်ဆက်၏။ ပြီးမှ ဆီးဘောလ်၏ ဆောင်ရွက်ပုံကို ချီးမွမ်းရင်း လုပ်ငန်းစတော့၏။

ဆီးဘောလ်သည် သူ၏ နာရီဟောင်းကြီးအား ထုတ်လိုက်သည်။ နာရီအိမ်အတွင်း၌ ဖွက်၍ပူဆောင်ခဲ့သည်မှာ အတော်ကလေး ရှည်လျားသော သတင်းများပင်တည်း။ တံဆိပ်ခေါင်း အရွယ်သာသာခန့်သာရှိသော ဓါတ်ပုံ ဖလင်ပြားငါးခုဖြစ်၏။ ထိုပုံများမှာ အလွန်ရှည်လျားသော စာသားများအား အလွန်သေးငယ်အောင် အကျဉ်းချုံးထားသော ဖလင်များ ဖြစ်၏။ ပြန်လည်ချဲ့လိုက်မည် ဆိုလျှင် နာဇီသူလျှို့အား အသေးစိတ် ညွှန်ထားသော အမိန့်များ၊ ညွှန်ကြားချက်များ၊ ဆက်သွယ်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များပေါ်လာမည်ဖြစ်၏။ ဤလျှို့ဝှက်ချက် ပေါင်းစုံတို့မှာ အမေရိကန် သူလျှို့များ အတွက် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် သူ၏ပိုက်ဆံအိတ် အတွင်း၌ ထည့်လာသည်မှာ

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

အနေကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များစာရင်းဖြစ်၏။ သူတို့နဲ့ ဆီးဘောလ်က
တွေ့အောင်ရှာ၍ ဆက်သွယ်ရပေမည်။ သူနှင့်အတူ ဂျာမန်စစ်ပုလိပ်က
ပေးလိုက်သော ငွေပေါင်းတစ်ထောင်က ရှိသေးသည်။

“ဟာ... ဟန်ကျလိုက်တာ၊ ကျုပ်တို့ ဒီဖလင်ပြားကို
ကူးယူထားမယ်၊ နာရီအနည်းငယ်အတွင်း ခင်ဗျားကို မူရင်းတွေ
ပြန်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ကဲ... ခုတော့ ခင်ဗျားစီစဉ်ထားခဲ့အတိုင်း
ဆက်သွယ်လုပ်ပေးတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသေးဘဲ
သဘောနဲ့ပေါ့လေ”

ပျန်ဆင်က လုပ်သင့်သည်များကို အချိန်မဖင့်စေရန်နှင့်
နာရီသူလျှို့များ ရိပ်မိခြင်း မရှိစေရန်အတွက် ဆီးဘောလ်အား ပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာ ကျုပ်တို့ကို အချိန်မရွေး ဆက်နိုင်မယ့် ဖုံး နံပါတ်၊
နေ့လည်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ညနေ ၅-နာရီမှာ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ကို ဆက်ပါ၊
နေ့တိုင်း ဆက်ဖို့လဲ မမေ့ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို မိနစ်တိုင်းမိနစ်တိုင်း
နေ့ပိုင်းရော၊ ညပိုင်းပါ မျက်ခြေပြတ် မခံနိုင်အောင် လိုက်ထားရမယ်၊
ကဲ... သွားကြရအောင်၊ အောင်မြင်ပါစေဗျာ”

သူတို့ပြန်သွားသည်တွင် ဆီးဘောလ်သည် ထံမှိုင်း၍ ကျန်ခဲ့၏။
ဆီးဘောလ်သည် နှစ်ဘက်သူလျှို့ ဖြစ်လာပါချေပြီ။ တစ်ဘက်မှ
သိရှိသွားပါက ဂျာမန် စစ်ပုလိပ်များက သူ့အားသွတ်ပစ်ရန်အတွက်
နောက်မှ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်နေမည့် သူ့အား

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

လွတ်ထားပေလိမ့်မည်။ သူသည် စဉ်းစားပြီးလျှင် ပန်းနှစ်ဘက်အား
တွန့်လျက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ကာ ဆိပ်ကမ်း တံတားပေါ် ကျော်သွား
တော့၏။

ဆီးဘောလ်၏ ပထမဦးဆုံး လှုပ်ရှားခြင်းကား သင်္ဘော ဆိပ်
ကမ်းတစ်လျှောက် အဓိပ္ပာယ်ကင်းစွာဖြင့် လျှောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။
ပြီးလျှင် သူသည် နယူးစိမ်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင် အခန်း တစ်ခန်းမှားလိုက်
၏။ အခန်းတံခါးတွင်မူ ‘ဒီကယ် သုတေသနဌာန’ ဟူ၍ ဆိုင်းဘုတ်
တစ်ခုကို ဆွဲလိုက်၏။ ဤအခန်းတွင်းမှနေ၍ အကျဉ်းချုံထားသော
ဖလင်ပြားများကို ပြန်၍ချဲ့၏။ ဂျာမန်များ အလိုရှိသော ညွှန်ကြားချက်နှင့်
မေးခွန်းပေါင်းများစွာကို သိရသည်။ အဲမေရိကန်တွေဟာ ရောင်ခြည်ထိန်း
ဖုံးများ ထုတ်လုပ်မှု၊ အောင်မြင်မှု အခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲ၊
ဟိုဘတ်ကောလိပ်က ပါမောက္ခ ဘူးလ်လဒ်၏ ဓါတ်ငွေ့လုံ့သော ယူနီဖောင်း
စစ်ဝတ်စုံများ အောင်မြင်မှု ရှိ မရှိ၊ ကနေဒါတွင် လေယာဉ်ပျံ စက်ရုံအ
သစ် တည်ထောင်ခြင်း ရှိ မရှိ၊ တည်ထောင်သော လေယာဉ် ပုံစံ
အမျိုးအစား၊ အမေရိကန် စစ်တပ်၏ အသုံးပြုသော နှင်းဖောက်ထွင်း
မြင်နိုင်သည့် ကီရိယာများ၊ အမေရိကန်များသည် လျှပ်စစ်ဓါတ်သုံးပြီး
ပုံးခိုကျင်းများ ပြုလုပ်ခြင်း ရှိ မရှိ၊ စက်လက်နက်ပစ္စည်း စက်ရုံများရှိ
ဝန်ထမ်း အင်အားများ၊ ထို့ပြင် လေယာဉ်ပျံပစ် အမြောက်ပုံစံများ
အသေးစိတ် သတင်း၊ အဆိပ်ငွေ့နှင့် ဓါတ်ငွေ့ကာကွယ်ရန် ကီရိယာ

အောင်ခင်စိုး

အနံ့အလင် စသည်တို့ကို စုံစမ်း၍ သတင်းပို့ရန် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့အား စက်မှုလုပ်ငန်း အဝဝ၏ သူလျှိုအဖြစ် စုံစမ်း ခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။ သူ၏ လက်အတွင်းသို့ ပေးအပ်လိုက်သော မေးခွန်းများမှာ တို၍ ရှင်းသလောက် ဆောင် ရွက်ရမည့် တာဝန်မှာ မသေးလှပေ။ သူသည် မက်ဆီကိုဘက်မှ သုံးလေးလလောက် ကြာလျှင် ဒေါ်လာငွေ ၂၂၀၀၀-ကျော် ရရှိပေဦးမည်။ ထိုငွေများဖြင့် သူက အခြားသူများကို လခ အဖြစ်ထုတ်ပေးရမည် ဖြစ်၏။ ဆီးဘောလ်သည် လောင်းကျွန်းရှိ ဟိုဆိပ်ကမ်းဘက်တွင် အိမ်ကလေး တစ်လုံး ငှားလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဈေးကြီးပေးဝယ်ရသော လှိုင်းတို အသံလွှင့် အသံဖမ်းစက် တစ်လုံးကို တပ်ဆင်လိုက်၏။ ဤစက်ဖြင့် ဂျာမနီသို့ ဆက်သွယ်ရမည် ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် ဤစက်မှာ အပ်ပီဘီအိုင်ကပင် လမ်းညွှန် တပ်ဆင်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အထူးထောက်လှမ်းရေး အရာရှိ အက်စ်ဝတ်နှင့် မောရစ်ပရိုက်စ်တို့ကို တာဝန်ပေးသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ကျွမ်းကျင်သော ရေဒီယို အော်ပရေတာ တစ်ဦးပါ၏။

ဗဟိုဆိပ်ကမ်းမှ ပေးပို့သော သတင်းတိုင်းအား အက်စ်ဝတ်နှင့် မောရစ်ပရိုက်စ်တို့ကို ကြားဖြတ်ဖမ်းယူ ကြ၏။ ဤနည်းဖြင့် သတင်းပေါင်း ၃၀၀-ကျော်ကျော်တို့အား ဂျာမနီသို့ ပေးပို့ခဲ့၏။ သတင်းများမှာ အမှန်သတင်းများသာ ဖြစ်သော်လည်း အမေရိကန် စစ်တပ်နှင့် ရေတပ် ထောက်လှမ်းရေးတို့အတွက် ကင်းရှင်းအောင် ဖြတ်တောက် ပြုပြင်ပြီးမှ

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

သာ ပို့ခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် ဂျာမန်သူလျှို ရိုးချတ်အိပ်ချ်ကလိုင်း ဆိုသူသည် ဆီးဘောလ်ထံ ရောက်လာခဲ့၏။ သူက အနောက် ပိုင်းဒေသရှိ စစ်လက်နက်ပစ္စည်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးတပ်၏ လမ်းကြောင်း တစ်လျှောက်တွင် လျှို့ဝှက်စွာ တပ်ဆင်ထားသော အမြောက်များ ထားရာစခန်း၏ ပုံစံ စာရွက်စာတမ်းများကို ယူဆောင်လာခဲ့၏။ ဆီးဘောလ်က ထိုစာရွက် စာတမ်းများကို မင်ဟတ်တင်ရှိ အမေရိကန် ထောက်လှမ်း ရေး စမ်းသပ်ရေးဌာနတွင် ခေတ်ပို ရိုက်ယူပြီး ဖလင် ကျော်ပြားများကို ရိုးချတ်အားပေး၍ ဂျာမနီသို့ ပေးပို့စေ၏။ သို့သော် ဖလင်ပြားမှာ စစ်ဆေးပြီး အန္တရာယ် မပြုနိုင်အောင် အက်ဖီဘီအိုင်မှ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆီးဘောလ်သည် ဂျာမနီမှ ထွက်ခွါခြင်း မပြုမီ သူ့အား ပေးခဲ့သော ဂျာမန် သူလျှိုများ စာရင်းအရ ထိုသူတို့ကို ရှာဖွေရန် ထွက်လာခဲ့၏။ ပထမဦးစွာ တွေ့ရသူမှာ ဟာမင်လန်း ဖြစ်၏။ ဂျာမန်သူလျှို ဟာမင်လန်းသည် ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တင်း ခိုင်မာသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဆံပင်များသည် အခြားသော ဂျာမန်များကဲ့သို့ ရွှေဝါရောင်သန်းခြင်း မရှိလှ။ နက်မှောင်ပြီး သန်မာလှ၏။ သူသည် အလွန် အရေးကြီးသော နော်ဒန် စက်ရုံတွင် ပုံဆွဲစာရေးအဖြစ် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းနေ၏။ စစ်ဆေးရေး အရာရှိအဖြစ်လည်း တာဝန်ယူရသည်။

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

ကျုပ်- ရန်နု၊ ဘာလွင်နှင့် ဟမ်းဘတ်က လက်ဆောင်မွန်တွေ ခင်ဗျားအတွက် ယူလာခဲ့တယ်”

ဆီးဘောလ်က ဂျာမန်သူလျှို့တို့ သုံးသော စကားဝှက်ဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ဟာမင်လန်းသည် ဆီးဘောလ်၏ စကားကို ကြားလိုက်သည်တွင် စိတ်ထဲမှ သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီး ဆီးဘောလ်နဲ့ ဆက်ဆံရာတွင်လည်း လက်ရဲဇော်ရဲ ရှိလာသည်။

“ကျုပ်က ဟာမင်ဂိုးရင်းကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်တုန်းက နော်ဒန် စက်ရုံရဲ့ အသေးစိတ် ထုတ်လုပ်မှု ပုံစံအမျိုးမျိုး အတိအကျကို ကျုပ်က ခေါင်းထဲမှာ စွဲနေအောင် မှတ်ထားပြီး ဂျာမန်ကို သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ် ဂျာမန် မတ်ဋ္ဌ တစ်သောင်း ရတယ်လေ။ ပြီးတော့ ဂိုးရင်းကတောင် ဒီဟာတွေဟာ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဂျာမန်ပြည်အတွက် သိပ်ကို အသုံးကျကြောင်း ပြောသေးတယ်”

ဟာမင်လန်းက သူ ရရှိခဲ့သော အကျိုးနှင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ပုံကို စမြို့ပြန်သည်။

ဆီးဘောလ်၏ ဒုတိယ တွေ့ဆုံခြင်း ခံရသူကား အဲစ်ဂူစတင်ဗီးလ် ဖြစ်၏။ သူသည် ခန္ဓာကိုယ် ထွားကြိုင်ပြီး သန်မာလှ၏။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ မတူ၊ ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ တူသည်။ အသက်အားဖြင့် အလယ်အလတ်တန်းစားပိုင်း ရောက်ပြီဖြစ်သော်

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

လည်း သူမမှာ သူမ၏ ယောကျ်ားနဲ့ ကွဲကွာနေရသူဖြစ်၏။ ဂျာမန် ကောင်စစ်ဝန် တစ်ဦးနေထိုင်ရာ အဆောက်အဦးတွင် တစ်ခုတွင် တရားရေးဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းများကို ကိုင်တွယ်ရိုက်နှိပ်ရသော လက်နှပ်စက် စာရေးမ တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူမသည် ဟစ်တလာ၏ ‘ကျွန်ုပ်တို့ ဂျာမန် လူငယ်များ အကြောင်း’ သက်ဝင်ယုံကြည်ရုံမျှမက ကိုးကွယ် ထားသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။

ထိုနောက် ဆီးဘောလ်သည် လီလီဘာဘရာစတီန်း နဲ့ တွေ့ဆုံ၏။ သူမ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ အဲစ်ဂူစတင်ဗီးလ် ကဲ့သို့မဟုတ်၊ ရှုချင်စဖွယ်ဖြစ်၍ ပန်းချီ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်အဖြစ် အသက်မွေး ဝမ်းကြောင်းပြုနေ သော်လည်း အရေးပါသော သူလျှို့မယ် တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူမသည် အမြဲလိုလို ဆူပူတတ်သည်။ စကားပြောဆိုရာ၌ အာကြမ်း၏။ သူမက ဂျာမန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးနှင့် အမေရိကန်ရှိ ဂျာမန်သူလျှို့တို့ကြား ဝင်၍ ဆက်သွယ်ခြင်း ကို ဆောင်ရွက်ရ၏။ သူမ၏ ကေသာသည် ငွေရောင်အဆင်း ရှိ၏။ အနေအထိုင်လည်း ကြမ်းတမ်း၍ ဖြစ်သလို နေထိုင် သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။

သူမသည် ညဘက်များတွင် ဟိုတယ်၊ ညကလပ်တို့၌ လှည့်လည် ပျော်ပါး ကျက်စားသူ ဖြစ်၏။ ဆက်ဆံရန် လာသူများ အတွက် သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအား ပုံအပ်၍ အလွယ်တကူ အသုံးပြု၏။ သောက်စားမူးယစ်၍ ညဉ့်နယ် သန်းခေါင်သို့ ရောက်ချိန်များတွင် သူမတ

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

သူတို့...သူတို့ထံမှ လျှို့ဝှက်ချက်များကို နှိုက်ယူလေ့ရှိသည်။

လီလီက သူမ ကြီးစား၍ ရသမျှ သတင်းများကို ဆီးဘောလ်ထံ ပို့ပေးရ၏။ ဆီးဘောလ်က ရေဒီယိုလိုင်းတို့ အသုံးပြု၍ ဟမ်းဘတ်သို့ တစ်ဆင့် ပေးပို့ရပြန်၏။ ဒေသ ဝန်းကျင်ရှိ အရက်ဘားများ၏ ကောင်တာအေးတွင် စင်္ကာရုံ အလုပ်ရုံနဲ့ ပတ်သက်သော စကားများကို တီးတိုးပြောဆို ခြွာရာ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ထံမှ အရေးကြီးသော စကားများ ပေါ်ထွက်လာတတ်၏။ အထက်ပိုင်း အုပ်ချုပ်ရသော အရာရှိကြီးများသာ သိထားသော ပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်မှု သတင်းနှင့် အသေးစိတ် အပိုင်းအစများက အစ လျှို့ဝှက်ထားချက်များကို လီလီက ချဉ်းကပ်စွမ်း၏။ တစ်နေ့တွင် လီလီသည် လေယာဉ်ပျံ စက်ရုံမှ သတင်းများကို ဆီးဘောလ် ထံ ယူ၍ လာသည်။ စက်ရုံမှ ထုတ်လုပ်လျက်ရှိသော လေယာဉ်ပျံ အမျိုးပေါင်း နှစ်ဆယ်၏ သတင်းများပင် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ချိန်တွင် သူမသည် သူမ၏ နည်းဖြင့်ပင် အက်စ်အက်စ်ချန်ပလိန် သင်္ဘောကြီးနှစ်မြှုပ်သည့် သတင်းကို သတင်းစာများ၌ ဖော်ပြခြင်း မပြုမီ နှစ်ရက်အလိုတွင် ပြောကြားနိုင်ခဲ့သည်။ ဆီးဘောလ်က သူမနဲ့ တွေ့ချိန် အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သူမ၏ အကြောင်းစုံကို သိနိုင်ခဲ့၏။

ဆီးဘောလ်သည် တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး တွေ့လာသည့် အနက် ဖရက်စ်ဒူကွင်းစ်နဲ့ တွေ့ရသည်မှာ အရေးကြီးဆုံးဟု ဆိုရပါမည်။

မြတ်စာပေ

ဖရက်စ်ဒူကွင်းစ်၏ ဝတ်စားပုံမှာ အလွန် ခေတ်မီ၏။ သေသပ်သော ဝတ်စုံကို ဝတ်လေ့ရှိသည်။ သူသည် သဘာဝ စာရေးဆရာနှင့် ကထိက တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဆံပင်မှာ ဖြူပြီးလှိုင်းထနေ၏။ သူ့မျက်စိ မှာ အမြဲ တန်းလိုလို မျက်ရည်ဝဲလျက် ရှိ၏။ နယူးယောက်ရှိ သူ့လျှို့ဝှက်ပိုဆင်းထဲတွင် ဖရက်စ်ဒူကွင်းစ်သည် ဦးနှောက်အသုံးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ အသက်အားဖြင့် ၄၀-ကျော်ပြီဖြစ်သော ကြေးစား သူ့လျှို့ကျော် တစ်ဦးဖြစ်၏။

ဆီးဘောလ်အဖို့ သူ တွေ့ခဲ့ရသည့် ဂျာမန်သူလျှို့ထဲတွင် ဖရစ်သည် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးလူ ဖြစ်နေသည်။ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်လည်း ဖရစ်က နာမည်ကြီးခဲ့သည်။ ဖရစ်သည် ထက်မြက်ပြီး သူတကာထက် လျှင်၏။ ပါးနပ်၏။ သတ်စရာရှိလျှင် သူက ဦးနေနှင့်၏။ ထို့ပြင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် နှစ်နိုင်ငံစလုံးအား မိတ်ဆွေနှင့်ရန်သူ၊ ရန်သူနှင့်မိတ်ဆွေ အဖြစ် သို့မဟုတ် သူ့လျှို့နှင့် တန်ပြန်သူလျှို့ အဖြစ် လုပ်ကိုင်နေကြောင်း စသည်များကို ဖော်ထုတ်နိုင်သည်မှာ ဖရစ်ဒူကွင်းစ် ပင်ဖြစ်ခဲ့၏။

ဆီးဘောလ်က ဖရစ်၏ စွမ်းစွမ်းတစ်ဆောင်ရွက်ချက် များကို သိထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းပင်။ သူသည် တန်ပြန်သူလျှို့လုပ်ငန်းကို သွေးအေးအေးနဲ့ ဆောင်ရွက်နိုင် ခဲ့သော်လည်း နဖူးတွေ ခူတွေ တွေ့ကြသောအခါ အတော်ကလေး တုန်လှုပ်မိ၏။ ဖရစ်နဲ့ ဆက်ဆံရာတွင် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နိုင်သော လှုပ်ရှားမှုကလေးကို ပြုမိပါက ရှေ့ဆက်ကရမည်

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

သူ၏ဇာတ်လမ်းမှာ ပြည်ဖုံးကား ချရန်သာ ရှိတော့၏။ ဖရစ်နဲ့ တွေ့သည့် အခါများတွင် ဆီးဘောလ်က အထူးဂရုစိုက်ရသည်။ ပြောလေသမျှ စကား လုံးတိုင်းအားလည်း မနည်းသတိထားရသည်။ တစ်လုံး တစ်လေမျှ များသွားမည်ဆို လျှင် သူ့ရပ်တည်နေသော အခြေအနေမှ လွင့်ထွက်သွားမည်သာ ဖြစ်၏။

ဖရစ်နှင့် ဆီးဘောလ်တို့ ပထမဦးစွာ တွေ့ကြစဉ်က နယူးယောက်မြို့ အနောက်ပိုင်း ၈၅-လမ်း တစ်နေရာရှိ ဘီယာဆိုင်ခန်း အနောက်ပိုင်း ကစားဝိုင်းငယ် တစ်ခု အတွင်း၌ ဖြစ်၏။ ဤအခန်းကို သူတို့၏ ဌာနချုပ်အဖြစ် အသုံးပြု၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ဖရစ်၏ အရက်သောက်ခန်းတွင် ဆီးဘောလ်က သူ့အား လျှို့ဝှက်ဖလင်ပြား တစ်ခု ပေးလိုက် သည်။ ဖရစ်အား ပေးအပ်သည့် အမိန့်များနှင့်အတူ ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ်များပါဝင်၏။ တာဝန်များမှာ မနည်းပေ။ စန္ဒာလင်း ရေပေါ်သင်္ဘောများတွင် တပ်ဆင်ရန် စီစဉ်ထားသော ဆုံလည်ကူညီသုံး အမြောက်များ၏ နောက်ဆုံး တိုးတက်မှု အခြေနေ၊ အလိုအလျောက် ပစ်ကွင်းရှာ ကိရိယာများ၊ တယ်လီဖုန်း၊ ကြေးနန်းရိုက်သောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ တယ်လီဗေးရှင်းခေါ် ရုပ်မြင်သံကြား လွှင့်စဉ်အခါများတွင် လည်းကောင်း၊ အလွန် အသုံးဝင်သော နောက်ဆုံးပေါ် လျှပ်စစ်ကြိုးများ၊ တိုးတက် ထုတ်လုပ်မှု ပုံစံ အခြေအနေနှင့် လျှို့ဝှက်ချက်များကို စုံစမ်း၍ ပေးပို့ရန် ဖြစ်၏။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

မကြာသော အချိန်တွင်းမှာပင် ဆီးဘောလ်သည် သူတွေ့ဆုံခဲ့သော ဤလေဦးတွင် သူတို့တစ်ဦးတည်း သာမက သူတို့၏ နောက်ကွယ်တွင် ကွင်းဆက်များက တသိစာတန်းကြီး ရှိနေသေးကြောင်း ရိပ်စားမိလာသည်။ ဆီးဘောလ်၏ အကြောင်းရင်းကို နောက်ပိုင်းရှိ ဆက်သွယ် ဆောင်ရွက်ပေးသူတို့က သိရှိလာတော့သည်။ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်ကြားရာမှ သံကြိုးပမာ ဆက်တိုက် လှုပ်ရှားလာတော့၏။ မြို့တွင်း၌ သစ္စာမဲ့သော ဂျာမန်များက အမြောက်အမြား ရှိနေသေး သည်။ နောက်လပိုင်း အတွင်းတွင် နာဇီသူလျှို့ ၃၀-ကျော်တို့ သည် ဆီးဘောလ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး မြေအောက်သူလျှို့ လုပ်ငန်းများမှ အနားယူ သွားနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုသူများထဲတွင် ဖိုဒ်နှင့် ခရိုက်စလာ မော်တော်ကားများ အရောင်းမန်နေဂျာ ဖြစ်ခဲ့သူ အာမတ်လိန်း၊ သူက လီလီစတိန်းကို လေယာဉ်ပျံ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အက်စ်အက်စ်မင်ဟတ်တင် သင်္ဘော စတီးဝန် ဖြစ်သူ ဟိန်းဒရိတ်ချ် ဆီလား။ သူသည် နယူးယောက်နှင့် ဂျာမနီကို သတင်းသယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးဘက်တွင် တာဝန် ယူခဲ့ရသည်။ နောက်တစ်ဦးမှာ ဖရစ်၏ အမျိုးသမီး ဖြစ်သူ အယ်ဗယ်လင့်ကလေးတွန်လူးဝိစ် ဖြစ်၏။

နယူးယောက်တွင် သူတို့မှတစ်ပါး အခြားသူလျှို့ အဖွဲ့ တစ်ခု ရှိနေသေးသည်။ အုပ်စုခေါင်းဆောင်မှာ ကတ်ဖရက် ဒိတ်လူဝစ် ဖြစ်၍

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်ပိုး

သာဓက ဝတ္ထုများ ရောင်းသော ဈေးသည်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသည်။ သူနှင့် တစ်ဖွဲ့တည်းတွဲ ၁၈-နှစ် အရွယ်ရှိ လူစီဘိတ်လား ဆိုသူ အမျိုးသမီး ပါဝင်၏။

သူမသည် လူဝစ်၏ အမွေ စည်းရုံး သိမ်းသွင်းခြင်း ခံရသူ ဖြစ်၍ သူ၏ စက္ကထေရီမကလေး တစ်ဦးဟု ဆိုရပေမည်။ သူမသည် လှပကျော့ရှင်း၍ မက်လောက်သော ခန္ဓာကိုယ် ပိုင်ရှင်ကလေးဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဆံပင်မှာ ငွေရောင်ဝင်း၍ ပဏာရလှသည်။ အများတကာ မက်လောက်အောင် လှပလွန်း၏။

သူတို့နှစ်ဦး၏ အမေဖမ်းပုံမှာ သူတို့သည် ကားတစ် စီးဖြင့် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဒေသဆီသို့သွားပြီး မနီးမဝေး၌ ကားကို ရပ်ထားလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ကားထဲ၌ လူစီအား ထားခဲ့ပြီး လူဝစ်မှာမူ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ယူ၍ ချောင်းကြည့်နေသည်။ အမေရိကန် စစ်သားတစ်ဦး နှစ် ကားဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်လာပါက ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော လူစီအား တွေ့ရပေမည်။

သကောင့်သား အမေရိကန် စစ်သားမှာ လူစီအား ချဉ်းကပ်ပေးလိမ့်မည်။ ငါးမျှားစာ ချထားသည့်အလား လူစီက ချိုသာသော စကားများဖြင့် ပြန်လည် ပြောလိုက်လျှင် ဓာဓဇာ အတွင်းတွင် လူစီနှင့်ယှဉ်လျက် ပီတိတွေ ဝေနေတော့၏။

ဤတွင် လူစီက မေးလိုသမျှသော စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

သတင်းများကို ချူလေတော့သည်။ ဓာဓဇာကြာလျှင် လူဝစ်က သစ်ပင်ကြားမှ ပေါ်ထွက်လာပြီး စစ်သားအားမာန်မဲ ငြူစု လေတော့ ၏။ သူတစ်ပါး၏ အဆက်အား ကြားဝင်နှိုက်လို သော စစ်သား မှာ ကားတွင်းမှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်ပေးရတော့၏။ ပညာပါလှ သော ဤနည်းဖြင့် လေယာဉ်ကွင်းများ၊ အရှေ့ဘက်ပင်လယ် ကမ်း ခြေရှိ ရေတပ် အခြေစို စခန်းများ၏ လျှို့ဝှက် ချက်များ ရရှိသည်ဟု ဆို၏။ အမေရိကန်၏ နေ့စဉ်တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးနေသော စွမ်းအား ပမာဏကို သိရှိခွင့် ရခဲ့၏။

ဆီးဘောလ်နှင့် သူ၏ သူတေသန ဌာနတွင် စုံစမ်း ထောက်လှမ်းသူတို့၏ စုဆောင်းရှာဖွေ ရရှိသမျှ သတင်း အားလုံးအား စကားတင်ရခြင်း၊ လျှို့ဝှက်စကားလုံးဖြင့် ပြန်ပြောင်းရခြင်းပြီးလျှင် စင်တာပို ရေဒီယိုမှ လှိုင်းတိုမီတာ ဖြင့် ဂျာမနီသို့ အသံလွှင့်ရခြင်း၊ သို့မဟုတ် နပူးယောက် ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွါတော့မည့် သင်္ဘောများတွင် ပါလာသည့် ဆက်သွယ်ရေးမှ တဆင့် ပေးပို့ရခြင်း စသည်လုပ်ငန်းများ ဖြင့် အချိန်ပြည့် ဆောင်ရွက်နေရ၏။ ဆီးဘောလ်က သတင်း ပေးလာသူ သူလျှို့များကို အရက်ဘားများ၊ ဟိုတယ်များ၊ ဖျော်ဖွားရုံများတွင် လက်ခံ တွေ့ဆုံ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းခြံများထဲတွင် လည်းကောင်း၊ လမ်းထိပ်များတွင် လည်းကောင်း ချိန်းဆိုခြင်း ပြုရ၏။

တစ်နေ့တွင် ဂီတသမား ဖြစ်သူ ဟိန်းဒရိုက်စတိတ်သည် သူ၏

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

ပုံခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့တွင် ဂျာမန် အစိုးရအဖို့ အလွန် အရေးကြီးသော ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်သတင်း တစ်ပုဒ် ပေးရန်ရှိကြောင်း ပြောလာ၏။

“ခင်ဗျားဟာ... ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့တော့ အထောက်အထားနဲ့ ပြန်ပြောပါလား။”

စတိတ်က ဆီးဘောလ်အား စုံစမ်းစစ်ဆေးလိုသော သဘောဖြင့် မေးလိုက်၏။ သူ့မေးလာခြင်းသည် ဆီးဘောလ်အား မယုံကြည်၍လော သို့တည်းမဟုတ် ဆီးဘောလ် ဆောင်ရွက်နေသော တန်ပြန်သူလျှို့ လုပ်ငန်းများကို ရိပ်စားမိ၍လောဟူ၍ ဆီးဘောလ်က တမဟုတ်ခြင်းပင် ဝေခွဲ၍ မရပေ။ ဆီးဘောလ်က ကုလားထိုင်၏ လက်တန်းနှစ်ဘက် ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ သို့သော် သူ၏မျက်နှာမှာ အံ့သြခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း စိတ်ဆိုးခြင်း စသော မည်သည့် လက္ခဏာကိုမျှ မပြ။ သူ မေးလာသည်ကိုတော့ အဖြေ ပေးရမည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ အထောက်အထားဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ- တဆိတ်လောက် အဓိပ္ပါယ်ကို ရှင်းစမ်းပါဦး။”

ဆီးဘောလ်က ဘာကို ဖြေရမှန်း မသိသည့်အတွက် တန်ပြန်မေးခွန်း ထုတ်လိုက်ရ၏။

“ဒီလိုပါ... ကဲ... ဘာလင်မှာ နေတဲ့ ကျုပ်ညီမရဲ့ ရှေ့က နာမည်တစ်လုံးကို ပြောပြစမ်းပါ။ အဲဒါ ကျုပ်လိုချင် တဲ့ အထောက်အ

ဗြိတိန်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ထားပဲ”

“ကောင်းပြီလေ... ခင်ဗျား မနက်ဖြန် လာခဲ့ပေါ့... ခင်ဗျား လိုချင်တဲ့ အဖြေ ရစေရမယ်။”

ဆီးဘောလ်အတွက် ဤအစစ်ဆေး ခံရချက် ပြန်လည် ဖြေရန် မှာ တကယ်တော့ သူ ပြောလိုက်သကဲ့သို့ မလွယ်ကူပေ။ ထင် သလောက်လည်း အခက်အခဲနဲ့ တွေ့ရသည်။ စတိတ်အား စစ်ဆေးရန် အခြားသူလျှို့များက စေလွှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူက တွက်မိသည်။ မည်သူကပင် စစ်ဆေး စစ်ဆေး အကယ်၍သာ သူသည် ပြန်လည် အဖြေမပေးနိုင်ပါက၊ သို့မဟုတ် လွှဲများသော အဖြေကို စေးမိပါက သူ၏ ရွှေဥ ဥပေးနေသော ငန်းမှာ ဟင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားပေ တော့မည်။

ထို့ကြောင့် ဆီးဘောလ်သည် ဂျာမန် စစ်ပုလိပ် အဖွဲ့သို့ လှမ်း၍ အသံလွှင့်ပြီး မေးလိုက်၏။ ကံအားလျော်စွာပင် ၂၄-နာရီအတွင်း ဟမ်းဘတ်၏ ပြန်ကြားချက်အရ စတိတ် လိုလားနေသော အဖြေကို ပေးနိုင်ခဲ့၏။

ဂျာမန် သူလျှို့ဂိုဏ်းတွင် အသုံးပြုနေသော အချို့သော နည်းများမှာ အယ်လ်ဖရက်ဟစ်ချ်တော့စ်၏ လျှို့ဝှက်သည်းဖို-ရှပ်ရှင်များမှ တိုက်ရိုက်ထွက်ပေါ်လာသော နည်းများဖြစ်၏။ ဆီးဘောလ်သည် ဂျာမန်မှ အမေရိကန်သို့ ပြန်လည်ထွက် ခွါကာနီး အချိန်တွင် သူ့အား

ဗြိတိန်စာပေ

နိဗ္ဗာန်လိမ္မိဒ်လ် ရေးသားသော 'ဤကမ္ဘာနှင့်အတူ နတ်ဘုံများပါ' ဟူသော စာအုပ်စာစ်အုပ်ကို ပေးလိုက်သည်။ ထိုစာအုပ်မှာ သူ၏ ရေဒီယိုလျှို့ဝှက် အမှတ်အသားများ အဖြစ် အသုံးပြုရသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဤစာနစ် သုံးခြင်းဖြင့် စာအုပ်မှာ အဓိက သော့ချက် ဖြစ်တော့၏။

ဤလျှို့ဝှက် စကားလုံးများကို ပြန်လည် မြေကြားရာ တွင် ရှုပ်ထွေးလှသည်။ သတင်းလက်ခံသူက ရေဒီယိုမှ လက်ခံ ရရှိသော နေ့ကို မှတ်ရသည်။ ထိုနေ့ကို လူများမှ နေ့သို့ မြောင်းလိုက်ရသည်။ ရရှိလာသော ရက်များကို ၂၀-နဲ့ ထပ်မံ ပေါင်းရပြန်၏။ ရရှိသည့် နံပါတ်သည် ထိုစာအုပ်၏ စာမျက်နှာဖြစ်သည်။ စာမျက်နှာ ရရှိသည့် အခါမှ အပေါ်ဆုံး စာကြောင်းမှနေ၍ တစ်မျက်နှာလုံး လေးထောင့်ကွင်းဆက်များဖြင့် ထပ်မံ ဖော်ထုတ်လေလျှင် ပေးပို့လာသော သတင်းကို ရရှိလေတော့၏။

ဟမ်းဘတ်မှ နေ့စဉ်ဆိုသလိုပင် ဆီးဘောလ်ထံ အသံလွှင့်၏။ ဆီးဘောလ်ကလည်း သူ၏စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်လာသမျှသော သတင်းအချက်အလက်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ဝင်စားဘွယ်ကောင်းလာတတ်သော သတင်းများကို နာဇီ သူလျှို့နှင့် သူလျှို့မယ်များက ယူဆောင်လာတတ် လေရာ ဆီးဘောလ်က အချိန်မီ စင်တာပို့မှတစ်ဆင့် ဟမ်းဘတ်ဆီ ဆက်လက်ပေးပို့ ရပြန်၏။

တစ်မနက်ခင်းတွင် အာဝင်းဆီးကလား ဆိုသူ ရောက်လာ၏။

ဗြိတိန်စာပေ

သူသည် ယခင်က အက်စ်အက်စ်အမေရိကန် သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် အဲဒဲလားများကို တာဝန်ယူရသူ ဖြစ်၏။ သူက ဆီးဘောလ်ထံ အမေရိကန် သမ္မတ ရုစဉ်နှင့် ဝင်စတန်ချာချီတို့နှစ်ဦး ဗြိတိသျှစစ်သင်္ဘောပစ္စုမမြောက်ကျော် ပေါ်တွင် ငွေ့ငွေ့ကြောင်းကို သတင်းပေးလေတော့သည်။ နောက်ရက်ပေါင်း အတော်ကြာသောအခါ ဆီးကလားကပင် ဗာဂျင်ကျွန်း စိန့်သောမတ်၌ လေယာဉ်ကွင်းကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်နေကြောင်း၊ ထို့အပြင် အမေရိကန်တို့က မြေအောက် လေယာဉ်များ သိုလှောင်ရုံကြီးများပါ ပြုလုပ်နေကြောင်း၊ အစီရင်ခံ တင်ပြ၏။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ပင် နာဇီများ၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော သူလျှို့လုပ်ငန်း တို့အပြင် အတွင်းကျကျ သတင်းများနှင့် လုပ်နည်းမျိုးစုံတို့ကိုပါ ဆီးဘောလ်က သိလာတော့၏။ တစ်ချိန်တွင် နာဇီသူလျှို့အဲရစ်စရန်က လစ်ဘွန်းတွင် နာဇီများ လှုပ်ရှားမှုနှင့် သူလျှို့လုပ်ဆောင်နေသည်များကို ဆီးဘောလ် အားထုတ်ဖော်ပြောပြ၏။ သူသည် ပြောပင်ပြောရသော်လည်း သူ၏ မျက်နှာမှာ လွန်စွာ အစိုးရိမ်ကြီးနေကြောင်း ပေါ်လွင်နေရာ ဆီးဘောလ်က နယူးယောက်တွင် ရှိနေသော အခြား သူလျှို့ဂိုဏ်းဝင်များ သိရှိသေးဟန် မတူသေးကြောင်း သို့မဟုတ်သော်လည်း အဲရစ်ကဲ့သို့ ပြောရဲသူ မရှိဟု စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချမိ၏။ မည်သို့သော် အကြောင်းအရာကို မည်သူကပင် ပြောပြော ဆီးဘောလ် အဖို့ရာ အလွန် အဖိုးတန် သော သတင်းများသာလျှင်

ဗြိတိန်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

ဖြစ်နေတော့သည်။

လစ်ဘွန်းသည် ကြားနေနိုင်စွမ်း မြို့ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန် ထိုကာလ၌ ထိုနိုင်ငံသည် နိုင်ငံစုံမှ လူမျိုးစုံနှင့် သူလျှိုမျိုးစုံတို့ ကျက်စားရာ ဒေသဆိုလျှင် မမှားပေ။ ဤသို့ ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသော နိုင်ငံရေးထဲတွင် ဟားဘတ်ဒိုဘလာ တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ သူသည် နာဇီ ဂိုဏ်းဝင်ဖြစ်ပြီး ဗြိတိသျှသံရုံးမှ ဝန်ထမ်းအချို့နဲ့ အဆက် အသွယ် ရလျက်ရှိ၏။ ဗြိတိသျှသံရုံးသို့ လန်ဒန်မှ ပေးပို့လာသော စာရွက်စာတမ်းများကို သယ်ယူပို့ဆောင်သူက ဒိုဘလာနဲ့ ပေါင်းပြီး သစ္စာဖောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် စာရွက်စာတမ်းများကို သံရုံးသို့ တိုက်ရိုက်ယူဆောင်သွားခြင်း မပြုမီ ဒိုဘလာက လမ်းမှဖြတ်၍ စာရွက်အားလုံးကို ခါတ်ပုံ ရိုက်ယူလေ၏။ ရိုက်ပြီးလျှင် ခါတ်ပုံများကို စတတ်သို့ လက်လွှဲ လိုက်၏။ စတတ်ကား အမေရိကန်သင်္ဘောပေါ်ရှိ စားပွဲထိုး လူရွယ် တစ်ဦးဖြစ်၏။

ဆီးဘောလ်သည် နာဇီတို့၏ အကြီးဆုံးသော ဆက်သွယ်ရေး လုပ်ငန်းကို လုပ်နေရသူဖြစ်၏။ တစ်ဘက်တွင် လှိုင်းတိုအသံလွှင့်စက်၊ ခါတ်ပုံရိုက် ကိရိယာ စသော သူလျှို အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများနှင့် အခြားတစ်ဘက်တွင် နာဇီ သူလျှိုဂိုဏ်းသားများ၊ ဤနှစ်ခု ပေါင်းစပ်မိသောအခါမှ ဆီးဘောလ်၏ လှုပ်ရှားရမည့် အပိုင်းကဝင်လာ၏။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

တစ်နေ့တွင် သူ၏ စားပွဲခေါ်သို့ ထူးဆန်းသော စာရွက်စာတမ်း တစ်တွဲ ရောက်လာ၏။ ခါတိုင်း ရောက်နေကျ လျှို့ဝှက်သတင်းများနှင့်မတူ တစ်ဖုံ ထူးဆန်းနေသည်။ ဆီးဘောလ် မြင်တွေ့ဖူးခြင်း မရှိသေးသော နာဇီသူလျှိုတို့အား ညွှန်ကြားလွှာ ဖြစ်သည်။ ဤညွှန်ကြားလွှာမှာ နာဇီဂိုဏ်းသားများအား ဖြန့်ဝေပြီး ဖြစ်၏။ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံ၊ လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး စသည်များကို ဖျက်ဆီးရန် အသေးစိတ် ညွှန်ကြားချက်များ သံလမ်းပြေးကားနှင့် စက်ချောင်းများကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ခြင်း မပြုနိုင်သည်ကို ပျက်စီးစေသော နည်းမျိုးစုံ၊ ရေနံနွေးငွေ့နဲ့ မောင်းနှင်သော ရထားခေါင်းတွဲ များ ဖျက်ဆီးစေရန်နှင့် သံလမ်း ဖျက်ဆီးနည်း၊ မြေအောက် ရထားသုံး အင်အားကြီးမားသော လျှပ်စစ်ခါတ်ကြိုးများအား ဖျက်ဆီးရန် ဆောင်ရွက်နည်း စသော နည်းပရိယယ်နှင့် သိပ္ပံနည်းကျကျ ညွှန်ကြားထားသော ဆောင်ရွက်ရမည့် စနစ်များ ဖြစ်၏။ ဆီးဘောလ်သည် ဤမျှ အသေးစိတ် ရေးထားသည့်အတွက် အတော်အံ့သြမိ၏။

တစ်ဆယ့်ခြောက်လလုံးလုံး ဆီးဘောလ်သည် သထင်း ထောက်လှမ်းသူများနှင့် ဟမ်းဘတ်ရှိ ဂျာမန် စစ်ပုလိပ်ဌာနချုပ်အကြား ကိုယ်စားလှယ်တော် အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ သူ့နေရာ သူ့ရာထူးမှာ အလွန် အရေးပါသော အချက် ဖြစ်၏။ ဤလုပ်ငန်းအတွက် ဂျာမန် အစိုးရသည် ဒတ်ချ်၊ စပိန်၊ အမေရိကန်နိုင်ငံတောင်ပိုင်း မြို့ကြီးများရှိ ဘဏ်များ မှတဆင့် ဒေါ်လာ ထောင်ပေါင်းများစွာကို ရေလို့ ဒလော့ဒော့

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်မိုး

သွန်၍ သုံးဖြန်းခဲ့လေသည်။ ဆီးဘောလ်က ဤငွေကြေး ကိစ္စလည်း သိမြင်ပြီး ဖြစ်နေ၏။ ဤငွေများနဲ့ပင် သတင်းထောက်လှမ်းရေးသူလျှို့ဝှက်များ သုံးစွဲရန် ပေးကမ်းရလေသည်။

သူတို့၏ကြားတွင် မည်မျှပင် ရှုတ်ထွေးပြီး အန္တရာယ် မကင်းသော အလုပ်တို့ကို လုပ်ဆောင်ပေးနေရစေကာမူ ဆီးဘောလ် သည် တိုင်းရင်းသားများနှင့် အပေါင်းအသင်း လုပ်ခဲ့သည်။ စင်တာပို့ အဆောက်အဦတွင်သာ တစ်ဦးတည်းနေသည်က များသည်။ အားလပ်ချိန်များတွင် သူသည် ဘီယာ သောက်ပြီး ဝက်ခြေထောက်စွပ် ဖြုတ် သောက်ပြီးသာ အရသာခံပြီး မြို့နေတတ်သည်။ စင်ဒီဂိုးရှိ သူ၏ ဇနီးနှင့် မိတ်ဆွေများ ထံသို့ အခါခွင့်သင့်စဉ်း သူက စာရေး၏။ သူ၏ ဇနီးအား အိမ်မှာပင် နေစေ၏။ ငွေကြေးမှအစ သူမ လိုအပ်သည်များကို မကြာမီ ပို့လိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ရေးလိုက်၏။ ဆီးဘောလ် သည် နံနက်တိုင်း မီးရထားဖြင့် နယူးယောက်သို့ သွား လေ့ ရှိ၏။ သူ၏ အိမ်နီးနားချင်းများက သူ့အား အေးအေးဆေး ဆေး လွတ်လပ်စွာ နေတတ်သော လူရွယ် တစ်ယောက်ဟု သဘောထားကြ၏။

အများက ထင်သောအပြင်နဲ့ သူ၏ လက်ဆွဲ ကျွဲသုံးနေရသော ဘဝမှာ ကွာခြားလှသည်။ ဆီးဘောလ် သည် နေ့ရှိသရွေ့ နာရီတိုင်း နာရီတိုင်း ကျောက်ဆောင် အစွန်းပေါ်တွင် အောက်သို့မကျစေရန်

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

သူ့ကိုယ်သူ ထိန်း သိမ်းနေရသော အခြေတွင်ရှိကြောင်း သိနေသည်။ ဂျာမန်များက သူ့ဇာတိကို ပေါ်တော့မည်။ မင်းသားရှုပ်ဆောင်း စားသော ဆီးဘောလ်၏ သရုပ်မှန်ကို တွေ့မြင်ရတော့မည်မှာ အရေးနှင့် အပြန်သာ ကွာခြားတော့မည်။

ဂျာမန်များသည် ဉာဏ်ထက်မြက်ကြောင်းကို အထူး ရှင်းပြနေစရာ မလိုဟု သူက တွက်ထားသည်။ ဆီးဘောလ်သည် ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း-

“ခင်ဗျားဟာ သစ္စာဖောက်ဖျက် ဆိုတဲ့ အကြောင်း အချက်နဲ့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ တွေ့ရရင် အမေရိကန်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ရဲ့ စစ်ပုလိပ် အဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ခင်ဗျားကို မျက်ခြေပြတ် မခံပဲ လိုက်ကြည့်နေကြတယ် ဆိုတာ သတိပြုထားပါ။ တစ်ချက်မှားရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ ကျောထဲ ကို ကျည်ဆန် တစ်ထောင့် ထည့်ပေးလိုက်ရုံပဲ”

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို တကယ်တော့ မျှက်စိမိုတ်ပြီး စည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာတယ်လို့ ယူဆမှာပါ။ ဒါကိုလည်းခင်ဗျား သိစေချင်တယ်”

ခရပ်စ် ပြောလိုက်သော စကားများကို ပြန်လည် ကြားယောင် နေမိသည်။

တစ်နေ့တွင် အဲရစ်ခရပ်စ်သည် သူ့ထံသို့ ပေါက်လာ၏။

“ခင်ဗျား ဟင်းစ် အကြောင်း ကြားပြီးပြီလား...။ ညကစဲ ဆုံးသွားတယ်ဗျာ၊ မသောက်သင့်တာကို သွားသောက် တယ်တဲ့၊ ကော်နီ

ဘောင်သင်္ဃိ

ဝန်းကန်ထဲကို အလွန်ပြင်းတဲ့ အဆိပ်ကလေး နည်းနည်း ထည့်သောက်တယ် ဆိုပဲဗျာ”

ခရပ်စံနာ ခဏရပ်လိုက်၏။ ဆီးဘောလ်က အံ့သြ နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဘာကြောင့် ဟင်းစံ တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် အကြောင်းထူးရှိလို့ တမင် ပြောင်လိုက်တာလားဟူ၍ မေးခွန်းနှစ်ခုကို စဉ်းစားနေမိ၏။ ခရပ်စံက စကားပြန်ဆက်သောကြောင့် ဆီးဘောလ်၏ အတွေးများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ဟင်းစံရဲ့ အကြောင်းကို ကျုပ်တို့ ကြားရတာကတော့ သူ့ကို အဖွဲ့က အယုံအကြည် မရှိတော့ဘူးလို့ သဘောထားကြတယ်”

သူ၏ စကားများသည် အဓိပ္ပါယ်လေးနက်ကြောင်း ဆီးဘောလ်က ရိပ်မိပါသည်။

ဆီးဘောလ်သည် ဖြစ်ညှစ်၍ အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်၏။ ရယ်ဝင် ရယ်ရသော်လည်း သူ၏ဝမ်းထဲ၌ ဟာနေသည်။ ခရပ်စံ၏ စကားသည် သူ့ကို ရည်ရွယ်၍များ ပြောလိုက်လေသလား မသိ။

အချိန်တန်သောအခါ ဆီးဘောလ်သည် စိတ်ဓါတ် ခြောက်ခြားလာတော့၏။ ညတိုင်း အိပ်စက်ခြင်း မပြုနိုင်သည်က များ၍ အလေးချိန် ယုတ်လျော့လာသည်။ အစားအစာများ စား သောက်ရာတွင်လည်း ခံတွင်းမတွေ့၊ အိမ်တွင်း၌ ဆူညံသံများကိုပင်

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

နားမခံနိုင်တော့ပေ။

ထိုအချိန်တွင် အက်ဖ်ဘီအိုင် အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေး ဗြူရိုသို့ ဆီးဘောလ်က ဂျာမန်သူလျှို့လုပ်ငန်း၏ အထောက်အထား အချက်အလက် အတော် ပြည့်ပြည့်ဆုံဆုံ ပေးပြီးဖြစ်၏။ ထောက်လှမ်းရေးဗြူရို ဒါရိုက်တာ ဟူးဗားကလည်း ဂျာမန် သူလျှို့ရိုက်အကြောင်း အတော် သိရှိပြီးဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံသည်။ သို့သော် တစ်ဦးတည်းသော သူလျှို့ ၏ အထောက်အထားကား လိုနေပါသေးသည်။ ထိုသူမှာ အခြားမဟုတ်ပါ လက်သံပြောင်သူ ဖရစ်ဒူကွင်းစံပင်ဖြစ်၏။ အက်ဖ်ဘီအိုင် အတွက် လိုနေသေးသော် အထောက်အထားကို ဆီးဘောလ်က ပေးဆပ်နိုင်ခြင်း မရှိသေးပေ။ ဖရစ်ဒူကွင်းစံသည် ဂိုဏ်းရှိ အခြားသူလျှို့များနှင့်မ တူ အလွန်လျှင်မြန် ပါးနပ်လှသဖြင့် ဆီးဘောလ်က ဖရစ်ဒူကွင်းစံကို ချဉ်းကပ်ခြင်း မပြုနိုင်သေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဖရစ်ဒူကွင်းစံသည် ဆီးဘောလ် အပေါ် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နိုင်သည့် အကြောင်းအချက်ကလေး တစ်ခုရပါက ဆီးဘောလ်မှာ ဖိဝိန်ချုပ်ဖို့ရာ သေချာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဖရစ်ဒူကွင်းစံနဲ့ ပတ်သက်၍ ပီရိုသေချာစွာ ကြံစည်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

၁၉၄၁-ခု ဇွန်လ ၂၅-ရက်နေ့ ဖြစ်၏။

အချိန်သည် နေ့လယ်ခင်း၊ ဖရစ်ဒူကွင်းစံ အတွက် အထောက်အထားများ ရရှိရန် ဆီးဘောလ်၏ ရုံးခန်းတွင်

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

ထောင်ချောက်ဆင်ကြ၏။ ဖရစ်ဒူကွင်းစံသည် ဆီးဘောလ်၏ ဇီတ်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံလိုက်သည်။ ယံခင်တုန်းကဆိုလျှင် ဖရစ်ဒူကွင်းစံသည် တွေ့နေကျဖြစ်သော မြို့တော်ခန်းမရှေ့ရှိ ဥယျာဉ် တစ်နေရာ အတွင်း၌သာ ဆီးဘောလ်နဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းပြုသည်။ ဆီးဘောလ်၏ ရုံးခန်းသို့လာခြင်းမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။

အက်ဖ်ဘီအိုင် ထောက်လှမ်းရေးက ဆီးဘောလ်၏ ရုံးခန်းတွင်း ၌ လိုလေသေး မရှိအောင် အသေးစိတ် ပြင်ဆင်လေသည်။ ဆီးဘောလ်၏ စားပွဲနောက်တွင် မှန်တစ်ချပ် တပ်ဆင်ထား၏။ ဆီးဘောလ်၏ ရှေ့တွင် ထိုင်လာသူ မှန်သမ္မ မှန်ထဲတွင် မိမိပုံ မိမိမြင် ရမည်။ မှန်မှာ တစ်ဘက်သာ မြင်ရပြီး အခြားတစ်ဘက်မှ ကြည့်ပါက ခိုးယိုးပေါက် မြင်တွေ့နိုင်၏။ မှန်တပ်ထားသော အခြား တစ်ဘက်ခန်းတွင် အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးမှ အထူးတာဝန် တစ်ရပ် ပေးထားသော ရီးချတ်ဂျွန်ဆင်နှင့် ဝိလျံဖရက်မင်း တို့က စောင့်နေကြသည်။

အမှန်မှာ သူတို့ဘက်က ကြည့်ပါက ပြတင်းပေါက် တစ်ခု သဖွယ် အကုန်မြင်နေရ၏။ အထဲမှနေ၍ ဓါတ်ပုံနှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက် ရန် စီစဉ်ထားကြ၏။ အခန်းနံရံများကိုလည်း အသံလှုံ့အောင် ပြုလုပ်ထားကြသည်။ ဆီးဘောလ်၏ စားပွဲပေါ် ရှိ နာရီမှာ အချိန် အတိအကျ ပြနေပြီး ရှေ့တူရူရှိ ပြက္ခဒိန် မှာမူ နေ့ရက်ကို နှုတ်ပြနေ၏။ ဆီးဘောလ် စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်မည့်လူနှင့် တွေ့ဆုံရမည့်နေ့နှင့် အချိန်

မြတ်စာပေ

ကျွန်းကျော်စပိုင်စတူများ

မှာ ထိုနှစ်ခုက သက်သေခံနေမည် ဖြစ်၏။ နောက်ခန်းမှနေ၍ အသံဖမ်း နိုင်ရန် စကားပြောခွက်များကို စားပွဲ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေရာမလစ် လျှို့ဝှက်စွာ ထပ်ဆင်ထားသည်။ သို့မှသာ ပြောဆိုကြသော စကားလုံးတိုင်းအား တိပ်ကြီးတွေ အတွင်း၌ ထည့်သွင်းနိုင်မည် ဖြစ်၏။ စီစဉ်မှုသည် ပညာပါလှသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ဆီးဘောလ်သည် သူ့နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဤအချိန်သည် သူကပြရမည့် အရေးကြီးဆုံးသော အပိုင်းဖြစ်၏။ ကြိုတင် ကြံစည်ထားသည့် အတွက်ထဲသို့ အစစအရာရာ ကွက်တီ ဝင်လာပါက ဆီးဘောလ် ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင် ပေးနေရသော တန်ပြန်သူလျှို့ လုပ်ငန်းမှာ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်မည်ဖြစ်သည်။

အကယ်၍များ ဖရစ်ဒူကွင်းစံက ဆီးဘောလ်ကို မယုံသင်္ကာဖြစ်ပြီး လျှို့ဝှက်ကင်မရာအား ရိမ်မိပါက ကျည် တစ်ထောင့် သို့မဟုတ် အဆိပ် ပြင်း တစ်စက်က သူ့ကို စောင့်ကြိုနေပါလိမ့်မည်။ ဒါမှမဟုတ် သူ လမ်းဖြတ် ကူးချိန်တွင် ကားတစ်စီးစီးက သူ့ကို ဝင်တိုက်မိမည်မှာ သေချာသည်။ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားသည့် ထောင်ချောက်အတွက် ဆီးဘောလ်မှာ ရှေ့ရေးကို မိအားရအောင် ဖြစ်မိသည်။ ကြောင်နှင့်ကြက်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြပါလေပြီ။

သူသည် စိတ်ကို တည်ငြိမ်ရန် မနည်းကြိုးစားနေရသည်။ လက်ကိုင်ပုဝါကို ထုတ်ပြီး ခေါင်းနှင့်လက်မှ ချွေးစေးများကို မကြာခင်

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

သုတ်နေရသည်။

“သိပ်ပြီး စိတ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့ ဆီးဘောလ် သက်သက် သာသာ နေစမ်းပါ”

လျှို့ဝှက်အခန်းတွင်းမှ ဆီးဘောလ်၏ ဖြစ်နေပုံကို မြင်တွေ့နေရသဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒူကွင်းစံတော့ နောက်ကျနေပြီ။ သူ ဒီလို ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ဖူးဘူး၊ ချိန်းထားတဲ့ အချိန်ဆိုရင် တိတိကျကျလာတာပဲ”

ဆီးဘောလ်က ဖုရစ်ဒူကွင်းစံ အချိန်တန်သော်လည်း ရောက်မလာ သေးသည်ကို အစားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသည်။

“သတင်းစာတစ်စောင် ဖတ်ပြီး နေပါ။ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား အလုပ်များနေဟန်ဆောင်နေပါ”

“ကျုပ် နည်းနည်း နေမကောင်းသလိုပဲ”

ဆီးဘောလ်သည် အံ့မည်ဖော်၍ မရသော ဝေဒနာ တစ်ရပ်ကို ခံစားနေရသည်။ သူ၏လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါလိုက်သည်။ ဖုရစ်ဒူကွင်းစံ နောက်ကျခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ခု အမှားအယွင်းကို တွေ့သွား၍လား၊ သေနတ်ကိုင် အစောင့် တစ်ပေခက်ယောက်ကများ သူ့အားစောင့်ပြီး သတိပေးလိုက်သလား ဟူ၍ စဉ်းစားနေမိသည်။ သူသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ပြီး မီးညှိလိုက်သည်။ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာပြီးလျှင် ဆေးလိပ်ခွက်ထဲသို့

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ချေပစ်လိုက်ပြီး နောက်ထပ် တစ်လိပ် ထပ်ညှိပြန်၏။

မရှေးမနှေးခင်းပင် တံခါးခေါက်သံ ကြားရ၏။ ဆီးဘောလ် သည် ဝမ်းသာလွန်း၍ ထခုန်မိမတတ် ဖြစ်သွား ရသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ကို ထိန်းထားလိုက်ပြီး သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို ဖြည်းညှင်း စွာ ရှူထုတ်လိုက်၏။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ဆီးဘောလ်က တတ်နိုင်သလောက် လေသံမှန်မှန်ဖြင့် ငြိန်ပြောလိုက်၏။ ဖုရစ်ဒူကွင်းစံသည် တံခါးပေါက်တွင် ရပ်နေပြီး အခန်းတွင်း၌ ပြင်ဆင်ထားသော အနေအထားကို လျှင်မြန်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

“လျှင်ပါပေတယ်... ဘီလီ သိပ်ကို လျှင်တာပဲ၊ တစ်ကယ်တော့ ကျုပ်တို့လုပ်နေတာ သုတေသန လုပ်ငန်းကြီးကိုး”

ဖုရစ်ဒူကွင်းစံက ဆီးဘောလ်၏ တံခါးပေါက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော အိတ်သုတေသနဌာန ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ညွှန်ပြ၍ ငေါ့လိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့”

ဆီးဘောလ်က သူ့စကားကို တူရိယာသမား တစ်ဦးပမာ အသံ မှန်မှန်ကို ရှာ၍ ပြောရသည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ လုပ်ငန်းကို အများဆုံး အကာအကွယ် ပေးနိုင်မယ့် နာမည်ကို ရွေးရတာပေါ့၊ ကုန်သည်လည်း ဆန်ရမယ်၊

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

လူသိလည်း နည်းရမယ်။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ဆူညံပြီး လူရှုပ်ထွေး ဝန်းခြံထဲက နေရာထက်တော့ အများကြီး သာပါဇာယ်လေ”

ဖရစ်ဒူကွင်းစံသည် ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်ပြီး ဆီးဘောလ်အား မိန့်ခိုင်း အတော်ကြာမျှ လေ့လာနေပြန်သည်။ ဆီးဘောလ်မှာ အသက်ရှု မမှားစေရန် မနည်း သတိထားနေရ၏။ ပြီးမှ ဖရစ်ဒူကွင်းစံသည် ဆီးဘောလ်ရှေ့မှ ကုလားထိုင်တွင် စင်ရောက် ထိုင်လိုက်၏။

“ကဲ... ကျုပ်တို့ ဇရာဝန်နန်း စကြာရအောင်၊ ဒီနေ့ ခင်ဗျား ဘာတွေ ပါလာသလဲ”

ဆီးဘောလ်က ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို တစ်ပြိုင်တည်း ဖြေခွဲလိုက်၏။

ဖရစ်ဒူကွင်းစံသည် ကုန်း၍ သူ၏ဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ခြေအိတ်တွင်း၌ ဖွတ်လာသော စာအိတ် ထစ်အိတ်က ဆီးဘောလ်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။ စာအိတ်ထဲတွင် အမေရိကန် ကြည်းတပ်သုံး လက်နက်များကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထား၏။ တက်နီဆိုသို့ သွားစဉ်ထ ထောက်လှမ်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် နောက်ဆုံးပေါ် ဂါရင် ရိုင်ဖယ် သေနတ်၊ တင့်ကား အသေးစား၊ အကြီးစားနှင့် တင့်ကားဖျတ် လျှို့ဝှက် လက်နက်တို့၏ ဓါတ်ပုံများပင် ဖြစ်၏။

“ကျုပ်မှာ ဝါရှင်တန် ရေတပ်က ရထားတဲ့ သတင်း ရှိသေးတယ်။ ဖရစ်ဒူကွင်းစံက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အမေရိကန် ရေတပ်

မြိတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်စက္ကူများ

သည်ဆောက်ထားသည် ပီတိ မော်တော်တုတ် ပုံစံအသစ်၏ ဓါတ်ပုံကို ဆုတ်ပေးသည်။

ဆီးဘောလ်သည် ဓါတ်ပုံများကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးလျှင် နှလုံးထူထူအလိပ် တစ်လိပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်၍ ပေးလိုက်၏။ ဒူကွင်းစံက နှလုံးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ရေတွက်၏။

“ဟင်... ဒေါ်လာ ၃၀၀-ပဲလား၊ ကျုပ်တော့ ဓါးပြ တိုက်ခံရတာနဲ့ အတူတူပါပဲလား”

ဖရစ်ဒူကွင်းစံက စောဒက တက်လိုက်၏။

“ကဲ... ကျုပ်လာခဲ့ရတဲ့ တကယ့်အကြောင်းရင်းကို စကြာစို့”

ဖရစ်ဒူကွင်းစံကပင် အချိန်ဆွဲခြင်း မပြုပဲ ဆက်၍ပြော၏။

“ကျုပ်ကို ဒိုင်နမိုင်း နည်းနည်းနဲ့ နောက်ပြီး တစ်ပြည်းဖြည်း ထောင်စေမယ့် လျှပ်စစ်ဖြစ် တစ်ခုလောက် ရှာပေးစမ်းပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ဆီးဘောလ်က မျက်မှောင်ကြုံ၍ မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ် အထွေထွေ လျှပ်စစ်ဓါတ်အားပေး စက်ရုံကြီး ကို ကြည့်ထားတယ်၊ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ကတော့ ခုနကပြောတဲ့ ပစ္စည်း တွေ လိုတာပဲ”

ဖရစ်ဒူကွင်းစံက သူ၏ အကြံအစည်နှင့် တွက်ချက်ထား အစီအစဉ်တို့ကို ဆီးဘောလ်အား ရှင်းပြ၏။ သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်

မြိတ်စာပေ

ဘောင်သင်စိုး

မှာ ထိုစက်ရုံကြီးအား ဖောက်ခွဲပစ်ရန် ဖြစ်၏။

ဖရစ်ဥက္ကဋ္ဌကွင်းစ် ပြောပြနေစဉ်အတွင်း ဆီးဘောလ်သည် ဖယောင်းတိုင်း တစ်ခုကိုယူ၍ စက္ကူမှ ခွါလိုက်၏။

“အဲဒီ ဖယောင်းတိုင်းကို ထက်ပိုင်း ချိုးလိုက်ပြီး အထဲမှာ ပေါက်ကွဲနိုင်မယ့် ယမ်းစိမ်းကို ထည့်လိုက်ရင်တော့ ဗုံးတစ်လုံး ကောင်းကောင်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါထက် ကောင်းတာက အမေရိကန်တွေ ဝါးဝါးနေကြတဲ့ ကော်ပြားနဲ့ သုံးဖို့ပဲ”

ဖယောင်းတိုင်းကို ညွှန်ပြရင်း ဖရစ်က ပြောလိုက်၏။

“နေပါဦး... ချွင်းဂမ်းခေါ်တဲ့ ကော်ပြားကို ခေါ်တာလား...”

“ဟုတ်တာပေါ့... အဲဒီ ကော်လို အပြားကလေးကို အချိုရည်တွေ ကုန်အောင် ကောင်းကောင်း ဝါးလိုက်ပြီး၊ ခုနပြောတဲ့ ယမ်းစိမ်းနဲ့ အခြား ဆေးတစ်မျိုး ရောစပ်ရတယ်။ ကော်ပြားနဲ့ ကပ်ပြီး လိုတဲ့နေရာမှာ ကပ်လိုက်ရင် လိုသလို သုံးနိုင်တယ်။ ကျုပ်တော့ ဒီနည်းနဲ့ပဲ အတော် အောင်အောင်မြင်မြင် သုံးခဲ့ပြီးပြီ...”

“ဒါဖြစ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒိုင်းနမိုင်းကို လိုချင်ရတာလဲ”

“အို... ဒါတွေက သုံးလို့ရတယ်သာ ပြောတာပါ။ အမှန်က စုံထောက် ဝတ္ထုတွေထဲကနည်းတွေ ဖြစ်သလို သိပ်စိတ်မချရဘူး ရေရှည်ကျတော့ သမရိုးကျ သုံးနေတဲ့ ဒိုင်းနမိုင်း သုံးတာ စိတ်ချရပြီး အပျက်အစီးများတယ် မဟုတ်လား”

ဗြိတိန်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ဆီးဘောလ်က ဖရစ်ဥက္ကဋ္ဌကွင်းစ် တောင်းဆိုသော ပစ္စည်းနှစ်ခုကို ရှာပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်၏။ ဥက္ကဋ္ဌကွင်းစ်သည် နေရာမှထ၍ သွားမည် အပြုတွင် ဆီးဘောလ် မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟမ်းဘတ်က ကျုပ်အတွက် ညွှန်ကြားချက် ဘာတွေများ ပေးသေးသလဲ”

ဆီးဘောလ်က စာရွက် အဝါကလေး တစ်ရွက်ကို စားပွဲ အံ့ဆွဲထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဟမ်းဘတ်က ခင်ဗျားကို ဂရင်းလင်း နှင့် အိုက်စ်လင်း ဒေသဘက်က လေကြောင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းတွေ ဘယ်လောက် ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီလဲဆိုတာ စုံစမ်းခိုင်းထား တယ်”

ဖရစ်ဥက္ကဋ္ဌကွင်းစ်က ဆီးဘောလ် ပြောသမျှ စကားတိုင်းအား အဓိပ္ပါယ်ပေါက်ကြောင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ ဆီးဘောလ်အား ကျောခိုင်း ထွက်သွားတော့သည်။ တံခါးနား အရောက်တွင် ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်မှာ အခြား စိတ်ကူးထားတာ ရှိသေးတယ် ဘီလ်၊ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ သမ္မတကြီး ရုစဗဲလ် မကြာခဏ လာတဲ့ ဥယျာဉ်ထဲ မှာ ဗုံးမြှုပ်ထားဖို့၊ ဗုံးပေါက်ပြီ ဆိုတာနဲ့ ကျုပ်တော့ အမေရိကန် တောင်ပိုင်းကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ ပြေးတော့မှာပဲ”

ဗြိတိန်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

ဖရစ်ဒူကွင်းစံက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အားရပါးရ ရယ်လိုက်၏။
ဦးထုတ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းလိုက်ပြီးလျှင် ထွက်သွားတော့၏။

ဆီးဘောလ်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။
စုမှပင် သူ့ရှင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားတော့သည်။ သူသည်
ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေသည်။

“ဘယ်နဲ့လဲ အလုပ် ဖြစ်ရဲ့လား”

ဆီးဘောလ်က စားပွဲပေါ်ရှိ မှင်အိုးအတွင်း၌ လျှို့ဝှက်စွာ
တပ်ဆင်ထားသော စကားပြောခွက်မှ တဆင့် လျှို့ဝှက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“အတိုင်းအထက် အလွန်ပဲ ဘီလ်၊ ခင်ဗျား ဆောင်ရွက်ပုံတွေဟာ
အကောင်းဆုံးပဲ”

တစ်ဘက်ခန်းမှ ထောက်လှမ်းရေးသမား နှစ်ယောက် အနက်မှ
မည်သူကမှန်း... မသိသော ချီးမွမ်းသံ စကားပြောခွက်မှ ပြန်လည်
ထွက်လာသည်။

အက်ဖ်ဘီအိုင် ထောက်လှမ်းရေးသမား ဂျွန်ဆင်နှင့်
ဖရက်မင်းတို့သည် လျှို့ဝှက်စွာ ရိုက်ကူးထားသော ဖလင်ပေ ၉၀၀-ကို
ယူ၍ မြို့တွင်း တစ်နေရာရှိ ဆေးကူးခန်းသို့ ပြေးကြ၏။

လေးရက်ကြာသောအခါ အမေရိကန်တွင် ခြေရှုပ်နေသော
နာဇီသူလျှို့ဝှက်မှာ ခေါက်မှစ၍ ပြိုကွဲလေတော့၏။

အက်ဖ်ဘီအိုင်ဌာနချုပ်မှ အချိန်ကို စောင့်လျက်ရှိသည်။ ဇွန်လ

ဗြိတိန်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

၂၈-ရက်နေ့ စနေနေ့လည်ပိုင်း ရောက်သည်နှင့် ဒါရိုက်တာ
အက်ဂါဟူးဗားသည် အချက်ပေးလိုက်၏။

ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်များသည် သူတို့၏ သွားလေ့ရှိသော
အိမ်များကို ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြ၏။ ဆီးဘောလ်နှင့် ဆက်သွယ်ဖူးသူ
ယောကုံးဦး မိန်းမ မှန်သမျှ ကို ခရေစတုန်းကျ လိုက်လံ ဖမ်းဆီးကြ၏။
စနေနေ့နှင့် တနင်္ဂနွေနေ့အထိ လိုက်လံ ဖမ်းဆီးကြ၏။

အထူးသဖြင့် နယူးယောက်နှင့် နယူးဂျာဇီထိုတွင် အများဆုံး
ဖမ်းမိကြ၏။ အဲရစ်စရန်သည် မိလ်ဝက်မြို့တွင် လှေတစ်စင်းပေါ်
တက်ခါနီးတွင် ဖမ်းမိလိုက်သည်။ ပို.စကိန်း ခြစ်ကမ်းရှိ မြို့ထဲတွင်
ကတ်လူဝစ်ကို ဖမ်းနိုင်ခဲ့၏။

သူသည် ထွက်ပြေးမည့် ဆဲဆဲတွင် အက်ဖ်ဘီအိုင်၏
ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရ၏။ ကာလ်ဟိန်းကိုမူ ဒက်ထရိုက်မြို့တွင်
ပိုင်းမိလိုက်သည်။ သူက ထွက်ပေါက် ရှာသေး၏။ သို့သော်
အက်ဖ်ဘီအိုင်က လျှင်မြန်စွာ ဖမ်းဆီးလိုက်နိုင် သည့်အတွက်
လက်လျှော့လိုက်ရ၏။

လီလီစတိန်းသည် သူမ၏ အခန်း ခွင် အလွန်
အရေးကြီးလှပါသည်ဟု ဆိုအပ်သော လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်
အား ဖြေရှင်းနေလေသည်။ ပြီးလျှင် သူမသည် အဆောက်အဦး အပေါ်ဆုံး
ခေါင်မိုးနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းတွင် ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသား

ဗြိတိန်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

တစ်ဦးနှင့် ချိန်းတွေ့နေချိန် ဖြစ်၏။ အက်ဖ်ဘီအိုင်က ဖမ်းဆီးခြင်း မပြုသေးပဲ စောင့်ကြည့်နေသေး၏။ ည ၁၂-နာရီ ၃၀-မိနစ် တိတိကျကျသာ သူမက ပြန်ဆင်းလာ၏။

ထိုအချိန်တွင် အက်ဖ်ဘီအိုင်က သူမ၏ အခန်းမှ စောင့်၍ ထိန်းသိမ်းလိုက်ရ၏။

“ကျွန်မက ဒီလို ဖြစ်လာမယ်လို့ မျှော်လင့်နေတာ ကြာလှပါပြီ။ လီလီက အမေရိကန် ဆောက်လှမ်းရေးမှ ပုဂ္ဂိုလ်များက သူမအား ဖမ်းဆီးရာတွင် ပြန်လည်ပြောလိုက်၏။

သူလျှို့ကျော် ဖရစ်ဒူကွင်းစံအား ဖမ်းဆီးမိရာတွင် မည်သည့် မှတ်ချက်မှ သူ့နှုတ်က ဖွင့်၍ မပြောလာပေ။ သူ့ကို သူ၏အမျိုးသမီးနှင့် အိပ်နေစဉ် ဖမ်းလိုက်ကြ၏။

ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းခြင်းမှာ စုစုပေါင်း နာဇီသူလျှို့ ၃၃-ယောက် တိတိဖြစ်၏။

“အမေရိကန် ရာဇဝင်မှာဆိုရင် ဒီဖမ်းဆီးမှုဟာ အကြီးအကျယ်ဆုံးပါပဲ”

အက်ဖ်ဘီအိုင် ဒါရိုက်တာ ဂျေအက်ဂါဟူးဗားက ထင်မြင်ချက် ပေး၏။

“၁၉၅၇-ခု သူလျှို့ အက်ဥပဒေအရ အကြီးဆုံး သူလျှို့ အမှုတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်”

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ဟူးဗားကပင် ဆက်၍ အောင်မြင်မှု အံ့တွက်၊ ဝမ်းသာစွာဖြင့် ဂုဏ်ယူပြောဆို၏။

“ပြီးတော့... ဒီလောက် ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်းဟာလည်း ကျုပ်တို့ သူလျှို့ တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး စနစ်ကို သုံးခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်တယ်။ သူတို့အားလုံးကို များပြီး ထောက်ထားရတယ်။ ယုံကြည်လာပြီး တစ်ဖက်က တာဝန် ပုံအပ်လာခြင်းကြောင့်လည်း ဒီလောက်အထိ အောင်မြင်တယ် လို့ ဆိုချင်ပါတယ်”

ဖမ်းဆီးရမိသော နာဇီသူလျှို့ ၃၃-ဦးမှာ အံ့ဩသင့်နေကြ၏။ ဟမ်းဘတ်ရှိ ဂျာမန်စစ်ပုလိပ် အဖွဲ့ချုပ်တလည်း စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ခေါင်းရုပ်ရတော့၏။

မည်သူ့ဆီက သတင်းပေါက်ကြားသည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ကြပေ။ ၁၉၄၁-ခု စက်တင်ဘာလ ၉-ရက်နေ့ တရားခွင် သို့ ရောက်လာကြသောအခါမှသာ သူတို့၏ လိုလား တောင့်တ နေကြသော မိတ်ဆွေ ရဲဘော်ကြီး ဝီလျံဘီလ် ဆီးဘော့လ်အား သူတို့၏ ရန်သူအဖြစ် သိရှိကြ၏။ သူ့အား အချို့သော ဂျာမန်သူလျှို့များက သင်္ကာမ ကင်း ဖြစ် ခဲ့သော်လည်း လုံလောက်သော အထောက်အထား ရှာ မတွေ့နိုင်ခဲ့ပေ။ အလွန် အနံ့ခံကောင်းသော ဒူကွင်းစံပင်လျှင် မျက်စိလည်ပြီး သံသယ မဖြစ်မိခဲ့ပေ။

ဟမ်းဘတ်က တိုက်ရိုက် လေ့လာခဲ့သော သူလျှို့ ကြောင့်လည်း

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

သူတို့က ယုံကြည်မိကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ညိုသော်... မည်သို့ပင် တွက်တွက် ဂျာမန် စစ်ပုလိပ် အဖွဲ့အား အရှိုက်ကို ထိုးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တန်ပြန် ထောက်လှမ်းရေးစနစ်ကို ပီပီရီရီ သွေးအေးအေးနဲ့ အသုံးပြုခဲ့ခြင်း၏ ရလဒ်ပေးတည်း။

နာဇီသူလျှို့ ၃၃-ဦးအား တရားစွဲဆို၍ အမှု စစ်ဆေး ခဲ့သည့်မှာ ၁၄-ပတ် တိတိ ကြာလေသည်။ စစ်ဆေး မေးမြန်းရာတွင် စကားလုံးပေါင်း နှစ်သန်းကျော် မှတ်တမ်း တင်ခဲ့၏။ ထိုအပြင် သက်သေပြချက် အထောက်အထား များနှင့်အတူ ရုပ်ရှင် ပေတစ်ထောင်နီးပါး အပါအဝင် ရုံးတော်သို့ တင်ပြနိုင်ခဲ့၏။ အားလုံးနုသာ တရားခံတို့အား အပြစ်ကျူးလွန်ကြောင်း တွေ့ရှိကြသောကြောင့် ထောင်ဒဏ် ချမှတ်လိုက်ကြ၏။ စုစုပေါင်း ထောင်ဒဏ် နှစ်ပေါင်း ၃၁၀- ရှိ၏။

ထိုအမှုကို စစ်ဆေးပြီးချိန်မှာ ၁၉၁၄-ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၁- ရက်နေ့ဖြစ်ရာ အမေရိကန်နှင့် ဂျာမန်တို့၏ စစ်ကြော်ငြာပြီး လေးရက် မြောက်သောနေ့ ဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ ဆီးဘောလ်သာ မရှိခဲ့ပါက သို့မဟုတ် ဤကဲ့သို့ စွမ်းစွမ်းတမ်း ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိပါက ဤနာဇီသူလျှို့များသည် အမေရိကန်တွင် မည်မျှလောက် ဆိုးရွားသော အပြုအမူမျိုးကို ပြုလုပ်ကြမည်ကို မည်သူကမှ ခန့်မှန်းခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

ယခုမူ ကံကောင်း ထောက်မသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ဆီးဘောလ်၏ စွမ်းဆောင်ချက်သည် အလွန် အမိုးတန် သော်လည်း သူ၏ အသက်သည် လွန်စွာ စိုးရိမ်ရပေသည်။ တရားခွင် စစ်ဆေးခြင်း ပြုနေစဉ် ဆီးဘောလ်သည် သူမတူသော သူရဲကောင်း အဖြစ် ထင်ယာခဲ့၏။ အကယ်၍များ ဆီးဘောလ်သည် ဆန်ကျင်ဘတ် နိုင်ငံ နှစ်နိုင်ငံအတွက် သူလျှို့လုပ်ပေးခဲ့သည်ကို ဂျာမန် စစ်ပုလိပ်များ သိခဲ့ပါမူ သူ၏ အသက်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ရန်ရှာတော့မည်ကိုလည်း ဆီးဘောလ်က သိထား၏။

တရားခွင်တွင် တွေ့မြင်ပြီး နောင်လေးနှစ် အချိန်အတွင်း ဆီးဘောလ်သည် ကမ္ဘာ့ မြေမျက်နှာပြင်မှ ပျောက်သွားသည့်အလား မည်သည့် နေရာတွင်မှ မတွေ့ကြ ရတော့ပေ။ သူ့အား နာဇီ တစ်ယောက်တစ်လေမှ ရှာမတွေ့နိုင်သော နေရာတွင် ပုန်း အောင်းနေစေသည်။

ယနေ့ထက်တိုင်အောင်ပင် သူသည် အခြားနာမည် တစ်ခုဖြင့် ရုပ်ပြောင်း၍ နေထိုင်ရ၏။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် နာမည်ကြီးသော အင်အားကြီးသော ရက်စက်ယုတ်မာသော နာဇီသူလျှို့ အင်အားစု တစ်ခုကို စိတ်မငြိမ်အေး ငြင်းပယ်သော၊ စက်ပြင်ဆရာ တစ်ဦးက ကမောက်ကမ ဖြစ်အောင် နှော့ကန်နိုင်ခဲ့သည်မှာ အလွန် ရယ်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

သို့သော် မူလဟိန်းရှိ မိဘများအကြောင်းကို ဆီးဘောလ်သည်



အောင်ခင်စိုး

မည်သို့မျှ မကြားရပေ။ သူတို့၏ ကြံ့ခွာမှာ ဆီးဘောလ် ဒုက္ခပေးခဲ့သော နာဒီများ၏ လက်တွင်သာ တည်တော့၏။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင်မူ နာကျည်ဆဲပင် ရှိနေပါသေးသည်။

“လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရမှာပဲ”

ဆီးဘောလ်က တရားရုံးမှ အမှုပြီးစီးချိန်တွင် ထုတ်ဖော် ပြောကြားလေသတည်း။ ။



(COUNTER SPY by JEN IRWIN-
ကိုပြန်ဆိုသည်)

မြတ်စာပေ

ကြောင်နက်မ

သို့မဟုတ်

မက်သီသီလီကား

၄

သူမ၏အမည်ကား မက်သီကား ဖြစ်၏။ မျက်မှောက်ခေတ်၏ ကမ္ဘာကျော် သူလျှိုမယ် တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူမ အကြောင်းကား အပြောများလှသည်။ သူမကို ရန်သူများနှင့် မိတ်ဆွေတစ်စုက ‘ကြောင်နက်မ’ ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ‘ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်၏ ထိပ်တန်း သူလျှိုမ’ အဖြစ်လည်း ကျော်ကြားခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမန်နိုင်ငံများအတွက် သူလျှိုလုပ်ပေးခဲ့၏။ သို့သော် သုံးနိုင်စလုံးအား သစ္စာဖောက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ စစ်ပြီးသောအခါ သူမအား အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ် အစိုးရတို့မှ ထောင်ဒဏ် ဆယ်နှစ်

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

အပြစ်ပေးခြင်းအပြင် ခေါင်းဖြတ်၍ သေဒဏ်ပေးရန် စီရင်ခြင်း ခံခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် ၁၉၅၄-ခုနှစ်တွင် လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့် ရခဲ့လေသည်။

ကြောင်နက်မ မက်သီကားသည် ပညာတတ် နေရှင် လူတန်းစား ဘဝမှ ပေါက်ဖွားလာသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးဖြစ်၏။ ကာမဂုဏ် လွန်စွာ တပ်မက်သူ ဖြစ်၏။

ဤသို့သော် ပြင်သစ်သူ အမျိုးသမီး၏ စွမ်းဆောင် ချက်များကြောင့် မိန်းမများသည် သူလျှိုကောင်းများ မဖြစ်နိုင် ဟူသော် ဆောင်ပုဒ်ကို မှန်ကန်ရာသို့ ရောက်စေခဲ့ပါသည်။



ကမ္ဘာကျော်ကြားခဲ့ကြသော် သူလျှိုကျော် အများအပြားမှာ မိန်းမ သူလျှိုများကို ယုံကြည်ကိုးစားခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ထိုအပြင် အတူပူးတွဲ ဆောင်ရွက်ရန်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်ခဲ့ကြ၏။ တစ်ချိန်သော အခါက လွန်စွာ နာမည်ကြီးခဲ့သော ဟစ်တလာ၏ လက်စွဲတော် သူလျှိုရင်း ဟဒ်တိုင်း ဒရိတ်ချိက အမျိုးသမီး သူလျှိုများ အသုံးပြုခြင်းကို သဘော မတူခဲ့ပေ။ မျက်မှောက်ခေတ် သူလျှိုကြီး ရိုးချဒါဆော့ချိကလင်လျှင် သူလျှိုလောက မှတ်တမ်းဝင် စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့ပေသေးသည်။

“မိန်းမတွေဟာ တကယ်တော့ သူလျှိုလုပ်ငန်းနဲ့ လုံးလုံးကို မအပ်စပ်ဘူး။ အဲ... သူတို့နဲ့ အနီးကပ် ပေါင်းမိပြီဆိုရင်တော့ မနာလို ဝန်တိုလာတော့တာပါပဲ။ ပြီးတော့ နောက်ဆက်တွဲက အကျိုးယုတ်စေတဲ့ အပြုအမူမျိုးကို မဆင်မခြင် လုပ်တော့တာပါပဲ”

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် လျှိုဂှက်နက်နဲသော သဘော နှိမ့်ညံ့ ဤသူလျှို လုပ်ငန်းသည် အမျိုးသမီးများနှင့် မကိုက်ညီကြောင်းကို လုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်သူများက လက်ခံထားကြလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့ပင်လျှင် ပေးအပ်လာသော တာဝန်များကို သူတို့၏ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စများ၊ ခံစားချက်များနှင့် ခွဲခြား၍ မထားတတ်သော အလေ့အကျင့်များကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဤကြောင်နက်မ၏ လွမ်းဆွေးဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များသည် လည်းကောင်း၊ ပျက်စီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော သူမ၏ ဘဝသည် သာမက တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးကို ချစ်မြတ်နိုးကြသော ပြင်သစ် ရဲဘော် အများအပြားတို့သည် နာဇီ အကျဉ်းထောင်များသို့ ရောက်စေသော ကြမ္မာဆိုးများသည် ဤမည်သော မိန်းမတို့၏ စိတ်ပညာ သဘောတရားများမှ အခြေခံ၍ ဆင်းသက်လာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မက်စီလူစီဘဲလဒ်သည် ၁၉၀၈-ခု ဇွန်လတွင် မွေးဖွားခဲ့၏။ ဒေသမှာ ပြင်သစ်ပြည် အလယ်ပိုင်း ဖြစ်၏။ ဖခင်မှာ ပြင်သစ်လူမျိုး အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ပြီး၊ မိခင်မှာ လူလတ်တန်းစားတို့မှ မွေးဖွားလာသော အမျိုးသမီး ဖြစ်၏။ မက်စီလူစီဘဲလဒ်တွင် အစ်ကို တစ်ယောက်ရှိသည်။ ပြင်သစ်ပြည်၏ စစ်တက္ကသိုလ်မှ ဗိုလ်အဖြစ် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခြင်း ခံရပြီး နောင်သောအခါ အင်ဒိုချိုင်းနား စစ်ပွဲများတွင် စွမ်းစွမ်းတစ် တိုက်ခိုက် အောင်မြင်ခဲ့၏။ မက်စီလူစီဘဲလဒ် သို့မဟုတ် လီလီသည်

မြတ်စာပေ

အောင်သင်စိုး

သူမ၏ ဆယ်ကြိမ်မြောက် အမျိုးဆက်နွယ်သော ဖိုးအေနှင့် အထိန်းနှစ်ယောက်တို့ဖြင့် ဆွစ်နယ်ရှိ ဂျူရော တောင်ခြေဒေသတွင် ကြီးထွားလာရသည်။ သူမသည် လွန်စွာ ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေး ဖြစ်ပါ၏။ ကျောင်းနေစဉ်မှာပင် ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား အဖြစ် လေးနှစ်တိတိ နေခဲ့ရသည်။ ထိုပညာရေးစနစ်ဖြင့် သင်ကြားခဲ့ရသည်ကို သူမ ရွံ့ရှာ မုန်းတီးခဲ့သည်။

တစ်ဆယ်မြောက်နှစ် အရွယ်တွင် သူမ၏မိဘများ နှင့်အတူ ပြန်လည် နေထိုင်ခဲ့ရပြန်၏။ သူမတို့ မိသားစုသည် ပဲရစ်မြို့ တစ်နေရာရှိ အခန်းကလေး တစ်ခန်းတွင် နေကြရ၏။ အချိန်တန်သောအခါ ဆိုဆုံး ကောလိပ်တွင် ပညာသင်ကြားရသည်။ ပထမတွင် ဆေးဝါးဗေဒကို သင်ကြားခဲ့ရသော်လည်း နောင်သောအခါ ဥပဒေ ဘာသာရပ်များ သင်ကြားပြီး ဥပဒေ ဒီပလိုမာကို လွယ်လင့်တကူ ရရှိခဲ့ပါသည်။



စာသင်နေစဉ်ပင် စန္ဒယားနှင့် အကပညာကို သင်ကြား၏။ သို့သော်လည်း သူမ ဝါသနာပါသည်မှာ ပြင်သစ်စာပေ လေ့လာခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုစာပေကပင် သူမ နေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာ ပေါင်းစုံကို ဖြေရှင်းရာ၌ အထောက်အကူ ရရှိခဲ့၏။

သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သေးသွယ် ပြေပြစ်လှ၏။ နက်မှောင်သော ဆံပင်နှင့် ကျယ်ပြီး တပ်မက်ခြင်းအပြည့်နဲ့ ပြီးပြည့်စုံသော နှုတ်ခမ်းများကြောင့် ဆိုဆုံးရှိ ကျောင်းသားများကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့၏။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

သူမအား တပ်မက်ခြင်းများမှာလည်း ဘက်ညီလှပါသည်။ သူမတွင် ရည်းစား အတော်များများ ရှိခဲ့၏။ အချို့မှာ သူမထက် အသက်ခြင်း အလွန် ကွာခြားနေ၏။ နောင်တွင် သူမ၏ ပြန်လည်ပြောဆိုချက် များအရဆိုပါလျှင် အသက် နှစ်ဆယ်သုံးနှစ် တိုင်အောင်ပင်လျှင် သူမသည် အပျိုရည်စစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုခဲ့၏။

သူမသည် ဤမျှလောက် အဆက်များနှင့် နှစ်သိမ့် နေစေကာမူ အိမ်ထောင်ပြုရန်အတွက် အလွန်အမင်း လိုလားနေခဲ့၏။ သူမ၏ လိုလားချက်ကား သူမထက် အနည်းငယ် မြင့်သော၊ ယဉ်ကျေးသော၊ ထင်ပေါ်သော ယောက်ျားမျိုး ဖြစ်၏။ သူမ မျှော်လင့်ထားသော ယောက်ျားကိုကား တွေ့ပါလေပြီ။ သို့သော် သူမ၏ မိဘများသည် ပြင်သစ်ပြည် လူဂုဏ်တန်တို့၏ အလေးပေးထားသော မင်္ဂလာ လက်ဖွဲ့ အခကြေးငွေ တို့ကို ပေးစွမ်းနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း သိရသည့်အခါ သူမ လိုလားသော ဘဝနှင့် အိမ်ထောင်ကို ထူထောင်နိုင်ရန် ဝေးရမလောက်ပင် ဖြစ်မိ၏။ အခြားမျှော်လင့်ချက် တစ်ခုကား စစ်သင်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းမှ ဆရာတစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။ အသက်အားဖြင့် ငယ်ရွယ်သူသာ ဖြစ်၍ လီလီနှင့် ကျောင်း စစ်ကျောင်းတွင် ဆရာဝင်လုပ်ရာမှ တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာ၏ အမည်မှာ မောရစ်ကား ပင်ဖြစ်၏။

လီလီသည် ချစ်သူနှစ်ယောက်အား ငွေချယ်ရန် ခက်ခဲနေတော့၏။

မြတ်စာပေ

နောက်ဆုံးတွင် ပိုက်ဆံကို မြောက်ပြီး ခေါင်းပန်းလှန်၍ ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ကံပေးသော ကျောင်းဆရာဘက်က အသာရသည်။ ချက်ခြင်းပင် လက်ထပ်ရေးကို စီစဉ်ကြသည်။ အိမ်ထောင်သည် ဘဝနဲ့ ဆိုလျှင် မြောက်အာဖရိကရှိ စစ်သင်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ အမှုထမ်းရန် အလုပ်ကို ရနိုင်ပေမည်။ သူ့သာမက လီလီသည်လည်း ကျောင်းဆရာမ အဖြစ် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ရပဦးမည်။ အမှန်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် သက်တောင့်သက်သာ နေနိုင်ရေးအတွက် မောရစ်ကား တစ်ယောက်တည်း လုပ်စာဖြင့် မလုံလောက်ပေ။ မောရစ်ကားသည် ငယ်ရွယ်စဉ်က သွေးလေ မမှန်ကန်သောကြောင့် ထုံမှု ထိုင်းအခဲသော ဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရသည်။ သူ၏ ဖခင်မှာလည်း စိတ်ဝေဒနာကြောင့် သေဆုံးခဲ့ကြောင်းကို မောရစ်ကားက ပြောပြခြင်းမပြုပဲ တိတ်တိတ် နေခဲ့၏။



နှစ်ဦးစလုံးပင် တိတ်တိတ်ပုန်း လက်ထပ်ခဲ့ကြ၏။ နှစ်ဘက် မိဘများကို အသိမပေးကြချေ။ ပထမညသော နှစ်ဦးသား အတူတကွ အိပ်စက်ကြသော်လည်း နောက်ရက်များတွင် ကိုယ့်မိဘအိမ် ကိုယ် ပြန်နေကြသည်။ ရက်များမကြာမီ မောရစ်ကားသည် အယ်ဂျီးရီးယားတွင် ကျောင်းဆရာ အလုပ်ကို ရရှိခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ဦးအား လက်ထပ်ပြီးကြောင်း သိလေလျှင် မိဘများက သဘောမတူကြချေ။ သူတို့ကလည်း ဂရုမစိုက်ပဲ မြောက်အာဖရိကသို့ အတူတကွ ထွက်သွားကြ၏။ လင်တော်မောင်နဲ့အတူ သူမလည်း ကျောင်းဆရာမလေးအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရ၏။

အများအားဖြစ် ကျောင်းသားလေးများမှာ အာဖရိက အသားမည်းများနဲ့ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ကြသော ကပြားကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ သူမသည် အိမ်ထောင် အတည်တကျနဲ့ နေရပြီ ဖြစ်ရကား ကလေး အလွန် လိုချင်သော စိတ်ဓါတ် ပြင်းပြလာ၏။ သို့သော် ကိုယ်ဝန်သည် ဖြစ်ရမည် လက္ခဏာကား စိုးစဉ်မျှ မပြပါချေ။

မူးမကြာမီပင် မောရစ်ကားသည် သူတို့၏အိမ်ထောင်ရေး အဆင် မပြေမှုများကို စတင်တွေ့ရတော့၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား မောရစ်ကား ထုတ်ဖော်တိုင်ပင်ကာ အကြံ ဉာဏ်တောင်းကြည့်၏။ သူ၏ အဆိုအရဆိုလျှင် လီလီသည် အခြား သောက်ရှားများနဲ့ ချစ်ကြိုက်လိုသော ဆန္ဒရှိကြောင်း၊ လူတစ်ယောက်စီကို လှည့်ဖျား၍ ပုံစံ အမျိုးမျိုးနှင့် ချစ်တတ်ကြောင်း ဆို၏။

သူ၏ခန့်မှန်းချက်များသည် မှန်သည်ဟုဆိုရပါမည်။ မရေး မနောင်းပင် လီလီနှင့် သူတို့၏မိတ်ဆွေ ဆိုသူတို့၏ အချစ်ရေးသည် စခဲလေ၏။ မဆန်းပါချေ။ ထိုသူမှာ မောရစ်ကားနှင့် ယှဉ်လျှင် ရုပ်ရည်က အစ ကွာခြားလေသည့်အပြင် အသက်အားဖြင့်လည်း ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူတို့၏အိမ်သို့ ဧည့်သည်အဖြစ် လာနေသူ ည်း ဖြစ်၏။

မောရစ်ကားသည် သူ့ဇနီးအား အလွန် ချစ်ရှာ၏။ သို့သော်လည်း ငယ်ရွယ်စဉ်က ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာကြောင့် လီလီ၏ အလိုကို လိုက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ လီလီက ဤအကြောင်းကို အစက ဖွင့်ပြောခြင်း

အောင်ခင်စိုး

မရှိခဲ့ပေ။ ၁၉၃၉-ခုနှစ်ကျမှသာ သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် အမည်သာသာပဲ ရှိကြောင်း ဖွင့်ပြော၍ အတည်ပြုခဲ့၏။

၁၉၃၉-ခုနှစ်တင်ဘာလတွင် မောရစ်ကာသည် ဆီးရီးယားသို့ ပြောင်းရွှေ့၍ ပြင်သစ်တပ်ရင်း တစ်ရင်းတွင် အမှုထမ်းရသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးဟု အမည်တပ်ထားသော ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးသည် ပြီးဆုံးခြင်း ကဏ္ဍသို့ ရောက်ရှိလေတော့၏။

လီလီသည် ဖခင်ရှိရာသို့ ပြန်လာနေထိုင်ခဲ့၏။ သူမ၏ ဖခင်သည် မာဆေးလ်ရှိ အရန်အင်ဂျင်နီယာ ဗိုလ်ကြီးအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေရသည်။ လီလီသည် သူနာပြုလုပ်ရန် စိတ်ပိုင်း ဖြတ်လိုက်ပြီး သူနာပြုကျောင်း တက်ခဲ့၏။ လပေါင်း အတော်ကြာမျှ ပညာသင်ကြားပြီး ၁၉၄၀-ခု မေလတွင် ဘီးဗေ့စ်ဆေးရုံတွင် သူနာပြုအလုပ် ရ၏။ ထိုနေ့တွင်ပင် ဂျာမန်များ၏ အလုံးအရင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ပြင်သစ်တို့ ခံခဲ့ရသည်။ သူမသည် ဘီးဗေ့စ်တွင် ရက်အနည်းငယ်သာ နေနိုင်ပြီး အနောက်မြောက်ဘက် စစ်မျက်နှာမှ တပ်ဆုတ်လာသော ပြင်သစ် တပ်မတော် နှင့်အတူ လိုက်ပါလာရ၏။



၁၉၄၀-ခု ဇွန်လတွင် မာရှယ်ပီတိန်း လက်နက်ချသောအခါ လီလီသည် အင်ဂိုလင်းမြို့၌ရှိနေသည်။ သံချပ်ကာတပ်ရင်း တစ်ရင်းမှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရလာသော ဗိုလ်ကြီးဂျင်းနှင့် တွေ့ဆုံရ၏။ ဂျင်းမှာ သူမ၏ ကူညီမှုကို များစွာလိုလားနေသည်။ သူနာပြု တစ်ဦး ဖြစ်နေ

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

သောကြောင့်လည်း လီလီမှာ ပြုစုရပြန်၏။ နီးရာဆေးခန်းသို့ သယ်ဆောင်သွားပြီး သူ၏ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပတ်စားစီးပြီး ကုသပေးလိုက်၏။ ထိုသို့ ပြုစုနေမှုကြောင့် သူမလိုက်ခဲ့သောတပ်နှင့် ခွဲခွါရတော့၏။ ထို့ကြောင့် လီလီသည် ဂျင်း၏တပ်ရင်းနှင့်ပင် ဆက်လက်လိုက်ပါလာရ၏။

သူတို့၏တပ်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ခုတွင် စတည်းချကြ၏။ လီလီသည် တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးသမီး အဖြစ် ပါရှိလာရာ ဘုန်းတော်ကြီး၏ အခန်းလွတ် တစ်ခန်းအား သူမအတွက် ပေး၍ တည်းစေ၏။ တစ်ရက် နှစ်ရက် နေသောအခါ ဂျင်းသည် သူမ၏ အခန်းတွင်းသို့ လာ၍ လီလီနှင့် အတူနေတော့၏။

ဩဂုတ်လဆန်းတွင် ဂျင်းတို့တပ်အား ဖျက်သိမ်းလိုက်ရာ၊ ထိုအချိန်တွင် လီလီသည် ပထမဦးဆုံးသော ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်နေရ၏။ ဂျင်းအား တူလောက်စံသို့ ပြောင်းရန် အမိန့်ပေးခြင်း ခံရသည်။ သူမ အဖို့ ကြမ္မာဆိုး ဝင်လေတော့၏။ သူမ မျှော်လင့်ထားသော ကိုယ်ဝန်မှာ မျက်ကျသွားသည်။ ပြီးတော့လည်း ဂျင်းက သူ မြောက်အာဖရိကသို့ သွားရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလာသည်။ သူမ အဖို့ စိတ်အညစ်ရဆုံး အချိန်ဟု ဆိုရပေမည်။ သူမကို သူမ ဂျာအုံး ဖြစ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်း သွားကြောင်းကြံရန် ကြံမိသေး၏။ သို့သော် ဤစိတ်ညစ်စရာများကို အမိ ပြင်သစ် နိုင်ငံအား ကူညီ တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်းပြသော စိတ်ဓါတ်ဖြင့် အစားထိုး ကုစားလိုက်သည်။

မြတ်စာပေ

ဘောင်သင်စိုး

ထို့ကြောင့် လန်ဒန်တွင် ရောက်နေသော ဒီဂေါလ်နှင့် တွေ့ဆုံရုံးကို ကြံစည်လေ၏။ သူမသည် တူလောက်စ်ရှိ ဗြိတိသျှ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးသို့ သွားရောက်၍ လန်ဒန်သို့ သွားရောက်ရေး ဆွေးနွေးပေးရန် အကူအညီ တောင်း၏။ ဂျင်းက သူမအား ပြင်သစ်တွင်သာ နေရန် အကြံပေးသည်။ သို့သော် လီလီသည် ဂျင်းအား သံယောဇဉ် ပြတ်တော့မည့် အခြေတွင် ရှိနေပေသည်။ ဂျင်းသည် မြောက်အာဖရိကသို့ သွားရန် လုံးဝ ပြင်ဆင် ပြီးစီးပြီဖြစ်၏။

စက်တင်ဘာ လလယ်လောက်တွင် လီလီသည် လဖရိုဂိတ် ဖျော်ပွဲစားပွဲတွင် အမျိုးသမီး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် ညစာ စားနေသည်။ သူမ၏ နောက်စားပွဲတွင် အသားညိုညိုနှင့် မွန်မွန်ရည်ရည် ရှိလှသော လူတစ်ယောက်က သူမအား မကြာခဏ ပြုံးပြ၍ ကြည့်နေ၏။ သူမ ထံသွား သောအခါ လိုက်လာတော့၏။ ထိုသူက ပြင်သစ်လေသံဖြင့် သူမ၏ အိမ်သို့ လိုက်လာလိုကြောင်း ပြော၏။ သူ့အမည်မှာ ရှိမင်ကေရစ်စကိုး၊ ပိုလန် ဓလေ့တပ်မှ အရာရှိ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမက နောက်တစ်နေ့တွင် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုလိုက်၏။ ရှိမင်ကေ ဂျာမန်များ၏ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရ၍ သူတို့၏ အကျဉ်းသားဘဝ ပြင်သစ်ပြည် တောင်ပိုင်းတွင် ခိုလှုံရန် ထွက်ပြေးခဲ့ရကြောင်း ပြောပြသဖြင့် သူမက ကူညီမည် ဖြစ်ကြောင်း သဘောတူလိုက်၏။ ရက်များ မကြာ သူတို့နှစ်ဦးသည် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားကြသည်။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ရှိမင်သည် ရည်းစားပေါများသောသူ ဖြစ်သည်။ ဝါဆောတွင် လည်းကောင်း၊ ပြင်သစ်ပြည်အရှေ့ပိုင်းတွင်လည်းကောင်း၊ အခြားဒေသများမှ လည်းကောင်း မိန်းမများနှင့် အချစ်ရေးရှုပ်ထွေးမှုများ ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးဖြစ်သည်။ လီလီမှာမူ ရှိမင်ကို မိတ်ဆွေ အဖြစ်သာ လက်ခံထားသည်။ သူမမှာ ဂျင်းကို သံယောဇဉ် မကုန်နိုင်သေးပေ။ ဂျင်း မသွားခင်ကလည်း သူမ လိုက်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သေးသည်။

လီလီနှင့် ရှိမင်တို့သည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ရင်းနှီးမှု ဖိုရလာသည်တွင် ရှိမင်က သူသည် ပိုလန် ဓလေ့တပ်ဘက်ဆိုင်ရာ ထောက်လှမ်းအရာရှိ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မာစီကီရှိ က ဝိုလန်ဌာနချုပ်၏ ဆက်သွယ်မှု လက်အောက်ခံ ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ လန်ဒန်ရှိ အင်္ဂလိပ်လျှို့ဝှက် အဖွဲ့နှင့်လည်း အဆက်အသွယ် ရနေကြောင်းနှင့် သူမအား တတ်နိုင်ပါက သူ့အား ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ရန် သူ့လက်ထောက်အဖြစ် လက်ခံလုပ်ရန် ပြောဆို၏။

လီလီသည် ရှိမင်၏ စကား၊ ရှိမင်၏ ဆွဲဆောင်မှုများ ကြောင့် ခိုလှုံပန်းထဲ၌ စိတ်ဝင်စား မိလာသည်။ အမှန်တော့ သူမ၏ အသက် ၂၂-နှစ် ဗတ်လုံး သူမသည် ဘာကိုမှ မယ်မယ်ရရ ပြုလုပ်နိုင်စွမ်း မရှိသေးပေ။ မြောက်အာဖရိကတွင် ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းသော သူမ၏ သာကီများနှင့် နေခဲ့ရသော အချိန်များမှာ စိတ်ထဲမှ သူမ၏ လှပ ကံမောဖွယ် ကောင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာကို လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံအတွက်

မြတ်စာပေ

အောင်သင်စိုး

စွန့်စားမှုများကို လည်းကောင်း၊ သက်စွန့်ဆံဖျား ကြောက်မက်ဖွယ် အစုံတို့ကို လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် ပါဝင်လုပ်ကိုင်လိုခြင်း တွေ့ကြုံလိုခြင်းနှင့် ခံစားချင်သော စိတ်ဓါတ်များက တဖွားဖွား ပေါ်လာခဲ့စေ၏။ သို့သော်... မိမိ ဘဝကပေးသော ယောက်ျားနှင့်သာ စိတ်သက်သာခြင်း မရှိပဲ ရောင့်ရဲခဲ့ရသည်။

လီလီက စိတ်ဝင်စားဟန် ပြသောကြောင့် ရိုမင်က သူ၏ လျှို့ဝှက်လှုပ်ငန်းအကြောင်းကို ပို၍ ပြောပြလာ၏။ ဌာနချုပ်မှ သူ့ကို ရွေးပြီး ပြင်သစ်ပြည်၏ မြောက်ပိုင်းသို့ သွား၍ စုံစမ်းရေး လုပ်ငန်း ချဲ့ရန်အတွက် လူသစ်ရှာရန် တာဝန်ပေးသည်။ ပဲရစ်မြို့က အခြေခံမည် ဖြစ်၏။ လီလီက လုံးဝ နားလည်ခြင်း မရှိစေကာမူ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းတော့ နားလည်သည်။ ရိုမင်မှာ ပြင်သစ် စကားကို နားလည်စေကာမူ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောတတ်ခြင်းမရှိ၊ ထို့ကြောင့် စကားပြော ရေရေလည်လည် ရှိသူ တစ်ဦးကို ရှာရန်ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ သူက ကြားက ဆက်သွယ်ပေးရမည် ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် လီလီကို သူ့အား အကူအညီပေးရန် နားသွင်းနေခြင်းပင်၊ လီလီ၏ တွေးခေါ် စိတ်ပါဝင်စားမှုမှာ လည်း အတိုင်းအဆမရှိ လွန်ကဲနေသည်ဟု ထင်ရ၏။ သူမ၏ ကိန်းအောင်းနေသော ဆန္ဒများသည် နိုးကြားလာပြီ ဖြစ်သည့်အလျှောက် စိတ်ကူးများမှာ သူမအတွက် လက်တွေ့ အကောင်အထည် ပေါ်တော့မည် လှပ ကျော့ရှင်းသော အမျိုးသမီး သူလျှို့အဖြစ် ရပ်တည်ပေတော့မည်။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စံပိုင်စံကျမ်းများ

ရိုမင်သည် အလုပ်များလျက်ရှိ၏။ ပြင်သစ်ပိုင်သောဘက်မှ ထု မန်တို သိမ်းထားသော ပြင်သစ်ပြည်ဘက်သို့ ထွက်ခွါသွားခြင်းမပြုမီ အရေးကြီးသော ဆက်သွယ်မှုများ လုပ်ရပေသေး၏။ ပြင်သစ်ထောက် လှမ်းရေးဖြူရှိသည် ဇွန်လတွင် ပြင်သစ်တို့ လက်နက်ချပြီးချိန်မှ ပြန်လည် အတည်တကျ ဖွဲ့စည်းခဲ့ရ၏။ ပြင်သစ်ပြည် ကာကွယ်ရေးဌာန လက် အောက်ခံအဖြစ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဝေဂင်ဇာ ဦးစီး၏။ အချို့သော လျှို့ဝှက် ထောက်လှမ်းရေးသမားများက မာရှယ်ပီတိန်းကိုပင် ဆက်လက်သစ္စာ ခံလျက် ရှိကြသေးသည်။ သို့သော်လည်း ထောက်လှမ်းရေးဖြူရှိသည် ဂျာမန်များကို ပြန်လည်တွန်းလှန်နိုင်ရေးအတွက် အစွမ်းကုန်ဆောင်ရွက် နေကြ၏။

ကျားသစ်သည် မိမိ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အကွက်များကို ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်း မရှိပေ။ စစ်တပ် အတွင်းရှိ အရာရှိများ မှာ ဒီဂေါ ဘက်တော်သားများ ဖြစ်၏။ မာရှယ်ပီတိန်း လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းနေကြသော်လည်း အင်္ဂလိပ် လျှို့ဝှက်အဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်ပြီးကြသူများ ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းအရာများကို ပိုလန် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ခံရေစေတွင်းကျ သိခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ရိုမင်ကို တာဝန်ပေး၍ ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဖြူရှိနှင့် ပဲရစ်ကို ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုမီ ဆက်သွယ်စေလေသည်။

အောက်တိုဘာလတွင် ရိုမင်နှင့် စိတ်ဓါတ်ထက်သန် လျက်ရှိသော

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

လီလီတို့သည် ယင်းလုပ်ငန်းကို စခဲ့ကြ၏။ သူမ အဖို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကော်ဖီခိုင် တစ်ခု အတွင်းတွင် သူမ၏ မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ဦး ဖြစ်သော အင်ဒိုနာကာတင်နှင့် ဆွေ့ရာမှ ဖြင့်သစ် လျှို့ဝှက်အဖွဲ့တို့ အဆက်အသွယ် ရှိခဲ့ကြောင်းလည်း သိရသည်။ အူကာတင်က ရှိမင် အကြောင်းကို မေးပြီးသောအခါ ထောက်လှမ်းရေး ဖြူရို၏ အရာရှိကြီး နှစ်ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်ပေးခဲ့၏။ ထောက်လှမ်းရေးဖြူရိုမှ လီလီအား ပိုလန် ထောက်လှမ်းရေးသံမှား အဖြစ် သိရှိသောအခါ လီလီအား နှစ်ထပ်ကွမ်း သူလျှို့ အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးရန် ပြောဆိုလာသည်။ ရရှိလာသော သတင်းများကို ဖြူရိုသို့ ပေးပို့ရန်ကို ညွှန်ကြား၏။ လီလီ၏ ဆန္ဒများသည် သူမ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပို၍ အောင်မြင်လာလေ၏။ သူမက မဆိုင်းမတွပင် လက်ခံလိုက်လေသည်။ နောက်လေးငါးပတ်လောက် သူမအား အခြေခံ ထောက်လှမ်းရေး ပညာတို့ကို သင်ကြားပေးသည်။ လျှို့ဝှက်စကားလုံးသုံးနည်းများ၊ ဂျာမန် ကြည်းတပ်နှင့် ရေတပ်၏ သတင်းယူပုံ ယူနည်းနှင့် လျှို့ဝှက် စာရေးနည်းများကို သင်ကြားပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောင်စစ်ကြီးပြီးဆုံးချိန်တွင် သူမ၏ ပြောပြချက်အရ ဖြူရိုက လုပ်ငန်းများတွင် ကျောက်ချုပ်အနည်းငယ်ကို ရေတွင်ဖျော်၍ လိမ္မော် ချောင်းအသားဖြင့် တို့၍ရေးပြီး ဝေးပို့ကြောင်းနှင့် ထိုစခန်းအား မီးပူဖြင့် ပြန်လည်တိုက်လိုက်ပါက စာလုံးများ အကုန်ပေါ်လာသည်ကို သိရှိကြ၏။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ထောက်လှမ်းရေးဖြူရိုနှင့် ဆက်သွယ်မိချိန်များတွင် နေ့လယ်ပိုင်း၌ လီလီသည် လုပ်ငန်းများ သင်ကြားလေ့လာခဲ့သော်လည်း ညပိုင်း အချိန်များတွင် ဈေးနှုန်းကြီးလွန်းလှသော အင်ဘယ်ဒေါ့ ဇိမ်ခဲ ဟိုတယ်ကြီးပေါ်၌သာ အချိန်ကုန်ရ၏။ ထိုဟိုတယ်ကြီးပေါ်၌ကား အမေရိကန် သတင်းထောက်တို့မှာ ခြေချင်းလိမ်နေတော့သည်။

သူတို့သည် ထိုဟိုတယ်အား တန်ကြီးချုပ်၏ ရုံးစိုက်ရာ ဒေသ အဖြစ် အသုံးပြုခြင်းကြောင့် သတင်းများယူရန် စုရုံးမိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ လီလီသည် သတင်းထောက်များနှင့် ပေါင်းသင်းမိသည်။ လီလီ ညနေတိုင်းပင် ကြိမ်ကုလားထိုင် ကြီးပေါ်၌ ကြိုကြိုကလေးထိုင်၍ နေလေ့ရှိ၏။ သူမသည် နက်မှောင်လှသော ကေသာအား သွယ်တန်း၍ ချထား၏။ ရှည်လျားလှသော လက်ချောင်းများမှ လက်သည်းများ မှာလည်း ချွန်ထက်နေသည်။ ကြောင်မကလေးတစ်ကောင် ၏ လင်္စီသည်များပမာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေ တစ်စုက ကြောင်နက်မကလေး ဟု တင်စားခေါ်ကြ၏။

ကြောင်နက်မကလေး.....။

ဤအမည်မှာ မမျှော်လင့်ပဲနဲ့ ရရှိလိုက်သော် နာမည် ဖြစ်သော်လည်း သူမ၏ အသိုင်းအဝန်းထဲတွင် ခေါ်တွင်လျက် ရှိ၏။ ရှိမင် ကြားသောအခါ ဤနာမည်ကို အကောင်းဆုံး သော လျှို့ဝှက်နာမည် အဖြစ် အသုံးချရန် စိတ်ကူးမိတော့၏။

မြတ်စာပေ

အောင်သင်စိုး

ထို့ကြောင့် သူမ၏ လျှို့ဝှက်အမည်သည် 'ကြောင်နက်မလေး' ဟုပင် ဆက်လက် သုံးလာတော့၏။ အနာဂါတ်အတွက် ကောင်းကျိုးသော်လည်းကောင်း၊ ဆိုးကျိုးသော်လည်းကောင်း ပေးလာတော့မည့် ကြောင်နက်မကလေးကိုကား မွေးထုတ်လိုက်ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ရိုမင်သည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည် ဝေဖန်ဆန်းစစ် ကြည့်သောအခါ... သူ့ အမည်မှာ နိုင်ငံခြားသား ဆန်နေသောကြောင့် လီလီ ကဲ့သို့ပင် ပြောင်းလဲ သတ်မှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံသား ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်အဖြစ် အာမင် ဟု ပြောင်းလိုက်လေသည်။ လီလီ၏ ဆွေမျိုးအဖြစ် အယောင်ဆောင်လေသည်။

အစစအရာရာ ပြေလည်နေချိန်တွင် မလိုလားဖွယ် အဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အခြားမဟုတ်ပေ။ လီလီ၏ ယောက်ျားသည် ပြင်သစ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခြင်းပင်။ သူသည် ဆီးရီးယားမှ ပြင်သစ်ပြည်သို့ ပြန်လည် ပြောင်းရွှေ့လာသည်တွင် သူမထံသို့ အကြောင်းကြားလာ၏။ လီလီက သူနှင့် သွားတွေ့သည်။ နှစ်ဦးသား တစ်ညလုံး စကားများကြ၏။ သူသည် ရှုံးစစ်ကို ရင်ဆိုင်ရ၍ ပြန်လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်၊ နာဇီ အလိုတော်ရှိ တစ်ယောက် အဖြစ် ပြန်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း လီလီက သိရတော့၏။ မောရစ်ကားက သူ့အား မြောက်အာဖရိကိုပင် ပြန်လည် တာဝန် ချထားသဖြင့် လီလီအား သူနှင့် လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်၏။ အဖြစ်အပျက်တို့မှာ ဆန်းကြယ်လွန်းလှ၏။ တိုက်လည်း တိုက်ဆိုင်လွန်းပါသည်။ သူမမှာ

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

အင်္ဂလိပ်တို့ အတွက် သူလျှို လုပ်ရန် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီး၊ ထိုအလုပ်ကို လုပ်နေချိန်တွင် မိမိယောက်ျားကား မိမိ ရွံ့ရှာသော ရန်သူနာဇီ၏ ဘက်တော်သား တစ်ဦး ဖြစ်နေကြောင်း သိရသည်တွင် သူမ၏ နှလုံးသားတို့သည် စကားပြောလာတော့သည်။ ဒါတွင်မကသေး မိမိကိုပင် သူနှင့်လိုက်၍ ကူညီလုပ်ကိုင်စေရန် ဖိတ်ခေါ်နေသေးရာ သူမ၏ ပြင်ပြသော စိတ်ဓါတ်များကြောင့် မောရစ်ကားအား သုတ်သင်ဖြစ်ရန် စီစဉ်တော့၏။

ထိုအကြံအစည်သည် သေချာစေ့စပ်မှ သင့်တော်မည်။ ထို့ကြောင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုကို ယူရပါမည်။ လီလီက သူ့အား အလုပ် ပင်ပန်းနေသဖြင့် ခဏ အနားယူရန် ပျောင်းဖျ မြော်ဆိုထား၏။

မောရစ်ကားအား သတ်ရန်အတွက် သူမ၏ ဆွေမျိုးတစ်စုနှင့် ကြံစည်လိုက်၏။ လီလီသည် မောရစ်ကားအား ပဲရစ်သို့ ပြန်ပြီး သူမ၏ ပစ္စည်းများကို ပြန်ယူဦးမည်ဟု ပြောပြီး ထွက်လာ၏။ ထိုအချိန်ထိအောင်ပင် သူမ၏ ခင်ပွန်းသည် ယုံကြည်လျှက်နဲ့ပင် သူမ၏ စကားများကို လက်ခံတုန်း ရှိသေးသည်။

သူမအဖို့ မောရစ်ကားအား တာလောကစ် ဘူတာရုံတွင် နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မောရစ်ကားသည် ကာစီနိုတွင် ပြင်သစ်ပြည် လွတ်မြောက်ရေးတပ်၏ လက်ချက်နဲ့ပင် သေဆုံးရ၏။ လီလီအဖို့ ဤအကြောင်းကို နောင်တရစေ၏။ သို့သော် အချိန်ကား

မြတ်စာပေ

သွေးကြွနေချိန်မဟုတ် စစ်ကြီးပြီးသော နှစ်များတွင်သာ ဖြစ်သည်။

သူမ၏ နောက်ယုက်မှုလမ်းကြောင်းမှ မောရစ်ကား ကွယ်ပျောက်ပြီးချိန်တွင် လီလီခေါ် ကြောင်နက်မကလေးသည် နောက်ထပ်အစွယ်ထုတ်ပြုပြန်၏။ အချိန်သည် နိုဝင်ဘာလ-၁၄-ရက်ဖြစ်၏။ အာမင်နှင့် ပဲရစ်တွင် ကြီးတင်ချိန်းဆိုထားချက်အရ လီလီသည် ပဲရစ်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ သူမအဖို့ ဂျာမန်များ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသော နယ်စပ်ကို လွယ်လင့်တကူ ဝင်ထွက်နိုင်သည်။ သူမ၏မိဘများထံ ရောက်ချိန်တွင် လီလီသည် မောရစ်ကားနှင့် ကွာရှင်းတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းပြောသည်။ သူမ၏မိဘများအဖို့ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိလှပေ။ နဂိုကမှ သဘောတူခြင်းမရှိခြင်းကြောင့်ပင်။ သို့သော်လည်း သူမ၏မိဘများသည် သူမ၏အနာ၏တံအစီအစဉ်များကြောင့် ကြီးမားသောအံ့ဩမှုများ ဖြစ်ပေါ်ရသည်။ သူမကတော့ သူမ၏အကြံအစီများကို ပြုပြင်ခြင်းမရှိပဲ ထုတ်ဖော် ပြောကြား၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကြောင်နက်မကလေးနှင့် ရိုမင်တို့သည် အာမင်ဘော်နီ ဟူသော အမည်ဖြင့် ပြင်သစ် နိုင်ငံသား မှတ်ပုံတင်အတုဖြင့် နေရာသစ် တစ်ခု ရှာကြ၏။ ကျယ်ပြန့်သော သူလျှိုလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် လွတ်လပ်သော အခန်း တစ်ခန်းလိုမည်။ လုပ်ငန်းအားဖြင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ် လျှို့ဝှက်အဖွဲ့ဟု အမည်တွင်၏။ ကံအားလျော်စွာပင် လူဇင်ဘတ်နှင့် စင်တီအကျဉ်းထောင် ရပ်ကွက်တွင် နေရာရရှိကြ၏။ ဒေသမှာ ဆိတ်ငြိမ်လှ၏။

အဆောက်အဦကား ကျယ်ဝန်းသော ပန်းချီ စတူဒီယို တစ်ခုဝင် ဖြစ်သည်။ အခန်းမှာ သူတို့အတွက် အသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်သည်။ အာမင်အတွက် စင်းကျန်နှင့် တံဆက်တည်းမှာ အခန်းတစ်ခု ရှိသဖြင့် အဆင်ပြေသွားသည်။ သူမနှင့် အာမင်တို့မှာ ကျူးကျူးလွန်လွန် နေထိုင်ခြင်း မရှိသော်လည်း အမြဲတစေ သွားလာ နေထိုင်ခြင်းကြောင့် အများက သူတို့နှစ်ဦးအား စွပ်စွဲခြင်း ပြုကြသည်။ လီလီ၏ မိခင်ကပင် သူတို့နှစ်ဦးအား အိမ်ကို လာခွင့် မပေးပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ၏ အမေက ရိုမင်နှင့် ညားနေသည်ဟု ယုံကြည်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

နောက်စစ်ကြီးပြီးချိန်တွင် လီလီသည် စာရားခွင်၌ အစစ်ဆေးခံရချိန်၌ လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်တို့ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်း ခံရချိန်၌ လည်းကောင်း သူမသည် မည်သည့် အချိန်အခါစာမျှ အာမင်၏ မယား မဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကို ငြင်းကွယ်ခဲ့သည်။ ဤအကြောင်းကို သူမမှ တစ်ပါး မည်သူမှ မပြောနိုင်ပေ။ သူမအဖို့ အမှန်ကို ပြောငြားသော်လည်း အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ်သူလျှို အဖွဲ့သားများက သူတို့နှစ်ဦးမှာ အချစ်ရေး ကိစ္စတွင် လွတ်ကင်းမှု မရှိခဲ့ကြဟု ယုံကြည်ကြ၏။

၁၉၄၁-ခု ဇွေရာသီတွင် အာမင်က သူ၏ မဆက်ဟောင်း တစ်ယောက်အား လွန်းဗီလီမှ ခေါ်ဆောင်လာသည်။ သူမ၏ အမည်မှာ ရီနိုဘော်နီ ဖြစ်၏။ ရီနိုဘော်နီ သူလျှိုဘောင် အတွင်းသို့ ခေါ်လာသည်နှင့် ကြောင်နက်မလေးနှင့် အာမင်တို့၏ ဆွေမျိုးထက် ကျော်လွန်သော

ဆက်ဆံမှုကို ပို၍ အငြင်းပွားစရာ ဖြစ်လာတော့၏။

ကြောင်နက်မလေးနှင့် အာမင်တို့သည် ဂျာမန်တို့အပေါ်ပို၍ ထောက်လှမ်းမှုများ ပြုလုပ်နိုင်ရန် သူလျှို့များ ကြိုးစား၍ မွေးထုတ်ကြ၏။ အာမင်သည် သူလျှို့ကျောင်းဆင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ စနစ်တကျ မြေပုံပြု၍ ကွင်းဆက်များကို စနစ်တကျ စီမံသည်။ သူတို့၏ အခန်းနံရံများမှာ မြေပုံများနဲ့ ရှိနေတော့၏။ သူတို့၏ အသိုင်းအဝိုင်း၊ သူတို့၏ ဘက်တော်သား၊ သူတို့၏ ထောက်လှမ်းရေး သမားများ၏ ဆက်သွယ်ရေး အဆက်အသွယ်တို့ကို မြေပုံများပေါ်တွင် ထောက်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိရှိနိုင်သည်။

၁၉၄၀-ခုနှစ် နောက်ပိုင်းအတွင်း ပြင်သစ်ပြည်ကို ဂျာမန်များ သိမ်းပိုက်ထားခြင်း၌ သူတို့၏ ဆောင်ရွက်ပုံ ဆောင်ရွက်နည်းတို့မှာ မိုက်ရူးရဲ ဆန်လွန်းလှသည်။ ပထမဦးစွာ ရွေးချယ်မိသော လူများမှာ ကလေးဆန်လှပြီး စွန့်စားလိုသော စိတ်ဓါတ်မှာ အနည်းငယ်သာ ရှိကြသည်။ သို့သော်လည်း အောင်မြင်မှု အမြားအပြား ရရှိသောကြောင့် သူတို့ပင်လျှင် အံ့ဩကြရသည်။ ဂျာမန်များ ပြင်သစ်ပြည်သို့ ဝင်ရောက်ခြင်း မပြုမီ အချိန်တွင် အင်္ဂလိပ် လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းအဖွဲ့သည် အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ်တို့၏ ပေါ်လစီကြောင့် ပြင်သစ်သို့ သူလျှို့များ မလွှတ်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ကြောင်နက်မလေးနှင့် အာမင်တို့ ဦးစီး၍ ထောက်လှမ်းပေးပို့သော သတင်းများမှာ သူတို့အတွက် အသုံးဝင်လာသည်။

မြတ်စာပေ

တိုတောင်းလှသော ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ သူတို့သည် ဂျာမန် ဘာကွယ်တပ်များ လှုပ်ရှားမှုကို သတင်းပို့နိုင်သည်။ လူတစ်ချို့ကို ဆေးယာဉ်ကွင်းများတွင် စောင့်ကြည့်နေစေ၏။ အထူးသဖြင့် ပြင်သစ်နှင့်အင်္ဂလိပ်ကြားရှိ ရေလက်ကြားကို မျက်ခြေပြတ်မခံ၊ ဤနေရာမှနေ၍ အင်္ဂလိပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဂျာမန်ရှိ ပြင်သစ် သတင်းစာတိုက်များမှလည်း အင်္ဂလိပ်သို့ ဝါဒဖြန့်မည့် သတင်းများကို နှိုက်ယူကြသည်။ ဂျာမန်စကားကို ရေလည်စွာ ပြောတတ်သူ တစ်ယောက်အား ဂျာမန်တပ်သားများ အတွက် ထုတ်ပေးသော သတင်းစာမှ အစအနများကို ဖြတ်တောက်ထားစေ၏။

လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးသည်လျှို့ဝှက်သတင်းပို့ရန်အတွက် ရင်ဆိုင်ရသည့် ပြဿနာ တစ်ရပ်ဖြစ်၏။ ဦးစွာ ရရှိသော သတင်းများကို ပြင်သစ်ပြည်တောင်ပိုင်းသို့ ဂျာမန်များ သိမ်းပိုက်ထားသော အပိုင်းကို ဖြတ်၍ သယ်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မာစီလီစ်သို့သွားမည့် ရထားတွင် အာမင် ရိုက်ကူးပေးသော ဖလင်လိပ်များအား မှန်အတွင်း လျှို့ဝှက်စွာ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြင်သစ်ပိုင် ဒေသသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့၏ အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က ထုတ်ယူသွားရ၏။

ဤသို့ပို့ဆောင်ခြင်းမှာလည်း နှေးကွေးလွန်းလှ၏။ လန်ဒန်သို့ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းများမှာ အချိန်မီ ရောက်မလာပေ။

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

၁၉၄၀-ခု ဒီဇင်ဘာလတွင် သူတို့အဖွဲ့အဖို့ ငွေလီလာသည့်အတွက် ခေါင်းခဲကြရပြန်၏။ ကြောင်နက်မက ပြင်သစ်နိုစခန်းတွင် နေခဲ့ရပြီး အာမင်က အန္တရာယ်မကင်းသည့် မာစီလိစ်သို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ၁၉၄၁-ခု ဇန်နဝါရီလဆန်းတွင် အာမင်ပြန်ရောက်လာရာ သူနှင့်အတူ အင်္ဂလိပ်လျှို့ဝှက်အဖွဲ့မှ ပေးလိုက်သော ရေဒီယိုတစ်လုံးနှင့် ငွေအမြောက်အမြားပါလာသည်။ လုပ်ငန်းတွင် ရေဒီယိုသုံးခြင်းကား အန္တရာယ်ကြီးလှသည်။ သို့သော်လည်း ၁၉၄၁-ခုတွင် ပဲရစ်စခန်းမှနေ၍ “ညွန့်ဒန်စစ်ရှုချုပ်အခန်း အက်စ်ပိုင်ဇက်သို့ ကြောင်နက်မကလေး သတင်းပို့နေကြောင်း...” မှန်မှန် သတင်းပေးပို့ နိုင်ခဲ့၏။

အာမင်နှင့် ကြောင်နက်မတို့သည် ဝှာမန်တို့ သိမ်းပိုက်ခြင်းမရှိသော ပြင်သစ်ပြည် တောင်ပိုင်းမှနေ၍ လုပ်ငန်းစခဲကြရာ ပြင်သစ်ဆောက်လုပ်ရေး ဗြူရီနှင့် ဆက်သွယ်မိရုံမျှမက အင်္ဂလန်ရှိ ပိုလန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နှင့်လည်းဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ လူစုဆောင်းရာတွင် ပြင်သစ်ရှေ့နေ ဇာစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံ ပူးပေါင်းမိသေး၏။ ထိုရှေ့နေမှာ အချိန်များစွာကပင် အင်္ဂလိပ် စစ်ဆင်ရေးများ၌ အရေးပါအရာရောက်သော နေရာမှနေ၍ ရှေ့နေ လိုက်ပေးခဲ့၏။ သူသည် ကုန်သည်လောကမှ ပုဂ္ဂိုလ် အတော်များများနှင့် သိကျွမ်း၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များမှလည်း အင်္ဂလိပ် လိုလားသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ရက်ပေါင်းများစွာကပင် သူသည် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ်

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ရွှေများ

ဆောက်လုပ်ရေး အတွက် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများနှင့် လူများကို ဆောင်းပေးခဲ့၏။ ဤဆောင်ရွက်ချက်များကို နောင်အခါတွင် ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် နောင်တရမီ ခဲ့ရပြန်ပါသည်။

အခြားအဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်မှာကား အန်ကယ်မာကို ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အသက်အားဖြင့် ၅၀-နှစ်ရှိပြီဖြစ်ရာ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့၏ အရေးပါ အရာရောက်သော နေရာမှ ဆင်းဆောင်နေရသူ ဖြစ်၏။ သူသည် မူလက စက်မှုလက်မှု ဓါတုပညာရှင် ဘစ်ဦးဖြစ်၏။ ပြင်သစ်ပြည် လွတ်လပ်သော ဒေသပိုင်းရှိ ပြင်သစ်တပ်တွင် ကြောင်နက်မ၏ မိတ်ဆွေ အရာရှိကြီးများရှိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့၏ အရန်အရာရှိအဖြစ် အန်ကယ်မာကိုက ဆောင်ရွက်ရ၏။ သူသည် ကြောင်နက်မတို့၏ အဖွဲ့အစည်း ရှိသည်ဟု ကြားရသည်နှင့် တပြိုင်နက် အပျော်တမ်း အမှုထမ်းရန် ပြောကြားတော့၏။ သူ့ကို ၁၉၃၉-ခုနှစ်က ။၍ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ သို့စေကာမူ စစ်တပ်အတွင်းမှ ထွက်ခွါခွင့် ရရှိခဲ့ပေ။ သူသည် ရဲရင့်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ခန့်ငြားသည်။ လူပတ်ဝန်းကျင်တွင် တတ်စားတတ်ခြင်းတို့အပြင် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ် ဆောက်လုပ်ရေးတပ်ဖွဲ့အား များစွာတန်ဖိုးထားသူလည်း ဖြစ်၏။ သူ၏ မိတ်ဆွေများမှာ သိပ္ပံပညာရှင်များ၊ တက္ကသိုလ်မှ ကထိကများနှင့် အခြား ကျွမ်းကျင်သူများသာ ဖြစ်သည်။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်တွင် အန်ကယ်မာကိုသည် သူ၏ ပုဂ္ဂိုလ်က သူလျှို့လုပ်ငန်းများအား မသိမသာ လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။

မြတ်စာပေ

အောင်သင်စိုး

စက်မှုသိပ္ပံဆိုင်ရာ သတင်းများကို စုဆောင်းခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုအခိုက်
 ထိုဒေသတွင် ဤသို့သော် သတင်းမျိုးသည် အလွန် အဖိုးတန်သည်။
 အင်္ဂလိပ် လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အား ပြင်သစ်မြောက်ပိုင်းတွင် သွားလာသော
 ဂျာမန် မီးရထားများ၏ အခိုက်စာရင်းကို အန်ကယ်မာကိုက ပေးနိုင်ခဲ့သည်။
 ဤသတင်းကို နာရီအနည်းငယ်အတွင်းတွင် အင်္ဂလိပ်ဘုရင်လေတုပ်က
 ရရှိခဲ့သည်။ ဤတွင် ဂျာမန်မီးရထားများကို အစီအစဉ်များဖြင့်
 ပူးမီးရှုချနိုင်ခဲ့၏။ သူ၏စက်မှုလုပ်ငန်းများ သတင်းပေးမှုကြောင့် သူသည်
 ထောက်လှမ်းရေး၏ အရေးကြီးဆုံးသော အလုပ်ရုံများကို ဖျက်ဆီးစေနိုင်သူ
 ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုစက်ရုံများသာမက ပဲရစ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ
 အရေးကြီးသော စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်ရာကိုလည်း
 ဖျက်ဆီးနိုင်ရန် သတင်းပေးခဲ့သေးသည်။ ထိုမျှမက ဗီလာကဘလေးကို
 စစ်လေယာဉ်ကွင်းတွင် လေယာဉ်ပျံများထားသို့ရန် မြေအောက်
 အဆောက်အဦများကို အစိုးရအဆောက်အဦ ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်စီမံ
 ပြုလုပ်နေကြောင်းကို မိတ်ဆွေများထံမှတစ်ဆင့် သတင်းရရှိခဲ့သည်။
 အန်ကယ်မာကိုသည် စက်မှုတုပညာရှင် တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက်
 သူ၏တတ်ကျွမ်းသော ပညာကိုလည်း အသုံးပြုသည်။ သူသည်
 အဆောက်အဦ တည်ဆောက်နေရာသို့ သွားပြီးလျှင် တွေးတော
 ဆင်ခြင်မှုနည်းပြီး ယုံလွယ်သော ပြင်သစ်လုပ်သားအချို့နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့၏။
 ချဉ်းကပ်ရန် ကြိုတင်ကြံဆထားသော်လည်း လက်တွေ့တွင်ကား အနည်းငယ်

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်စတီယာများ

ခက်ခဲသယောင်ကား ရှိသည်။ သူကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ထားသော ဆေးရည်
 တစ်မျိုးဖြင့် ဘီလပ်မြေ၊ သဲ၊ တုံးတို့ပေါင်းစပ်ပြီး တည်ဆောက်ပါက
 အလွန် ခိုင်ခံ့ကြောင်း သူတို့အား ပြသည်။ သူ့စကားကို ယုံကြည်လက်ခံရန်
 အတော် ပြောယူရ၏။ အမှန်မှာ ဆေးရည်မှာ အက်ဆစ် အရည်ကြည့်
 တစ်မျိုးသာ ဖြစ်၏။ ရေထဲသို့ ထည့်၍ ဖျော်စပ်ပါက ဘီလပ်မြေ၏
 စွမ်းအား သတ္တိကို တဖြည်းဖြည်း ယုတ်လျော့ ပျက်စီးစေ၏။
 ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မြေအောက် အဆောက်အဦတွင်
 ထူထောင်ထားသော တိုင်ကြီးများမှာ အန်ကယ်မာကို၏ ဆေးရည်
 အစွမ်းကြောင့် တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပြိုကျပျက်စီးသွားသဖြင့် မြေအောက်
 လေယာဉ် သိုလှောင်ရုံသည် ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လဲပြိုကျသွားရတော့၏။
 သူ တွက်ချက် ခန့်မှန်းခြေထက် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ စော၍ ပျက်စီးစေခဲ့၏။
 ကြောင်နက်မနှင့် အန်ကယ်မာကိုတို့သည် အတူတကွ
 ဆောက်လုပ်ရေးလေ့ရှိသည်။ အော်လီလေဆိပ်သို့ စစ်သားများသယ်ယူခြင်းနှင့်
 ဂျာမန်လေယာဉ်များ အဝင်အထွက်ကို လေ့လာရန် နည်းလမ်းရှာကြရာတွင်
 လေယာဉ်ကွင်း အရှေ့တည့်တည့် လမ်းမကြီး၏တစ်ဘက် ကော်ဖီဆိုင်
 တစ်ဆိုင်ကို 'ရောင်းရန်' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်လျက် တွေ့ရ၏။
 ကြောင်နက်မ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ဆိုင်ကို ဝယ်ရန်
 စိတ်ဝင်စားကြောင်း ဆိုင်ရှင်အား ပြော၏။ နောက် တစ်ခေါက်တွင်
 သူမ၏ ဗိသုကာအား ခေါ်ဆောင်လာပြီး လိုအပ်သော တိုင်းတာ

မြတ်စာပေ

အောင်သင်စိုး

တွက်ချက်ခွင့်ပြုရန် ပြောဆို၏။ ဆိုင်ရှင်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြု၏။

ကြောင်နက်မသည် နောက်တစ်ခေါက်ဆိုင်သို့ အလာတွင် သူမနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ပါလာသည်။ သူမ၏ ဗိသုကာဖြစ်၏။ ထိုသူမှာ အန်ကယ်မာကို ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမက ဆိုင်အောက်ထပ် ကောင်တာတွင်း၌ ဆိုင်ရှင်နှင့် စကားလက်ဆုံကျအောင် ဆွဲဆောင်ကာ စကားရည်နေလိုက်သည်။ ဆိုင်အပေါ်တွင်မူ ဗိသုကာဆိုသော ဆရာကြီး အန်ကယ်မာကိုသည် ရရှိသမျှသောအချိန်အတွင်းမှာ ဆိုင်ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ အော်လီလေယာဉ်ကွင်းရှိ လေယာဉ်ပုံများ ထားသလို၊ အသုံးပြုသော လေယာဉ်အမျိုးအစားများ စသည်တို့ကို ပုံကြမ်း ရေးဆွဲ၏။ ရေးဆွဲပြီး ၂၄-နာရီအတွင်း ဖလင်ကော်ပြားအသေးစားဖြင့် ရိုက်ကူးပြီးစီး၍ ဂျီဘရောတာနှင့် လန်ဒန်သို့ ပေးပို့ရန် မာစီလီစ်သို့ သွားရောက်ရာ လမ်းခရီးတွင် ရောက်နေတော့၏။

၁၉၄၁-ခု၊ ဆောင်းအကူး အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ် ထောက်လှမ်းရေး ရုံးချုပ်ကို အီတလီအနီးရှိ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ရွှေ့ကြပြန် ၏။ သတင်းပို့သော ရေဒီယိုလှိုင်းအား ဂျာမန်များ လွယ်လင့်တကူ ရှာဖွေတွေ့နိုင်ရန်ပင် ဖြစ်၏။ ဤအချိန်တွင် လန်ဒန်မှ ဘရက်စ် တွင် ဘုရင့်လေတပ်၏ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှု အပျက်အစီးများကို မေး၏။ သားမွေးအင်္ကျီအနက်နှင့် ဦးထုပ်အနီရောင် ဆောင်းထားသော ကြောင်နက်မသည် သူ့ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ကြည့်ရှုရန် ဆုံးဖြတ်၏။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ထိုဒေသတွင် ဗုံးများ မည်မျှ ကြီးစေကာမူ ပြင်သစ်ရေတပ် အခြေခံစခန်းတွင် လူအတော်များများ နေထိုင်လျက် ရှိ၏။ သူတို့မှာ အင်္ဂလိပ် လိုလားသူ အများဆုံး ဖြစ်ရာ ကြောင်နက်မသည် သူမကိုယ်ကို အင်္ဂလိပ်သူ တစ်ယောက် အသွင်ဖြင့် သွားလျှင် ပို၍ အရာရောက်ပြီး လွယ်ကူမည်ဟု ယူဆချက်ဖြင့် အင်္ဂလန်သူ အယောင်ဆောင်၍ သွား၏။ ဒေသရှိ လူများနှင့် ပြောဆို ဆက်ဆံရာတွင်လည်း ပြင်သစ်လေသံမှ အင်္ဂလိပ်လေသံသို့ ပြောင်း၍ ပြောဆိုသည်။ မကြာမီ သူမ မျှော်မှန်းထားသော သင်္ဘောကျင်း၏ သတင်း အသေးစိတ်များကို ရယူနိုင်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် သူမအား ဂျာမန် လုံခြုံရေးအဖွဲ့က မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်လျက် ရှိ၏။ ကြောင်နက်မ၏ အဖွဲ့သား ပြင်သစ်များက ဂတ်စ်တာပို ခေါ် ဂျာမန် လျှို့ဝှက်ပုလိပ် အဖွဲ့ဟု ထင်သည်။ အမှန်အားဖြင့် ဂျာမန် လုံခြုံရေး အဖွဲ့သာ ဖြစ်၏။ လုံခြုံရေး အဖွဲ့က ပဲရစ်သို့ သူမကို ချဉ်းကပ်ပြီး စစ်ဆေးရန် သတင်းပို့လိုက်၏။ နောက်တစ်နေ့ မနက် အနောက်မြောက် ပြင်သစ်မှ ဝင်လာသော ညရထားပေါ်မှ ကြောင်နက်မသည် ပေါ့ပါးစွာ အဆင်း၊ မလှမ်းမကမ်းတွင် စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသော ပြင်သစ် လူရွယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။ မကြာမီ သူမ အနားသို့ ကပ်လာပြီး ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် စကားပြောလာသည်။ သူမအား စစ်ဆေး မေးမြန်းရန်အတွက် ကပ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ စကား အနည်းငယ် ပြောဆိုပြီးချိန်တွင် သူမ၏ ပြင်သစ်စကားကို ပိုင်နိုင်စွာ

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

ပြောဆိုတတ်ခြင်းကြောင့် လူရွယ်မှာ အံ့ဩသင့်နေတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကျွန်မက ပြင်သစ်နိုင်ငံသူ စစ်စစ်ပဲ”

ကြောင်နက်မက စူးစမ်းလိုသော သဘောဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို သားမွေးအင်္ကျီအနက် ဝတ်ထားပြီး ဦးထုပ်အနီ ဆောင်းထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လာရင် ဆီးပြီးတော့ စုံစမ်းပါ ဆိုလို့ပါ။ နောက်ပြီး အမျိုးသမီးဟာ ပြင်သစ်စကား ကောင်းကောင်း မတတ်ပဲ အင်္ဂလိပ်လေသံ နည်းနည်း ဝဲတယ်လို့ ဆိုတယ်...”

လူရွယ်က သူ့အား ပေးအပ်ထားသော တာဝန်ကို ပြန်ပြောပြ၏။ သူ ထင်ထားသလို အမျိုးသမီးက ပြင်သစ်စကား ကောင်းစွာ မပြောတတ်သူ မဟုတ်ပဲ ရေလည်စွာ ပြောတတ်နေသူ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

အခြားသော မိန်းကလေးများဆိုလျှင် နှလုံးတုန် ခြောက်ခြားဖွယ်ရာ ရှိသည်။ မိမိအား နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေခြင်းနှင့် မိမိလုပ်နေသော အလုပ်တို့မှာ တကယ်တမ်း တွေးကြည့်ပါက အဘယ်မည်သော မိန်းမမျိုးသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းမှ လွှဲရှောင်၍ ရမည်မဟုတ်။ ကြောင်နက်မကမူ ဤသို့ မတုန်လှုပ်။ ထို့ကြောင့် လူရွယ်အား ရဲဝံ့စွာနဲ့ လှည့်စားရန် တမဟုတ်ခြင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လူရွယ်မှာ လုံခြုံရေး အရာရှိပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မဘာကြောင့် ဘာရက်စံကို သွားတယ်ဆိုတာ ရှင် သိချင်သလား...”

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်စတူများ

သူမက ပြုံးရွှင်စွာ လုံခြုံရေး အရာရှိ လူရွယ်အား စကား စလိုက်၏။ ကျားမြီးကို ကိုက်မည်မှန်း သိလျက်နဲ့ သွားဆွဲသော သဘောပင်။ ကြောင်နက်မလေး၏ ရဲရင့်သော စကားသည် လုံခြုံရေး အရာရှိ အတွက် မမျှော်လင့်ပဲ မိမိက မမေးရပါပဲနဲ့ ပေးလာသော အဖြေ ရတော့မည် ဖြစ်၍ အလွန် ဝီတိ ဖြစ်လျက် ရှိနေတော့၏။

“ကျွန်မဟာ ဘာမှရည်ရွယ်ချက် မရှိပါဘူး။ မိန်းမတွေရဲ့ စပ်စုတတ်တဲ့ သဘောပေါ့ရှင်။ ဘာရက်စံမှာဖြစ်နေတဲ့ သတင်း ကောလဟာလတွေကို ကြားနေရတော့ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစ ဆိုပြီး ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ချင်တာနဲ့ ထွက်လာပြီး ကြည့်တာပါပဲ။ အဲ... ကျွန်မရဲ့ အင်္ဂလိပ်လေသံ ဝဲတယ် ဆိုတာတော့... အဲဒီမှာ ရှိတဲ့ လူတွေ ဘယ်လို တုန်ပြန်မလဲဆိုတာ သိချင်တာနဲ့ စာမင်တကာ လုပ်ပြောတာပါ”

သူမ၏ အခြေအနေအရ လုပ်ကြံပြောဆိုသော ဇာတ်လမ်းကို ဂျာမန်တို့က သင်္ကာမကင်းသော အခြေအနေမျိုး မဖန်တီးခဲ့ပေ။ သူမ မျှော်လင့်သလို လုံခြုံရေး အရာရှိက ယုံကြည်သွား၏။

၁၉၄၁-ခု၊ မေလတွင် ဂျာမန် ရေဒီယိုလှိုင်း ထောက်လှမ်းရေးမှ အီကိုလီ အနီးအနားရှိ အသံလွှင့်ချက်ကို ဖမ်းယူ ရရှိခဲ့သည်။ အာမင်သည် သူ့အား နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေကြောင်း တွေးမိလာ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ အသံလွှင့်စက်ကို နေရာပြောင်းရန် အထူး လိုအပ်လာတော့၏။ ကြောင်နက်မသည် ထိုကာလရှိ ဒေသအနီးရှိ နေရာ တစ်နေရာ

မြတ်စာပေ

ဘောင်သစ်စိုး

ရှာတွေ့ခဲ့သည်။ သို့သော် လုံခြုံရေးအတွက် ကျေနပ်ဖွယ်ရာ မရှိသေး၍ စက်တင်ဘာလတွင် အဖွဲ့အားလုံးအား ဘွတ်မွန်မာထရီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ကြ၏။ အာမင် ဌာနချုပ်နှင့် အသံလွှင့်စက်ကို အမှတ် ၈-တိုက်အိုကြီးအတွင်းတွင် ထား၏။

ကြောင်နက်မသည် သူနှင့်လိုက်၍ မနေတော့ပေ။ အာမင်၏ သူ၏ အဆက်ဟောင်း ရီနီဘော်နီအား ခေါ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ကြောင်နက်မနှင့် အာမင်တို့၏ ဆက်ဆံရေးတွင် မည်သို့သော အချက်အလက် အမှန်ကို ရောက်မူ သူမသည် သူနှင့် ရင်းနှီး လွန်ကျူးစွာ မဆက်ဆံခဲ့ဟု အမြဲ ငြင်းဆို၏။ ကြောင်နက်မ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်နှင့် အာမင်သည် သူ၏ အဆက်အစွဲ စကားဝှက်ဖြင့် အသံလွှင့်နည်းကို သင်ကြားပေး၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တွင် ကြောင်နက်မ နှစ်ယောက် အဖြစ် တည်ရှိလာတော့၏။ နှစ်ဦးစလုံးကား ရန် ပြုရန် လက်သည်းများ ထုတ်ထားသော ကြောင်နက်မများ ပမာတည်း။ သူတို့ ဌာနချုပ်သည် ဂျူနော့တ်ရိပ်သာ အစွန်အဖျားတွင် ရှိရာ ကြောင်နက်မသည် ထိုနေရာနှင့် မဝေးသော ဒေသတွင် စတူဒီယို တစ်ခုကို ငှားရမ်း နေထိုင်၏။

၁၉၄၁-ခု ဆောင်းဥတု မရောက်မီ အချိန်တွင် ဥရောပ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်း ညွှန်ကြားချက်များကို လန်ဒန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ လုပ်ကိုင်စေ၏။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ်

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်တက္ကသိုလ်များ

ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၏ အုပ်ချုပ်မှုကို ပဲရစ်တွင် ထိုအချိန်၌ အလွန် အရေးပါ အရာရောက်သော လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်နေရသည့် အတွက် အထူး အလုပ်အမှုဆောင် 'အက်ဒိုအီး' အဖွဲ့သို့ တင်ပြရ၏။ ထိုအဖွဲ့ကား ဝင်စတန်ချာချီ၏ ကိုယ်တိုင် အမိန့်ပေးခြင်း ခံရသော အဖွဲ့ပင်ဖြစ်၏။ အထူး အလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့၏ အကြီးအကဲများနှင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို ကိုင်တွယ်သော အက်ဖ် ဌာနခွဲတို့သည် အာမင်နှင့် တွေ့လိုသော ဆန္ဒများကြောင့် အောက်တိုဘာလတွင် သူ့အား လေယာဉ် တစ်စင်းနဲ့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ နှစ်ပတ် နီးပါးမျှ အာမင်အား ဆွေးနွေးပြီးလျှင် ပြင်သစ်ပြည်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ခုန်ဆင်းစေခဲ့၏။ လန်ဒန်တွင် ဆွေးနွေးစဉ်က လုပ်ငန်း ဆက်လက်လုပ်ရေးနှင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းခဲ့ပုံတို့ ပါဝင်လေသည်။

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၏ တစ်နှစ်မြောက်သော ၁၉၄၁-ခု နိုဝင်ဘာလ ၁၆-ရက်နေ့တွင် အာမင်သည် အဖွဲ့သားများအား ခေါ်ယူတွေ့ဆုံ၍ လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်း တစ်ချို့၏ နောင်ပြောင်းလဲ လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်များကို ရှင်းပြမည် ဖြစ်၏။ ထိုအတွက် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသော မှတ်တမ်းများကို ပြုစုထားသည်။ နှစ်ပတ်လည်နေ့နှင့် နီးကပ် လာလေလေကြောင်နက်မသည် အဖွဲ့ပေါ်တွင် စိတ်ကုန်လာလေလေ

အောင်ခင်စိုး

ဖြစ်တော့၏။ ရီနိုဘော့နို ရှိခြင်းကြောင့် သူမအား ပို၍ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ဖန်တီးလာ၏။ ပြီး... အချို့အဖွဲ့သားထဲမှ သူမအား အဆိပ်ခတ်ရန် ကြံစည်မှုများ တွေ့ရပြန်၏။ တဖန် မဖြေရှင်းနိုင်သော အကြောင်း ကိစ္စများကလည်း သူမစိတ်ကို ဆွပေးသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ပျော်ပိုက်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

ယခင်နှစ်များက အဆင်မပြေ တင်းဇာမှုများကြောင့် ကြောင်နက်မလေး၏ စိတ်များကို အနှောက်အယှက် ဖြစ်စေ၏။

သူမ၏ ဘဝဟောင်းကို သတိရလာပြီး မြောက်အာဖရိကရှိ သူမ၏ ယောက်ျားနှင့် အတူ နေခဲ့ရသည်များကို တမ်းတမိ၏။ အိမ်တစ်ဆောင်နှင့် မိသားစု အသိုင်းအဝန်းတို့ဖြင့် အမျှော်အမြင် ကြီးမားမှုတို့ကြောင့်သာ သူမ၏ ခရီးကို ဆက်လက် လျှောက် လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ပတ်လည် မွေးနေ့ ပြီးဆုံးသည်နှင့် သူမသည် ခွင့်နှစ်လ ယူခဲ့၏။ ခွင့်နဲ့ နေ့စဉ်အတွင်း လျှို့ဝှက် လုပ်ငန်းများကို ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ရန် မရည်ရွယ်ခဲ့ပေ။

တစ်နှစ်လုံး ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသော လုပ်ငန်းများကြောင့် ကြောင်နက်မလေး သာမက အခြားသော ရှာဖွေထိခိုက်လည်း စိတ်သောတ မကင်းသူများ ပါဝင်သည်။ နိုဝင်ဘာလ ၁၆-ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် အဖွဲ့ တစ်နှစ်မြောက်သော နေ့၌ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များနှင့် ကျွေးမွေး ဘိဘိစီ၊ ပြင်သစ်ဘာသာ အစီအစဉ်မှနေ၍ မွေးနေ့ ပျော်ဖြေမှုများ

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

လွှင့်ပေးခြင်းကြောင့် စိတ်သက်သာ စေသော်လည်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပြန်လည် ခွဲခွါချိန်၌ စိတ်ခါတ်များမှာ သောကမကင်း တင်းမာခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်လျက် နေပြန်၏။

နိုဝင်ဘာလ ၁၈-ရက် အင်္ဂါနေ့တွင် ပဲရစ်မြို့၌ အလွန် အေးပြီး ဆီးနှင်းများ ကျလျက်ရှိ၏။ ကြောင်နက်မလေးသည် မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် နံနက် ကော်ဖီသောက်ရန် ချိန်းထားသည်။ ပြီးလျှင် အန်ကယ်မာကိုနှင့် နံနက်စာ စားရန်လည်း ရှိသေးသည်။ သို့သော် ချိန်းထားသော မိန်းကလေးကား ပေါ်မလာခဲ့။ အန်ကယ်မာကိုနှင့် ရိုးရှင်း ဟိုတယ်တွင် တွေ့ဆုံရန်မှလည်း အချိန်စောနေသေးသဖြင့် ဈေးဝယ်ရန် လာခဲ့၏။

လွန်ခဲ့သော ညက ကြောင်နက်မလေးသည် သူ၏ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ထံတွင် အိပ်ခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူမအခန်းသို့ ပြန်သွားမည် အပြုတွင် ဂျူနော့တ် ရိပ်သာဘက်တွင် ဂျာမန်ပုလိပ်များ ဖွဲ့နှောက်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ သူတို့၏ အသံလွှင့်စက် ထားရာနေရာမှာ ရပ်ကွက် အစွန်းဘက်တွင် ရှိနေသည်။ သူမသည် စိတ်ပူပန် လာတော့၏။ သူမ၏ စတူဒီယိုတွင်လည်း အရေးကြီးသော သိပ္ပံဘက်ဆိုင်ရာ သတင်း အစီရင်ခံစာ တစ်ပုဒ် ကျန်ခဲ့ပြီး ငွေ အမြောက်အမြားလည်း ရှိနေသဖြင့် သူမ၏ သူငယ်ချင်းက သူမကို သတိပေးခဲ့သော်လည်း အိမ်ပြန်ပြီး ထိပ်စွဲများကို ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

သူမ၏ ရပ်ကွက်သို့ ချည်းကပ်လာသည်တွင် ရပ်ကွက်တွင်း၌ ခါတိုင်းနှင့် မတူသော မြင်ကွင်းကို မြင်ရတော့၏။ လမ်းမပေါ်ရှိ လူများမှာ အလုပ်ရှုပ်နေဟန်ဖြင့် ဟိုတစ်စုံ သည်တစ်စုံဖြင့် စုဆေး စကားပြောနေကြ၏။ ထပ်မံ၍ သေချာစွာ ကြည့်သောအခါ သူတို့တတွေမှာ အရပ်ဝတ်နဲ့ စစ်ပုလိပ်များသာ ဖြစ်နေတော့သည်။

ကြောင်နက်မလေးသည် သူမ၏ အိမ်ဘက်သို့ ဆက်လက် သွားရန် မရည်ရွယ်တော့ပဲ ကာထရီဘက်ရှိ ဈေးတန်းကြီးဘက်သို့ လှည့်ခဲ့၏။ ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ဓါတ်ပုံ အနည်းငယ် ဝယ်ရန် စိတ်ကူးဖြင့် လျှောက်လာ၏။ သို့သော် ဆိုင်များ ပိတ်ထားကြ၏။ သူမ အနောက်သို့ ပြန်အလှည့်တွင် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ လူတစ်ဦးက နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေရာမှ သူမ အနီးသို့ ကပ်လာသည်။ သူ၏ အသားရောင်မှာ နှင်းဆီသွေးရောင် ပေါက်နေသည်။ ထိုသူက ပြင်သစ်ဘာသာ စကားကို မှန်ကန်စွာ ပြောနိုင်ပြီး သူကပင် စတင်ကာ ကြောင်နက်မလေးအား ဘာလုပ်နေတယ်လဲဟု စူးစမ်းဟန်ဆောင်ကာ မေးလေ၏။ သူမက ဆိုင်ပိတ်ထားကြောင်း ပြန်လည် ပြောသည်။ ထိုသူကပင် သူမအား နံနက်စာ စားရန် ဖိတ်ခေါ်သောအခါ သူမတွင် နံနက်စာ စားရန် ချိန်းထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြော၏။ ထိုသူသည် နောက်ထပ် စကား တစ်စုံတစ်ရာ မဆက်လာတော့ပေ။ ကြောင်နက်မလေးသည် ထိုနေရာမှ ပြန်လှည့်လာခဲ့ပြီး မစဉ်းစားနိုင်တော့ပဲ

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

သူမ၏ အိမ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ သူမသည် ခြံဝသို့ ရောက်သည်နှင့် ပုန်းအောင်းနေသော ဂျာမန် စစ်ပုလိပ် တစ်ဦး ထွက်လာတော့၏။

“မက်သီကား... ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ စောင့်နေတာ ကြာလှပါပြီဗျာ...”

စစ်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော ပုလိပ်က ပြောလိုက်၏။

သူမအား ဂျာမန် စစ်ပုလိပ် နှစ်ဦး စောင့်ကြပ်၍ ဈေးတန်းကြီးဘက်တွင် ကြိုတင် ရပ်ထားသော စစ်ကား တစ်စီးဖြင့် ခေါ်သွား၏။ ကြောင်နက်မလေး ခေါ် မက်သီကား ကား နည်းနည်းမှ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိပေ။ ပကတိ တည်ငြိမ်သော အိမ်ခြံမြေဖြင့် လိုက်ပါလာ ၏။ သူမ၏ အမူအယာမှာ အေးဆေးလှသည်။ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းလျက်။

“ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် ဒီလို ခေါ်လာသလဲဆိုတာ သိရော့ပေါ့နော်”

ဂျာမန် စစ်ပုလိပ်က ပြင်သစ်ဘာသာ စကားဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ ကြီးစား၍ မှန်အောင် ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေါ့... ကျွန်မဟာ အလွန် ကစားဝါသနာ ထုံခဲ့တာပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ အရှုံးကြီး ရှုံးခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ ကစားသမားကောင်း တစ်ယောက်ဆိုတာ သိထားစေချင်တယ်”

သူမက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြင်သစ်လို ကျင်လည် စွာဖြင့်

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

ပြောလိုက်၏။

ဂျာမန် မော်တော်ကားသည် တောင်ခြေတစ်လျှောက် ဖောက်လှုပ်ထားသော် လမ်းကလေးအတိုင်း မောင်းသွားသည်။ လမ်းထောင့်တစ်ခု တစ်ခု ရောက်သောအခါ ရပ်လိုက်သည်။ သူတို့၏ အသံလွှင့်စက်ထားရာ အဆောက်အဦ အရှေ့ပင် ဖြစ်၏။ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရပ်လျက် ရှိနေသည်။ သူမသည် ကြောင်နက်မလေး၏ ရန်သူ မဟုတ်သော်လည်း အမုန်းတကား အမုန်းဆုံးသူ တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ ထိုသူ၏ အမည်မှာ ရီနိုဘော့နီ ပင်တည်း။ သူမ၏ ဘေးတွင် အရပ်ဝတ် အရပ်စားနဲ့ ဂျာမန်တစ်ဦး။

အာမင်၏ ဇနီး သို့မဟုတ် ရည်းစားဖြစ်သူ ရီနိုဘော့နီက သူမ၏ ဘေးတွင် ရပ်လာသော ကားအတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတွင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ကားထဲမှာ ပါလာတဲ့ သူဟာ ကြောင်နက်မပါ။ ကြောင်နက်မမှ ကြောင်နက်မအစစ်”

သူမ၏ စကားသည် ဝမ်းသာမှု တစ်စိတ် တစ်ဒေသပါသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကြောင်နက်မ ခေါ် မက်သီလီလီကားသည် အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို သဘောပေါက်မိ၏။ ဂျာမန်များသည် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို စုံစမ်း

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

တွေ့ရှိပွားပေပြီ။ ထို့ကြောင့် အဖွဲ့ဝင် ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံးအား မြို့ခိုင်ရေးအတွက် တစ်ဦးစီကို လိုက်လံ ဖမ်းဆီးနေခြင်း ဖြစ်၏။ လအနည်းငယ် အတွင်းတွင် ဂျာမန် စစ်ဌာနချုပ်က ပြင်သစ်ပြည်တွင် မဟာမိတ်တို့ စုပေါင်း တည်ထောင်ထားသော သူလျှိုအဖွဲ့မှ လျှိုဂုဏ်စွာ အလုပ် လုပ်လျက်ရှိကြောင်း သိထား၏။ အင်္ဂလိပ် ဘုရင့်လေတပ်က ပြင်သစ်ပြည် ဂျာမန် ပိုင်နက်သို့ အချိန်မှန်မှန် တိတိကျကျ လာရောက် ဗုံးကြဲနေခြင်း သည်ပင်လျှင် ဂျာမန်တို့ဘက်မှ သာမန် တိုက်ဆိုင်မှု မဖြစ်နိုင်ဟု တွက်ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့ ဘက်မှလည်း ဂျာမန်တို့ သိမ်းပိုက်ခြင်း ခံရသော အဝိတ်အပိုင်းအားလုံးတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေ မှန်သမျှကို တိကျသော သတင်းများ ရရှိသဖြင့် သိနေသည်။ ဤသတင်းများကို သူမသည် နောင်အချိန်ကြာမှ သိခဲ့ရ၏။

ဂျာမန် ထိပ်တန်း စစ်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်မှ သူလျှိုများကို ဂျာဖွေရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ဤအကြောင်းကို ပြင်သစ်ပြည်တွင် တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး ကိစ္စများပါ တွဲဘက် ဆောင်ရွက်နေသော ထောက်လှမ်းရေး လက်အောက်ခံ ဌာနခွဲ ၃-အက်ဖ်ကို တာဝန်ပေး၏။ အောက်တိုဘာ လလယ်တွင် ထိပ်တန်း စစ်ထောက်လှမ်းရေး အကြီးအကဲ ဖြစ်သူ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကင်နာရစ်သည် ပြင်သစ်ရို ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၏ သတင်း ပို့ချက်များပေါ်တည်၍ ကောက်ချက်ချရာတွင် လုပ်ငန်းအတွက် တိုးတက်မှု အနည်းငယ်သာ

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်ဦး

ရှိကြောင်း သိရ၏။ ထောက်လှမ်းရေးဌာနတွင် ဆွေးနွေးပွဲများ ယင်းသတင်းကို ဝေဖန် ပြောဆိုလာကြ၏။

သဲလွန်စ ရခဲ့ပေပြီ။ 'ချာဘတ်'ရှိ မထင်ရှားသော ဆာဂျစ် ဟူဂိုဘာလီချာထံမှ ဖြစ်၏။ ဘာလီချာသည် နှစ်ဆယ်ရာနှစ် မစတင်ပေးတိုင် ကွန်စတင်ကန် ဘက်ဒေသတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မိဘများကား ဂျာမန် အထက်တန်းလွှာမှ စည်းစိမ်ရှင်များ ဖြစ်၏။ ဘာလီချာသည် တက္ကသိုလ်များတွင် ပညာသင်ကြား တတ်မြောက်လာခဲ့သော်လည်း မျက်စိမူန်သောကြောင့် ကိုင်ဇာဘုရင်၏ လေတပ်မတော်တွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခွင့် မရခဲ့ပေ။

ပထမကမ္ဘာစစ် ဖြစ်လာသော အချိန်တွင် သူ့အား ဂျာမန် လူငယ်တပ်သို့ ခေါ်၍ တိုက်ခိုက်ခိုင်း၏။ သို့သော် အနောက်ဘက် ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာ တစ်ခုတွင် ရန်သူ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရ၏။ သုံးပန်းအဖြစ် အကျဉ်းချ ခံရသော နှစ်များတွင် ဘာလီချာသည် ပြင်သစ် အင်္ဂလိပ်ဘာသာများကို သင်ကြားခဲ့၏။ စစ်ပြီးသောအခါ သူသည် မော်ရိုကိုသို့ ဂျာမန် ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် သွားရောက် ဆောင်ရွက်ရ၏။ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့သည်။ ဘာသာစကား ရေလည်စွာ တတ်ကျွမ်းမှုကြောင့် သူ့အား ၁၉၁၉-ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် ဂျာမန်သို့ ပြန်ခေါ်လိုက်၏။

ဂျာမန် ထိပ်တန်း စစ်ထောက်လှမ်းရေးနှင့် ပူးတွဲလျက်

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ဘည်ဆောင်ထားသော စစ်ပုလိပ်အဖွဲ့တွင် သူ့အား တာဝန်ချထားလိုက်၏။ သူသည် ဂျာမန် တပ်မတော်တွင် ဘယ်သောအခါမိ ဗိုလ်အဖြစ် ရာထူး တိုးမြှင့်ပေးခြင်း မခံရပေ။ သို့သော်လည်း စစ်ပုလိပ် ရာထူးဖြင့် အရပ်စတ် အရပ်စားနှင့် ဂျာမန်ပိုင် ပြင်သစ်ပြည်ပိုင်းတွင်မူ ဂျာမန် တန်ပြန် ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းကို ဦးစီးဆောင်ရွက်ရာတွင် နာမည် ဆျော်ကြားခဲ့၏။

နောက်နှစ်များတွင် အင်္ဂလိပ် သူရဲကျီတို့နှင့် အဖျက်လုပ်ငန်း ဆောင်တော်များများ ဓွေနှောက် ဖမ်းဆီး နိုင်ခဲ့သူမှာ ဘာလီချာပင် ဖြစ်၏။ ဆိုဒီနှင့် ဗိုလ်ကြီး ပိတာချီ တို့နှစ်ဦးအား ဖမ်းခဲ့သူမှာလည်း ဘာလီချာပင် ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ စစ်ကြီးပြီးသောအခါ ဒီတဲဆွေရင်းချာများ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဤသို့ အောင်မြင်မှုများ ရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် သူ့အား အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို အနံ့ခံရန် ခိုင်းစေတော့၏။

ဘာလီချာသည် ပေးအပ်သော တာဝန်အရ သဲလွန်စများ ရှာဖွေရတော့၏။

ဂျာမန် လေယာဉ်ကွင်းတွင် အလုပ်လုပ်သော ပြင်သစ် အလုပ်သမား တစ်ဦးသည် သူ အရက်မူးနေစဉ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က သူ့အား လေယာဉ်ပျံများ စာရင်း အသေးစိတ်ကို ပေးရန် ဆွဲဆောင်ခဲ့ကြောင်း

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

အဆိုပြု၏။ အခြား သတင်းတစ်ခုမှာ အမျိုးသမီး တစ်ဦးက မဟာမိတ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အား သစ္စာဖောက်ပြီး ဘလီချာအား ပြောခဲ့သည်ဟု ဆိုပြန်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မဟာမိတ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်က ယင်းအမျိုးသမီးနှင့် အတူအိပ်ရန် ငြင်းဆိုခဲ့သောကြောင့် သူမက အညှိုးထားကာ သတင်းပေးခြင်း ဖြစ်၏။

မည်သို့သော် နည်းဖြင့် သဲလွန်စ ရရ ဘလီချာ ချားဘတ်သို့ အချိန်မှန်မှန် သွားလာနေသော လူတစ်ယောက်ကို သတိထားမိသွားသည်။ အဆိုပါလူမှာ အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး 'ကီကီ'ဟု ကင်ပွန်း တပ်ထား၏။ ဘလီချာသည် 'ကီကီ'ဆိုသူ၏ နောက်တစ်ခါသွားပြီး သတင်းရရှိချိန်တွင် သူ့အား စောင့်နေလိုက်၏။

'ကီကီ'အား နိုဝင်ဘာလ ၃-ရက်နေ့တွင် ဘူတာရုံကြီးအတွင်းသို့ ဝင်အလာတွင် ဆီး၍ ဖမ်းလိုက်သည်။ 'ဘလီချာနှင့် အတူ ပဲရစ်နို ဗိုလ်ကြီး အဲရစ်ဘရော့ဗားလည်း ပါလာသည်။ ကီကီသည် ပြင်သစ်လေတပ်မှ စစ်ပုလိပ်ဟောင်း တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ဤတွင် ဘလီချာသည် မိမိအား ပြင်သစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့၍ တာဝန်ပေးအပ် ဖြစ်ပြီး ကီကီ၏ အမှုမှ စ၍ မဟာမိတ် ထောက်လှမ်းရေးဂိုဏ်း ဖမ်းဆီးနိုင်ရေး ကြိုးပမ်းလေတော့၏။

ဘလီချာသည် အလွန်စကားအပြောကောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ စစ်မဖြစ်မီ အချိန်များတွင် ကျော်ကြားသော ဈေးရောင်း ကိုယ်စားလှယ်

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရွှေပါးစပ် ပိုင်သူ ဟုလည်း ကင်ပွန်းတပ်ခြင်း ခံရသူ ဖြစ်သည်။ စစ်ဖြစ်ချိန်တွင် သူသည် ဂျာမန်ထဲမှ အမေးအမြန်းကောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ သူ၏ ပြောဆိုပုံမှာ ပညာပါလှ၏။ တစ်ခါ တစ်ခါ သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လျှို့ဝှက် အဖွဲ့သားများနှင့်ပင်လျှင် သွယ်ဝိုက်သော နည်းပရိယာယ်များဖြင့် စကားနှိုက်တတ်သည်။ ကီကီ၏ အမှုတွင် သူတို့သည် စိတ္တဗေဒ ပညာသုံး၍ ကီကီအား ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရန် ဖျောင်းဖျှ ပြောဆို၏။

ကီကီက သူ့အား စာဖြင့် လက်ခံဆက်သွယ်သော အမျိုးသမီးအား ထုတ်ဖော်လိုက်၏။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ မွန်တာနက်စ် ကဖီး နောက်ဘက်ရှိ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြုလုပ်သော အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ သူမနှင့် တဆင့် စာပေး ဆက်သွယ်သူမှာ ပိုလန် အရာရှိဟောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဝါဆော၌ အာမင်၏ တပ်တွင် စာရေးကြီး အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူပင် ဖြစ်၏။

သူက တစ်စုံတစ်ရာမျှ ပြောဆိုခြင်း မပြု။ မေးသမျှ မေးခွန်းများကိုလည်း ငြင်းဆို၏။ ဘလီချာသည် 'ကီကီ'အား ပိုလန် အရာရှိနှင့်အတူ ချုပ်နှောင်ထားလိုက်၏။ ပြီးမှ အခန်းတွင်း၌ သူတို့နှစ်ဦး ပြောဆိုသမျှကို ဝါယာကြိုးဖြင့် တိတ်တဆိတ် သွယ်ထားပြီး နားထောင်ကြရာ ပိုလန် အရာရှိက စ၍ စကားပြောခဲ့သဖြင့် အချိန်တန်သောအခါ ဘလီချာ လိုချင်နေသော လျှို့ဝှက်လိပ်စာ ရရှိ၏။ ထိုဒေသကို လူအင်အား

မြတ်စာပေ

များစွာဖြင့် ဝိုင်းရန် စီစဉ်ကြ၏။

ဂျာမန် စစ်ပုလိပ်များနဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ် ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်ကို ဝင်စီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဘလီချာသည် အာမင်အား ညဝတ်အင်္ကျီဖြင့် ထိုအဆောက် အဦ၌ တွေ့ရ၏။

“ကျုပ် ပိုလန် အရာရှိ တစ်ယောက်ပဲ... ကျုပ်တာဝန် ကျုပ်ထမ်းဆောင်နေတာ”

အာမင်က ဘလီချာအား အံ့သြသင့်သော အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ဘလီချာသည် အာမင်အား မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်း မပြုပဲ ဖမ်းလိုက်တော့၏။ ရိုနီဘော်နီသည် အာမင် ကဲ့သို့ပင် ညဝတ်ရှုံ ပါးပါးကို ဝတ်ထားပြီး အိပ်ယာထဲ၌ပင် ရှိနေသေး၏။

“ဒါတွေအားလုံးဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကြောင် နက်မကြောင့်ပဲ၊ အားလုံး သူ့လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ရိုနီဘော်နီက ဘလီချာအား သူမ၏ စိတ်ထဲမှ အံ့သြခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းအပြင် မုန်းတီးရွံ့ရှာ စက်ဆုပ်ခြင်းတို့ဖြင့် ပေါင်းစပ်၍ ကြောင်နက်မ အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်၏။

ဤအချိန်ထိအောင်ပင် ဘလီချာသည် ကြောင်နက်မ အကြောင်းကို တစ်လုံးတစ်ပါးအမျှ မကြားဘူးပေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကြောင်နက်မ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စား မိပြန်၏။ သို့နှင့် သူမအား ဖမ်းမိရန်

ထောင်ချောက်ဆင်ထားလိုက်၏။ ကြောင်နက်မအား ဖမ်းဆီးခြင်း မပြုမီ သူသည် နံနက်စာ စားရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သေးသည်။ ဘလီချာ၏ ပါးနပ်ပွတ် ဖြစ်သည်။

သူမအား ဖမ်း၍ ခေါ်လာစဉ် ရိုနီဘော်နီက ကြောင်နက်မ ဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံပြီးသည်တွင် သူမအား စစ်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ထိုအချိန်တွင် စစ်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်ကို အက်ဒွတ် အမှတ် ၇-ဟိုတယ်တွင် ဖွင့်လှစ်ထား၏။ သူမအား ကိုယ်ရေး အကြောင်းအရာများ ရေးမှတ်ပြီးလျှင် အခြားလူများနှင့်အတူ စင်တီ အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့လိုက်၏။ ရောက်ရောက်ခြင်း သူမအား ထောင်စောင့် မိန်းမများက သေသေချာချာ ရှာဖွေပြီးလျှင် အခန်းတွင်းသို့ ပို့လိုက်သည်။ အခန်းမှာ စွတ်စို ထိုင်းမှိုင်းပြီး အေးလှ၏။ နေချင်စရာ မရှိသော အခန်းကျဉ်း တစ်ခု ဖြစ်၏။

သူမသည် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ၊ ဦးနှောက်တို့မှာ ရှိမှ ရှိပါလေစ ဟုပင် ထင်ရမလောက်ပင် ဖြစ်၏။ မိမိ ဘာဖြစ်နေသည်ကို စဉ်းစားရှုမရ။ တကယ်လား၊ အိပ်မက် မက်နေတာလားဟု သံသယ ဝင်နေမိ၏။ သူမ ဆောင်ရွက် ခဲ့သော သူလျှိုအလုပ်၏ ရလဒ်သည် ယခုမှ လုံးလုံးကြီး ခံစားရပေပြီ။ ခံစားချက်တို့ကား မြန်ဆန်လှသည်။ ညနေဘက်တွင် သူမအား ကျွေးလာသော ထောင်ထမင်းကြောင့်သာ မိမိဘာဖြစ်ပြီး ဘယ်ရောက်နေသည်ကို သိလေတော့၏။ သူမ၏ လုပ်ငန်းနှင့်အတူ

အောင်သင်စိုး

သူမ၏ ကဝံသည် ဤနေရာတွင် ရပ်ဆိုင်းပြီး ယူ ထင်ရ၏။ အခြားသူတွေလည်း ဘာဖြစ်နေမှန်း စဉ်းစား၍ မရပေ။ အပြင်နှင့် လုံးဝ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သဘာဝ၏ အလင်းအမှောင်ကို လုံးဝ မမြင်ရ။ နာရီလက်တံများကြောင့်သာ ညအချိန် ရောက်နေကြောင်း သိရ၏။ သူမ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တိတ်ဆိတ်လွန်းရကား သူမအား သေတွင်းသို့ ပို့နေကြပြီဟု အောက်မှရသည်။ မောင်လွန်းသော ညနက်ပိုင်း ရောက်လာသောအခါ သူမသည် ကုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ရန် ပြင်ဆင်၏။ ရာသီဥတုက အေးလွန်းလှ၏။ သူမ မြတ်နိုးသော သူမ၏ သားမွေးအင်္ကျီနက်ကလေးဖြင့် ခြံ၍ ကွေးရ၏။ သူမကား လုံးဝ စိတ်ဝါတံကျလျက်.....။

နံနက် ၈-နာရီ ထိုးလျှင် အခန်းတံခါး လာဖွင့်၍ သူမအား အပြင်သို့ ထွက်ရန် အမိန့်ပေး၏။ သူမ ရောက်ရှိလာပြန်သော အခန်းတွင် မှု နွေးပြီး နေလို့ကောင်းသည်။ ညကအခန်းနှင့် များစွာ ကွာခြားလှသည်။ ပြီးလျှင် ကော်ဖီတစ်ခွက် တိုက်၏။ ထို့နောက် ကားဖြင့်တင်၍ အက်ဒွတ်အမှတ် ၇-ဟိုတယ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ မရောက်ခင်ကပင် သူမသည် အကျဉ်းထောင် အပြင်ဘက်သို့ ရောက်နေကြောင်း ရိပ်စားမိသည်။ သူမအား အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားပြီး အသင့်ပြင်ထားသော စားသောက်ဖွယ်ရာများနဲ့ ဧည့်ခံ၏။ စစ်မဖြစ်မီက ပြင်သစ် အစားအစာများ ဖြစ်သော ကော်ဖီအစစ်၊ လတ်ဆတ်သော ကရင်မ၊ ပုလင်းနွေး ဖုတ်ထားသော

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဆွေများ

ပေါင်မုန့်အပြင် အလွန် အရသာရှိသော နော်မန်ဒီ ထောပတ်တို့ဖြင့် စီမံထားသည်။ ညက စားခဲ့သော ထောင်အစားအစာတို့နှင့် ကွာခြားလှသည်။ သူမသည် မြန်ရုက်စွာ စားသောက်နေချိန်တွင် အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိ သန်မာထွားကြိုင်သော လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ယခုထက်ကိအောင် သူမသည် ဟိုဂိုဘလီချာအား မသိသေးပေ။

“ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ ခင်ဗျား”

သူက ယဉ်ကျေးဖော်ရွေစွာနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ပြီးမှ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို တည်၏။ သူမ စားသောက် ပြီးသော အချိန်တွင် သူသည် ညင်သာစွာဖြင့် မိတ်ဆွေကဲ့သို့ စကားများဖြင့် ပြောလာ၏။

“ခင်ဗျားဟာ ဉာဏ်အလွန် ထက်မြက်တယ်၊ ခင်ဗျား အချုပ်ခံနေရတာလည်း ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မနှစ်သက်ပါဘူး။ အာမင်တို့ကို ဝင်ဖမ်းချိန်က ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံး အဆက်အသွယ်နဲ့ လူအားလုံးကို ကျုပ်တို့ သိပြီးပြီ၊ ကျန်တဲ့ လူတွေကို ဖမ်းပြီး အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို ဖျက်ဆီးပစ်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား အနေနဲ့ ကျုပ်ကို ကူညီပါလို့ ပြောလိုပါတယ်...”

ဘလီချာသည် သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောပြ၏။ ပြီးမှ ဆက်၍ ပြောပြန်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ခင်ဗျား နေ့လည်မှာ လူတစ်ယောက်နဲ့

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

တွေ့ဖို့ ချိန်းထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ပင်အင်ဘားမှာလေ၊ အဲဒီလူကို ကျုပ်နဲ့ မိတ်ဆက် ပေးစေချင်တယ်။ ကျုပ်ရှေ့မှာပဲ သူ့ကိုယ်သူ ပန်ခဲခဲနဲ့ သူ့ကို ကျုပ် ဖမ်းချင်တယ်... ခင်ဗျားသာ လိုက်လျောပြီး လက်ခံခဲ့လို့ရှိရင် ညနေဘက်မှာ ခင်ဗျားကို လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်ပေးမယ်၊ အင်း... ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ နှစ်ပေါက် တစ်ပေါက်ရှိကံပြီး သစ္စာဖောက်မယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို တရားမခွဲတော့ပဲ ပစ်သတ်ပုံရိတ်တယ်။ တခြားနည်းတော့ ရွေးဖို့ မရှိဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရတော့ ဒီလို မစ်မသတ်ချင်ပါဘူး။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ဂျာမန်သိမ်းထားတဲ့ ပြင်သစ်ပိုင်းမှာ အတော်လေး အနောက်အယုတ် ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာတောင် မကဘူး၊ အခြား မဟာမိတ် နိုင်ငံတွေပါ ဆက်သွယ်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို ပေါင်းစပ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားကို ပစ်သတ်နိုင်ဖို့ အတွက် လုံလောက်တဲ့ အချက်တွေထက်တောင် ကျော်လွန်နေပါပြီ...”

ဘလီချာက သူလိုချင်သောဘက်ကို အပြောကောင်းသူ ပီပီ တစ်ဖြည်းဖြည်းဆွဲ၍ ပြောသည်။

“ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကို နှမြောဖို့ ကျုပ်တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေဟာ ငှားနှိုက်လာပါပြီ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ပြောသလို ကူညီမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို တစ်လ ဖရန်၊ ၆၀၀၀-ပေးဖို့ အသင့်ပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်တွေ ပေးတာနဲ့ဆိုရင် အများကြီး သာပါတယ်”

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်စတာများ

ကြောင်နက်မသည် မည်သို့မျှ ပြန်လည် ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိ။ ဘလီချာ၏ ညှိခြင်းကို ခံနေရသည့်အလား စိတ်ထဲမှာ တွေ့နေမိ၏။ အကျဉ်းထောင်၌ ကြံတွေခဲ့ရသော ညမှာ သူမအတွက် အလွန်ဆိုးဝါးသော အခြေအနေနှင့် စံစားချက်ကို သိရှိစံစား စေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဘလီချာသည် စကား ပြောကောင်းသူပီပီ တစ်ဘက်သားကို စိတ်ပြောင်းစေရန် ဆွယ်တရား ဟောခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူမက သူ၏ လမ်းစဉ်ကို ပြန်လည် ခုခံပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိပဲ လက်ခံလိုက်ရတော့၏။ သူမပြုလုပ်ခဲ့သော လုပ်ငန်းများကို သစ္စာဖောက်သည့် သဘောပင်။

နောက်တစ်နာရီလောက် ကြာသောအခါ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ပြင်သစ်ပြည်ဖြစ် ကားကလေး တစ်စီးဖြင့် ထွက်လာကြ၏။ ပင်အင်ဘားနားသို့ ရောက်လေလျှင် ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး နှစ်ဦးသား လမ်းလျှောက်လာကြ၏။ ဘားထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဘလီချာက အရက်မှာလိုက်သည်။ သူမ ချိန်းထားသည့် သူလျှိုကား နောက်ကျနေပြီဟု ထင်ရသော်လည်း ခံတကြာသောအခါ ရောက်လာ၏။ သူသည် ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးမှ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။ သူမက ဘလီချာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး၏။ သူမနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် စကား အနည်းငယ်မျှ ပြောကြပြီး သူက အလွန်အရေးကြီးနေသဖြင့် ပြန်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။ ဘလီချာသည် ယဉ်ကျေးစွာ ကားဖြင့်လိုက်ဖို့ မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။ သူတို့ ကားအတွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် ဘလီချာက သူသည် ဂျာမန် လုံခြုံရေး

မြတ်စာပေ

အရာရှိ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီးလျှင် ငြိမ်သစ် ထောက်လှမ်းရေး ပုဂ္ဂိုလ်အား ဖမ်းလိုက်တော့၏။

ဤသည်ကား ကြောက်နက်မ၏ ပထမဆုံး သားကောင် ဖြစ်၏။ နောက်ထပ် အမြောက်အမြား လာပေဦးမည်။ ဘလီချာက သူမအား အန်ကယ်မာကိုကို ဖုန်းဆက်ခိုင်း၏။ ချက်ဂျယ်ရပ်စ်တွင် ညနေခြောက်နာရီ၌ တွေ့ကြရန် ချိန်းကြ၏။

ဓာတုဗေဒ သိပ္ပံပညာရှင် အန်ကယ်မာကိုသည် သူနှင့်အတူ အင်ဒိုနာဘာတင်ယါ ခေါ်ခဲမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြောင်နက်မလေးအား ပြော၏။ ဘလီချာက ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်သွား၏။ ငှက်နှစ်ကောင်အား ခဲတစ်လုံးတည်းနဲ့ ပစ်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထို့နောက် ဘလီချာသည် ကြောင်နက်မလေးအား ညစာ စားရန် ခေါ်သွား၏။

နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ဘလီချာသည် ကြောင်နက်မကို ခေါ်ပြီး ရှုရှင်ရန် ကမ်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ဂျာမန်တို့၏ အကြိုက်ဆုံးသော ဆိုင်ဖြစ်၏။ ဘလီချာက သူ၏ အထက် အရာရှိဖြစ်သူ ဘော်ချာနှင့် သူမအား မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ပြီးမှ အခြား အရာရှိများနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ပြီးလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အန်ကယ်မာကိုနှင့် အူဘာတင်တို့ ချိန်းထားရာသို့ သွားကြ၏။ ဘလီချာက ကြောင်နက်မအား ချက်ဂျယ်ရပ်စ် ကမ်းအတွင်းသို့ တစ်ယောက်တည်း စင်သွားရန် အမိန့်ပေး၏။

ဘလီချာသည် နောက်မှလိုက်ပြီး မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာရှိ စားပွဲတစ်ခုတွင် ထိုင်၍ သူတို့ ပြောသမျှကို နားထောင်နေ၏။ အခြားဂျာမန် လေးယောက်တို့မှာလည်း အနားတွင် အဆင်သင့် စောင့်လျက် ရှိသည်။

အန်ကယ်မာကိုသည် အချိန်မီ ရောက်လာပြီး သူ၏ ပါးနှစ်ဘက်အား အသာနမ်းပြီး နှုတ်ဆက်၏။ သူက ထိုင်ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် လန်ဒန်ကို ပို့ချင်သော သတင်းအား စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးပြ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် အင်ဒိုနာဘာတင် ရောက်လာ၏။ သူလည်း ကြောင်နက်မလေး၏ ပါးကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်၏။ သူက မကောင်းသတင်းများ ကြားနေရ၍ သူမအား လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာမိကြောင်း ပြောနေသေး၏။

ထိုအချိန်တွင် ဘလီချာက အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် လေးဘက်လေးတန်မှ ဂျာမန်လေးယောက် ပေါ်ထွက် လာကြ၏။ ကြောင်နက်မသည်ကား ဘလီချာ ဆွယ်ခဲ့သလို အတူတကွ ဆောင်ရွက်လေပြီ ထင်ရ၏။ အန်ကယ်မာကိုတွင် မှတ်ပုံတင်ကဒ် အတူများ ရှိ၏။ ထိုကဒ်များ စာအုပ်တစ်အုပ် အတွင်းတွင် လျှို့ဝှက်ထားပြီး ကိုင်လေ့ရှိ၏။ ဂျာမန်များက သူ့ကို ဆွဲခေါ်သွားချိန်တွင် သူသည် စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် တမင် ထားပစ်ခဲ့၏။ သို့သော် ကြောင်နက်မက-

“အန်ကယ်မာကို ဒီမှာ ရှင့်စာအုပ် ကျန်ခဲ့တယ်”

သူမက သိလျက်နှင့် ပြန်ခေါ်သည်။ ထို့ကြောင့်

၂၀၂

အောင်ခင်စိုး

ဣာမန်တစ်ယောက်က သူ့အား အတင်းပြန်ယူခိုင်းသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အား ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းနှင့် ခေါ်သွားသည့် ကြားမှပင် သူသည် အိတ်အတွင်းရှိ စာရွက်အတိုအထွာ အထောက်အထားများအား ဝါးစားပြီး မျိုချနိုင်ခဲ့၏။ သူ့အား ပြင်သစ် အကျဉ်းထောင်တွင် မေးခွန်းအမျိုးမျိုး မေး၏။ ရိုက်နှက် ညှင်းပန်းခြင်းလည်း ခံရ၏။ ပြီးလျှင် သူ့အား ဘူဆွန်ဝါး သုံ့ပန်းစခန်းသို့ ပို့လိုက်၏။ သုံ့ပန်းစခန်းရှိ ဆရာဝန်အား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရန် ငြင်းဆိုသည့်အတွက် သူ့အား ကြောက်စရာ အလွန်ကောင်းသော မူသူစင် အကျဉ်းထောင်သို့ ပြောင်းလိုက်တော့သည်။ ဣာမန်ဆရာဝန်များ စမ်းသပ်နေသည်မှာလည်း သုံ့ပန်းစခန်းရှိ လူများကို ဝက်သတ်သကဲ့သို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် စမ်းသပ်နေခြင်း ဖြစ်ရာ လွန်စွာစက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းသူများ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူက ကူညီလိုစိတ် မရှိပေ။ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သော အကျဉ်းထောင်တွင် သူ့အား သတ်ရန် ဖြစ်၏။ ကံအားလျော်စွာ စစ်ပုလိပ် တစ်ယောက်က သူ့အသက်ကို ကယ်လိုက်၏။

၁၉၄၅-ခု စစ်ကြီး ပြီးခိုက်တွင် အန်ကယ်မာကိုသည် ဘာလင်တွင် စစ်ပြေငြိမ်းရေးအတွက် ပြင်သစ်အင်္ဂါမရှင် ခေါင်းဆောင် အဖြစ် သွားရောက် အမှုထမ်းရ၏။ ကြောင်နက်မလေးအား တရားရုံးသို့ တင်၍ မစစ်ဆေး မီ သူ့အား မည်ကဲ့သို့ သစ္စာဖောက်ပြီး ဣာမန်တို့ လက်သို့ ပို့ခဲ့သည်ကို သိသော်ငြားလည်း သူမအား မည်သို့မျှ ပြစ်တင် ပြောဆိုခြင်း မပြုပေ။

မြတ်စာပေ

ဣာမန်တို့ ညှင်းပန်းခဲ့သော ဒဏ်များကြောင့် ၁၉၅၀-ခုနှစ်တွင် သေဆုံးသွားခဲ့၏။ အင်ဒိုအူဘာတင်လည်း သေမင်းအကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ သူလည်း ကယ်တင်ခြင်း ခံရသည်ပင်။ ဤတွင် ဘလီချာနှင့် ကြောင်နက်မ အကြောင်းကို ဆက်လက် ဖော်ပြရပေဦးမည်။ သူတို့သည် အက်ဒွတ် အမှတ် ၇-ရှိ ရုံးချုပ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ သူမက ဘလီချာ ပြောသလို ညနေဘက်များတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရမည် ထင်နေ၏။ ခဏကြာသောအခါ သူမအား ဘလီချာနှင့် ဘော်ချာတို့က ကားဖြင့် ခေါ်သွားပြန်၏။ သူမက...

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

မေးသောအခါ ဘလီချာက သွားအိပ်ကြမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်၏။

ဘလီချာက ပြီးတော့မှ သူမအား လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားကြောင်း ပြော၏။ သို့သော် စစ်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်မှ သူမအား အပြင်တွင် နေရပါက သူမအတွက် ဖိုးရိမ်ရကြောင်း၊ ယခင်က သူမနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များ ရှိနေသေးပါက သူမကို ဂလုံစား ချေမည်ကို ဖိုးရိမ်ရသောကြောင့် စိန်ဂျာမိန်းအင်လေး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် စစ်ထောက်လှမ်းရေးတပ်၏ ထမင်းစားဆောင် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် သူမအတွက် သူတို့နှင့်လိုက်၍ ထမင်းစားဆောင်တွင် နေခြင်းက ပို၍ ကောင်းသည်ဟု ဆိုလေ၏။

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

သူတို့သည် စိန်ဂျာမိန်းသို့ ရောက်ပြီးနောက် မည်ကဲ့သို့ စခန်းသွားကြသည်ကိုတော့ မည်သူကမှ ပြန်မပြောနိုင်ပေ။ သို့သော် ကြောင်နက်မလေး ရေးသားထားသော ဇာတ်လမ်းအရ ဘလီချာက သူမအား အခန်းတစ်ခန်း ပြေးသည်ဟုဆို၏။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လျှင် သူကပင် စ၍ သူမ၏ အဝတ်များ ချွတ်ခဲ့၏။ သူမက ဘလီချာအားလည်း အမြော်အမြင် ကင်းမဲ့သော တိရစ္ဆာန်ဟူ၍ ကင်ပွန်းတပ်လိုက်သည်ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအကြောင်းချက်ကို ယုံကြည်ရန် အင်အား နည်းသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း ဘလီချာသည် နောက်ထပ် ဖမ်းဆီးရမိသော အင်္ဂလိပ် သူလျှိုမယ်များ အပေါ်တွင် မုဒိန်းကျင့်ရန် ဝန်မလေးဟု ဆိုပြန်၏။ အကြောင်းတော့ ရှိပေလိမ့်မည်။ တစ်စုံတစ်ဦးက မြောက်ပင်လေးခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ကြောင်နက်မလေးကိုလည်း တကယ်တမ်း ညှင်း မညှင်းကို ယုံကြည်ရန် ခက်သည်။ သူမကမူ နောက်နေ့ မနက်တွင် ရေချိုးတော့မှ သတိရသည်ဟု ဆိုပြန်၏။

ထို့ကြောင့် ရှုပ်ထွေးနေသော သူတို့အကြောင်းကို မည်သူကမှ အမှန်မပြောကြပေ။ သူမတွင် အစာအိမ်ကြောင့် ဝမ်းနာတတ်သော ရောဂါရှိ၏။ သို့သော် စိတ်ဓါတ် ကျလွန်းလှသဖြင့် ထိုရောဂါကိုပင် သတိမရပေ။ သူမ၏ ဘဝတွင် စိတ်ပျက်စရာများ ကြုံတွေ့ရသည် အထဲတွင် ဤအချက်သည် တစ်ခု အပါအဝင် ဖြစ်၏။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

မည်သို့ပင် စိတ်ဓါတ်ကျပြီး စာရိတ္တပျက်ပြားသည်ဟု ဆိုစေကာမူ သူမအဖို့ ဘလီချာအား နံနက်စာ စားရန် သူမ၏ မိဘများထံသို့ ခေါ်သွားမြဲ ခေါ်သွားနေပြန်သည်။ ဆက်လက်၍ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များအပေါ် သစ္စာဖောက်ရန် ဝန်မလေးသော စိတ်ဓါတ်ကလည်း မည်သို့မျှ တားဆီးနိုင်စွမ်း မရှိချေ။ ရက်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် သစ္စာဖောက်မြဲ ဖောက်ပြန်၏။

သူမသည် ဘလီချာနှင့်ပင် ဆက်နေ၏။ ဘလီချာနှင့် ဘော်ချာတို့သည် အခြားအိမ်တစ်အိမ် ရသောအခါ သူမကလည်း သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပြောင်း၍ နေပြန်၏။ ထိုအိမ်အား 'ကြောင်နက်မလေး' ဂေဟာဟုပင် အမည်ပေးလိုက်သေး၏။ ကြောင်နက်မသည် အလွန် ခြေသွက်လျက်ရှိရာ သူမ၏ အကူအညီဖြင့် ဘလီချာသည် အင်္ဂလိပ် လျှိုဂှက်အဖွဲ့ကို အောင်မြင်စွာ မွှေနှောင်နိုင်ခဲ့၏။ ဂျာမန် စစ်ပုလိပ်များက အာမင်ဋ္ဌာနချုပ်ကို ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက် လိုက်သောအခါ ရေဒီယို အော်သရေတာများသည် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားကြသည်။ အသံလွှင့်သူ နှစ်ဦးကိုမူ ပြန်လည် ဖမ်းမိ၏။ ဧကန်တရား ယောက်အား ကြောင်နက်မလေး၏ အကူအညီဖြင့် ရှာဖွေနိုင်ခဲ့၏။ ဂျာမန်များ၏ စိစဉ် ဖော်ခိုင်းချက်အရ သူမသည် လန်ဒန်သို့ သတင်းလွှင့်ရန် စီစဉ်ရ၏။ ဘလီချာက လျှိုဂှက် သတင်းရေး၏။ သူမက လက်မှတ်ထိုး၏။

ဤသတင်းဖြင့် လန်ဒန်သို့ မမှန်သော သတင်းများ လွှင့်ခဲ့

မြတ်စာပေ

လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိရှိနိုင်ရန်နှင့် ကမောက်ကမ ဖြစ်စေရန် စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်၏။ “အာမင်နှင့် အခြားလူများအား ဖမ်းမိသွားခြင်းနှင့် ကြောင်နက်မသည် အသံလွှင့်စက် တစ်လုံးနှင့် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားကြောင်း သတင်း” ဖြစ်ပါ၏။

ဆက်လက်၍ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တွင် အခြားဒေသရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ အဆက်အသွယ် ရဆပ်ပင် ရှိသေးသည်။ သူမက သူတို့အား ရရှိသမျှ သတင်းများကို ဆက်လက်ပို့ရမည် ဖြစ်ပြီး အသံလွှင့် လျှို့ဝှက်အမည်ကို ‘ဗီတိုရီ’ ဟု ပြောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း သို့မှသာ လုံခြုံမှုအတွက် စိတ်ချရမည် ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အသံလွှင့်လေ၏။

ဘလီချာသည် အာမင်၏ အသံလွှင့်ဇယားကို သူတို့အား ဖမ်းဆီးခြင်း မပြုမီကပင် ရထား၏။ ရက်အနည်းငယ်ခန့် အသံလွှင့်ခြင်း မရှိသော်လည်း ဘလီချာ၏စီစဉ်မှုကြောင့် မူလ အချိန်ဇယား အတိုင်း လန်ဒန်သို့ ဆက်လက် အသံလွှင့်နိုင်၏။ လန်ဒန်က သူ၏ သတင်းအပေါ်တွင် ဝံ့သယ ဖြစ်နေခြင်း ရှိ မရှိကို သိရှိရန် ဘလီချာသည် စောင့်ကြည့်နေသေးသည်။ မိနစ် အနည်းငယ်ခန့် အကြာတွင် လန်ဒန်မှ ပေးပို့သော သတင်း ရရှိ၏။ သတင်း လက်ခံကြောင်း ပြန်လာ၏။

ကြောင်နက်မလေးသည် ဘလီချာတို့နှင့် အပေးအယူ ဖြောင့်စေကာမူ မကြာခဏ စိတ်တိုတုတ်၏။ သူမနှင့် ဂျာမန်တို့၏

မြတ်စာပေ

ဆက်ဆံမှုမှာ ပြေပြစ်ခြင်း မရှိလှပေ။ တစ်ချိန်တွင် ဘလီချာက သူမအား အကယ်၍ ပစ်သတ်ရန် ဆုံးဖြတ်မည်ဆိုလျှင် မည်ကဲ့သို့ တောင်းပန်မလဲဟု မေး၏။ သူမ၏ အဖြေကား....

“ညစာ ကောင်းကောင်း တစ်ခု စားဖို့ရယ်၊ ချစ်သူတစ်ယောက်နဲ့ အတူတွဲပြီး အိပ်ဖို့ရယ်၊ မိုးဇော်ရီကွင်ရဲ့ တေးသံကို နားထောင်ဖို့နဲ့၊ နားထောင်နေတုန်းမှာ ပစ်သတ်ဖို့ တောင်းဆိုမယ်” ဟူ၍ ပြန်ပြောခဲ့၏။

ကြောင်နက်မလေးဟူသော ဂေဟာကို တည်ထောင်ပြီး တစ်လကျော်ကျော် အချိန်တွင် ရှေ့နေတစ်ဦး ထံမှ တယ်လီဖုန်း ဆက်လာ၏။ ထိုရှေ့နေမှာ သူက မိနစ်က ပဲရစ်သို့ သွားရောက် ဆက်သွယ်ခဲ့သော သူ ဖြစ်၏။ သူက အင်္ဂလိပ် အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် သူမအား ဆက်သွယ်စေလိုကြောင်း ပြောလာ၏။ ထိုအရာရှိသည် ပြင်သစ်လူမျိုး ဘီဂွန်ပါရီဗွန်းမောက် ဖြစ်၍ ၁၉၄၀-ခု ဇွန်လက လန်ဒန်သို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ကြောင်နက်မသို့ တယ်လီဖုန်း မဆက်မီ ကိုးလ အလိုတွင် သူသည် လေထီးဖြင့် ပြင်သစ်ပြည်သို့ ပြန်လည် ဆင်းသက် ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ သူကား အင်္ဂလန်၏ ငှက်မဦးဆုံးသော အထူး စစ်ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိ ဖြစ်ပါ၏။ သူ၏ ညွှန်ကြားမှုနှင့် အတူ လျှို့ဝှက် ထောက်လှမ်းသော အလုပ်ကို စခဲ့သည်။ ထိုအချိန်များ၌ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရန် အခက်အခဲ အများဆုံး တွေ့ရချိန် ဖြစ်၏။ လန်ဒန်သို့ ဆက်သွယ်ရသည်မှာလည်း ပြင်သစ်ပြည် တောင်ပိုင်းမှတစ်ဆင့်

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

ဆောင်ရွက်ရ၏။ ၁၉၄၁-ခု ခရစ်စမတ် အချိန်တွင်မူ သူသည် ငွေလည်းကန်၊ လန်ဒန်နှင့်လည်း အဆက်အသွယ် ပြတ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့နေကြီးနှင့် ဆက်သွယ်၍ အခြေအနေ အကြောင်းစုံအား ရှင်းပြလေလျှင် ရှေ့နေကြီးက ကြောင်နက်မလေးနှင့် ဆက်သွယ်ရန် အကြံပေး၏။ ကြောင်နက်မလေးမှာ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှ ဖြစ်ပြီး လန်ဒန်နှင့် အသံလွှင့် ဆက်သွယ်လျက် ရှိကြောင်းကို သူ့အား ရှင်းပြထား၏။

သူ၏ အမည်မှာ လူးကပ်စ်ဟု လွှဲပြောင်းမှည့်ထားသည်။ ၁၉၄၁-ခု ဒီဇင်ဘာလတွင် ကြောင်နက်မလေးအား ရှေ့နေကြီးက လူးကပ်စ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ သူကား သူမနှင့် နောက်လပိုင်းများတွင် အရေးပါ သော ကဏ္ဍမှ ပါဝင်လာမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်၏။ လူးကပ်စ်နှင့် ကြောင်နက်မလေးတို့သည် ပဉ္စမမြောက်ကမ္ဘာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ထိုင်လူကြီးစဉ် ကျောပေးထားသော စားပွဲတွင်မူ ဘလီချာက ထိုင်စောင့်လျက် ရှိ၏။ သူ၏ စားပွဲမှာ အမှောင်ပိုင်းတွင် ကျနေသည်။ ကြောင်နက်မလေးသည် ဘလီချာအား သတင်းပေးရာတွင် ဘလီချာက သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိ၏။ အင်္ဂလိပ်တို့၏ ဆင်ထားသော ထောင်ချောက်ပင်လော မပြောတတ်၊ သို့သော် နာမည်ကြီး လူခိုည ကပွဲရုံ၏ ရုံးခန်းတွင်မူ ဘလီချာက သူမအား လူးကပ်စ်နှင့် တွေ့နိုင်ရန် သဘောတူခဲ့၏။

လူးကပ်စ်နှင့် ကြောင်နက်မလေးတို့ နောင်အတူတကွ ပူးတွဲ၍

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် သဘောတူကြသည်။ ကြောင်နက်မလေးက လူးကပ်စ်အတွက် လန်ဒန်သို့ ချက်ချင်း အကြောင်းကြားမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။ ဤသတင်းသည် လန်ဒန်ရှိ ထောက်လှမ်းရေး အင်္ဂလိပ်ဌာနခွဲသို့ ရောက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ ဌာနခွဲတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး မောရစ်ဘတ်မာစတာက တာဝန်ယူစေအချိန် ဖြစ်၏။ ဤအဖွဲ့အစည်းအားလုံးကို သူ့အား လွှဲပြောင်းပေးအပ်စဉ်က မသင်္ကာမှုများ ရှိနေကြောင်းကို ပြောပြထားပြီး ဖြစ်နေသည်။ ကြောင်နက်မလေးက ပို့သော သတင်းမှာ မည်သို့မျှ မယုံကြည်နိုင်စရာ တစ်စုံတစ်ရာ မပါသော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီး ဘတ်မာစတာက စစ်ဆေးလိုသော မေးခွန်းပေါင်းများစွာဖြင့် ပြန်၍ မေးမြန်း စစ်ဆေး၏။

ဤမေးခွန်းများကို လူးကပ်စ်က ဖြေကြားသည်။ သူ၏ ချက်ချင်း ကျွမ်းကျင်စွာ ဖြေနိုင်ခြင်းကြောင့် ဗိုလ်မှူးကြီး ဘတ်မာစတာ၏ သံသယမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလှမတတ် ရှိလာ၏။ လူးကပ်စ်က ငွေများ ပို့ရန် တောင်းသောအခါ ဂျာမန်တို့ သိမ်းပိုက်ခြင်း မရှိသေးသည့် ဒေသရှိ မဟာမိတ်သံရုံးမှ ထုတ်ယူနိုင်ရန် စီစဉ်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။

ကြောင်နက်မလေးက လူးကပ်စ်နှင့် တွေ့ဆုံပြီး ပြောကြားခဲ့သော စကားများကို ဘလီချာအား ပြန်ပြောပြ၏။

“အခုချိန်ကစပြီး ကစွအားလုံးကို ကျွန်မနဲ့ ထားပါ။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်ပါ့မယ်။ ကျွန်မ လုံးလုံး လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်

မြတ်စာပေ

ဘောင်သင်စိုး

ဖြစ်လိမ့်မယ် ဟုလည်း တောင်းဆိုခဲ့၏။

ဘလီချာက လိုက်လျောလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဂျာမန်များပိုင်သော သူတို့အိမ်မှ ထွက်ပေးကြ၏။ ဂျာမန် ဖြည့်တင်းရေး တာဝန်ခံအရာရှိများ၏ အကူအညီဖြင့် ဂြိုဟ်အင်္ဂါတစ်စင်းခရီးတွင် အခန်းတစ်ခန်း ရရှိ၏။ လူးကပ်စ်နှင့် ကြောင်နက်မလေးတို့သည် ထိုအခန်း၌ 'အမ်နှင့်မဒမ် ကာဆယ်' အဖြစ် ပူးတွဲ နေထိုင်ကြသည်။ လူးကပ်စ်နှင့် ကြောင်နက်မလေးတို့၏ အတူတကွ ပူးတွဲလုပ်ဆောင်ရမည့် လုပ်ငန်းများသည် လမ်းစပွင့်လာပြီဟု ဆိုရပေမည်။

တစ်နေ့တွင် ကြောင်နက်မလေးသည် ဘလီချာထံ လာ၍ လီမန်ကွင်း အနီးရှိ အင်္ဂလိပ် လက်နက်များ ချပေးရန် သတင်း ရရှိကြောင်း လာပြောသည်။ ဘလီချာက ဤကဲ့သို့သော ဆောင်ရွက်ချက်များကို သူကိုယ်တိုင် လေ့လာလိုကြောင်း ပြောလာ၏။ ထိုအချိန်၌ လူးကပ်စ် တွင် ထိုနေရာသို့ သွားရန်အတွက် မော်တော်ကား အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်နေရ၏။

"ကျွန်မမှာ ဘယ်လ်ဂျီယံ ကုန်သည် တစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူ့နဲ့လည်း အလွန် ရင်းနှီးပါတယ်။ သူက သူရဲကားကို ယူလာပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ သွားလိုရာကို သွားဖို့ သူကိုယ်တိုင် လိုက်မောင်း ပို့မယ်လို့ ပြောထားပါတယ်"

ကြောင်နက်မလေးက လူးကပ်စ်၏ အခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းပေးရန် ပြောပြ၏။

မြိတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စံပိုင်ဝတ္ထုများ

၁၉၄၂-ခု ဇန်နဝါရီလတွင် လူးကပ်စ်၊ ကြောင်နက်မ လေးနှင့် ဘလီချာတို့သည် လီမန်ကွင်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့စီးလာသော မော်တော်ကားမှာ ဂျာမန်ကားများ ဖြစ်သည်။ မောင်းသူမှာ ဘယ်လ်ဂျီယံ ကုန်သည်ဟန်ဆောင် ဂျာမန်စစ်ပုလိပ် အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်၏။ ကြောင်နက်မလေး၏ သတင်းအရ ဘလီချာ၏ ကြိုတင် ကြံစည်မှုပင် ဖြစ်သည်။ လူးကပ်စ်မှာ လုံးဝ မသိရှာပေ။ သူတို့သည် နာရီ အတော် ကြာမျှ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဘလီချာက မပျင်းရအောင် လှိုတင်ယူဆောင်လာသော အသားညှပ် ပေါင်မုန့်များဖြင့် ဧည့်ခံ၏။ အချိန်ကုန်သော်လည်း ဘုရင့်လေတပ်မတော်မှ လေယာဉ်ကား ပေါ်မလာ။ ဘလီချာသည် စိတ်ပျက်လေတော့၏။

ဤအကြောင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်၍ လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ချက်သည် ဖြစ်မြောက်ခြင်း မရှိ။ လွှဲချော်ခဲ့သည့် အတွက် လူးကပ်စ်၏ စိတ်အတွင်းဝယ် သံသယ ဖြစ်မိ၏။ ဘုရင့် လေတပ်မတော်နှင့် ဆောင်ရွက်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ကြိမ် ရှိပေပြီ။ လန်ဒန်က ကြေးနန်းရှိက်လိုက်သည်။ ထိုကြေးနန်းကို ကြောင်နက်မလေး က ညနေ ၃-နာရီတွင်ပေးလာ၏။ ဘုရင့်လေတပ်မှ လက်နက်များ ချပေးရန်အတွက် စီစဉ်ထားသည်မှာ ညဘက်၌ ဖြစ်၏။ ကြောင်နက်မလေးကများ ထိုကြေးနန်းကို တမင်တကာများ အချိန်ဆွဲထားခဲ့သလား မသိ။ အခြား ဖော်မပြနိုင်သော

မြိတ်စာပေ

အကြောင်းအချက်များကလည်း သူ့မှာ ရှိနေသေးသည်။ သူတို့၏ မိတ်ဆွေ
ရှေ့နေကြီးကလည်း မသင်္ကာသော သတင်းရရှိကြောင်း သူတို့ကို
ပြောပြခဲ့သေးသည်။ ဤအချိန်တွင် ဘလီချာက ကြားဝင်လာတော့၏။
သူက ရှေ့နေကြီးကို ဖမ်းရန် စီစဉ်တော့၏။ သို့သော် ကြောင်နက်မလေးက
တားမြစ်၏။ ဘလီချာက သူမ၏ တားမြစ်ချက်ကို လက်ခံခဲ့ပေ။
ရှေ့နေကြီးသာ ဆက်လက်၍ ရှိနေပါက သူမနှင့် လူးကပ်စိတ်တို့၏
ဆက်သွယ်ရေးမှာ အနှောင့်အယှက် ပေးမည်ဟု ဆို၏။

ဘလီချာ၏ စီစဉ်ချက်သည် ပျက်ပြားခဲ့၏။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရှေ့နေကြီးက ဘလီချာတို့ ဖမ်းဆီးရတွင်
နောက်ဘက်လှေခါးမှ ဆင်းပြေးနိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ပြီးမှ လူးကပ်စိတ်နှင့်
ဆက်သွယ်လာ၏။ လူးကပ်စိတ်က သူ့အား ပြင်သစ်ပိုင်းသို့ ရောက်အောင်
ကူညီခဲ့၏။ ထိုမှစ၍ ရှေ့နေကြီးသည် လန်ဒန်သို့ ကြောင်နက်မသည်
နှစ်ဘက် နိုင်ငံအတွက် သူလျှို့လှုပ်နေကြောင်း ရှည်လျားသော အစီရင်ခံစာ
တစ်စောင် ရေးလေတော့၏။ သေချာသည်ထက် သေချာစေရန်အတွက်
စာကို နှစ်စောင်ရေးပြီး နှစ်နေရာမှ ခွဲ၍ ပို့ခဲ့၏။ တစ်စောင်မှာ
အမေရိကန်သံရုံး၊ သံအမတ် ရေတပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝီလီလျံလီဟီထံမှ
တဆင့်လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်စောင်မှာ ပြင်သစ်ပြည် မြေအောက်လျှို့ဝှက်
အဖွဲ့မှတဆင့် ငေးပို့ခဲ့၏။ နှစ်စောင်စလုံးပင် လန်ဒန်သို့ ရောက်ခဲ့သော်လည်း
ရက်အတော်ကြာမှ ဌာနချုပ်မှ လက်ခံ ရရှိ၏။ ရှေ့နေကြီး

မြတ်စာပေ

ထွက်ပြေးသွားခြင်းကား လူးကပ်စိတ်အတွက် သတိပေး ခံရခြင်းပင်ဖြစ်၏။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စာရွက်စာတမ်း အတုများကို ဝယ်ယူပေးသူမှာ
ကြောင်နက်မလေး ဖြစ်၏။ စာရွက်ပေါ်၌ ရိုက်နှိပ် ပေးလိုက်သော
တံဆိပ်များမှာ ဂျာမန်စစ်တပ်၏ တံဆိပ်အစစ်များ ဖြစ်နေသောကြောင့်
ဖြစ်၏။ ဤစာရွက်စာတမ်းဖြင့်ပင် ရှေ့နေကြီးသည် ပြင်သစ်ပြည် ပြင်သစ်
အုပ်ချုပ်သော အပိုင်းသို့ အရောက်သွားနိုင်ခဲ့လေသည်။

လူးကပ်စိတ်သည် သူ၏ အခန်းသို့လာရန် ကြောင်နက်မ အား
ခေါ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အထောက်အထားများကို ပြု၍ ရှင်းစေ၏။
သူတို့အတွင်း၌ မည်သည့်စကားများ ပြောဆိုကြသည်ကို မည်သူမျှ
မသိချေ။ သူမကိုယ်တိုင် ရေးသော ဇာတ်လမ်းအရမူ သူမက လူးကပ်စိတ်အား
အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံအား အမှန်အတိုင်း ပြန်ပြောပြသည်ဟု ဆိုပါသည်။
လူးကပ်စိတ်က အတင်းအကြပ် ပြောခိုင်းခြင်း မပြုပါဟု ဆို၏။ သူမ
မည်သို့ပင်ဆိုဆို သူမပြောဆိုသော စကားများမှာ တစ်ဝက်သာ အမှန်ဖြစ်၏။
သူမသည်သာပင် အပြည့်ပြည့် ဆိုင်ရာ မဟာမိတ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အား
ဖျက်ဆီး ပစ်သူများထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

လူးကပ်စိတ်သည် တုန်လှုပ်ခြင်း သာမက အံ့သြမိသည်။
တစ်ခဏအတွင်း၌ သူမအား သတ်ပစ်ရန် စိတ်ကူးမိသည်။ သို့သော်
သူမသည် ဘလီချာနှင့် နှစ်နာရီအတွင်း တွေ့ရန် ချိန်းထားကြောင်း
သိရှိထားသဖြင့် သူမကို သတ်ခဲ့လျှင် ဘလီချာအနေနဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို

မြတ်စာပေ

သိရှိပွားမည်မှာ မလွှဲပေ။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ထွက်ပြေးရမတော့မည် သူပြေးရသည် နှင့်အမျှ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ် ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ငန်းသည်လည်း ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်သွားပေတော့မည်။ ထိုမျှမကသေးသော သူ့တွင် အခြားအကြောင်းများက ရှိနေသေးသည်။ ကြောင်နက်မသည် နှစ်ဘက်သူလျှို ပြုလုပ်နေကြောင်း လန်ဒန်သို့ ကြိုတင် သတင်းပို့ရန်နှင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ်ထောက်လှမ်းရေး၏ ရေဒီယို မှာလည်း ဂျာမန်များ၏ အလိုတော်ကျ ထုတ်လွှင့် ပေးနေကြောင်း ပြောရန်မှာ သူ့အတွက် အချိန်စော နေပေသေးသည်။ လန်ဒန်က မေးလာသော မေးခွန်းနှင့် မဖြေကြားသော လျှို့ဝှက်ချက်တို့ကို ဘလီချာတို့က ရရှိနေမည်ပင် သေချာ၏။ လန်ဒန်က သူ့အား သတင်းတစ်ခု ပေးခဲ့လျှင် ထိုသတင်းကို ကြောင်နက်မမှတစ်ဆင့် ရရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘလီချာက သူ့ကိုသိရှိပြီး ဖြစ်မည်ဟု သူက တွက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌သူ့အား စိန်နာဇီ သင်္ဘောကျင်း၏ တတ်နိုင်သမျှသော သတင်းများကို စုဆောင်းပေးရန် ခိုင်းသော သတင်းမှာလည်း ဘလီချာက သိပြီး ဖြစ်နေပေတော့မည်။

လူးကပ်စ်သည် ဘလီချာနှင့် သူ၏ စစ်ထောက်လှမ်းရေး အထက်အရာရှိများက အခြား ထိပ်တန်းစစ်ဆင်ရေး၌ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်နေသည်ကို မသိပေ။ ၁၉၄၂-ခု နှစ်စပိုင်းတွင် လန်ဒန်၌ မြို့စောင့်တပ် အများအပြား၏ ရရှိသော သတင်းအခြေအနေ ဖြစ်၏။ ဘရက်စ်တွင် တန်ချိန် ၂၆၀၀၀-ရှိ ဂျာမန် စစ်သင်္ဘောကြီးများ ဖြစ်သော

ပရင့်စ်ချန်ဟော့စ်တန်နှင့် နိုဇင်နူးတို့အပြင် ရှစ်လက်မ အမြောက် တပ်ထားသော ခရူစာ စစ်သင်္ဘော ပရင့်စ်အူငင် တို့၏ သတင်းပင်ဖြစ်၏။ အပတ်ပေါင်း အတော်များများကပင် ဘရက်စ်ရှိ အင်္ဂလိပ် ထောက်လှမ်းရေးက ထိုစစ်သင်္ဘောကြီးများမှာ ပင်လယ်ပြင်သို့ အသင့်ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးခဲ့သည်။

စစ်ကြီးပြီးချိန်တွင် ဘောချာ၏ အဆိုအရ ဂျာမန် ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကင်နေရစ်က ဘလီချာနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်၍ နှစ်တိုရီ မှတစ်ဆင့် လန်ဒန်သို့ သတင်းပို့ခဲ့၏။ သတင်းသည် အင်္ဂလိပ် ဘူရင့်လေတပ်များ၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဘရက်စ်တွင် ဆိုက်ထားသော ဂျာမန်စစ်သင်္ဘောကြီး သုံးစင်းမှာ အလွန်ပျက်စီးနေသဖြင့် ဆိပ်ကမ်းမှပင် ထွက်ခွါ၍ မရနိုင်သော အခြေအနေတွင် ရှိကြောင်းပင် ဖြစ်၏။

အင်္ဂလိပ်ရေလက်ကြားသို့ ဂျာမန်စစ်သင်္ဘောကြီး သုံးစင်းကား ဝင်ရောက်လာနိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် ရေကြောင်းလမ်းတစ်ဝှစ် ရောက်မှသာလျှင် လန်ဒန်က သိရှိခဲ့ရ၏။ ပထမပိုင်းတွင် ဘလီချာ၏ လိမ်လည်ပေးပို့ခဲ့သော သတင်းမမှန်မှုကို သိဟန်မတူပေ။ ၁၉၄၂-ခု ဖေဖော်ဝါရီ ၁၁-ရက်နေ့တွင် ရေလက်ကြားသို့ ယင်းဂျာမန်စစ်သင်္ဘောများ ဝင်ရောက်လာပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့ရာမှ ပေးပို့ခဲ့သော သတင်းများကိုကား ဆက်လက် မှေးပြခြင်း မရှိပေ။

လူးကပ်စ်နှင့် ဂျာမန်စစ်ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့တို့သည်

ဘောင်ခင်စိုး

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လျှို့ဝှက်စွာ သတင်းပေးပို့ကြရင်း စိတ်နှစ်စစ်ဆင်ခဲ့ကြသည်မှာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှ၏။ သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင်ကား ကြောင်နက်မ ရှိနေသည်။ သူမသည်ပင် နှစ်ဘက်စလုံးအား ကျင်လည်စွာ ကိုင်တွယ်ကစားနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ လူးကပ်စ်၏ ပထမဦးဆုံး ရည်ရွယ်ချက်သည် လန်ဒန်သို့ သွားရန်ဖြစ်၏။ အမှန်တကယ် ဖြစ်နေသော အကြောင်းကို တင်ပြရန် ဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ ကြံစည်မိသည်နှင့် သူ့တွင် အတွေးတစ်ခုက ဝင်လာသည်။ သူနှင့်အတူ ကြောင်နက်မကို ခေါ်သွားရန် ဖြစ်၏။

ဤစိတ်ကူး အကြံအစည်တို့မှာ ဖြစ်နိုင်ရန်အကြောင်း သိပ် မမြင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘလီချာမှ ကြောင်နက်မအား သွားခွင့်ပြုမည်မဟုတ်။ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကြံစည်အားထုတ်ရန်မှာလည်း ခဲယဉ်းလှပါသည်။ သို့သော် သူ၏အထင်ကား လွဲခဲ့သည်။ ဘလီချာမှာ သူထင်သလို ဖြစ်မလာဘဲ ဆန်ကျင်ဘက် အပြုအမူ ပြုလာသဖြင့် သူကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ဘလီချာက သူ၏ အဆိုကို လိုက်လျော့ရှောင်မက ဘာလင်ရှိ အထက်ပိုင်း အရာရှိများကိုပင် တင်ပြထောက်ခံခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကြောင်နက်မနှင့် လူးကပ်စ် တို့အား မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို အလျှင်အမြန် ထွက်ခွါနိုင်ရေးအတွက် ဂျာမန်တို့က အမိန့်ထုတ်လိုက်၏။

လန်ဒန်က ဖေဖော်ဝါရီ ၁၂-ရက်နေ့ညတွင် ဘုရင်ရေတပ်

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်တက္ကသိုလ်များ

တို့ပီအိုသင်္ဘော တစ်စင်းအား ဘရိတိန် ကမ်းခြေမှ ထွက်ခွါလာမည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့ခဲ့၏။ လူးကပ်စ်နှင့် ကြောင်နက်မတို့သည် ချိန်းဆိုသည့် နေရာက သွားကြ၏။ သူတို့အား သယ်ဆောင်လာခဲ့သော မော်တော်ဘုတ် အငယ်စားကလေးသည် ရေလယ်တွင် မှောက်သွားလေရာ သူတို့နှစ်ဦးဘားမှာ ပင်လယ်ထဲသို့ လွင့်စင်ကျသွားတော့၏။ ကံအားလျော်စွာ ကမ်းခြေဘက်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ကူးလာခဲ့ရ၏။ ထိုမှနေ၍ ပြင်သစ်ပြည်သို့ တဖန် ပြန်ခဲ့ကြရ၏။ ဘလီချာက ကြောင်နက်မအား ဝမ်းနည်းကြောင်းဖြင့် နှစ်သိမ့်စေ၏။ နောက်ထပ် နှစ်ကြိမ်ထိုင်တိုင် ကြံစည်ခဲ့ကြရသည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖေဖော်ဝါရီ ၂၆-ရက်နေ့ညတွင် ချိန်းထူးသော သင်္ဘောပေါ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တက်ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့အား ထိုသင်္ဘောကပင် လန်ဒန်သို့ ခေါ်ဆောင်သွား ၏။ နံနက်မိုးလင်းလျှင် ဒါးမောက်သို့ ရောက်ကြရာ ဒါးမောက်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဘတ်မာစတာက စောင့်ကြိုနှင့်သည်။

လူးကပ်စ်သည် ကမ်းပေါ်သို့ တက်၍ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘတ်မာစတာ၏ ဘေးတွင် သွားရပ်နေပြီးလျှင် ကြောင်နက်မ၏ အဖြစ်မှန် အကြောင်းစုံကို သတင်းပို့ အစီရင်ခံ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘတ်မာစတာက လူးကပ်စ် ဖြောသမျှ တစ်ခုမကျန် မှတ်သားထားပြီးလျှင် အသေးစိတ် လေ့လာ၏။ လန်ဒန်မြို့ ဆာကာလမ်းရှိ အထူးထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်နှင့်

မြတ်စာပေ

ကြောင်နက်မအား မည်သို့မှ ဆက်သွယ်ခြင်း မပြုရန်အတွက် လမ်းခရီးတွင် ဟိုတယ်၌ ခဏနားနေစဉ် ဗိုလ်မှူးကြီး ဘတ်မာစတာက တယ်လီဖုန်းဖြင့် အမိန့်ပေး၏။ သူမအား ဘေးစိမ်းတားလမ်း အခန်းတစ်ခန်းတွင် နေစေ၏။ အခန်းမှာ ပြောဖွယ်ရာ မရှိအောင် ဇိမ်ခံပစ္စည်းများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်။ သူမအား မိမိအိမ်ကဲ့သို့ သဘောထားပြီး နေထိုင်ရန် ပြောခဲ့သော်လည်း အင်္ဂလိပ် ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်များအား အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်စေခဲ့၏။ သူမ၏ အခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိနေသော လူတစ်ယောက်၏ ပြောဆိုချက်အရမူ သူမသည် အချိန်ရှိသရွေ့ အခန်းတွင်း၌ ဓါတ်စက်ဖွင့်လျက် ကျယ်လောင်စွာ နေတတ်ကြောင်း သိရ၏။

အင်္ဂလိပ် ထောက်လှမ်းရေး ကျွမ်းကျင်သူများက သူမအား စစ်ဆေးမေးမြန်းတော့၏။ နာရီပေါင်းများစွာမှ နေ့ပေါင်းများစွာ ရောက်သည့်တိုင်အောင် မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူမ၏ဇာတ်လမ်းမှာ ထူးဆန်းသည်။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် ဒဏ္ဍာရီဆန်လှသည့် အတွက် ထိုအချိန်ထိအောင် အင်္ဂလိပ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က သူမအတွက် မည်သို့ ဆုံးဖြတ်ရမုန်း မသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူမအား ဤမျှလောက် စောင့်ကြပ်စစ်ဆေးစေခဲ့ကာမူ အင်္ဂလိပ် ထောက်လှမ်းရေးမှ ပုဂ္ဂိုလ်များက သူမအား ညှာတာ ထောက်ထားခဲ့ပါသည်။ သူမအား နာမည်ကျော် လူသိများသော ကမ္ဘာ့ခရီးသည်များ သွားလေရာ ဒေသများသို့ ခေါ်သွားသည်။ အကောင်းဆုံး ဟိုတယ်များတွင် ညစာ စားစေခဲ့၏။

ညကပွဲရုံများသို့လည်း ခေါ်သွားစေ၏။

အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ရောက်လာသော ကြောင်နက်မသည် သူမ စိတ်တိုင်းကျ နေလိုသော ပုံဖြင့်သာ နေရပြန်၏။ သူမသည် မေးထားသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ခြင်း မပြုဘဲ၊ သူမ၏ သားမွေးအင်္ကျီ အမည်းရောင်နှင့် ဦးထုပ်အနီကိုသာ ဝတ်ဆင်၍ နေရာအနှံ့ သွားလာနေ၏။ တစ်ချိန်တွင် အင်္ဂလိပ် ထောက်လှမ်းရေးသမားများက လန်ဒန်တွင် ရောက်ရှိနေသော ဂျာမန် ထောက်လှမ်းရေးသမား တစ်ယောက်၏ အမှတ်အသား အဖြစ် ယူဆကြလေသည်။

သို့သော်... သူမ အကြောင်းကိုကား သိရှိထားကြပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် သူမအား မည်သူကမျှ မကပ်ဝံ့ကြပေ။

လူးကပ်စ်သည် ထိုအချိန်တွင် ပြင်သစ်ပြည်သို့ ပြန်သွားသည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ဖမ်းပြီး ဘလီချာထံသို့ ပို့လိုက်၏။

“ကျုပ်တော့ အရူးလုပ်ခဲရပြီဗျို့”

ဘလီချာ၏ ပထမဦးဆုံး စကားပင်ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား ထင်တာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ... ကျုပ်လည်း ဒီကြောင်နက်မရဲ့ သစ္စာဖောက်ခြင်းကို ခံရသူ တစ်ယောက်ပါ”

လူးကပ်စ်က ဘလီချာကို အားမလို အားမရ ပြန်ပြောလိုက်၏။ ပြီးမှ ဆက်၍ပြော၏။

“ကြောင်နက်မဟာ လန်ဒန်မှာ ဂျာမန်သူလျှိုအဖြစ်

ဆက်လုပ်နေတယ်။

လူးကပ်စ်က ဘလီချာအား သွယ်ဝိုက်၍ နားလည် အောင် ပြော၏။ သို့သော် သူ့အား ကြမ်းတမ်းစွာ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီးလျှင် အင်္ဂလိပ် အရာရှိအဖြစ် သတ်မှတ်၍ ကိုးလ်ဒစ် စစ်အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့ကာ စစ်ကြီးပြီးသည်အထိ ချုပ်ထားတော့၏။

လူးကပ်စ်အား ဖမ်းလိုက်ခြင်းအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်တို့သည် ကြောင်နက်မ၏ သစ္စာဖောက်မှု အပေါ်၌ အနည်းငယ် သံသယ ရှိလာ၏။ ၁၉၄၂-ခု နွေဥတုတွင် စစ်ရုံး၌ ကြောင်နက်မ ကိစ္စအား ဆွေးနွေးပွဲ တစ်ရပ် ပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။

သူမအား တိုင်းပြည်ကို ဒုက္ခပေးနိုင်သော မြင်ကွင်းမှ ထုတ်ပယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပုဒ်မ ၁၈-အီ အရ သူမအား တရားစွဲဆို စစ်ဆေးခြင်း မပြုဘဲ အလက်စ်ဗြူရီ အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့၍ ချုပ်ထား လိုက်ကြတော့၏။

သူမက ထောင်တွင်းမှနေ၍ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘတ်မာစတာအား ချဉ်းကပ်နိုင်ရန် စာများရေး၍ ပို့သေး၏။ နောင်သောအခါ သူမက...

“အဲဒီလူကို ကျွန်မ သတ်ချင်တယ်” ဟုပင် ထုတ်ဖော် ပြောဆိုလေ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘတ်မာစတာကား ဘလီချာနှင့်ပင် လျှို့ဝှက် ဆက်သွယ်၍ ဆန်ကျင်အက် ပဋိပက္ခများ ရှိကြ၏။

ပြင်သစ်စစ်ဘက်မှ သူမအား စစ်ဆေးပြန်၏။ စစ်ဆေးသည်မှာ

ရှည်လျားလွန်းလှသည်။ သူမအား အင်္ဂလိပ်တို့မှ ထိန်းသိမ်းပြီးချိန်မှ စ၍ ပြင်သစ်ပြည်၌ စစ်ဆေးပြီးသည်အထိ ၇-နှစ်နီးပါး ကြာခဲ့၏။

၁၉၄၉-ခုနှစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ပြီးလျှင် သူမအား တရားရုံးတွင် အမှုဖွင့်၍ တရားစွဲဆို၏။ သူမသည်ကား ပြင်သစ် အမိန့်ငြိမ်း၏ အဆိုးဝါးဆုံးသော ရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတော့၏။

သူမသည် အေးဆေးလှပါသည်။ ထင်ရာတို လွတ်လပ်စွာ လုပ်လိုသော ဆန္ဒသည်လည်း အမြဲတန်း ပေါ်လွင်လျက် ရှိ၏။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်လာသော ကြောင်နက်မလေးပင် ဖြစ်သည်။ တရားရုံးက သူမ၏ အမှုအရာ အနေအထိုင် စသည်တို့ပင်လျှင် သူမကိုသူမ ကာကွယ်နိုင်သော အချက်အလက်များ ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ သူမကို ကြည့်ရခြင်းနှင့် သူမ၏ ဖြစ်စဉ်များကို နားထောင်ရခြင်းအား ဖြင့် တရားခွင်သို့ ရောက်လာသူ အားလုံးကိုလည်း ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစေလေသည်။ သူမ၏ ဆက်သွယ်ခဲ့သော ပြင်သစ် သူလျှိုအဖွဲ့မှ အထက်အရာရှိ နှစ်ဦးတို့က သူမဘက်မှနေ၍ သက်သေခံခဲ့ကြ၏။

သို့သော်... သူမကား သွေဒဏ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက် ချခံလိုက်ရသည်။ သူမ ပြုမူခဲ့သော အလုပ်တို့၏ ကောင်းကြီးကိုကား ခံစားရပေပြီ။ အချိန်အတော်ကြာမှ သူမအား သေဒဏ်မှ တစ်သက်တစ်ကျွန်းသို့ ပြောင်းလွှဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြန်၏။

၂၂၂

အောင်ခင်စိုး

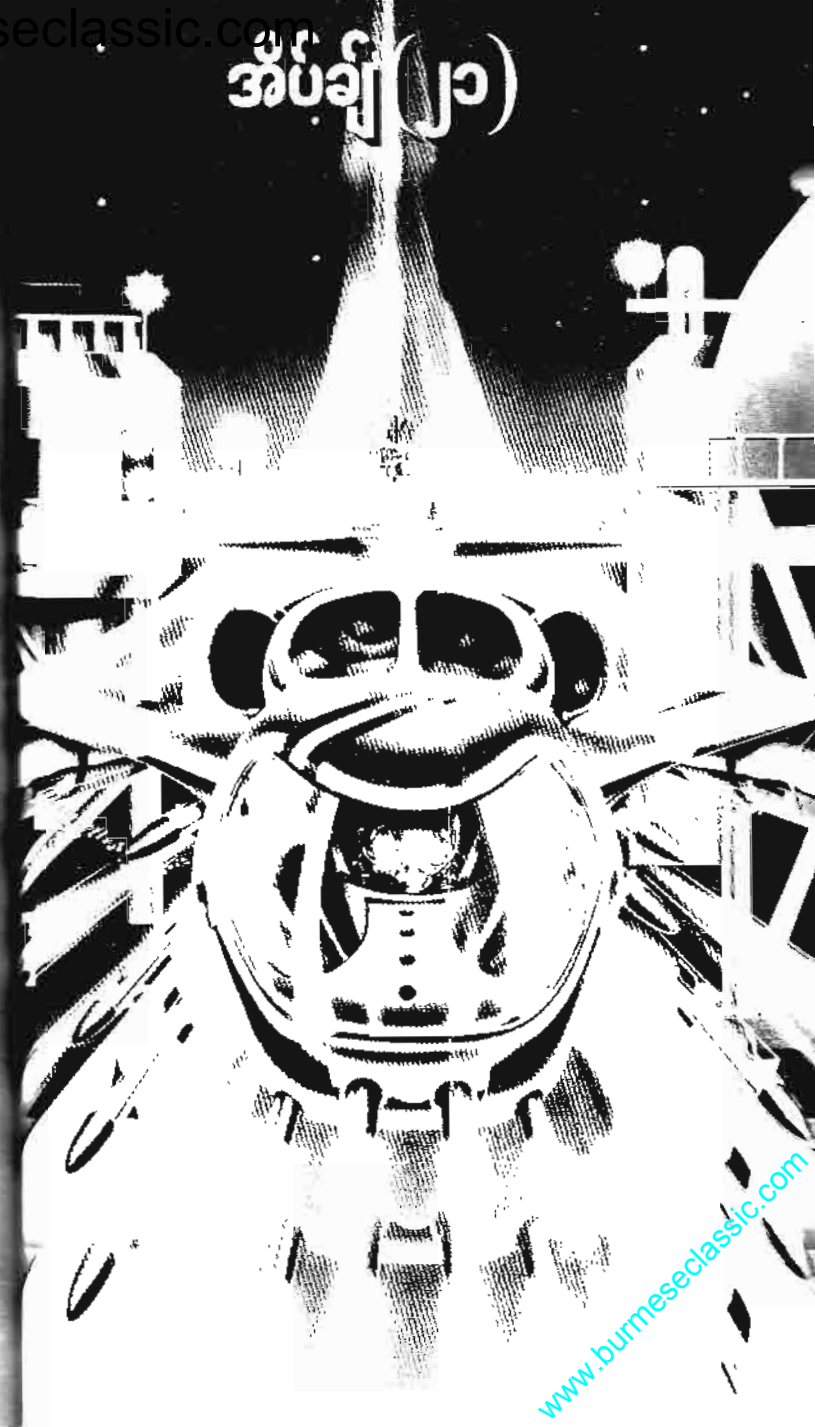
ဆောင်းတွင်း၌ သူမ၏ ကက်သလစ် ဘာသာကို သက်ဝင် ယုံကြည်မှု စိတ်ဓါတ်တို့သည် ပြန်လည်ကိန်းအောင်း လာခဲ့တော့၏။

၁၉၅၄-ခု ကုန်ခါနီးအချိန် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ရန်သူများနှင့် တင်းမာမှုများ များပြားသွားချိန်တွင် မက်သီကာအား ထောင်မှ လွတ်လိုက်ကြ၏။

သူမ၏အသက် ၄၆-နှစ်တွင် သူမသည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်၍ သူမ၏ ဇာတ်လမ်းသည် တိမ်မြုပ်လေတော့၏။ သို့သော် မကြာမီ အချိန်က သူမသည် ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ ပြန်ပေါ်လာခြင်းကား "ကြောင်နက်မလေး သို့မဟုတ် ကြောင်မလေး" ဟူသော သူမ၏ ဖြစ်စဉ်များကို ပြန်၍ စာအုပ်ရေးသား ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသတည်း။



(The Cat by Charles wighton-
ကိုပြန်ဆိုသည်)



အိပ်ချ်(၂၁)

၅

“ငါသည် သစ်ရွက်ကလေး၏ ပေါ့ပါးမှုကို လည်းကောင်း၊
 သမင်ငယ် တစ်ကောင်၏ မျက်လုံး အစုံကိုလည်းကောင်း၊ နေရောင်ခြည်၏
 တောက်ပမှုကို လည်းကောင်း၊ မျက်ရည်သဖွယ် စီးဆင်းလာသော
 နှင်းပွင့်များကို လည်းကောင်း၊ မရေရာလှသော လေအလျင်ကို
 လည်းကောင်း၊ ယုန်ငယ်ကလေး၏ သိမ်မွေ့ခြင်းကို လည်းကောင်း၊
 စိန်၏ မာကျောသော သဘောကို လည်းကောင်း၊ ကျားတစ်ကောင်၏
 စဉ်းလဲမှုကိုလည်းကောင်း၊ ပျားရည်၏ အချိုဓါတ်ကိုလည်းကောင်း၊ မီး၏
 ပူလောင်မှုကို လည်းကောင်း၊ ရေခဲတစ်တုံး၏ အေးစုတ်

မြတ်စာပေ

ခြင်းကိုလည်းကောင်း ယူ၍ ပေါင်းစပ်ရောမွေ့လိုက်၏...။ ပြီးလျှင်...
ငါသည် ထိုအနှစ်သာရများဖြင့် မိန်းမတစ်ဦးကို ဖန်ဆင်းသည်”

ဤကား ဟိန္ဒူနတ်ဖုရား၏ မိန်းမများကို ဖန်ဆင်းခဲ့ရာတွင်
ရောပြန်ခဲ့သော အမြဲတေ ရတနာများပင် ဖြစ်၏။ လျှို့ဝှက်အမှတ်
အိပ်ရုံ(၂၁) သို့မဟုတ် မာတာဟာရီသည် ယင်းအမြဲတေများနှင့် ပြည့်စုံသော
သူတစ်ယောက်ဟု ဆိုရပေမည်။

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သစ်ရွက်ကလေး တစ်ရွက်
ပမာလှုပ်ရှားလေတိုင်း ပေါပါးနေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ
သမင်ငယ်၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ တောက်ပြောင်နေသည်။ သူမ၏
မျက်လုံးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူမသည် ရုတ်တရက်လှသော နိုင်ငံရေးတို့
တွင် နားမလည်ပေ။ အချစ်ရေးတွင်လည်း တစ်ဘက်သားကို
ပုံအပ်လောက်အောင် ယုံကြည်လေ့ရှိသည်။

သူမ၏ ဘဝတွင် တွေ့ကြုံလာရသော ဆုံးရှုံးမှု များကြောင့်
ကျိလာသော မျက်ရည်များကား ဆီးနှင်းပေါက် များသဖွယ် ဖြစ်သည်။
သို့သော် သူမ၏ ဝတ်လစ်စလစ် ကကွက် အနုပညာကြောင့် သူမ၏
နာမည်သည် မိုးကောင်းကင်သို့ တဟုန်ထိုး ကျော်ကြား တောက်
ပလာခဲ့၏။

သူမ၏ ဆက်ဆံမှုများမှာလည်း မရောရာလှ၊ တစ်ဦးမှတစ်ဦး၊
တစ်နိုင်ငံမှတစ်နိုင်ငံ ပြောင်းလဲ ဆက်ဆံခဲ့၏။ သူမသည် ဆောင်းလေနှင့်

မြတ်စာပေ

အသွင်တူသည်။ သူမ၏ ကြမ်းတမ်းမှုမှ ဇိမ့်ခံနိုင်သော ဘဝသို့
ပြောင်းလဲခံစားနိုင်ချိန်တွင် သူမသည် ယုန်သူငယ်လေးပမာ
သိမ်မွေ့လွန်းလှသည်။

သူမသည် ပြင်သစ် တပ်မတော်အား သစ္စာဖောက်
လေသောကြောင့် ထောင်သောင်းမကသော အသက်တို့သည် ခန္ဓာကိုယ်မှ
ချုပ်ငြိမ်းကြရသည်။ သူမ၏ ဓာကျောသော နှလုံးသားကြောင့် ဖြစ်သည်။
သူမ၏ အကြံအစည်ကား ကျားကဲ့သို့ စဉ်းလဲသည်။

သူမသည် ယောကျ်ားများဖြင့် တွေ့ဆုံဆက်ဆံရာတွင်
ဖျားသကာကဲ့သို့ ရှိသာလွန်းသော စကားများကို ဆိုသည်။ ပြီးလျှင်
ထိုသူတို့အား ဖျက်ဆီးတော့၏။

မာတာဟာရီ၏ အချစ်နှင့် အိမ်ထောင်ရေးသည် သူမ၏
အသည်းကို မီးနှင့် မြိုက်သကဲ့သို့ ပူလောင်မှုကို ခံစားရသည်။ သို့သော်
သူမ ဆောင်ရွက်ခဲ့သော သူလျှိုလုပ်ငန်းများတွင်မူ သူမ၏
နှလုံးသားတို့သည် ရေခဲပမာ အေးလွန်းလှ၏။

သူမ၏ ဘဝများသည် သူလျှိုမယ်အဖြစ် လည်းကောင်း၊
အထက်တန်း ကြေးစားမယ်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ပျော်ရွှင်ခဲ့သူအဖြစ် လည်းကောင်း ကျင်လည်ခဲ့ရ၏။

သူမမည်သော သူမကား....

မာဂရက်တာဂျာထရူးဒါဇီး ခေါ် မာတာဟာရီကို ၁၈၇၆ ခု

မြတ်စာပေ

၂၂၆

ဘောင်ခင်စိုး

ဩဂုတ်လတွင် ဖွားမြင်လေသည်။ ဖခင်မှာ ဒတ်ချ်လူမျိုး လူလတ်တန်းစားဖြစ်၍ မိခင်မှာ ဟော်လန်ပြည်မြောက်ပိုင်းမှ လာသော မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဖခင်မှာ ဦးထုပ်လုပ်သော အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးလာခဲ့သူ ဖြစ်၏။

၁၈၉၁-ခုတွင် မာတာဟာရီ၏ မိခင် ဆုံးပါးသွား၏။ သူမ၏ ဖခင်နှင့်အတူ မိသားစုသည် အိမ်စတာဒမ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရာ ထိုအချိန်တွင် သူမ၏ အသက်သည် ၁၄-နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ယောကျ်ားများသည် သူမ၏ အလှကြောင့် ပိုင်းပိုင်းလှည့်လည် နေပေပြီ။

သူမအား ချစ်စနိုး ဂျာဒါ ဟုခေါ်ကြသည်။ သူမ၏ အသက် ၁၇-နှစ်တွင် ဆရာမလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်အတွက် ဆရာအတတ်သင် ကော်လိပ်သို့ ပို့၍ ပညာသင်ကြားစေ၏။ သို့သော်... ကျောင်းဆက် ယောကျ်ားကလေးများ၏ နောက်ပြောင်မှုကြောင့် သူမ၏ ကျောင်းမှထွက်ခဲ့ရတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် သူမသည် ဟင်ရီ သူမ၏ အဒေါ်မောင် သွားရောက် နေထိုင်ခဲ့၏။ အသက် ၁၈-နှစ်တွင် သူမ၏ အိမ်ထောင်ကျလေတော့၏။

သူမ၏ ယောကျ်ားကား အသက် ၃၉-နှစ်ရှိ ဒတ်ချ်အလုပ်ရှင် ဂျော့လ်ဖ်မက်လော့ ဖြစ်၏။ မကြာမီပင် ဂျာဒါသည် ကိုယ်စား

မြတ်စာပေ

တာတော့၏။ မက်လော့သည် သဘောကောင်းပြီး ရုပ်ရည် သွားလှသည်။ သူမနှင့်ဆိုလျှင် သူ၏အသက် ထက်ဝက်ကျော်မျှ နှစ်၏။ ဂျာဒါသည် သူမ၏ ဖခင်ကဲ့သို့ပင် စိတ်တိုတတ်၏။ တော့တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်လှ၏။ သူတို့၏ အိမ်ထောင်ပြုပြီး မိသားစုအတွင်းမှာပင် သူမ၏ယောကျ်ား မက်လော့ စုဆောင်းထားခဲ့သော အမြောက်အမြားကို သုံးဖြုန်း ပစ်လိုက်၏။

၁၈၉၆-ခု ဇန်နဝါရီလတွင် ဂျာဒါသည် သား ရတနာလေးကို မွေးမြင်၏။ သူမ၏ကလေးအား နော်မံ ဟုအမည်ပေး၏။ ဂျာဒါသည် မိသားစုအတွင်းတွင် ကလေးအား ချစ်သယောင်ယောင် ရှိသော်လည်း သူမ၏ကလေးအား လွှဲလှူရထားခဲ့တော့သည်။ ကလေးအား ပစ်ထားပြီး မိသားစုမှထွက်သွားလေ့ ရှိ၏။ သူမ၏ယောကျ်ားက သူမ ဘယ်သွားမှန်း မသိလိုက်။ ရှာလေသော်လည်း မတွေ့ရပေ။

ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်အကျော် အတွင်း၌ပင် ဂျာဒါ၏ အိမ်ထောင်ရေးကား အဆင် မပြေတော့ပေ။ ထိုအချိန်တွင် မက်လော့သည် ဝိုလ်မျိုး ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ပေးခြင်း ခံရပြီး ဂျာဗားတွင် ဝန်ထမ်းအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရ၏။ ဂျာဒါနှင့် သူမ၏ကလေးများပါ မက်လော့နှင့် လိုက်၍နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဂျာဒါသည် ယောကျ်ားနှင့် ဂျာဗားတွင် လိုက်နေရသော်လည်း မိသားစုမှထွက်သွားလေပေ။

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

၁၈၉၈-ခုတွင် ဂျာဒါသည် သမီးလေး ရှုနာလီဇာအား မွေးဖွားပြန်၏။ ထိုအချိန်တွင် မက်လော့နှင့် ဂျာဒါသည် စိတ်သဘောကြီး မတိုက်ဆိုင်ကြသဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးသည် ကွဲတော့မယောင် ဖြစ်နေသည်။ မက်လော့က သူ၏ ဇနီးသည်အား လက်အောက်ခံ အရာရှိများ သာမက အခြား ယောက်ျားများနှင့်လည်း သင်္ကာမကင်းဘဲ သဝန်ကိုလျက် ရှိသည် နောက်နှစ်များတွင် ဂျာဒါသည် သူမ၏ယောက်ျားက သူမအား အလွန် နှိပ်စက်ကြောင်း ပြောလေ၏။ မက်လော့တွင် ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ကျူးလွန်သည်မှာ လုံလောက်သောအကြောင်း ရှိပေမည်။

၁၈၉၉-ခု ဇွေရာသီတွင် မက်လော့သည် စုမာထရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ရ၏။ သူ၏ဇနီးနှင့် ကလေးများသည် ရက်အနည်းငယ်တွင် လိုက်လာကြသည်။ သူ၏ကလေးအကြီး နော်မံမှာ ဂျာဗားသူ သူနာပြုတစ်ဦး၏ အဆိပ်ခတ်ခြင်း ခံရသဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့၏။

သူနာပြု၏ ယောက်ျားမှာ ဂျာဗားရှိ မက်လော့တို့၏ ခိုင်းစေချက်ကြောင့် ဂလဲစားချေခြင်း ဖြစ်၏။ မက်လော့သည် သားသေပြီးချိန်မှစ၍ စိတ်အလွန် ပျက်မိတော့၏။ သူ၏ဇနီးမှာလည်း သူနှင့် အခန့်မသင့် ဖြစ်နေချိန်တွင် သာမက အရာရှိတစ်ဦးနှင့် ချစ်ကြိုက်နေကြောင်းပါ သိရ၏။ ဂျာဒါသည် မက်လော့အား သူမနှင့် ကွဲကွာခွင့်ပြုရန် တောင်းဆိုလာ၏။ သူမ၏ အကြောင်းပြချက် ကောင်းသည်။ သို့သော် မက်လော့က မည်သို့မျှ ပြန်မပြောပေ။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

လအနည်းငယ် ကြာသောအခါ မက်လော့သည် စစ်တပ်မှ အနားယူရန် ထွက်လိုက်တော့၏။ ပြီးလျှင် ဂျာဗား အလယ်ပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်သည်။ ထိုဒေမှာ ယောက်ျားများ ကင်းမဲ့လှသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူမသည် မက်လော့ သောက်စားမှုးယစ်ပြီး နှိပ်စက်ကြောင်း တိုင်ကြား၏။ ဂျာဒါ၏ ဖခင်သည် မက်လော့အား တရားစွဲဆိုသည်။ ဒတ်ချ်အရာရှိများက စစ်ဆေးသောအခါ အဖြစ်မှန်ကို သိရလေတော့၏။

၁၉၀၂-ခု နှစ်ဦးပိုင်းတွင် သူတို့မိသားစုသည် ဟော်လန်သို့ ပြန်လာကြ၏။ မက်လော့သည် သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးအား ဖြိုခွဲလိုသော ဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ် လာတော့သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ကုန်ခါနီး အချိန်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြတ်စဲသွားကြတော့၏။ မက်လော့၏ ထောက်ပံ့မှုမှာ ဂျာဒါအဖို့ လုံလောက်ခြင်း မရှိရကား သူမသည် ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ တက်နိုင်ရန် ကြိုးစားတော့သည်။ သို့သော် သူမမှာ သင်ကြားထားခြင်း မရှိသဖြင့် သူမ၏ အိမ်တွင်းရှိ မှန်တစ်ချပ်၏ ရှေ့တွင် သူမ ဖာသာ လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်သည်။ သို့သော် သူမထင်သလို ကချေသည် ဖြစ်မလာပေ။

ထို့ကြောင့် မတတ်သာသည့် အဆုံးတွင် ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ထံ၌ မက်စ်ဆာလီးနား အဖြစ် ကြော်ငြာ ရေးဆွဲရန် ကိုယ်ဟန်ပြမယ်အဖြစ် ဝင်လုပ်ရ၏။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ပဲရစ်၌ ငယ်ရွယ်သူများ ပေါများနေသဖြင့် ဂျာဒါကဲ့သို့ အသက် ၂၆-နှစ်

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

ရှိသူများအတွက် မစားသာ ချေ။ သူမမှာ ပါလာသမျှသော ငွေမှာ ကုန်လုပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဂျာဒါသည် အဖိုးချိုလွန်းသော် ဝိုဒေါင်အတွင်းရှိ အခန်း တစ်ခန်းအား ငှားရမ်း နေထိုင်ရ၏။

အစိုးရ စစ်ဆေးရေး ဆရာဝန် ဒေါက်တာဘီးပေသည် ပဲရစ် တစ်ဝိုက်ရှိ အပြာမယ်များထံ လှည့်လည် စစ်ဆေးရင်းက ဂျာဒါ၏ ရောဂါကို ကုသပေးခဲ့ရသည်။ သူက ဂျာဒါတွင် ထူးချွန်သော ဉာဏ်စွမ်း ဉာဏ်စရိုသည်ကို ရိပ်မိသဖြင့် သူမအား ဟော်လန်သို့ ပြန်သွားပြီး အိမ်ထောင် အတည်တကျပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ရန် တိုက် တွန်းလေသည်။

ပဲရစ်တွင် နေရခြင်းကား သူမ၏ ဘဝသည် အဆုံးစွန်သော အပိုင်းသို့ ရောက်ရှိပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် သူမခင်ပွန်းနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက်လော့က ဂျာဒါအား သူတို့နှင့် လာရောက်နေထိုင်ရန် ခေါ်သဖြင့် ဂျာဒါက ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်လာ၏။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက်လော့၏ နန်းက ဂျာဒါအား လာရောက်နေထိုင်ခြင်းကို သဘောမကျပေ။ ရက်စိုင်း အတော်ကြာကြာ နေထိုင်ပြီးချိန်တွင် ဂျာဒါအား ပဲရစ်သို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာစေတော့၏။

ဂျာဒါသည် ထိုအိမ်တွင် နေစဉ်က သူမ၏ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဘူးသူ ကားလ်ဘရီတင်စတိန်း ရှိရာ စင်္ကာပူသို့ စာရေး အကူအညီ

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်တွေများ

တောင်းခဲ့သည်။ ထို့အတူ စုမာထရာ ရှိ စူလတန်ဟာမတ် အားလည်း စာတစ်စောင် ပို့လိုက်သည်။

စူလတန်ဟာမတ်သည် သူမနှင့် ချစ်ခဲ့စဉ်က သမီး ဟင်ဒါကို မွေးဖွားခဲ့သဖြင့် စူလတန်ကပင် ကြည့်ရှု မွေးထားခဲ့သည်။ ဂျာဒါသည် သမီး၏အကြောင်းကို ရေးရင်း ငွေကြေးအကူအညီ တောင်းခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးတ ငွေကြေး အကူအညီ ပေးခဲ့ကြ၏။

သူမ၏ ချစ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူဌေးကြီး ဘရပ်စ်ထံမှ သူမသည် မည်သည့်အခါကမှ ငွေကြေး အကူအညီ မယူခဲ့ပေ။ သို့သော် သူ့ထံမှ သူမ၏မွေးနေ့နှင့် ခရစ်စမတ်နေ့များတွင် လက်ဆောင်များ အမြဲ ရောက် လာလေ့ရှိသည်။ လက်ဆောင်များမှာလည်း အဖိုးတန်လှသော် ကျောက်စိမ်း၊ ပတ္တမြားနှင့် ပုလဲသွယ်တို့ ဖြစ်သည်။

ပဲရစ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော ဂျာဒါသည် ယခင်ကလို မဟုတ်တော့ သူမ နေထိုင်ခဲ့သော ဒေသဘက်ကို ဖြတ်၍ 'ခရီးလွန်' ဟိုတယ်တွင် နေထိုင်လေသည်။ သူမသည် ယောက်ျားများကို အဝေးကသာ ဆက်ဆံတော့၏။ တော်လုံကန်ရုံ ဧည့်သည်များအား အတွေ့မခံ၊ တွေ့ဆုံသူများမှာ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများသာ ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ဂျာဒါသည် ပဲရစ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိချိန်တွင် သူမသည် မဟာရာဂျာများ ရှေ့တွင် လည်းကောင်း၊ စူလတန်များကို လည်းကောင်း သူမ၏ ကကွက်များဖြင့် ဖြေဖျော်ခဲ့ကြောင်းကို သူမ၏

မြတ်စာပေ

JRJ

အောင်ခင်စိုး

အပေါင်း အသင်းများ၊ ပန်းချီဆရာများ၊ ဒါရိုက်တာများနှင့် ချစ်သူများကို ထုတ်ဖော်ကြော်ငြာခဲ့၏။

တစ်ချိန်က သူမကို တွေ့ဆုံရန် ငြင်းပယ်ခဲ့သူ အိမ်ထောင်ရေးမက ကပင်လျှင် သူမ၏ စိတ်ခေါ်မှုကို လက်ခံ ခဲ့၏။ ဝူးမက်သည် ဂျာဒါ၏ အကကို စိတ်ဝင်စားရုံမျှမက သူ၏ ပုဂ္ဂလိက ပြတိုက်တွင်း၌ သတင်းစာဆရာများအား ရှင်းလင်း တင်ပြလေသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ပဲရစ်ရှိ သတင်းစာများ၌ ဂျာဒါ၏ သတင်းကို အသားပေး ဖော်ပြကြလေသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဂျာဒါသည် ပဲရစ်တွင် ကျော်ကြားမှုကို ရရှိလေတော့၏။ သူမသည် စိတ်ကူးကောင်းသူဖြစ်၍ အရှေ့တိုင်းအကများဖြင့် ပေါင်းစပ်ကပြလေ့ရှိ၏။ ပဲရစ်ရှိ ဘဲလေး ကချေသည်များကိုပင် ပြိုင်ဆိုင်သကဲ့သို့ ရှိလာသည်။ သူမသည် ခေတ်ပေါ်ဘဲလေးအကများဖြင့် ဖျော်ဖြေသမှုပြု၏။ မီလန်ရှိ လာစကာလားတွင် ကပြစဉ် ပရိသတ်များ ဆူဆူပူပူ ဖြစ်ခဲ့၏။

သို့သော်... ဂျာဒါသည် ပဲရစ်တွင် ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူ ပေါ်လာသောအခါ သူမ၏ ကံကြမ္မာသည် မှန်ကန်လာတော့၏။ ထို့ကြောင့် ပဲရစ်မှ ဘာလင်သို့ ထွက်ခွါသွားတော့၏။

ဘာလင်ရှိ အက်လွန် ဟိုတယ်တွင် စမတ်ကျကျ နေထိုင်ပြီး သူမအား မြို့စားကတော် ဇီးလီ ဟူ၍ စာရင်းမသွင်းမီ ဂျာဒါသည် ဆွေမျိုးတော်စပ်ရာတွင် နာမည်ကြီးလှသော လူတစ်ယောက်ကို ငှား၍

မြတ်စာပေ

သူမ၏ ဘိုးဘေး အစဉ်အဆက်ကို စပ်ဟပ်ခိုင်းခဲ့၏။ သူမသည် မင်းမျိုး အဆက်အနွယ်ထဲကဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါတွင် မြို့စားများသည် သူမနှင့် ဆက်သွယ်လာကြသည်။ သူမ၏ အက၌လည်းကောင်း၊ သူမနှင့် ဆက်ဆံရာတွင်လည်းကောင်း နေ့ကြီးပေး၍ ဆက်ဆံကြ၏။

ဂျာဒါ၏ ဘဝသည် ဂျာမနီတွင်ရှိစဉ်၌ အနည်းငယ်သာ သိခွင့်ရသည်။ သူမသည် ဂျာမနီ အိမ်ရှေ့စံမင်းသား ဝီလျံနှင့်အတူ မကြာမီ သွားလာခွင့် ရခဲ့၏။ ထို့အပြင် ဘရွမ်းဝန် မြို့စားကလေးမှာလည်း သူမ၏ နောက်သို့ ကပ်လျက် လိုက်ပါနေပြီး တစ်ခါတစ်ရံ လှေအတူစီးခြင်း၊ ကပွဲများ အတူကြည့်ခြင်းအပြင် မြို့စားကလေးသည် သူမနှင့်အတူ အိပ်စက်ခြင်းများ ပြုလေသည်။

ဤမျှလောက် ကျော်ကြားခဲ့သော ဂျာဒါသည် အဘယ်ကြောင့် သူလျှို့အလုပ်ကို လုပ်ရန် ရွေးချယ်ခဲ့သနည်း။ ဂျာဒါ အဘယ်ကြောင့် လက်ခံခဲ့ရသနည်း။

ဂျာဒါအဖို့ သူမ၏ ကချေသည်အလုပ်မှာ အသက် အရွယ် ကြီးရင့်လာပြီ ဖြစ်သည့်အပြင် အခြား ပြိုင်ဆိုင် မှုများကြောင့် မစွဲတော့ချေ။ ထို့အပြင် သူမသည် ငွေကိုမက်ပြီး အာဇာကို လိုချင်တပ်မက်လာပြန်သည်။ သူမ၏ တစ်ဘက်က ကျဆင်းလာပြီ ဖြစ်သော အလုပ်တွင် ငြီးငွေ့လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

ထို့ကြောင့် ဂျာဒါသည် စွန့်စားမှုတစ်ရပ်ကို ဆောင်ရွက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေတော့သည်။ ဂျာမန် ထောက်လှမ်းရေးက သူမ၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာ လေ့လာထားပြီး ဖြစ်၏။ သူမ၏ စွမ်းမှုနှင့် ခံနိုင်ရည် ပြည့်စုံမှုတို့ကြောင့် သူမအား သူလျှိုမယ်အဖြစ် အသုံးချရန် စဉ်းစားမိကြ၏။

ဂျာမန် ပုလိပ်မင်းကြီး ဖြစ်သူ ဗွန်ဂျာဂိုးသည် သူ၏ လက်အောက်ခံ ဂျာမန် လျှို့ဝှက်ပုလိပ် ဌာနချုပ်မှ မှတဆင့် ဂျာဒါကို စောင့်ကြည့်စေ၏။ ထိုဌာနချုပ်မှ ဂျာဒါ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များ၊ ဆက်သွယ်မှုများ၊ သူမ၏ စည်းကမ်း ပြည့်ဝမှုများကို လအနည်းငယ်အတွင်း စုံစမ်းနိုင်ခဲ့၏။

“အဲဒီ မိန်းမကို ကောင်းကောင်း ကိုင်တွင်နိုင်ရင် ကျုပ်တို့လုပ်ငန်း အတွက် အများကြီး အသုံးဝင်ပါလိမ့်မယ်”

စပိန်ပြည်သို့ ရောက်ရှိနေသော လူရွယ်စစ်သံမှူး ဖြစ်သူ ဝါလ်ကင်နရစ်ကဗွန်ဂျာဂိုးကို ပြောပြသည်။ ကင်နရစ်သည် ပြင်သစ်သို့ မကြာခင် ရောက်ပြီး သူမ၏ကပ္ပများသို့ သွားကြည့်သည်။ ဂျာဒါက ဖိတ်ကြား လာသောအခါ ကင်နရစ်သည် မလွတ်တမ်း သွားခဲ့၏။ ကင်နရစ်သည် သူမ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေသော လူအပေါင်းတို့ထဲမှ သူတို့ လိုအပ်သော သတင်းများ ရရှိနိုင်မည်ဟု တွက်ထားသည်။ ဂျာဒါသည် မှတ်ဉာဏ် ကောင်းကြောင်းကို သူက

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိန်ဝတ္ထုများ

ဦးစွာ လေ့လာ ထားမိ၏။

သူမသည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေလေ့ရှိပြီး တစ်စုံတစ်ခုသော လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် သူမ၏ စကားများကို တစ်ဦး တစ်ယောက်သို့ ပြန်လည် ဖောက်သည်ချခြင်း မပြုတတ်ဟု သူက တွက်ထားသည်။

“သူ့ရဲ့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှုတွေကို အသုံးချ နိုင်မယ်ဆိုရင် တစ်ခြား နိုင်ငံတွေက ဆက်သွယ်ခြင်း မပြုမီ ကျုပ်တို့က ဦးအောင် ဆက်သွယ်ရလိမ့်မယ်” ဟု ကင်နရစ်က ဗွန်ဂျာဂိုး ထံစာရေးလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ပထမ ကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီကပင် ဂျာဒါသည် သူတို့၏လုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ပေးရန် သဘော တူလိုက်သည်။

သူမကား သူလျှိုမယ် အိပ်ချ်-၂၁ အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံရတော့၏။

၁၉၁၂-မှ ၁၉၁၃-ခုအတွင်း သူမသည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေ၏။ သူမ၏အကြောင်းကို သတင်း စာများတွင်လည်းကောင်း၊ ကပ္ပများတွင်လည်းကောင်း မတွေ့ရပေ။ ထိုအချိန်တွင် ဂျာဒါသည် ဘာဗာရီးယားရှိ လောရပ်ချ် သူလျှိုအတတ်သင်ကျောင်းတွင် တက်ရောက် သင်ကြားနေရ၏။ ကျောင်းထဲတွင် အမျိုးသမီးများသာ ရှိသည်။ အားလုံးသော မိန်းကလေးများမှာ သတင်းယူနည်း၊ ဆက်သွယ်နည်း၊ သတင်းစာစီစဉ်နည်း၊ အဖျက်လုပ်ငန်း စသည်များကို စနစ်တကျ သင်ကြားပေး၏။

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

နိုင်ငံခြား ဘာသာရပ်များကိုလည်း သင်ကြားရသည်။ ထို့အပြင် ဓါတ်ပုံ ရိုက်ယူနည်း၊ လက်ဗွေပုံစံ ယူနည်း စသည်တို့ကို သင်ကြားရသည်။ သတင်းယူရာတွင် အထောက်အကူ ပြုနိုင်ရန်အတွက် မိန်းမတို့၏ မာယာများဖြင့် အသုံးပြုနည်းကို အထူးသင်ကြားစေ၏။

တစ်နေ့တစ်နာရီခန့် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုများကို ပြုလုပ်ရသည်။ ဂျာမန်စစ်တပ်၏ ညွှန်ကြားမှုဖြင့် မိန်းမကိုယ် အသေးစားလက်နက်များ အသုံးပြုနည်းကို သင်ကြားခြင်းနှင့် အကြမ်းခံနိုင်ရန်အတွက် အေးလွန်းလှသော အချိန်တွင် ရေအေးအေးကို ခေါင်းမှလောင်းပြီး ရပ်နေစေသည်။ ဤ နည်းဖြင့် တစ်ဦးချင်း ခံနိုင်ရည် ရှိ မရှိ စမ်းသပ်၏။

အမျိုးသမီး သူလျှို့များအား ရန်သူများ ဖမ်းမိပါက သတင်း ပေါက်ကြားမှု မရှိစေရန် နည်းအမျိုးမျိုးကို သင်ကြားပေးသည်။ အကယ်၍ မလွဲမရှောင်သာသဖြင့် အသတ်ခံရပါက ကိုင်စားရန် အဖိုးရှေ့ ကျန်ရစ်သူ သားသမီးနှင့် ဆွေမျိုးများအား ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ထားမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြထားသည်။

သူလျှို့လုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်ရာတွင် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်များ အတုလုပ်ခြင်း၊ လျှို့ဝှက် စာရွက်စာတမ်းများ ဓါတ်ပုံရိုက်ယူခြင်း၊ အဆိပ်ပြင်များ သုံးစွဲခြင်း၊ ချောင်း နားထောင်ခြင်း စသော အခြားနည်း မျိုးစုံတို့ ပါဝင်၏။

အမျိုးသမီးများကို အထူးသူနာပြု သင်တန်းကိုပါ

ကမ္ဘာ့ကျော်စဉ်ဝတ္ထုများ

သင်ကြားပေး၏။ အကယ်၍ သူတို့သည် စစ်အတွင်း ကြက်ခြေနီ သူနာပြုထံသို့ဝင်၍ တိုက်ပွဲတွင် ထိခိုက်မိသော ရန်သူများအား ပြုစုရင်း လိုအပ်သော သတင်းများ နှိုက်ထုတ်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ ဂျာဒါသည် သူမ သင်ကြားခဲ့ရသော သင်တန်းတွင် ထူးချွန်စွာ ပြီးမြောက် အောင်မြင်ခဲ့၏။

သင်တန်းပြီးသောအခါ ဂျာဒါသည် ဘာလင်သို့ ပြန်လာသည်။ ပြီးလျှင် သူမ၏ အသိုင်းအဝိုင်း အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်၏။ ထိုအသိုင်းအဝိုင်း ၌ ဂျာမနီ၊ ဟော်လန်၊ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလန်နှင့် ရုရှားတို့မှ သံတမန် အရာရှိပေါင်း များစွာ ပါဝင်၏။ သူမ၏ ဘဝသည် ယခင်ကကဲ့သို့ သာမန် အပေါ်ယံကြော စကားများကို ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ပေ။ လိုချင်သော စကားများဘက်သာ ဦးတည်၍ ပြောဆိုခြင်း ပြုလေသည်။

သူမ၏ လုပ်ငန်းအတွင်းသို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက် လာပြီဖြစ် သော ဂျာဒါသည် ပြင်သစ်ပြည်ရှိ သူမ၏အိမ်အား ပြင်သစ် ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ယောက်အား ငှားထားခဲ့ရသဖြင့် ဂျာမနီတွင်သာ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုကား သူမသည် နောင်တစ်ချိန်တွင် အသုံးချရန် တွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ဂျာဒါသည် ရှေ့ပိုင်းတွင် သူမ၏ ကချေသည် လုပ်ငန်းအား ဘန်းပြပြီး နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူလျှို့ လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ ပထမဦးဆုံး ဂျာဒါအား ပြင်သစ်ပြည်တွင်ရှိသော သတင်းစာဆရာများအ

ဘောင်ဒိုင်စိုး

စာရင်းကို ယူစေ၏။ ထိုအထဲတွင် အယ်ဒီတာနှင့် ဒါရိုက်တာများအား
ငွေပေး၍ ဂျာမန် သဘောတရား ရေးရာများကို သတင်းစာများထဲတွင်
ထည့်သွင်း ရေးသားစေ၏။ ထို့အပြင် ဂျာမန် ထောက်ပံ့ငွေဖြင့်
ပြင်သစ်နိုင်ငံသားများထံမှ သတင်းစာလုပ်ငန်းကို ဝယ်ယူလိုက်
ပယ်ယူစေ၏။

“ကျုပ်တို့က ခြေတစ်လှမ်းဦးအောင် လုပ်ထားမှ တော်ကာကျမယ်
ဒီလို ကိုင်ထားမှ ကျုပ်တို့အတွက် သတင်းတွေ ဖြစ်တောက်နိုင်မယ်
ပြီးတော့ ကြော်ငြာတွေထဲကလည်း အများကြီး လိုချင်တဲ့ အချက်တွေ
မယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ သတင်းစာတွေကတဆင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆက်သွယ်
ရေးသမားတွေကို လျှို့ဝှက်စကားလုံး သုံးပြီး ဆက်သွယ်နိုင်တယ်”

ဂျာဒါသည် ပေးအပ်သော တာဝန်ကို ဆောက် ရွက်သည်။
သို့သော် သူမသည် ခြောက်ယောက်သော သတင်းစာ ဆရာများနှင့်
သတင်းစာတိုက် တစ်ခုအား ဂျာမန် အလိုတော်ကျ သိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့သည်။

ပထမ ကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီ ဂျာဒါ ခေါ် မာတာ ဟာရီသည်
တစ်နှစ်တွင် ရှစ်လခန့် ခရီးထွက်လေ့ရှိသည်။ သူမ ဗီယင်နာသို့
သွား၍ ဂျာမန်များ စိတ်ချယုံကြည်စွာ ဆက်သွယ်နိုင်မည့် ဩစတေးလီးယား
နိုင်ငံသားများကို ရှာဖွေရသည်။ သူတို့သည် ဩစတေးရီးယားတွင်
မဟာမိတ် တပ်များအား စစ်ဆေးရန် ဖြစ်၏။

သူမသည် အိဂျစ်သို့သွားပြီး သူမ၏ ကကြီးကံကွက်ဆန်းများကို

မြိတ်စာပေ

ကမ္ဘာ့သော့ဆိုင်ထွားများ

လုလာရန်ဟု အကြောင်းပြသည်။ အမှန်က အိဂျစ်ခေါင်းဆောင်များနှင့်
တွေ့ဆုံ၍ ပြင်သစ်ပိုင် တရားရုံးကို ဒေသများတွင် ဆူပူနှောက်ယှက်မှုများ
လုပ်ရန် ဖြစ်သည်။

ဂျာဒါသည် အင်္ဂလန်တွင် အချိန်အတော်ကြာ နေခဲ့သည်။
သူမ၏ ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားထားသော သူလျှို့ဝှက်စည်းရန်
အချက်အလက်များပါသော စာအိပ်သည် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွင်
မျှပျောက်ခဲ့၏။ သို့သော် အလွန်အရေးကြီးခြင်း မရှိသေး၍
တော်ပသေးသည်။ သူမ၏ ဆောက်ရွက်ရန် အချက်အလက်များကိုလည်း
မိန်းနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပေ။ ဂျာဒါသည် အီတလီသို့ ကူးသန်းခဲ့သေးသည်။
မနှင့်တဆင့် ဧွေနိုင်မည့် ဆက်သွယ်ရေးသမားများကို တန်းစီ
ရွက် စီစဉ်ခန့်ထားနိုင်ရန် ဆောင်ရွက်ရ၏။

သူမသည် ထိုလုပ်ငန်းကို ဇောက်ချ လုပ်ကိုင် လာသည်နှင့်အမျှ
သူမ၏ ကချေသည် လုပ်ငန်းသည် ကျဆင်းလာတော့၏။ သို့သော်
သူမ ဆက်လက်၍ ကပြမြဲ ကပြနေသည်။ ဝင်ကြေးမှာလည်း ထိုအ
ချိန်က ကြီးလွန်းလှသည်။

ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေး ဗြူဂျီမှလည်း သူလျှို့ အိမ်ချိ ၂၁-
၀ အနံ့ခံနေလေပြီ။ သို့သော် သူမ၏ ကွင်းဆက်နှင့် ဆက်သွယ်
ရေးလုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်လှသဖြင့် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ကြပေ။

ဂျာမန်နှင့် ဖော်လန်၊ ဘယ်လ်ဂျီယံ၊ စပိန်နှင့် အင်္ဂလန်တို့တွင်

မြိတ်စာပေ

အောင်သင်စိုး

ကူးသန်း ဆက်သွယ်နေသော သူလျှိုတို့မှာ ကျွမ်းကျင်စွာ သွားလာနိုင်ကြသည်။ ဂျာဒါ၏ အောင်မြင်မှုထဲတွင် “သူလျှိုကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုမစိုက်နှင့်” ဟူသော ဆောင်ပုဒ်အရ နေထိုင်ခြင်းကြောင့် ပြင်သစ် ပုလိပ်ဘက်မှ သူမအား နိုင်ငံရေးနှင့် ကင်းရှင်းသည်ဟု ယူဆထားကြ၏။

၁၉၁၄-ခု ဇွန်လ ၂-ရက်တွင် ဖရန်စစ်ဖါဒီနစ် လုပ်ကြံခံရပြီးသည့်တွင် ဥရောပ တစ်ခွင်၌ စစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလေတော့၏။ ဂျာဒါကို ဟော်လန်သို့ ပြောင်းရွှေ့စေပြီး တတ်နိုင်သမျှ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြင်သစ်သို့ ဝင်ရန်နှင့် အရေးကြီးသော သတင်းများကို မြေအောက် ဆက်သွယ်ရေးသမားများ မှတစ်ဆင့် ပေးပို့ရန်ကို ဂျာဂိုးက ညွှန်ကြားလာ၏။ ဂျာဂိုးက သူမအား အမ်စတာဒမ် သို့မဟုတ် နှုလီးတွင် တွေ့ဆုံမည်ဟု ပြောခဲ့၏။

၁၉၁၄-ခု ဩဂုတ်လတွင် ဂျာဒါသည် ကုန်သည်ကြီး နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဟော်လန်သို့ နောက်ဆုံးရထားဖြင့် ထွက်ခွာကြရ၏။ ဟော်လန်တွင် စစ်သူနာပြုများ အလျင် အမြန် အလိုရှိနေ၏။ အိမ်နီးချင်း နိုင်ငံဖြစ်သော ဘယ်လ်ဂျီယံသူများကိုကား ခန့်ထားရန် အလွန်စိုးရိမ်နေကြသည်။

ဟော်လန်မှ ပြင်သစ်သို့ ကူးရန်အတွက် ဂျာဒါသည် သူမ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် များစွာ ခက်ခဲနေပြန်၏။ စစ်တပ်မှ

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

အထူးခွင့်ပြုသူများသာ နယ်စပ်ကို ကူးခွင့် ရကြသည်။ သူမအတွက် ခိုးထွက်ရန်သာ ရှိတော့သည်။ သို့သော် သူမ ထိုအကြံကို စိတ်မကူးတော့ပဲ ပဲရစ်သို့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် တစ်ဦးအဖြစ် ဝင်ရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဂျာဒါသည် အမ်စတာဒမ်ရှိ ပြင်သစ် ကောင်စစ်ဝန်၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

“မွန်စီယာ... ကျွန်မဟာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို ပဲရစ် ပြန်နိုင်အောင် ကူညီပေးစေလိုပါတယ်။ ပြင်သစ်သာလျှင် ကျွန်မ၏ အိမ်နိုင်ငံ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့အိမ်ဟာ နှုလီးမှာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးဖို့ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မချစ်တဲ့ သူတွေဆီ ကျွန်မ ပြန်ပါရစေ”

ဂျာဒါသည် ပြင်သစ်ကို ဝင်နိုင်ရန် ဗီဇာ ရရှိရေးအတွက် တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလိုက်သည်။

“ပြီးတော့... ကျွန်မက ဒဏ်ရာရလာတဲ့ သူတွေကိုလည်း ပြုစုချင်ပါတယ်။ သူနာပြု အလုပ်တွေနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့အတွက် ကူညီရရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

ဂျာဒါက ဆက်၍ ပြောပြန်၏။
“အထက်က ပေးထားတဲ့ အမိန့်ဘဲ ကျုပ် မတတ်နိုင်ဘူး”
ကောင်စစ်ဝန်က ခေါင်းခါရင်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။

မြတ်စာပေ

အောင်သင်စိုး

ဂျာဒါသည် စိတ်ပျက်ခြင်းမရှိ။ ထပ်မံ ကြိုးစားပြန်၏။ သူမ ယူလာသော စာအုပ်အတွင်းမှ ဓါတ်ပုံများနှင့် သတင်းများကို ထုတ်ပြလိုက်၏။ ဓါတ်ပုံများမှာ သူမ၏ ဝတ်လစစ်လစစ်ပုံများနှင့် သူမ ထံ ပေးပို့ထားသော ပြင်သစ် ထိပ်ပိုင်းအရာရှိကြီးများ၏ စာများပင် ဖြစ်၏။ ကောင်စစ်ဝန်က သေချာစွာ ဖတ်ကြည့်သည်။

“ကဲ... မွန်စီယာ... ကျွန်မလို နိုင်ငံရေးသမား မဟုတ်တဲ့ ကချေသည် တစ်ယောက်ဟာ ပြင်သစ်ပြည်ကို ဘာများ လုပ်နိုင်မှာတဲ့လဲ”

ဂျာဒါ၏ ဓါတ်ပုံများ၊ စာများနှင့် ပြောဆိုလာသော စကားများကြောင့် ကောင်စစ်ဝန်မှာ အကြံရ ခက်နေလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လိုက်လျောစ ပြုလာရသည်။

“ခင်ဗျားလိုတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ကျွန်ုပ် ရအောင် အကူအညီ ပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ချုပ်ချယ်ထားတဲ့ စည်းကမ်း ကျော်လွန်အောင် အချိန် ပေးရဦးမယ်”

ဂျာဒါသည် သူမ၏ ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကို စောင့်နေချိန်တွင် ကုန်သည်တစ်ယောက်ကို ချဉ်းကပ်၏။ ကုန်သည်သည် အင်္ဂလန်နှင့် ကုန်သွယ်နေသူ ဖြစ်၏။ ဂျာဒါသည် သူမကိုယ် သူမ ရုရှား ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂျာမန်များကို မုန်းတီး ရွံရှာကြောင်း ပြောပြီး ဆက်ဆံ၏။ သို့သော်... မကြာမီ ထိုကုန်သည်က ဂျာဒါသည် သူထင်သလို ရုရှားလူမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဒတ်ချ်သား ဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် သူမအား စွန့်ပယ်လိုက်သည်။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

သို့သော် ဂျာဒါသည် အင်္ဂလန်သို့ ဟော်လန်မှ သယ်ဆောင်လာသော စားသောက်ဖွယ်ရာ ပစ္စည်းများတင်သည့် သင်္ဘောစာရင်းကို ဂျာမန်များထံ ပို့ပေးပြီး ဖြစ်၏။

ဂျာဒါ၏ ပြည်ဝင်ခွင့် လက်မှတ်ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အချိန်ဆွဲထားကြ၏။ ဂျာဒါမှာ စိတ်ပျက်စ ပြုလာတော့သည်။ အငြိမ် မနေနိုင်သော်လည်း ဂျာဂိုးက မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်း မပြု။ သူမ ပေးပို့သော သတင်းများဖြင့်သာ နှစ်သိမ့်နေ၏။

၁၉၁၆-ခု ဇူလိုင်လတွင် သူမ၏ လက်မှတ် ရရှိခဲ့၏။ သူမသည် ပဲရစ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသောအခါ သူမ၏အိမ်တွင် ပြန်လည် နေထိုင်၏။ သူမနှင့် ဆက်ဆံခဲ့သူ လူကြီးလူကောင်းများနှင့် အရာရှိကြီးများကား သူမ ပြန်လာခြင်းကို ကြိုဆိုကြသည်။ သူတို့ကား ဂျာဒါအတွက် အမြဲတမ်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် စစ်ဝန်ကြီးဌာန၊ နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်နေသဖြင့် ဂျာဂိုးက ဂျာဒါအား အသုံးပြုခြင်းသည် အလွန် အဖိုးတန်သည်ဟု သဘောရ၏။

ဂျာဒါသည် ဂျာဂိုးထံ စာရေးသား ဆက်သွယ်ရာတွင် ပြင်သစ် နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှ တံဆိပ်ပါသော စာရေး ကိရိယာများကို အသုံးပြုခြင်းကြောင့် သူမသည် ပြင်သစ် အစိုးရပိုင်းတွင် နံ့စပ်နေကြောင်း သိရသည်။

မြတ်စာပေ

ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဗြူဂရီမှ ဂျာဒါအား အရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ဆုံ သွားလာနေသည်ကို သိရ၏။ သူမ ပဲရစ်သို့ ပြန်လာသည့် အချိန်မှစ၍ မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေကြသည်။ သူမနှင့် လွန်ခဲ့သော ကာလများမှ ဆက်သွယ်ခဲ့သူများအား စစ်ဆေးသည်။ သူတို့မှာ စပိန်နှင့် ဆွစ်ဇာလန်မှ ဂျာမနီသို့ ဆက်သွယ်ခဲ့သောသူများ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း စစ်ဖြစ်ချိန်တွင် သူတို့ထံမှ ဆက်သွယ်သော အထောက်အထားများ မရခဲ့ပေ။

ဗာတာဟာရီ ခေါ် ဂျာဒါလည်း နိုင်ငံခြားရေးဌာနနှင့် စစ်ဝန်ကြီးဌာန တို့မှ ထိပ်သီး အရာရှိကြီးများနှင့် ဆက်သွယ်နေသဖြင့် ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဗြူဂရီသည် မည်သို့မှ ဆက်သွယ် မေးမြန်းခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

ဂျာဒါ၏ ဆက်သွယ်ရေး လျှို့ဝှက်နာမည် အိပ်ချ်-၂၁သည် သတင်းများယူပြီး ပေးပို့ရာတွင် တစ်ဦးတည်းသာ ဆက်သွယ် ဆောင်ရွက်၏။ သတင်းပို့ရာတွင် အချိန်နှင့် အခွင့်အရေးကို စောင့်၏။ ရသမျှ သတင်းများကိုလည်း ကြားနေနိုင်ငံများ ဖြစ်သော ဟော်လန်ကို သံရုံးသုံး လျှို့ဝှက် စကားလုံးများဖြင့် ဆက်သွယ်ပေးပို့စေ၏။ ဂျာမန် သူလျှို့ဝှက်နာချုပ်သည် အမ်စတာဒမ်တွင် ဖွင့်ထားပြီး ဂျာဂိုးက စီမံခြင်းကိစ္စအဝဝ ပြု၏။

အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာသည် အခြေအနေ ပြောင်းလဲခဲ့၏။

ဂျာမနီသည် ဘယ်လ်ဂျီယံကို တိုက်ပြီး ပြင်သစ်ကို ဝင်၏။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်က စစ်ထဲ ဝင်လာရတော့သည်။ တူရကီက ဂျာမနီနှင့် ပူးပေါင်းတော့သည်။ အီတလီမှ မူလက ကြားနေနိုင်ငံ ဖြစ်ပြီး နောက်တွင် မဟာမိတ်နှင့် ပူးပေါင်းတော့၏။ စစ်ပြီးခါနီးအချိန်တွင် ဂျာမနီ၊ ဩစတေးယား၊ ဟန်ဂေရီ၊ တူရကီနှင့် ဘူဂေးရီးယားတို့က တစ်ဘက် အခြားနိုင်ငံ မဟာမိတ်များက တစ်ဘက်ဖြင့် အခြေအနေပြောင်း လဲလာတော့၏။

ဂျာဒါကား ထိုအချိန်တွင် လူသားတို့၏ အကျိုး ယုတ်စေ သည့် သတင်းများကို ဆက်လက် ပေးပို့နေဆဲပင်။ ဂျာဒါ၏ သတင်းပေးမှုကြောင့် ရန်သူ မဟာမိတ် သင်္ဘော ၁၇-စင်းကို ဂျာမန် တို့က ဆီးကြို၍ တိုပီဒိုဖြင့် ဖြိုခွင်းနိုင်ခဲ့၏။

ပဲရစ်တွင် ဂျာဒါသည် သူမ စပိန် ရောက်စဉ်က သိခဲ့ရသော အင်္ဂလိပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံ၍ သတင်းများ နှိုက်ယူသောအခါ မဟာမိတ်တို့တွင် အလွန် အသုံးဝင်သော အင်္ဂလိပ်လုပ် တင့်ကား များ ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ တိုက်ပွဲတွင် စတင် အသုံးပြုသောအခါ ဂျာမန်တို့က တင့်ကားပစ် အမြောက်များဖြင့် စောင့်ကြိုတိုက်ခိုက်တော့၏။ ဂျာဒါ၏ လက်ချက်ကြောင့် ဖြစ်ပြန်၏။

စစ်ဖြစ်နေချိန်တွင် ဂျာဒါသည် ကချေသည် အလုပ်တို လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိသော်လည်း ဘုရင်မအသွင်လို နေထိုင် စားသောက်ခြင်းကြောင့်



ကောင်းသင်စိုး

သူမအပေါ်တွင် ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဖြူရိုက်မှု သူမအား သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာကြတော့၏။ သူမ၏ဝင်ငွေပေါ်တွင် မေးခွန်းများမေးလာ ကြမည်မှာ မလွဲပေ။ ထို့ကြောင့် ဂျာဒါသည် သူမ၏ ဂေဟာအား အဖိုး တန်ပစ္စည်းများဖြင့် ခင်းကျင်းပြသထားပြီး ရောင်းချရန် စီစဉ်တော့၏။

သို့သော် အစိုးရအရာရှိ တစ်ဦးမှ သူမ၏ အဖိုး တန် ပစ္စည်းများအား ဝမ်းကြပ်ခြင်းမှ လွတ်ကင်းရာ ဒေသတစ်ခုတွင် ထားပြီး စစ်ပြီးချိန်တွင် ပြတိုက်တစ်ခုသို့ လှူသင့်ကြောင်းနှင့် လောလောဆယ် သူမ၏ စားဝတ် နေရေးအတွက် သူမအား အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှုဌာနတွင် အလုပ်ပေး၍ ဖြေရှင်းစေလေသည်။

သူမသည် အိမ်ကို ရောင်းချလိုက်၏။ ဂျာဒါတွင် အခြား ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ သူမ၏ ဗီဇာမှာ ရက်ကုန်ဆုံးလေတော့၏။ ဤအကြောင်းသည်ပင် သူမ ခုံမင်မြတ်နိုးလှသောအိမ်ကို ရောင်းချမိခြင်း ဖြစ်၏။

ပြင်သစ် နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှူး မွန်စီယာ ဂျူးကမ်းဘွန်က ဂျာဒါအား အကူအညီ ပေးလာသည်။ ပြင်သစ်၏ ကြက်ခြေနီအသင်းတွင် သူမအား ဝင်ရောက်နိုင်ရေးအတွက် ထောက်ခံချက်ပေး၏။ အခွင့်ရရှိလာသည်နှင့် သူမ၏ ဗီဇာအား နောက်ထပ် ၆-လမျှ ထပ်မံ တိုးပေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်က ပြင်သစ်တွင် ရုတ်ထွေးနေသော ကာလဖြစ်၏။

မြတ်စာပေ

ကျွန်ုပ်တို့ပိုင်ဝတ္ထုများ

ဂျာမန်များ ထိုးဖောက် တိုက်ခိုက်လာမည့် စစ်မျက်နှာတွင် ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်တပ်သားများက အကြီးဆုံး ခုခံရန်အတွက် ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ချင်မိန်း ဒေသတွင် အလုံးအရင်းနှင့် တိုက်ခိုက်နေချိန်တွင် အာတိုစ်ဒေသတွင် ရှေ့ပိုင်းက ဝင်ရောက် လှုပ်ရှားပေးရမည် ဖြစ်၏။ ဤစစ်ဆင်ရေး သတင်းသည် ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ အမှန်တွင် ရန်သူများသည် သည်းသည်းမည်းမည်း တိုက်နေသော ခေါင်ဂတ်စ်နှင့် အာဂူးဒေသရှိ စစ်အရှိန်အား ကမောက်ကမ ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရရှိသမျှသော် မဟာမိတ်တပ်များအား တစ်ဘက် ထဲသို့သာ စုပေါင်းစေ၏။ ရုရှား အရှေ့ပိုင်းတပ်များ သက်သာစေရန်နှင့် ဂျာမန်တပ်များအား ကြားဖြတ် တိုက် ခိုက်နိုင်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ မာရှယ်ဂျီဖရီက သူ၏ အကြံအစီကို သေချာလှသည်ဟု ယူဆသည်။ သို့မှသာ စိတ်ဓါတ်ကျနေသော ပြင်သစ်တပ်များအား ပြန်လည် မြှင့်တင်နိုင်မည် ဖြစ်၏။

စက်တင်ဘာလ ၁၅-ရက်နေ့သည် တိုက်စစ် ဆင်နွဲရမည့် နေ့ဖြစ်သည်။

သူနာပြုခန်း သုံးခုအနက် ဗစ်တယ်တွင် တစ်ခု ဖွင့်ထားသည်။ မြို့မှာ သေးငယ်သော်လည်း ဆေးရုံများအပြင် လေတပ်စခန်းလည်း ထားရှိ၏။ ထိုအချိန်အခါတွင် ကောင်းကင်မှ ဓါတ်ပုံ ရိုက်ယူနိုင်သော

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

အခြေအနေ မရှိသေး၍ လေတပ်၏အခြေအနေကို ရန်သူ့ဂျာမန်များ သိရှိနိုင်စွမ်းမရှိသေးပေ။ ဂျာမန်များအဖို့ ဤသတင်းသည် အရေးပါလှ၏။

ဂျာဒါ၏ သတင်းပေးပို့လမ်းကား လျှို့ဝှက် ထားသောကြောင့် နောင် သူမ၏အမှု စစ်ဆေးချိန်တွင်ပင် သိရှိခြင်း မရှိခဲ့။ ဂျာဒါသည် သူနာပြုခေါင်းဆောင်အား သူမသည် ဒဏ်ရာရခဲ့သော သူမ၏ချစ်သူ ရုရှားဗိုလ်ကြီး မာရော့ပ်အတွက် လာခဲ့ကြောင်းနှင့် သူ့အား ပြုစု ရန်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ၏။

ဤတွင် ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးမှ သူမအား မေးခွန်းအမျိုးမျိုး ထုတ်တော့၏။ ဤအချိန်သည် မသင်္ကာစရာ လူများအဖို့ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာပြင်တွင် ရှိသင့်သော အချိန်အခါ မဟုတ်။ သို့သော် ဂျာဒါက သူမ လုပ်နည်း အတိုင်း ဆက်လက်ကြိုးစား၏။

“ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူအတွက် လာခဲ့တာပါ။ သူ့ကို သက်သာစေဖို့ရယ်၊ သူ့မျက်စိ မမြင်တော့တဲ့အတွက် ကျွန်မကသာလျှင် သူ့မျက်စိဆိုလျှင် မမှားပါဘူး။ ရှင်တို့ စစ်တွေကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတာက ဧဟာဒီက ဒုက္ခသည်တွေပဲ။ ကျွန်မဟာ ကြက်ခြေနီ အသင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်”

ဂျာဒါက သူမ၏ ပရိယာယ်အတိုင်း စကားတွေကို ဆက်၍ ပြောတော့၏။

“ကျွန်မဟာ သင်တန်းဆင်းလာတဲ့ သူနာပြု မဟုတ်ပါဘူး။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

နည်းနည်းပါးပါးပဲ တတ်လို့ သူတို့ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုလောက်သာ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမကြီးကလည်း သူ့ဆီမှာ သူနာပြုများ အတော်လိုတယ်လို့ ပြောထားတော့ ကျွန်မ ရသမျှအလုပ် ကို လုပ်ပေးဖို့ ပြောထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုဖို့တော့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

ဂျာဒါသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူမ၏ဗီဇအသစ်နှင့် ဝန်ကြီးဌာနမှ ပေးပို့ထားသော စာများကို ထုတ်ပြသည်။ ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဗြူရှိုက ပြည်ထဲရေးနှင့် နိုင်ငံခြားရေးဌာနတို့တွင် လိုက်လံ စုံစမ်း၏။ ပြီးမှ သူမအား ခွင့်ပြုကြောင်း ပြန်ပြော၏။

သို့သော် ဗြူရှိုက သူမ၏ ဇာတ်လမ်းကို ယုံကြည် ခံသော်လည်း မေးခွန်းပေါင်းများစွာကို ဖြေဆိုနိုင်ခြင်း မရှိသေးပေ။ ခွင့်မပြုသည့် နေရာသို့ ဒီအချိန်အခါကျမှ ဘာဖြစ်လို့ နိုင်ငံခြားသူ တစ်ယောက်က လာလိုပါသနည်း။

ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဗြူရှိုက အထက်ပါ မေးခွန်းကို သံသယ မကင်းစွာဖြင့် ထပ်ခါတလဲလဲ စဉ်းစားသည်။ သို့သော် အဖြေကား... ပေါ်မလာ။ ထို့ကြောင့် သူမအား ခွင့်ပြုလိုက်ရသော်လည်း သူတို့၏ မျက်စိနှင့် နားများကိုမူ ဖွင့်ထားကြသည်။

နောင်အခါ မာတာဟာရီ သို့မဟုတ် ဂျာဒါကို တရားရုံးတွင် စစ်ဆေးသောအခါ...

မြတ်စာပေ

“ဗစ်တယ်မှာ ကျွန်မ နေခဲ့တုန်းက ကျွန်မဟာ အလွန်သနားစရာကောင်းတဲ့ ရှုရှား စစ်ဗိုလ်ကလေးကို ပြုစုနေပါတယ်။ သူ့ဟာ မျက်စိနှစ်လုံး ကွယ်သွားသည့်အတွက် သူ့ကို ပြုစုရန်အတွက် ကျွန်မရဲ့ လက်ရှိဘဝကို စွန့်လွှတ်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးမိပါတယ်။ သူသာလျှင် ကျွန်မရဲ့ တကယ့်မွန်မြတ်တဲ့စိတ်နဲ့ ချစ်ခဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။”

ဂျာဒါက သူ့မ၏ခံစားချက်ကို ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ဂျာဒါအား စစ်ခုံရုံးတွင် စစ်ဆေးစဉ်တွင် ခုံသဘာပတိ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူက မေးမြန်းခြင်းပြု၏။

“မွန်ဂျာဂိုးက ခင်ဗျားကို ဂျာမန် ထောက်လှမ်းရေးထဲ စာရင်းသွင်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။”

ဂျာဒါက ချက်ခြင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ရေး အိပ်ချ်-၂၁ ဆိုတာကော ငြင်းဦးမလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။”

“အဲဒါ ခင်ဗျားရဲ့ ဂျာမန် ထောက်လှမ်းရေးက ပေးထားတဲ့ သူ့လျှို့ဝှက်ပိတ် မဟုတ်လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ချစ်သူက သူနဲ့ ဆက်သွယ် တဲ့အခါမှာ ပေးခဲ့တဲ့ နံပါတ်ပါ။ ဒါမှ စစ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ သာမန်စာတွေနဲ့”

ဆက်သွယ်လို့ မရခဲ့ရင် အစိုးရ ဆက်သွယ်ရေးနည်းတွေ သုံးပြီး ဆက်သွယ်နိုင်အောင် ပေးထားတာပါ။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ တရားဝင်တွေကိုလည်း ကျွန်မဆီ ပို့နိုင်အောင်လို့ပါ။”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာ သူ့ဆီက တွေ့တဲ့ ရဲခွဲတယ်လို့ ဝန်ခံတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ချစ်သူ အနေနဲ့ လက်ခံတာပါ။ သူ့လျှို့ဝှက်တစ်ယောက် အနေနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဂျာဒါက သဘာပတိ သတိပြုမိစေရန်အတွက် ကျယ်လောင်စွာ ဖြေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ စစ်မဖြစ်ချိန်တုန်းက ဘာလင်မှာ နေခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဟော်လန်ကတဆင့် ပြင်သစ်ထဲကို ဝင်လာခဲ့တယ်။ စစ်ကြီး ဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ...”

သဘာပတိဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူက ဆက်မေးသည်။

“ကျွန်မရဲ့အိမ်ကို ရောင်းချင်လို့ လာခဲ့တာပါ။”

ဂျာဒါက မဆိုင်းမတွင် အဖြေပေးသည်။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့အိမ်ကို ရောင်းတာ ရက်ပတ် အနည်းငယ်ဘဲကြာတယ်။ ခင်ဗျားကတော့ လပေါင်း အတော်ကြာ နေခဲ့တယ်။”

“ကျွန်မဟာ ဗစ်တယ်ကို သွားခဲ့တယ်။ ဒါလဲ ဗိုလ်ကြီးမာများနဲ့”

နီးနီးကပ်ကပ် နေရဖို့နဲ့ ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူဖြစ်ပြီး သူဟာလည်း မျက်စိမမြင်ရတဲ့အတွက် သူနဲ့သာ ကျွန်မဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး နေလိုတာပဲ ရှိပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ တခြားအရာရှိတွေနဲ့လဲ တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဒါဟာ ငြင်းစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နေရာတိုင်းမှာ အရာရှိတွေ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ အရာရှိတွေကိုပဲ နှစ်သက်ပါတယ်”

“ပြင်သစ် အရာရှိတွေလား”

“ဘယ်နိုင်ငံကပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ကျွန်မဟာ လှည့်လည် နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ရဲရင့်ပြီး ခန့်ခန့်ညားညားရှိရင် သင့်တော်တယ်လို့ ယူဆထားတာပါပဲ”

“သူတို့ဆီက ခင်ဗျား သတင်းတွေ အများကြီးရခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ လေယာဉ်ပျံမောင်းသမားတွေ၊ လေကြောင်း အရာရှိတွေကို ပေါင်းပြီး သူတို့ဆီက လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ရယူခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

သူ့ဘာပတ်က သူ၏အသံကို မြင့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်မ ကန့်ကွက်ပါတယ်”

ဣဒါသည် ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူ၏ အမေးကို စောဒက တက်လိုက်သည်။

“နောက်ပြီး ၁၉၁၅-ခုနဲ့ ၁၆-နှစ်တုန်းက ကျုပ်တို့ရဲ့ ခံစစ်ကနေ

တိုက်စစ်ကို ပြောင်းလဲရန် ကြံစည်ချက်ကို ခင်ဗျားရခဲ့တယ်၊ မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ ထင်ပါတယ်၊ ဒါတွေဟာ လူတိုင်းပြောနေလို့ သိရတာပါ”

“ပြီးတော့...ဒီသတင်းကို ခင်ဗျားရဲ့ ဂျာမန်တွေ့ဆုံ ပို့ခဲ့တယ်...”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ မပို့ခဲ့ပါဘူး”

“ခင်ဗျား စာတွေကို သံရုံးတွေကတဆင့် ကြားနေနိုင်ငံတွေကို ပို့ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ တွေ့ထားပြီးပြီ”

“မပို့ခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်မပို့ခဲ့တာက ဟော်လန်မှာရှိတဲ့ သမီးဆီကိုသာ ပို့ခဲ့တာပါ”

“အမ်စတာဒမ်မှာရှိတဲ့ ဂျာမန် ထောက်လှမ်းရေးကတဆင့် ဘာလင်မှာရှိတဲ့ သူလျှို့ခေါင်းဆောင်ဆီကိုပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ ပြောခဲ့ပါပကော၊ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေလို့ရယ်... သူ သူလျှို့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်တာတော့ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သူ ရာထူးရတာဟာ ကျွန်မနဲ့ မပတ်သက်ဘူး”

“ကျုပ်တို့မှာ လုံလောက်တဲ့ အကောက် အထားရှိပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးမက်ဆပ်က ခုံရုံးတွင် တင်ပြထားသော သက်သေ အထောက်အထားများကို မာတာဟာရီ သို့မဟုတ် ဣဒါအား ပြုစု ထိုအထောက်အထားများမှာ သူမ ပေးပို့စဉ်က ကြားမှဖြတ်ယူ ဖမ်းဆီးရမိသော စာများဖြစ်သည်။ ဣဒါသည် ယုန်သူငယ် တစ်ကောင်အား

အောင်ခင်စိုး

ကြောက်ရွံ့ လာတော့သည်။

“ခင်ဗျားကို ဗစ်တယ်မှာ ကျုပ်တို့ စောင့်ကြည့် နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားအသိပဲ မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်၊ တစ်ချို့လူတွေက ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ ပြင်သစ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်လို့ လိုလို့မယ်မယ် စောင့်ကြည့်နေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကိုလည်း ဘယ်လိုမှ ကန့်ကွက်ပြောဆိုခြင်း မခံရပါဘူး”

“ဒါပေမယ့်... ခင်ဗျားဟာ ကြောက်ရွံ့ပြီး ပဲရစ်ကို ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ မကြာခင် အဖမ်း ခံရတော့မယ်ဆိုတာ သိလို့ ခင်ဗျားဟာ ပြင်သစ် နိုင်ငံအတွက်ပါ နှစ်ခွဲလှည့်လှည့်ပြီး ဂျာမနီရော ပြင်သစ်ပါ သတင်းပေးပါမယ်လို့ စကားကမ်းလှမ်းခဲ့တယ်...”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူ၏ စွပ်စွဲချက်သည် မှန်ပါ၏။ မဒမ်မက်လော့ သို့မဟုတ် ဂျာဒါ သို့မဟုတ် မာတာဟာရီသည် ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဗြူရိုမှ ဗိုလ်ကြီး လေဒေါက်စ်အား အလွန်အဖိုးတန်သော ဂျာမန် ရေငုတ် သင်္ဘောများ လှုပ်ရှားမှုနှင့် မော်ရှိုကိုရို ဂျာမန်သူလျှို့များ ဓားရင်းကို ပေးအပ်ခဲ့၏။ ရရှိသည့်သတင်းအား ထောက်လှမ်းရေးဗြူရိုက စိစစ်သောအခါ ထိုသတင်းမှာ အိပ်ချ်-၂အား ပြင်သစ်များ ဆမ်းဆီးခြင်း မပြုနိုင်ရန် ဂျာမန်တို့၏ ကြိုတင်ပေးထားသော သတင်းသာလျှင် ဖြစ်နေပေသည်။

မြတ်စာပေ

ကျွန်းကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားဟာ ပြင်သစ်သူလျှို့အဖြစ် ဆောင်ရွက်ချင်ရတာလဲ”

“ကျွန်မဟာ ပြင်သစ်နိုင်ငံကို ချစ်မြတ်နိုးလို့... နောက်ပြီး ကျွန်မမှာ သုံးစရာ ငွေလိုနေလို့ပါ”

“ခင်ဗျား ငွေလိုတာကို ကျုပ်တို့သိပါတယ်၊ ဂျာမနီက တစ်ခါပို ရင် အနည်းဆုံး မတ်-၁၀၀၀၀ကို ဒတ်ချ်သံရုံးကတဆင့် ပို့တာ ကျုပ်တို့သိပါတယ်”

“ဒီငွေတွေဟာ သူလျှို့လုပ်ငန်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူဆီက ပို့လိုက်တာတွေပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျားရဲ့ချစ်သူ မဟုတ်လား၊ သူလျှို့ ခေါင်းဆောင်၊ ကဲ... ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျား ပြင်သစ်အတွက် ဘာတွေများ လုပ်ခဲ့သလဲ”

“ကျွန်မ ဂျာမန် ရေငုတ်သင်္ဘောတွေ မော်ရှိုကိုဘက် ထွက်ခဲ့တဲ့ သတင်းပို့ပေးပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျား ဒီသတင်းတွေကို ဘယ်လို သိရသလဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ရန်သူတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် မရှိဘူး”

“သံရုံးတစ်ရုံးက ပါတီအပြီးမှာ ကျွန်မနဲ့အိပ်ခဲ့တဲ့ လူ တစ်ယောက်ဆီက ရခဲ့တယ်။ သူက ဒီသတင်းကို ပြောပြလို့ ကျွန်မ သိရတာပါ။ သူ့ကိုတော့ နာမည်ပျက်မှာ စိုးတဲ့အတွက်

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

မဖော်ပြပါရစေနဲ့ရှင်”

ဗစ်တယ်သို့ ဂျာဒါ ချောက်ခွဲခြင်းမှာ တကယ်တော့ သူမ၏အသက်ပင် ဆုံးရှုံးရမလောက် ဖြစ်နေသည်။ သူမ တစ်ကြိမ်သွားပြီး ပြန်အလာတွင် စစ်သားပေါင်း နှစ်သိန်းတို့၏အသက်သည် စစ်ပွဲများတွင် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

ဗိုလ်ကြီးမာရော့ဗ်က သူချစ်ခဲ့ရသော အမျိုးသမီး၏လုပ်ငန်းကို မသိပေ။ သူ့အား ဖေးမစောင့်ရှောက်ပြုစုခဲ့သူ ဂျာဒါအား ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသိသမျှ ဖွင့်ပြောခဲ့၏။ သူ၏အစ်ကို စပိန်နီင်င်မှ ဘုန်းတော်ကြီးပင်လျှင် သူမအတွက် ဆုတောင်းမှုများ ကာလကြာရှည်စွာ ပြုပေးခဲ့၏။

ဂျာဒါသည် အားလပ်ချိန်များတွင် ဗုံးလွှတ်များဖြင့် အခြားသော စစ်သားများဖြင့် အချိန်ဖြုန်းခဲ့၏။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာရောက်သူ ယောက်ျားတိုင်း စိုးရိမ်စိတ်၊ ကာမဂုဏ် တပ်မက်သောစိတ်များနှင့် သေမင်းကို ရင်ဆိုင်နေရသော အချိန်တွင် ဤကဲ့သို့ ချိုကာသော စကားများဖြင့် ဖြေဖျော်လာသော မိန်းမကိုတား မည်သူကမျှ မဆက်ဆံပဲ နေနိုင်ပါအံ့နည်း။

အိပ်ချ်-၂၁ကား အထူးသဖြင့် လေယာဉ်ပျံမောင်းသော လေတပ်သားများဖြင့် အဖွဲ့ကျသည်။ သူတို့ ပြောဆို လေသမျှတို့မှာ ဂျာဒါအဖို့ စာရွက်စာတမ်းများ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲရမည်သာ ဖြစ်သည်။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

သူမပို့သမျှ စာများသည် လေးလံသော အတုပ်များသာ ဖြစ်နေတော့သည်။ ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဗြူဂိုက စစ်ဆေးသောအခါ အချစ် အကြောင်း စစ်အကြောင်း၊ သူမ၏ စစ်သားများအပေါ် ကြင်နာမှု စသည်တို့ဖြင့် ရှည်လျားသော စာတမ်းရှည်များသာ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစာကြောင်းတိုင်း၌ စကားလုံးတိုင်းအား စစ်ဆေးသည်။ ပြီးနောက် လျှို့ဝှက်သော မှင်များ သုံး မသုံးကိုလည်း နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စစ်ဆေးသည်။ သို့သော် လျှို့ဝှက်သော သတင်း အစအနကိုကား ရှုမတွေ့ ဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော် ဂျာဒါမှာမူ သူမ၏ စာ အကြောင်းကို မသိရှိသေးသည်မှာ သေချာသည်။ ထိုအချိန်တွင် အင်္ဂလိပ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ဂျာဒါသည် မက်ဒရစ်တွင် ဂျာမန် စစ်ဗိုလ်များနှင့် တွဲ၍ သွားလာနေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူမသည် ဂျာမနီကို စပိန်မှ ဟော်လန်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့ကြောင်း သတင်းပို့သည်။

ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးကလည်း သူတို့ရရှိခဲ့သော နောက်ကြောင်းသတင်းများနှင့်အတူ ဗစ်တယ်တွင် သူမ ကြာရှည်စွာ နေထိုင်ခဲ့ခြင်း အကြောင်းရင်းများအပြင် မဟာမိတ်တပ်များ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ကျဆုံးရခြင်းမှာ အကြောင်းမှာ သူမအပေါ်တွင် သံသယ ပွားမိကြသည်။ သို့သော် ဖမ်းဆီးနိုင်သော အထောက်အထားများကား မပြည့်စုံသေးပေ။

ဂျာဒါသည် သူမ၏ အန္တရာယ်ကို မြင်သောအခါ ပြင်သစ်တွင်

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

အတ္တမျှနေ၍ ကြားနေနိုင်ငံ တစ်ခုခုအား ထွက်ခွါသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မထွက်ခွါမီ အချိန်တွင် သူမသည် နယ်သာလန် သံရုံးမှတစ်ဆင့် သုံးနေကြဖြစ်သော စကားဝှက်ဖြင့် ဗွန်ဂျာဂိုးအား အစီရင်ခံရပေလိမ့်မည်။ သူမ၏ ရေးနေကျ သမီးလိပ်စာတပ်၍ ဆက်သွယ်ရန် စာတစ်စောင်ရေးပြီး စပိန်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

သံအရာရှိက သူမ၏စာအား တွေ့ရှိသောအခါ စိတ်ဆိုးလေတော့၏။

“ဒါ... အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်တာပဲ၊ ဘယ်လောက် နာမည်ကြီးတဲ့ ကချေသည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တို့သံရုံးကို သူ့စာတိုက်လို သဘောမထားနိုင်ဘူး၊ လုပ်လည်း မလုပ်သင့်ဘူး”

သံအရာရှိသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပြင်သစ်ပြည်၏ တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ခါ သံရုံး၏ အပြင်ဘက်ရှိ စာတိုက်ပုံးထဲသို့ ထည့်ခိုင်းလိုက်သည်။ စာတိုက်မှ ပေးပို့ရန်ရှိသော စာများအား စစ်ဆေးသောအခါ သူမ၏စာမှာ မဲလေးစာများ နှင့်လည်းကောင်း၊ နံပါတ်များ၊ နေ့စွဲများနှင့် အခြား မရေရာသော စာကြောင်းများကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်... မည်သို့မျှ အဓိပ္ပာယ်ကောက်၍ မရဖြစ်နေသည်။

ဘာစီလိုနာတွင် ဂျာဒါသည် ကပွဲတစ်ခု ကျင်းပရန် စီစဉ်လိုက်သည်။

မဟာမိတ် တန်ပြန်သူလျှို့များက သူမအား သေသေချာချာ

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

လေ့လာစီစဉ်ပြီး ဘာစီလိုနာတွင် ရှိနေစဉ် သူမကို မျက်ခြေမပြတ် ရရှိသမျှသတင်းများကို ပေးပို့ခဲ့သည်။ ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးကလေး ထပ်ချပ်မကွာ ရှိနေပြန်သည်။ သို့သော် ယောက်ျားများနှင့် ပျော်ပါးနေသည်မှလွဲ၍ မည်သည့် သတင်းမျှ မရပေ။

အင်္ဂလိပ်ထောက်လှမ်းရေးကမူ သူမသည် ဟော်စန် သွား၍ အင်္ဂလန်သို့ဝင်ပြီး ဂျာမနီပြန်မည်ထင်ကြောင်း သတင်းရရှိ၏။ ဟော်လန်ဒီးယား သင်္ဘောကြီးသည် ပေါလ်မောက်သို့ ဆိုက်ကပ်သောအခါ ဂျာဒါအား စီအိုင်ဒီက လန်ဒန်သို့လိုက်ရန် ခေါ်ဆောင်သွားတော့၏။ လန်ဒန်တွင် စီအိုင်ဒီ အကြီးအကဲဖြစ်သူ ဆာဘောဆယ်လ်က သူမအား မေးမြန်းခြင်းပြု၏။

ဆာဘောဆယ်လ်က သူမအား ထောင်ချောက်ဆင်ရန် စိတ်ကူးသည်။ သူမအား မမှန်သော စကားများကို ပြောစေသည်။ စိတ်ဆိုးပြီး မဟုတ်မမှန်သော စကားများကို ပြောစေသည်။

သို့သော်... သူက စာရွက်မှတ်တမ်းများကို သေချာစွာ သိမ်းဆည်းထားသည်။ သူက ဂျာဒါ ဘာစီလိုနာတွင် ဂျာမန်များနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံများ မေးမြန်းသောအခါ ဂျာဒါသည် ခံစားချက် အပြည့်အဝဖြင့် ညင်သာစွာ ဖြေကြားခဲ့၏။

“ဆာဘောဆယ်လ်... ကျွန်မဟာ ဂျာမန်သူလျှို့ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မဟာ ပြင်သစ်တွေအတွက် သတင်း ပို့နေတဲ့သူပါ။”

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

သူတို့နဲ့ တွဲတာကတော့ သူတို့ဆီက သတင်းယူနိုင်အောင် တွဲတာပါ။ ဒါဟာ မဟာမိတ်တွေအတွက် လိုချင်တဲ့သတင်း ရနိုင်မယ် မဟုတ်လား။”

ဆာဘောဆယ်လ်က သူမအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမကမူ ဆက်၍ပြောနေသည်။ သူမ သိခဲ့သမျှ ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေးနှင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အမည်များလည်း ပါရှိ၏။

“ခင်ဗျား ဂျာမနီမှာရှိတဲ့ သူတွေရော၊ ကြားနေနိုင်မှာရှိတဲ့ ဂျာမန်တွေပါ ခင်ဗျားစာပေးပြီး ဆက်သွယ်ခဲ့တာကိုကော ငြင်းချင်သေးသလား။”

ဆာဘောဆယ်လ်က ထပ်၍မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်စကားကို မဝေဖန်လိုဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ အချို့စာတွေဟာ ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဗြူဂျီ အတွက်ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် အများအပြားကတော့ ကျွန်မရဲ့ချစ်သူဆီကို ရေးတာပါဘဲ။ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းကတော့ ယောကျ်ားတွေဟာ ကြင်နာတတ်ကြပါတယ်။ သဘောလည်း ပြည့်ဝကြပါပေတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ တစ်ယောက်သော နှလုံးသားရဲ့ခံစားချက်ကို စစ်က ဘယ်လိုမှ ပြောင်းမပေးနိုင်ဘူး။”

ဆာဘောဆယ်လ်က မည်သို့မျှ မေးမြန်း၍မရ။ သူ့တွင် ခိုင်လုံသော အထောက်အထားက လိုနေသေးသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်ထင်မြင် ယူဆချက်တွေဟာ မှားချင်မှားမယ်။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားဟာ အင်္ဂလိပ် ဥပဒေတွေကို တစ်စုံတစ်ရာ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်စတူများ

ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်မှု မရှိလို့ပဲဆိုဆို၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားထက် ဆိုကြပါစို့ဗျား။ အတွေ့အကြုံ အများကြီး ရှိလာတာကိုတော့ ခင်ဗျား ငြင်းလို့မရဘူး။ အဲဒီအတွေ့အကြုံအရ ခင်ဗျားဟာ ဘယ်ဘက်ကပဲ ရပ်တည်နေနေ...၊ သူလျှို့တော့ မလုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီအလုပ်ဟာ ညစ်ပတ်စုတ်မဲ့တယ်။ ပြီးတော့... ကြောက်စရာလည်း သိပ်ကောင်းပါတယ်။”

ဂျာဒါသည် သမင်ငယ် မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဆာဘောဆယ်လ်အား ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆာဘောဆယ်လ်...၊ ကျွန်မအပေါ်မှာ စိတ် ဝင်စားမိတာကို ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်။ ရှင့်ရဲ့ ကရုဏာ စကားတွေကိုလည်း နားထောင်ပါ့မယ်။ ကျွန်မရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို စွန့်လွှတ်ပါ့မယ်။ ကျွန်မကိုလည်း ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ဆက်ဆံစေချင်ပါတယ်။”

အကယ်၍ ဂျာဒါသည် သူ၏စကားများကို လိုက်နာခဲ့ပါမူ...၊ သူမ၏ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ သွားပေလိမ့်မည်။ သို့သော်... ပိုးဖလံကဲ့သို့ - ရှေ့ကိုသာ တိုးခဲ့လေခြင်းကြောင့် သူမ၏အသက်ပင်လျှင် သူမ၏လက်ဝယ်၌ မရှိတော့ပေ။

သူမ ပြန်သွားလေလျှင် ဆာဘောဆယ်လ်သည် ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဗြူဂျီ၊ ဟော်လန်၊ စပိန်နှင့် ဂျာမနီရှိ မဟာ



ဘောင်ခင်စိုး

မိတ်သူလျှို့များအား ဂျာဒါ သို့မဟုတ် မာတာဟာရ်အား မျက်ခြေ မပြတ် စောင့်ကြည့်နေရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ဂျာဒါသည် အမ်စတာဒမ်သို့ ရောက်သောအခါ မက်စ်နျူဒါ၏ ဆေးတံသောက်ဆေး ရောင်းသော ဆိုင်ကလေးသို့ သွား၏။ ဤဆိုင်ကလေးမှာ ဂျာမန်တို့ စာပို့လုပ်ငန်းနှင့်ဖြစ် သုံးစွဲသော နေရာပင်ဖြစ်သည်။ မဟာမိတ်သူလျှို့များက စာပို့သမားများအား ငွေပေး၍ ဆက်သွယ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကြားနေနိုင်စွမ်းရှိသူ ဂျာမန်သူလျှို့များ၏ ဆက်သွယ်ရေးဌာန ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ဂျာဒါသည် သူမအား နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေကြောင်း ခိုပိမိသည်။ သူမ ဘာစီလိုနာ ဟိုဘယ်တွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က တွေ့ခဲ့ဖူးသော လူတစ်ယောက်သည် သူမ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမြဲတန်း မယောင်မလည်နှင့် လုပ်နေတော့သည်။ ဂျာဒါသည် အကောင်းဆုံးသော ခံစစ်မှာ သိုးစစ်သို့ ပြောင်းရမည်ဟုသော ခံယူချက်ဖြင့် အဆိုပါလူ၏ အနီးသို့ချဉ်းကပ်ပြီး သူမ၏နောက်သို့ လိုက်နေကြောင်း စွပ်စွဲလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားနဲ့ အလုပ်အတူတူလုပ်လာတဲ့ ဗိုလ်ကြီးက ခိုင်းထားပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ လုံခြုံရေးကိုကြည့်ပြီး စောင့်ရှောက်ရမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဟာ သူ့ရဲ့သတင်းကို ကြားချင်မှာပဲလေ၊ သူ အခု ဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်သွားပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး လေဒေါက်စ်...”

မြိတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

သူမ စွပ်စွဲခြင်း ခံရသူက ပြန်ပြောလေသည်။ ဂျာဒါသည် စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီး သူမအခန်းသို့ သူတို့ချေစင်ရတော့၏။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လျှင် လေဒေါက်စ်ထံ စာရေး၏။ သူမသည် ဘရပ်ဆယ်တွင် ကပြရန် ထွက်ခွါမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘရပ်ဆယ်မှာ သူမ၏နိုင်ငံဖြစ်၍ အခက်အသွယ်များ ကောင်းကောင်း ရှိကြောင်း၊ အကယ်၍ သူ့ထံတွင် ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးသမားများရှိ၍ အခက်အခဲ တွေ့နေရပါက သူမက ကူညီရန်အသင့်ဟု ဖော်ပြထား၏။

တစ်ပတ်အတွင်းတွင် လေဒေါက်စ်ထံမှ စိတ်ဝင်စားဖွယ် စာပြန်လာသည်။ စာထဲတွင် ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေး သုံးယောက်တို့၏ အမည်များပါ ရေးသားပါရှိလာ၏။ သူတို့မှာ ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမန်တို့အတွက် သူလျှို့ဖြုတ်နေသူများ ဖြစ်သည်။

မကြာမီ ထိုသုံးယောက်တို့ ဂျာမန်များက ဖမ်းဆီးလိုက်ရုံသာမက တစ်ဦးကို ချက်ချင်း သတ်ပစ် လိုက်ကြသည်။

လေဒေါက်စ်၏ အတွေးကား မှန်ကန်လေပြီ။

ဂျာဒါကား ဂျာမန်တို့၏ သူလျှို့ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်လုံနေပေပြီ။ သို့သော် သူမကား သူ၏ရှေ့တွင်မရှိ၊ သူမသည် ဘယ်လ်ဂျီယံတွင် လွတ်လပ်သော ငှက်ကလေး တစ်ကောင်ပမာ သွားလာ ပျံသန်း နေမည်ဖြစ်၏။

မြိတ်စာပေ

သူမသည် ကာဘိုင်ဆွဲနတ် တစ်လက်ကဲ့သို့ ကြောက်စရာ ကောင်းနေလေသည်။ သူလျှို အိပ်ချ်-၂၁သည် သူမကိုယ်သူမ ဂုဏ်ယူလျက်ရှိသည်။ သူမ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များမှာ ဆောင်မြင်မှုများစွာ ရရှိရကား သူမသည် ဘာလင်ရှိ ဗွန်နီကိုလေးထံ ငွေပို၍ တောင်းလေတော့၏။ ပြီးလျှင် ဘရပ်ဆယ်မှတစ်ဆင့် အမ်စတာဒမ်သို့ သွားရမည်။ ဗွန်ဂျာဂိုးက သူမအတွက် တာဝန်အသစ်တစ်ခု ပေးထားပြီးဖြစ်သည်။ သူမကား စပိန်သို့ သွား၍ တာဝန်ကို ဆောင် ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဤအကြောင်းကို သူမ၏ အထက်အရာရှိများကသာ သိသည်။ သူမက မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသော မော်ရီကို အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရန်အပြင် ဂျီဘရော်လ်တာရှိ အင်္ဂလိပ်တို့၏ အင်အား ရှိနေသော သင်္ဘောကျွန်း လုပ်ငန်းများကို သတင်းယူရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးက သူမကို အနံ့ခံနေကြ၏။ ဆာဆာဆယ်လ်၏ ညွှန်ကြားမှုတို့ကြောင့် သူမ၏ ထောက်လှမ်းမှုများမှာ အရာမရောက်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေပါသည်။ ရက်ရစ်ရှိ သူမ၏ဟိုတယ်တွင် ဂျာဒါသည် သူမမြင်ဖူးသော မျက်နှာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဂျာဒါအား သတင်းစာ ဖတ်နေရင်း အပေါ်မှ အမြဲလိုလို ချောင်းကြည့်နေတတ်သူဖြစ်သည်။

“အို... မွန်စီယာထရွိုင်အိုလက်”

သူမက သူ၏ အနားသို့ ကပ်၍ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါ တွေ့ကြရပြန်ပြီနော်၊ အလွန် သစ္စာရှိတဲ့ အစောင့်ကြီး ပဲကဲ... လာ စပိန်ရဲ့ အကောင်းဆုံး ရယ်ရီပိုင်သောက်ပြီး စကားနည်း နည်း ပြောကြတာပေါ့။”

သူမက ပြောဆိုရင်း ဘားအတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။

“မွန်စီယာ... ရှင်ဟာ ပြင်သစ်လူမျိုးပေါ့ ဟုတ်တယ်နော်”

သူက ခေါင်းညိတ်၍ ဖြေလိုက်သည်။

“မွန်စီယာ... ပြင်သစ်လူမျိုး ယောက်ျားတွေဟာ မှားသောအားဖြင့် မိန်းမလိုက်စားကြတယ် မဟုတ်လား”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။

“ပြင်သစ်တွေဟာ အသည်းနှလုံးနဲ့ ပြောတဲ့ စကားတွေကို နားလည်ကြတယ်နော်”

“အဲဒါ သိပ်မွန်တာပေါ့။”

မွန်စီယာထရွိုင်အိုလက်က ပြန်ဖြေသည်။ သူသည် ပြင်သစ် လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့မှ အရာရှိဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့်... မွန်စီယာ... ကျွန်မ တောင်းပန်ရင် ရှင် နားလည်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မချစ်တဲ့လူဆီ သွားခဲ့ရင်ပေါ့ပေ”

မွန်စီယာထရွိုင်အိုလက် အံ့သြသွား၏။

“မဒမ်... ဒီလိုသိမ်မွေ့ပြီး လှည့်စားတာတွေကို ကျုပ်

မစဉ်းစားနိုင်ပါရစေနဲ့။

နောက်တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ ဂျာဒါသည် သူမ၏ ဟိုတယ်မှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။ ထရွိုင်အိုလက်သည် နောက်မှ စက်တီးတစ်စီးဖြင့် လိုက်ပါလာသည်။ ပြီးလျှင် ဂျာမန် ဘဏ်တိုက်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူမ ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် နောက်က လိုက်နေပြန်သည်။ သူမသည် ဂျာမန် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှ ပြန်ထွက်လာသည်အထိ ဆောင့်နေ၏။

ဂျာဒါသည် အထောက်အထား မပြနိုင်သော အကြောင်းများဖြင့် မကပ်ရစ်ရှိ ဒတ်ချ်ကောင်စစ်ဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်ကိုပင် လိုက်နာခြင်း မရှိပဲ ပြင်သစ်ပြည်သို့ ပြန်သွားရန် ပြင်တော့၏။ ဂျာမန်တို့သည် သူမအား အလိုမရှိတော့ပြီလား မသိ၊ သူမနှင့် ပတ်သက်၍ ဤနေရာတွင် အမျိုးမျိုး ပြောဆိုကြသော်လည်း အမှန်ကိုကား မည်သူမျှ ပြောဆိုခြင်း မရှိပေ။

ဂျာဒါသည် ပြင်သစ်နယ်စပ်သို့ ရောက်သည်တွင် လူဝင် မှုကြီးကြပ်ရေး အရာရှိများက ဂျာဒါ၏ ပြည်ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ပေါ်တွင် မည်သို့မှ မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ပေးပြီး ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်၏။

သူမက ပြင်သစ်ကောင်စစ်ဝန်၏ ကူညီမှုကြောင့်ဟု ထင် နေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမသည် ယခင် နေထိုင်ခဲ့သော နေရာ၌ ယခင်ဘဝအတိုင်း နေထိုင်ရပေတော့မည်။ ဤအကြိမ်တွင် ဂျာမန် များအတွက်မဟုတ်။ ပြင်သစ်များအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်။

ပဲရစ်သို့ ဝင်လာသည်တွင် ဓာတ်မြို့လုံထွင် ဝုံးဒဏ် အမြောက်ဒဏ်များကြောင့် မြို့မှာ အတော်ပျက်စီးနေသည်။ ဂျာဒါကား မည်သည့်နေရာတွင် ကပြရပါမည်နည်းဟု တွေးလာသည်။ သူမ၏ မီးရထားသည် ဘူတာရုံတွင်းသို့ ဝင်လာလျှင် ဝမ်းသာသွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ၏ မိတ်ဆွေဟောင်းဖြစ်သူ မွန်စီ ယာဂျူးလ်ကမ်ဘွန်က ဘူတာရုံမှနေ၍ စောင့်ကြိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူကား ပြင်သစ် နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှူးကြီး ဖြစ်သည်။ သူနှင့်အတူပါ လာသူ နှစ်ယောက်အား သူမ၏ ပစ္စည်းများကို သယ်ယူစေ၍ သူ၏ကာနီဖြင့် ပလေအေသင်နီ ဟိုတယ်သို့ လိုက်ပို့ပေး၏။

ဗိုလ်မှူးကြီး လေဒေါက်စ်မှ ဂျာဒါကို သူ့ထံ သတင်းပို့ရန် ဟိုတယ်သို့ ဖုန်းဆက်သောအခါ သူမသည် ဟိုတယ်တွင် မရှိပေ။ မည်သည့်အချိန်က မည်ကဲ့သို့ ပျောက်သွားမှန်း မသိလိုက်ရ။ လျှို့ဝှက် ထောက်လှမ်းရေးသမားများက စောင့်ကြည့်နေသည့် ကြားမှပင် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေတော့၏။

ဗိုလ်မှူးကြီး လေဒေါက်စ်သည် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ စိုးရိမ်သည့် စိတ်များလည်း ပြင်းပြလာမိသည်။ မှာမိတ်တပ်ပေါင်း စု၏ ထိုးစစ်ဆင်နွှဲရန် အစီစဉ်ကား ၁၉၁၇-ခုတွင် စတင်ဖြစ်၏။ သူက ဂျာဒါ၏ ကြွက်ခြေနီအသင်း အကြောင်းကို သိထားသည်။ ဖစ်တယ်တွင် သစ္စာဖောက်ခဲ့ခြင်း၊ သို့မဟုတ် တစ်ဘွန်ကများ သူမကို သတင်းပေး

ဘောင်ခင်စိုး

ပေးလိုက်လေမလားဟူ၍ တွေးနေမိသည်။ ထို့ပြင် ဒတ်ချ်သံရုံးတွင် ဂျာဒါအတွက် ငွေများ ရောက်ရှိနေကြောင်းကိုလည်း လျှို့ဝှက် ကြေးနန်းစာဖြင့် သိနေသဖြင့် ဂျာဒါမှာ အနှေးနှင့်အမြန် သွား ရောက်ထုတ်ယူမည်မှာ သေချာလှသည်။

ယခုအချိန်၌ သူမအား ဖမ်းဆီးလိုစိတ် မရှိသေးပေ။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူးကြီး လေဒေါက်စ်က သူ၏လူများအား သူမကို နေ့ည မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်၍ ဆက်သွယ်သူမှန်သမျှအား မြေလှန်ရှာရန် အမိန့်ပေးထား၏။

တစ်ပတ်မျှကြာသောအခါ ဒတ်ချ်သံရုံးတွင် စောင့်ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်သည် ဂျာဒါအား သံရုံးမှ ငွေများလာယူရန် ခေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူမမှာ ဟိုတယ်သို့ ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဗိုလ်မှူးကြီးလေဒေါက်စ်ထံ သတင်းပို့၏။

ဗိုလ်မှူးကြီး လေဒေါက်စ်သည် ဂျာဒါအား ဖမ်းဆီးခြင်းမပြုပဲ ကြိုးရှည်ရှည်နှင့် လှန်ထားသည်။ သူသည် ဂျာဒါ၏ မိတ်ဟောင်း ကြီးများအားလည်း လေ့လာနိုင်သည်။ ဂျာဒါက သူ့အား သူမ၏ ပြင်သစ်ပြည်ပေါ်တွင် ထားရှိသော စေတနာနှင့် ဆောင်ရွက်ချက်များကိုပင် ပေးပို့နေ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး လေဒေါက်စ်အဖို့ ရယ်စရာ ဖြစ်နေပေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဂျာဒါသည် ဈေးဝယ်ရာမှ အပြန်တွင် မွန်စီယာထရွိုင်အိုလက်သည် သူမ၏ အခန်းတွင် စာရွက်စာ(မ်းများ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ထွာများ

နှင့် အဝတ်အစားကို မွှေနှောက်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

“ခွင့်လွှတ်ပါ မဒမ်”

သူက ပြောနေကြ လေသံအတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါတွေကလည်း လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း လုပ်ရတာပါ။ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားဟာ ပြင်သစ်ဘက်မှာ ရပ်တည်လျက် ရှိရုံလားဆိုတာ သေချာမှဖြစ်မယ်။ ကဲ... ကျုပ်နဲ့အတူ အရက်အနည်းငယ်လောက် သုံးဆောင်ကြရအောင်ပါ”

သို့သော် ဂျာဒါသည် သူ့အားမောင်းထုတ်ပြီး တံခါးကို ပြင်းထန်စွာ ပိတ်လိုက်၏။ ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဗြူဂိုက သူမအား မကြာမီ ကိုင်တွယ်တော့မည်မှာ သေချာသည်။ သူမအား ဂျာမနီသို့ သတင်းများ ပေးပို့ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဆာဘော့ဆယ်လ် ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ အခုအချိန်သည် သူလျှို့လုပ်ငန်းကို စွန့်ရန် အချိန်ကြပေပြီဟု သူမက စိတ်ကူးမိ၏။

မွန်စီယာထရွိုင်အိုလက်က သူမအား နောက်ယောင် ခံနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ စုံထောက်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး အနံ့ခံရာတွင် အလွန်တော်သူ ဖြစ်၏။ လမောင်းအတော်ကြာမျှ အောင်း နေပြီးလျှင် ၁၉၁၇-ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် သူသည် ဂျာဒါအား ဖမ်းဆီးလိုက်တော့၏။

ပြင်သစ် လူမျိုးပေါင်း ငါးသန်းသည် သေကြေခြင်းနှင့် ပျောက်ဆုံးခြင်း သို့မဟုတ် ရန်သူ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းတို့ကို ခံခဲ့ရသည်။

အောင်ခင်စိုး

ဤလူများ၏ ကံကြမ္မာသည် ဂျာဒါ သို့မဟုတ် မာတာဟာရီ ခေါ် သူလျှိုကျော် အိပ်ချ်-၂၁၏ ဆောင်ရွက်မှုများ၏ လက်ချက်ဟု ပြောဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။

၁၉၁၇-ခုနှစ် ပဲရစ်၏ ဆောင်းရာသီမှာ အလွန် အေးလှသည်။ လမ်းမပေါ်တွင် ရေခဲပြင်သာ မြင်ရသည်။ လမ်းနှစ်သွယ်ဖြတ်ရာ လမ်းထောင့်များတွင် ဆောင်းလေသည် မပြတ် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည်။ ရေခဲ အစွန်းအစများမှ ဖြတ်လာ၍ အသံများသည် လေချွန်သံကဲ့သို့ မြည်နေသည်။ မွန်စီယာတရွီအိုလက်သည် ဂျာဒါ ခေါ် အိပ်ချ်-၂၁အား အဝတ်အစား သေတ္တာငယ် တစ်လုံးသာ ယူခွင့်ပြုသည်။ ပြီးလျှင် သူမအား အနွေးဆုံးအထည်ကို ရွေးဝတ်ရန် အကြံပြု၏။

ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဗြူရို အဆောက်အဦ အတွင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ သူမအား ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် ထိုင်စေ၏။ သူမ တစ်နာရီ ကျော်ကျော်မျှ ထိုင်၍စောင့်နေရသည်။ သူမကို ဖမ်းဆီးရန် ထုတ်ထားသော ဝရန်းကို ဖတ်ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုစာရွက်က သူမအား သူလျှိုအဖြစ် စွပ်စွဲထားသည်။

အချိန် အတော်ကြာသော အခါမှသာ ဗိုလ်မှူးကြီး လေဒါကပ်စ်သည် အခန်းတစ်ခုတွင်းမှ ထွက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ လက်ရေးတို စာရေးနှစ်ဦးပါလာသည်။ အသီးသီးနေရာ ယူပြီးလျှင် ဆာဒေါက်စ်က သူမအား သူ၏စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်စေ၏။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

“ဂျာမန် လျှိုဝက်အဖွဲ့မှာ ခင်ဗျားနေတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ...”

သူ၏မေးခွန်းသည် သေနတ်ကျည်ဆံသဖွယ် ဂျာဒါအား ဖောက်ထွင်းသွား၏။

ဂျာဒါသည် အံ့ဩသွား၏။ သူမပေးခဲ့သော သတင်းများ ဘယ်သို့ ရောက်ကုန်ဘိသနည်း။ မေ့များ မေ့သွားကြလေပြီလားဟု သူမ တွေးနေမိသည်။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ ရှင်မေးတဲ့ မေးခွန်းကို သဘောမပေါက်ဘူး...” သူမက စောဒကတက်၍ ပြန်ပြော၏။

“အိပ်ချ်-၂၁ ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက ပြင်သစ်ပြည်ရဲ့ ထောက်ပံ့ခွင့်နဲ့ သူလျှို စလုပ်ခဲ့ပါသလဲ...”

ဗိုလ်မှူးကြီး လေဒေါက်စ်သည် မတုန်လှုပ်သော အမူအရာဖြင့် ထပ်မေးလိုက်၏။

“ကျွန်မအတွက် ရှေ့နေတစ်ယောက် မရမချင်း ကျွန်မ ဘာမှမပြောနိုင်ပါဘူး...”

သို့နှင့် ဂျာဒါအား စိန့်လာဇီရီ အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့လိုက်၏။ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်ကလေး အိပ်ရာပေါ်တွင် တင်နေသောကြောင့် အိပ်စက်၍ မရသော ဆိုက်ဘာရိုက် မာတာဟာရီ သို့မဟုတ် ဂျာဒါသည် သူမကိုယ် သူမ အမြဲယှဉ်လေ့ရှိသည်။ ယခုမူ အပူရှိန် ဝေးထားခြင်းမရှိသော

မြတ်စာပေ

အခန်း၌ သစ်သားကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အဝတ်ပါးပါးကို ခင်း၍ အိပ်ရမည်ဖြစ်၏။ သူမ ခံစားရမည့် မှောင်လွန်းလှသော ညများ၏ ပထမဦးဆုံး ညပင် ဖြစ်ပါချေ၏။

၁၉၁၇-ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၄-ရက်နေ့တွင် စ၍ စစ်ဆေး၏။ ခုံအဖွဲ့ဝင် ခြောက်ယောက်မှာ စစ်ဘက် အရာရှိငယ်များ ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ ဗိုလ်ကြီး ဘူချာဒွန် ဖြစ်၏။ သူက အမှုစစ်နေစဉ် သတင်းယူရန် ဖြစ်၏။ သဘာပတိမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူဖြစ်၏။ အမှုစစ်ရာတွင် အခန်းကို ပိတ်ထားသည်။ သတင်း ထောက်များကိုလည်း ဝင်ခွင့်မပြုပါ။ ခုံအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများ၊ တရားစွဲချက်တင်သူ မော်နက်၊ ကာကွယ်ရေးဌာနရှေ့နေ ကလူနက်၊ မစ္စက်မက်လော့၊ အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် ရဲဘော်တစ်ယောက်တို့မှ အကျဉ်းသားအတွက် တာဝန်ယူ စောင့်ကြပ်ရန်သာ ဝင်ခွင့်ပြုထားသည်။

သူမ၏ အမှုစစ်ဆေးရန် နီးလာလေ ပြင်သစ် ပြည်သူတို့မှ သူမအား သေဒဏ်ပေးရန် တောင်း ဆိုလေတော့၏။ သတင်း စာများကလည်း သူမ၏ လည်ချောင်းသွေးကို တောင့်တနေကြသည်။ စစ်အတွင်း သူလျှိုဖြစ်ခဲ့သူများအား အရပ်သားရှေ့နေ ငှားရမ်းခွင့်ကို မည်သည့်အခါကမှ မပေးခဲ့ပေ။ သို့သော် ဂျာဒါအား သူမငှားလို သော ရှေ့နေကို ငှားခွင့်ပြု၏။ ထို့ကြောင့် သူမသည် မိုင်တရီးကလူနက်ကို ငှားရမ်းခဲ့၏။ ကလူနက်ကား ပြင်သစ်ပြည်တွင် အလွန်အလေးထားရသော

နာမည်ကြီး ဂျူနေကြီးဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က သူသည် ၁၈၇၀-၁၈၇၁ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမနီတို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော စစ်ကြီးတွင် ထူးချွန်စွာ တိုက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် တတိယမြောက် နပိုလီယံက သူ့အား အမြင့်ဆုံးဘွဲ့ကို ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။ သူ၏အသက်မှာ ၇၅-နှစ် ရှိပြီဖြစ်၏။ သူက တရားသူကြီးများ အထင်ကြီးစေရန်အတွက် တံဆိပ်ကြီးများ ထုတ်၍ တပုံဆင်လာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျား မကြာခင် လွတ်ပါလိမ့်မယ်”

ကလူနက်က ဂျာဒါကို နှစ်သိမ့်စကား ပြော လိုက်သည်။

“သူတို့ဆီမှာ တရားဝင် အထောက်အထား မရှိပါဘူး၊

အမှုကတော့ အခြေအနေအရ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ အချက်တွေပေါ်မှာသာ စစ်ဆေးခွင့်ရမှာ တစ်ချက်ရယ်၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်နဲ့ ခင်ဗျားဟာ ပြင်သစ်နိုင်ငံသူ တစ်ယောက် မဟုတ်လို့ပဲ၊ အကယ်၍ လိုအပ်လာရင် ခင်ဗျားရဲ့အမှုကို သမ္မတကြီးဆီ ယူသွားမယ်၊ သူဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေကြီးပဲ”

အမှုမစမီ အချိန်များတွင် ကလူနက်သည် ဂျာဒါအား အားပေးရုံသာမက အစားအသောက်ကောင်းများ၊ နှင်းဆီ ပန်းရဲရဲများ၊ ဝိုင်အရက်များနှင့် ရေမွှေးများကို မကြာခဏ ယူဆောင်လာပြီး လက်ဆောင်ပေးလေ့ရှိပါသည်။

စစ်ဆေးသောအခါ ကလူနက်သည် ဂျာဒါ၏ လောလောဆံပင်

ကောင်ခင်စိုး

သနားဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်ကိုတည်၍ တည်ငြိမ်သော၊ စဉ်းစားဉာဏ်ပြည့်သော၊ မျှတသော ခုံအဖွဲ့လူကြီးများသို့ တင်ပြသည်။ သို့သော် ခုံသမားမိများမှာကား...

စစ်သားပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာတို့၏ အသက်များသည် ဆုံးရှုံးခဲ့ရ၍ ဤသူရဲကောင်းများ၏ အသက်သည် ဂျာဒါအပေါ်တွင် တာဝန်ရှိသည်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်လျက် ရှိနေသဖြင့် ဤလူနက်တ မည်သို့ပင် တော်စေကာမူ ထိုအချက်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ပဲ ရှိနေတော့၏။

အိဗိုးရရှေ့နေ အင်ဒရိုမော်နက်ကလည်း သတင်း စာသမားများကို ထင်ရှားသောအချက်များ ဖော်ပြသည်။

(၁)။ ။ဂျာဒါသည် စမိန်နီင်င်ရီ ရန်သူများသို့ လျှို့ဝှက်သတင်းများ ပေးပို့မှု။

(၂)။ ။ဂျာဒါသည် ဟော်လန်နိုင်ငံတွင် ရန်သူများကို လျှို့ဝှက်ချက်များ ပေးပို့မှု။

(၃)။ ။ဂျာဒါသည် ပြင်သစ်ရှိ ရန်သူတို့အား လျှို့ဝှက်သတင်း ပေးပို့မှု။

(၄)။ ။ဂျာဒါသည် စစ်တပ်နှင့် ရေတင် သတင်းများကို စပိန်ရှိ ဂျာမန်သူလျှို့ဝှက်များကို ပေးပို့မှု။

(၅)။ ။ဂျာဒါသည် သူမနှင့် ဆက်သွယ်ရန် သူလျှို့ဝှက်များစုသည်။ ပြီးလျှင် သူတို့ထံမှ စစ်သတင်း လျှို့ဝှက်ချက်များကို သူမအား ပေးပို့မှု။

ဗြိတိန်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်ပိုင်ဝတ္ထုများ

(၆)။ ။ဂျာဒါသည် ပြင်သစ်အစိုးရနှင့် စစ်တပ် အဆောင်အဦများ အတွင်းသို့ ဝင်ထွက်သွားလာမှု။

(၇)။ ။ဂျာဒါသည် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာရှိ စစ်စခန်းများသို့ ဝင်ထွက်သွားလာပြီး သတင်းများအား ရန်သူသို့ ပေးအပ်မှု။

(၈)။ ။ဂျာဒါသည် မဟာမိတ်တပ်များ ထိုးစစ်ဆင်မည် သတင်းအား ရန်သူထံ ပေးပို့ခြင်းကြောင့် ပြင်သစ် စစ်သားပေါင်း တစ်သိန်းကျော် ကျဆုံးရမှု။

(၉)။ ။ဂျာဒါသည် ရန်သူများသို့ အင်္ဂလိပ်လုပ် တင့်ကားများနှင့် ပြင်သစ် စစ်တပ်၊ ရေတပ်များ လှုပ်ရှားမှု သတင်းများ ပေးပို့မှု။

(၁၀)။ ။ဂျာဒါသည် ပြင်သစ်က လျှို့ဝှက်တစ်မျိုးကို ထည့်၍ ဂျာမန် လျှို့ဝှက်စာလုံးများအား ဖျက်ဆီးလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင် သတင်းပေးမှု။

ဖော်ပြပါ စွဲချက်(၁၀)ချက်ဖြင့် ဂျာဒါအား စစ်ခုံရုံးတင်လိုက်၏။ ထို့အပြင် ဂျာဒါသည် သူလျှို့ဝှက်ပေးမှုကြောင့် ငွေအမြောက်အမြား ရရှိသည်ကို ဖော်ပြပြန်၏။ သို့သော် သူမသည် အကြွေးများ တင်ရှိနေသည်ကို မည်သူမျှ မသိပေ။

ဗိုလ်မှူးမက်ဆပ်က သူမအကြောင်းကို စာအုပ်အဖြစ် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့၏။ သူ တစ်ဦးတည်းသာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်၍ ဂျာဒါ သို့မဟုတ် သူလျှို့ဝှက် အိပ်ချ်-၂၁အား စစ်ဆေးပုံနှင့် အသတ်ခံရပုံတို့ကို ဖော်ပြထားသည်။

ဗြိတိန်စာပေ

သူမသည် သူလျှိုကျော်ဝင်းတက်စဉ်က သင်ကြား
ပြသခဲ့သည့်အတိုင်း ပြစ်မှုကလေးများအား ဝန်ခံ ခြင်းပြုသော်လည်း
မည်သည့်အခါမှ ကြီးကျယ်သော ပြစ်မှုများကို ဝန်ခံခဲ့ပေ။

ပြီးလျှင် သူမအား ဗွန်ဂျာဂိုးနှင့် တွေ့ဆုံမှုများကို မေးမြန်း၏။
သူမက ဂျာဂိုးအား ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံမှ အထွက်တွင် စတင် တွေ့ရှိရာမှ
ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူနှင့် ဟိုတယ်များ၊ ထမင်းစားပွဲများတွင်
လှည့်လည် ပူးတွဲသွားလာကြောင်းကို စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ဖြေကြား၏။

'ပုလိပ် အရာရှိကြီးဟာလဲ လူပါပဲ...၊ တစ်ချို့က ဗိုပြီးခဲဟော့တောင်
မိန်းမလိုက်စားသေးတယ်...' ဟု သရော်လိုက်သေး၏။ သူမ၏ရှေ့နေ
ကလူနက်က တရားရုံးကို မထီလေးစား မလုပ်ရန် ခေါင်းရမ်းပြ၏။

သူမအား အဘယ်ကြောင့် လျှို့ဝှက်အမှတ် အိမ်ချိ-၂၁ဟု
သတ်မှတ်ရသနည်း။ အဖြေကား မူလအဖြေအတိုင်းသာ ရသည်။
ထိုအမှတ်သည် ပထဝီ ဒေသအလိုက် ပေးအပ်သော နံပါတ်ဖြစ်သည်။
အိမ်ချိမှာ ဟော်လန်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ၂၁-မှာ သူမ၏အမည်၏
ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။ 'တကယ်တမ်းဆိုရပါက စစ်အတွင်း စာပေးစာယူ
လုပ်ငန်းမှာ သာမန်လူတွေအတွက် ခက်ခဲပါတယ်၊ ပြီးတော့ လမ်းမှာ
ဖြတ်တောက် စစ်ဆေးတာကလည်း ပြဿနာ တစ်ရပ်ပါပဲ၊ ပြင်သစ်
နိုင်ငံမှာနေပြီး ဂျာမန်လူမျိုး ချစ်သူတစ်ယောက်အိက စာတွေ ရဖို့ဆိုတာ
လျှို့ဝှက်နံပါတ် မပါပဲနဲ့ မလွယ်ပါဘူး၊ ဖြစ်လဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး'

ဟုသူမက ဖြေပြန်၏။

ဂျာဒါသည် သူမရရှိခဲ့သော ဂျာမန်ငွေသုံးသောင်းကို ငြင်းဆိုခြင်း
မပြုပေ။ ထိုထက်မကသော ငွေကြေးများနှင့် တန်ဖိုးကြီးလှသော
လက်ဆောင်များကို ရခဲ့ကြောင်းကိုပါ ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ အားလုံးမှာ
သူမ၏ ချစ်သူများဆီမှသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူက ဒါတွေသည် သာမန် လက်ဆောင်များ
မဟုတ်နိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

"ဒါတွေဟာ သာမန်လက်ဆောင် မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊
လက်ခံတာကလဲ သာမန် မိန်းကလေးမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ" ဟု သူမက
ပြန်ကွန့်လိုက်၏။

သူမသည် စကားကို ခဏနား၍ အသက်ကို မှန်မှန်ရှုလိုက်ပြီးမှ
ဆက်၍ပြောပြန်၏။

"မွန်စီယာ... ဗိုလ်မှူးကြီးရယ်၊ လူတွေက ကျွန်မကို ချစ်လာတာ
နဲ့ ကျွန်မဟာ အပြစ်ပေးခြင်း ခံရမှာလား၊ ကျွန်မဟာ သူ
တို့လိုချင်လောက်အောင် လှပနေလို့ သူတို့ကွယ်သူကို သတ်သေတယ်
ဆိုရင်ကော ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိသလား၊ နောက်ပြီး ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့မိလို့
သူတို့ရဲ့မယားကြီးတွေက ကျွန်မကို ငရဲမီးနဲ့ ပက်ခဲ့ လို့ရှိရင်လဲ ကျွန်မရဲ့
အပြစ်ဘဲလားလို့ မေးချင်ပါတယ်"

ဂျာဒါသည် စကားပြောကောင်းသူပီပီ သူမ ၏စကားများကို

ဘောင်ခင်စိုး

လေယူလေသိမ်း၊ အဖြတ်အတောက် မှန်မှန်ဖြင့် ပြောနေလေသည်။

“ကျွန်မဟာ ကျွန်မချစ်ခဲ့မိတာတွေကို မငြင်းပါဘူး၊ ပြင်သစ်တွေအတွက် အချစ်ဆိုတာ ဘာမှတုန်လှုပ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို သူလို့လို့ စွပ်စွဲနေတာကိုသာ ငြင်းနေတာပါ”

“ကျုပ်တို့မှာ သေချာတဲ့ အထောက်အထားရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားက ဒီသတင်းတွေ ဂျာမနီကို ပို့ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ပြင်သစ်လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ရေးသမားတွေ ရှိတဲ့နေရာနဲ့ အစီအစဉ်တွေကိုလဲ ခင်ဗျားက ထည့်သွင်း ဖော်ပြခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဂျာမနီက အမ်စတာဒမ်ကို ထွက်လာတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူဆီကို ရေးတာပါ”

သူမသည် ချက်ချင်းပြန်ပြောနိုင်သည်။ ပြီးမှ ဆက်လက်ရှင်းပြပြန်၏။

“သူ့ဟာ ဂျာမန်သူလျှို့ဝှက်ချုပ် ဆိုတာတော့ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ သူ့ဆီကို ဘာသတင်းမှ မပေးဘူး၊ ကျွန်မ ဗစ်တယ်ကို သွားတာကလည်း ဒုက္ခရောက်နေတာတို့ စစ်သားကလေးကို ပြုစုတို့ သွားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ စစ်အတွင်းမှာ ကျွန်မ ကူညီနိုင်တာ ဒီတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဗစ်တယ်မှာ ရှိနေတုန်းက ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ရဲ့

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ထိုးစစ်အကြောင်းကို မသိဘူးလား”

“သိပါတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က မြို့တွေမှာ လူအများပြောဆိုနေလို့ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ဗစ်တယ်မှာ ရှိခဲ့ပေမယ့် ရှင်တို့ ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဗြူဂိုက သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေတော့ ကျွန်မ ဒီသတင်းကို မယုံသင်္ကာဖြစ်မှာမို့လို့ အမ်စတာဒမ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဂျာမနီကို ဘယ်လိုမှ မလွှင့်နိုင်ခဲ့ပါဘူး”

သူမ ထွက်ဆိုချက်သည် ဝန်ခံချက်များ ပါရှိသော်လည်း လုံလောက်ခြင်း မရှိပေ။

စွဲချက်တင်သူက ဝမ်းသာစွာဖြင့် ထံလာပြီး...

“ကျုပ်တို့စွဲချက်ကို သူကိုယ်တိုင်က အတည်ပြုပါပြီ၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားရဲ့ သတင်းကို ဘယ်သူက လက်ခံစာယ် ဆိုတာရယ်၊ ဘယ်သူ ဆီကို ပို့ခဲ့တယ် ဆိုတာကိုပါ သိပြီးပါပြီ” ဟု ဂျာဒါအား ခြိမ်းချောက်ပြောဆိုလိုက်၏။

အခြေအနေသည် စကားများသာ ပြောဆိုနေရမည့်အစား တိကျသည့် အထောက်အထားများ တင်ပြရန် အား ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် အမ်စတာဒမ်တွင်ရှိသည့် ‘သမီးသို့’ လိပ်စာရေးသားထားသော ဂျာဒါ ခေါ် မဒမ်မက်လော့၏ စာများကို ဓါတ်ပုံရိုက်ယူ၍ ခုံရုံးသို့ တင်ပြလိုက်၏။ အချို့မှာ လျှို့ဝှက်စကားလုံးများနှင့်ဖြစ်၍ ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဗြူဂိုမှ ထုတ်ဖော် စစ်ဆေးထားလေသည်။

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

ဂျာဒါသည် မည်သို့မျှ ငြင်းဆိုနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။ သို့သော် လျှို့ဝှက်စာလုံးများ မဟုတ်ဟုသာ မျက်စိမှိတ်၍ ငြင်းရပေတော့မည်။ သူမ၏ စာအပိုင်းအစများတွင် ခုံရုံးကလိုသော အချက်များ ပါရှိနေ၏။

သူလျှို့အဖြစ် စွပ်စွဲခြင်းခံရသူ ဝတ်လစ်စလစ် ကချေသည် ကား သည်တစ်ကွေ့တွင် အရုံးဖြင့် ရင်ဆိုင် ရပေတော့မည်။ သူမ၏ရှေ့နေမှာလည်း တင်ပြထားသော အထောက်အထားများကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ စိတ်ပျက်စွာ ဆိုက်ချလိုက်သည်။

စွဲချက်တင်သူ မော်နက်က သူမကို တစ်ဆင့် ပြီးတစ်ဆင့် ချည်နှောင်ရစ်ပတ်လေတော့၏။ မော်နက်သည် ဂျာဒါကို နှစ်ဘက်နိုင်ငံအား သူလျှို့လုပ်ကြောင်း၊ သို့သော် သတင်းပေးရာတွင် ဂျာမန်များသို့ ပေးသောသတင်းသည် ပြင်သစ်သို့ ပေးခဲ့သော သတင်းထက်များကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေရန် မေးမြန်းခြင်းပြုသည်။ သူမပေးလာသော သတင်းမှာလည်း ပြင်သစ်လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အား အလွဲသုံးစားပြု၍ သူမ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းကို ရှာထွက်သော သတင်းများသာ ဖြစ်၏။

“ကျွန်မ ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဗြူဂိုက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို တိကျနိုင်လုံတဲ့ သတင်းတစ်ခု ပေးခဲ့ပါတယ်၊ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ မော်ဂိုကိုကမ်းခြေမှာ ဂျာမန် ရေငုတ်သင်္ဘောတွေက ပြင်သစ်ပြည် တော်လှန်ရေးသမားများကို လက်နက်တွေ ထုတ်ပေးတဲ့သတင်းပါ။ ဒီအချက်တွေဟာ အရေးကြီးပြီး တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါဘူး။”

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

စွဲချက်တင်သူ မော်နက်က...
“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိရသလဲ” ဟုမေးလိုက်၏။ ခင်ဗျား အချိန်ပေးပြီးမှ ဆက်လက်၍...

“ဒီသတင်းကို ကျုပ်တို့ အရင်တုန်းက မသိရသေးဘူးဆိုတာရယ်၊ နောက်ပြီး ဂျာမန် သူလျှို့လုပ်ငန်းက ဒီသတင်းတွေ ခင်ဗျားကို မပေးခဲ့ရင် ခင်ဗျားက ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်လို သိရသလဲ၊ ကျုပ်တို့လိုတာက ဒီသတင်းတွေသာ မှန်ခဲ့လို့ရှိရင် ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့အချစ်တော် ဂျာမန် သူလျှို့ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်မှု ရှိရမယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်၊ သူကပဲ ဒီသတင်းတွေကို ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးကို ပေးပို့စေတယ်ပေါ့၊ ဒီသတင်း မမှန်ဘူးဆိုရင်လဲ၊ ကျုပ်တို့ကို မမှန်တဲ့သတင်းပဲ ပေးတယ်လို့ ယူဆရမယ်”

“ကျွန်မ ဒီရေငုတ်သင်္ဘောတွေ ဆိုက်ကပ်တဲ့သတင်းကို သံရုံးတစ်ခုရဲ့ ဧည့်ခံပွဲမှာ သိခဲ့ရတာပါ။”

ဂျာဒါသည် ရှုတ်ဆွေးလာပြီဖြစ်သော လှည့်ပတ် မေးခွန်း ထုတ်နေမှုကို ငြီးငွေ့လာသည်နှင့် ဖုံးကွယ်လိုသော အဖြေကို ပေးလိုက်တော့သည်။

“ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူး၊ ကြားနေနိုင်င်ခဲ သံရုံးတစ်ခုမှာပဲ”

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

“ဪ... ဘယ်ကြားနေနိုင်ငံ သံရုံးကမှ ဒီလိုသတင်းမျိုးကို မသိဘူး”

မော်နက်က သူမအား လှောင်သလိုလိုနှင့် သူမ၏အဖြေကို ပြန်ချေလိုက်၏။

“ကျွန်မက ပြင်သစ်ပြည်ကြီးကို အမှားများ ပြုလုပ်မိတယ်လို့များ ထင်လို့လား၊ တကယ်လို့ လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုရင်လဲ၊ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတဲ့ ကိစ္စလို့ သဘောထားပါ။ ကျွန်မလုပ်ခဲ့တဲ့ အကောင်းဘက်ကလဲ အသိအမှတ်ပြုပါဦး။ ကျွန်မ မော်ရိုကိုမှာ ကူညီပြီးပြီမဟုတ်လား၊ တခြားလူတွေ ပြောစကားတွေနဲ့ ကျွန်မကို စွပ်စွဲနေတော့တာပဲ၊ ရှင်ဟာ မတရားဘူး... ကျွန်မထပ်ပြောမယ်...၊ ရှင်ဟာ သူရဲဘောနည်းတယ်”

ဂျာဒါသည် သူမ ရပ်တည်ရာ မရနိုင်တော့သဖြင့် တည်ငြိမ်မှု ရရှိရန် ကြိုးစားပြောဆိုနေ၏။

ခုံရုံးခန်းမအတွင်းသို့ တန်ပြန် ထောက်လှမ်းရေးသမားများကို တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး သွင်းစေ၏။ ကျမ်းကြိမ်ပြီးသောအခါ သူတို့၏ ဆက်သွယ်ခဲ့ရသောသူများ၊ တွေ့ဆုံသောနေရာများ၊ ဂျာဒါနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာ အပြည့်အစုံကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုစေ၏။ ဂျာဒါ ချိန်းဆိုခဲ့သော ဂျာမန် ဆက်သွယ်ရေးသမားများနှင့် ဂျာမန်သံရုံး၊ စပိန်၊ ဟော်လန်ရှိ ဂျာမန် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးတို့၌ ဝင်ထွက်သွားလာပုံ နည်းမျိုးစုံတို့ကို ထွက်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

“ဒါတွေကို ဘယ်လို စစ်ဆေး အတည်ပြုနိုင်လို့လဲ၊ ကျွန်မဟာ ပြင်သစ်လဲမဟုတ်၊ ဂျာမန်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒတ်ချ်တစ်ယောက် အနေနဲ့တော့ ဂျာမန်တွေနဲ့ ဆက်ဆံခွင့်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို သေစေလိုတဲ့ဆန္ဒ ရှင့်မှာရှိနေတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်၊ ကျွန်မ သေဆုံးခြင်းဟာ ရှင့်အတွက် ဖောင်မြင်မှုပဲ မဟုတ်လား...”

စိတ်ကိုထိမ်းပါ... ဒေမ်”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူက ကြားဖြတ် သတိပေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား စိတ်သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ ဒါကြောင့် ခဏနားဖို့ ကျုပ် အကြံပေးပါတယ်...”

ဂျာဒါသည် သူမ၏ရှေ့နေ မွန်စီယာ ကလူနက် ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကလူနက် လှမ်းပေးသော မွန်အချို့ကို သူမ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး သူမလက်ချောင်းကလေးများကို လျှက်နေလေသည်။

သဘာပတိ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူသည် သူ၏ နောက်ထစ်ခေးခွန်း တစ်ခုအား မေးမြန်းခြင်း မပြုမီ ထရပ်လိုက်သည်။

“ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးက ဗိုလ်မှူးကြီး လေဒေါက်စ်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ပြင်သစ်မှာ ဆက်သွယ်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ခင်ဗျား မော်ရိုကိုသတင်း ပေးတဲ့အတွက် ဘယ်လ်ဂျီယံမှာရှိတဲ့ ပြင်သစ် ဆက်သွယ်ရေးသမားများရဲ့ နာမည်တွေ ခင်ဗျားကို ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီစာရင်းကို ခင်ဗျား ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ။

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

ဆက်သွယ်ရေးသမားတွေကော ဘာဖြစ် ကုန်ကြပြီလဲ။ သူတို့
ရဲ့နာမည်တွေကို ဗွန်ဂျာဂိုးကို ပေးလိုက်ပြီးတဲ့နောက် အသတ်ခံရတာ
မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါက ဗိုလ်မှူးကြီး လေဒေါက်စ်ရဲ့ စမ်းသပ်ချက်တွေပဲ။
ဒီမှာတင် ခင်ဗျား လုံးလုံးဆုံးရှုံးတဲ့အချက်ပဲ”

ဂျာဒါသည် သဘာပတိ မေးလာသော မေးခွန်းကို
ပြန်လည်ဖြေဆိုနိုင်ခြင်း မရှိသေး။ မုန့်အချို တစ်ခုကိုလည်း
လှမ်းယူလိုက်သည်။

ခုံသဘာပတိ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပဂ္ဂက ထပ်မံမေး၏။ ဖြေဆိုရန်
တိုက်တွန်း၏။

“ကျွန်မ မမှတ်မိပါဘူး”

ဗိုလ်မှူး မက်ဆဒ်၏ စာအုပ်အရ သည်နေရာတွင်
တရားစစ်ဆေးစဉ်အခါက အိပ်ချ်-၂၁သည် ပထမဦးဆုံး
အသက်အန္တရာယ်နှင့် တွေ့ကြုံရပြီဖြစ်ကြောင်း သိလာတော့၏။

ပထမတွင် သူမကိုယ်သူမ ယုံကြည်စိတ်ချနေမိ၏။ ပြောဆိုရာတွင်
ရဲတင်းလွန်းလှ၏။ ပြီးလျှင် သူမသည် ဤအကျဉ်းအကြပ်မှ
သူမ၏နည်းဖြင့် သူမလှည့်ထွက် နိုင်လိမ့်မည်ထင်၏။ သူမ
တွေ့ကြုံခဲ့ရသော စွန့်စား ခန်းတစ်ခုဟု သဘောထားလေသည်။ သူမသည်
ယခင်အခါများက သေခြင်း သဘောတရားများကို မိမိရှေ့တွင်
တွေ့ကြုံခဲ့ဘူး၏။ သူမ၏သားအား အဆိပ်ခတ်ခံရစဉ်ကလည်းကောင်း၊

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

စစ်ဆေးရုံတွင် သေဆုံးကြရသော စစ်သားများကိုလည်းကောင်း၊
ဤမျှလောက် ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ၊ ယခုမူ ထိုအချိန်ကထက်
လွန်စွာတုန်လှုပ်နေပြီ ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားဟာ ဘာရုပ်ဆယ်လ်မှာခိုတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့
ဆက်သွယ်ရေးသမားတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရတဲ့အတွက် တာဝန်ရှိတယ်
ပြီးတော့ စစ်သားပေါင်း သောင်းနဲ့ချီပြီး သေရတဲ့အမှုမှာ ခင်ဗျားသာ
တရားခံ၊ ခင်ဗျား ဗစ်တယ်ကိုသွားပြီး သူလျှို့လုပ်ပြီး သတင်းပို့ခဲ့လို့
ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဒီတော့ ဟောဒီခင်ဗျားပါးစပ်က ရဲရဲဝဲဝဲ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ။
သူ့ရဲ့ကောင်း တစ်ယောက်လို သေရစမ်းပါ”

တရားခွင်၏ ဒုတိယနေ့ ဖြစ်ပါ၏။

ဂျာဒါ ပြုမူဆောင်ရွက်ခဲ့သော သူလျှို့လုပ်ငန်းများနှင့်
ပတ်သက်သော သက်သေများကို တင်ပြ၏။ စပိန်ပြည်တွင်
ဆက်သွယ်ခဲ့သူ အများအပြား ပါဝင်၏။

“မက်ဒရစ်မှာတုန်းက ခင်ဗျားဟာ မြို့ထဲက သူလျှို့အကြီးဆုံးနေတဲ့
အခန်းနဲ့ ကပ်လျက်အခန်းမှာ ခင်ဗျား နေခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီ ဘာလင်က သူလျှို့ကြီးဟာ ခင်ဗျားဆီကို မကြာခဏ
လာခဲ့တယ်ပေါ့”

“မှန်ပါတယ်”

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

“ခင်ဗျား သူ့ဆီက လက်ဆောင်တွေများ မရဘူးလား”

“ရပါတယ်... သူဟာ ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူပဲ”

“အမ်စတာဒမ်မှာရှိတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ချစ်သူဆီကို စာရေးတဲ့အခါ အိပ်ချ်-၂၁လို့ လက်မှတ်ထိုးတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားရော ကျုပ်တို့ပါ သိကယ်နော်”

“ဒီဟာ လုံးလုံးမမှန်ဘူး”

“မဒမ်၊ ဒီဟာ မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ အထောက် အထား ရှိတယ်၊ အမ်စတာဒမ်မှာရှိတဲ့ သူလျှိုကြီးကို ဆက်သွယ်ရေးသမား တစ်ယောက်က ပေးပို့တဲ့ သံကြိုးစာလေ၊ အထဲမှာက ပဲရစ်မှာရှိတဲ့ အိပ်ချ်-၂၁ကို ကြားနေနိုင်င် တစ်ခုကတဆင့် ငွေပို့ပေးဖို့ ချိတ်လိုက်တဲ့ သတင်းပဲ”

ဂျာဒါသည် တုန်လှုပ်သွားမိ၏။ သူမသည် သူမ လိမ်ခဲ့သော ပိုက်ကွန်ထဲသို့ပင် ပြန်မနေတော့၏။ သူတို့ ပေးပို့သော ကြေးနန်းစာအား ပြင်သစ်တို့က ကြားဖြတ် ဖမ်းယူမိသွား၏။ စပိန်တွင်ရှိသော ဂျာမန်သူလျှိုများက သုံးခဲ့သော လျှို့ဝှက်စာလုံးများကို တိုက်ဆိုက်၍ပဲလုဒ် မပြောတတ်၊ ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဗြူရိုက စာသားအဖြစ် ပြန်လည်အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူနိုင်ခဲ့၏။

“ကျွန်မပြောမယ်... ဒီငွေတွေဟာ ကျွန်မနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့လို့ ပေးခဲ့တာပါ၊ ကျွန်မ... ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ ပေါက်ဈေးပါ”

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ရှေ့နေကြီး ကလူနက်သည် သူမ၏ဘေးမှ ထရပ်လိုက်၏။ သို့သော် သူသည် သူ၏အစွမ်းအစကို ပြနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။ တစ်ချိန်က သူချစ်ခဲ့ရသော အမျိုးသမီးအတွက်သာ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်နေရခြင်း ဖြစ်၏။

ဂျာဒါသည် သူ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“မပြောနဲ့တော့ မွန်စီယာ ကလူနက်၊ ဒီလိုပြောပေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မဟာ ကလေးလဲ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရှင့်ရဲ့သမီးလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မဟာ သတ္တိရှိတဲ့ အရွယ်လတ်တန်း မိန်းမတစ်ယောက်ပါ၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုသေရမယ်ဆိုတာ သိပြီးပါပြီ၊ ဒီမတရားတဲ့ လူ့လောကကြီးမှာ နေဖို့ မကောင်းတော့ဘူး၊ သေတာကပဲ မြတ်ပါသေးတယ်”

မမျှော်လင့်သော သက်သေတစ်ယောက်ကား သူတို့ ရှေ့သို့ ရောက်လာလေတော့သည်။ သူမ၏အမည်မှာ မဒမ်လူလူ ဖြစ်၏။ တည်းခိုခန်း တစ်ခုတွင် နေထိုင်ပြီး မကောင်းသော အလုပ်၏ ခေါင်းဆောင်မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

မိန်းမကြီးသည် ဂျာဒါအား သူမ၏ရိပ်သာသို့ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်အတွင်းက မကြာခဏ လာသူဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုလေသည်။

“ဘာအကြောင်းကြောင့် လာတာလဲ”

စွဲချက်တင်သူ ရှေ့နေ မော်နက်က မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်... ကန့်ကွက်ပါတယ်၊ ဒီသက်သေပြချက်ဟာ အမှန်”

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး...”

ကလူနက်က ထ၍အော်လိုက်၏။

သို့သော် မဒမ်လူလူက သူမ၏ အရေးပါသော အခွင့်အရေးကို လက်မလွတ်ချင်ရကား အဖြေပေးလိုက်၏။

“သူလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ကျွန်မ သိသလောက်ဆိုရင် ကျွန်မကောင်မလေး နှစ်ယောက်ဆီက သတင်းယူရအောင် လာတာပါပဲ။ သူတို့ကလေးတွေဟာ အခု ကျွန်မနဲ့ မနေတော့ပါဘူး။ သူတို့ဟာ စီလီစ်ကို သွားကြပါပြီ။ လူကြီးမင်းတို့ လိုချင်ရင် ကျွန်မ လိပ်စာပေးပါမယ်” မိန်းမကြီးက မေးခွန်းတစ်ခုကို အခွင့်အရေး ရလာသည်နှင့် အစမှနေ၍ အဆုံးထိအောင် ဖြေဆိုနေ၏။

“ဂျာဒါဟာ ကောင်မလေးတွေကို ဖရန်နွေ တစ်ထောင်စီ ပေးလိုက်တာတည်းက သူတို့ဟာ ပြောင်းသွားတာပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ ဂေဟာတ အင်မတန် နာမည်ကြီးပါတယ်။ စစ်သားနှင့် ရေတပ်သားတွေ အတော်များများ လာကြတယ်။ ကျွန်မဘာသာ ပြောခွင့်ရှိတယ်ဆိုရင် ကောင်မလေးတွေက စစ်သားနှင့် ရေတပ်သားတွေဆီက ရတဲ့သတင်း တွေကို ဂျာဒါကို ပြန်ပြီး ပေးအပ်ရပါတယ်...”

“ကျုပ်... ကန့်ကွက်ပါတယ်... ဒါတွေဟာ ပါးစပ်သတင်းတွေပါ ပြီးတော့လဲ မြောက်ပင့် ပြောဆိုတာတွေပါ။ ဒါကြောင့် ဒီထွက်ဆိုချက်ကို မှတ်တမ်းမဟင်ဖို့ ကျုပ်တောင်းဆိုပါတယ်...”

ဗြိတိန်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

“ရုံးတော်က ပယ်ချတယ်”

သဘာပတိ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူက အာဏာ သုံးလိုက်ပြီ

ဂျာဒါဘက်သို့ ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်၏။

“ခင်ဗျား... အရာရှိတွေဆီက ဒီလိုပဲ သတင်းတွေ ယူခဲ့သလား”

ဂျာဒါသည် တိုမေးခွန်းကြောင့် စိတ်တိုလျက် ရှိ၏။ သူမသည် လေးငန်းဖမ်းသူတို့ပမာ ခဏမျှ ကြက်သေသေနေတော့၏။ နှုတ်မှလည်း မည်သို့မှ ပြန်လည် ပြောဆိုခြင်း မရှိ။

“ခင်ဗျား ဒီလို ဆိတ်ဆိတ်နေလို့လဲ ပြဿနာက ရှင်းမသွားဘူး”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူက ထပ်မံ သတိပေး၏။

“ခင်ဗျား... အဲဒီ မိန်းမနှစ်ယောက်ကိုပဲ သတင်းယူရမယ်”

ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အတူစား အတူအိပ်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတွေ မနိုက်ခဲ့ဘူး မဒမ်လူလူရဲ့ အမျိုးသမီးကလေးတွေနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ကွာခြားချက်က ခင်ဗျားဟာ ရာထူးကြီးကြီးပိုင်းကို သတင်းနိုက်ခဲ့စာယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူ ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက်တွေပဲ ယူဆတာ မှားနေပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီလူတွေကို ချီ ပါတယ်။ ကျွန်မဆီမှ ရှိတာတွေကို တစ်တိုယ်ကောင်း မဆန်ပါဘူး။ အကုန် ထုတ်ပေးပါတယ်။ သူတို့က မေးတာကိုသာ ကျွန်မ ဖြေခဲ့ပြီး။ ကျွန်မအတွက် ဘာ အကျိုးမရှိပါဘူး။ ကျွန်မက သူတို့ကို သစ္စာမဖောက်ခဲ့သော်လည်း သူတို့က ကျွန်မကို သစ္စာဖောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မဟာ ပြည်တန်ဆ

ဗြိတိန်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

တစ်ယောက်လို့လဲ ယူဆလို့ မရပါဘူး။ ပြီးတော့ သူ့လျှို့ဝှက်တစ်ယောက်လဲ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်း မြို့တွေမှာသာ နေပြီးနေထိုင်တာလဲ... သင်္ဘောတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ဆိပ်ကမ်းတွေမှာလဲ... ခင်ဗျားရဲ့ အချစ်တော် ကိုင်ဇာရဲ့ သူ့လျှို့ဝှက်ဆီကို သင်္ဘောတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို သတင်းမပို့ခဲ့ဘူးလား”

“မပို့ပါဘူး”

ဂျာဒါက ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြေကြားလိုက်၏။

“ဒတ်ချ်မိန်းမတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကျွန်မဟာ အစဉ် ဖြောင်းလဲနေတဲ့ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာတွေရယ်၊ ရေတပ် အရာရှိကြီးတွေရဲ့ စိတ်သဘောထားတွေကိုပါ သိချင်တဲ့ စိတ်ဓါတ်ရှိပါတယ်။ ရှင်တို့ဟာ တလွဲထင်စရာတွေကိုသာ ကျွန်မအပေါ်မှာ မေးနေတော့တာပဲ”

သဘာပတိဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူက တရားရုံးကို နားရန် ကြော်ငြာလိုက်၏။

“ရှေ့နေကြီး ကလူနက်သည် သူ၏ အမှုသည်မှာ မဟန်တော့သည်ကို သတိပြုမိသည့်အပြင် သူမ ဖြေကြား လာခဲ့သည်မှာလည်း ထွေထွေပြားပြားနှင့် စုံစီနာ-ရှုတ်ထွေးလာတော့ သည်။ သူက ဂျာဒါအား အကျဉ်းထောင်တွင်းသို့ ပြန်လည် ခေါ်သွားခြင်း မပြုမီ သူမ၏လက်ကို နမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။”

မြတ်စာပေ

ကျွန်းကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

စစ်ခုံရုံးကို ပြန်လည် စစ်ဆေးသည်တွင် သူမသည် မျက်နှာတို ပေါင်ဒါအနည်းငယ် တို့လိုက်၏။ ပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းနိဆိုး၍ ထွက်ခွာခန်း တွင် သူမ၏ အတွင်းခံအင်္ကျီကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြုပြင် ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ... ခုံသမားဓိလူကြီး ခုနစ်ဦး၏ရှေ့တွင် ဝင်ရောက်ထိုင်နေ၏။

ရှေ့နေကြီး ကလူနက်သည် သူ၏သက်သေများ မစုံလင်သေးသဖြင့် မဒမ်လူလူကို စစ်ဆေးရန် သက်သေများ “ထိုင်နေ သော သစ်သားဘောင် စင်မြင့်ကလေးပေါ်သို့ ခေါ်လိုက်သည်။”

“ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်အမှုသည်ဟာ ခင်ဗျားမိန်းကလေး နှစ်ယောက်ဆီက စစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေ ရရှိတယ်လို့ မယုံသင်္ဘောဖြစ်မိရင် တာဝန်ကို သိတတ်တဲ့ ပြင်သစ်လူမျိုး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပုလိပ်ကို မတိုင်တာလဲ”

ကလူနက်က သက်သေ မဒမ်လူလူကို မေးသည်။

“ကျွန်မ မတိုင်မီပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မဂေဟာကို သတင်းတွေ ပြန်ပွားတဲ့ဂေဟာဆိုပြီး သက်ဆိုင်သူက ပိတ်ပြစ်မှာ ဖို့လို့ပါ”

မဒမ်လူလူက မဆိုင်းမတွပင် ဖြေကြားလိုက်သည်။

မဒမ်လူလူပြီးလျှင် ဒေါက်တာဘီဇစ်ကို ခေါ်လိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်... ထင်ပါတယ်”

“ထင်ပါတယ်ဆိုတာ... သိပါတယ်ဆိုတာနဲ့ တခြားစီမိပါတ်”

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

ခင်ဗျားနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့မိန်းမဟာ မဒမ် မက်လော့ဆိုတာ ကျွမ်းကြိမ်မလား”

“မဒမ်မက်လော့လို့ ကျုပ်ယူဆတဲ့ မိန်းမဟာ ဟော်လန်ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာတော့ သူဟာ တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ တွဲလာပါတယ်”

ပြီးလျှင် ဗိုလ်မှူးကြီး လေဒေါက်စ်ကို ခေါ်ပြန်၏။

“အရေးပါလှတဲ့ အစိုးရ အရာရှိတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဗစ်တယ်ကနေ စွပ်စွဲ သတိပေးချက်ရယ်... အိတ်လီနှင့် စပိန်ကပါ အကြောင်းကြားချက်တွေ ပါလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဂျာဒါ ပြင်သစ်ကို ဝင်လာတာ မကန့်ကွက်တာလဲ”

“ဒါတွေကို အရေးယူဖို့ဟာ တစ်ခြားဌာနတွေနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ထဲမှာ မပါ ပါဘူး”

ဗိုလ်မှူးကြီး လေဒေါက်စ်က ပုခုံးတွန့်လိုက်ပြီး ပြန်ဖြေ၏။

“ခင်ဗျားဟာ အစိုးရ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဂျာဒါကို ပြင်သစ်ပြည်ထဲ ပြန်ဝင်လာတာကို ကာကွယ်ဖို့ မအတိနိုင်ဘူးလား”

“ကျုပ်... တားဆီးနိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့်... ခင်ဗျားဟာ ဒီလို ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုတဲ့အပြင်၊ ပြည်တွင်းကလဲ ထွက်ခွါသွားဖို့ မတောင်းဆိုခဲ့ဘူး။ ဒီလို ဆောင်ရွက်ရမယ့်အစား ခင်ဗျားက ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဗြူဂိုအတွက် ဂျာဒါကို လက်ခံခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

“ဟုတ်ပါတယ်... ပထမ မေးခွန်းအရ ကျုပ်က ဂျာဒါဟာ ရန်သူရဲ့ ဆက်သွယ်ရေးသမား တစ်ယောက်ဆိုတာ တရားဝင် အထောက်အထား မရရှိသေးပါဘူး။ နောက်... မေးခွန်းကတော့ ကျုပ်ရဲ့ နည်းပရိယာယ်က သူလျှို့ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ဖမ်းလေ့မရှိပါဘူး။ ကွင်းဆက်နဲ့ တစ်ဂိုဏ်လုံး ဖြိုခွဲနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ဖမ်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို မျက်ခြေပြတ်မခံဘဲ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပေါ့”

“ခဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး... ဒီကချေသည်ကို စွပ်စွဲတာဟာ အယ်လ်ဖရက်ဒရေးဖတ်စ်ရဲ့ အမှုနဲ့နှိုင်းရင် လုံးလုံးကိုမတရားဘူး။ မှန်လဲမမှန်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က မဒမ်မက်လော့ရဲ့အမှုကို လွယ်လွယ်ပဲ အကြံ ပေးချင်ပါတယ်။ ပြင်သစ်က စစ်ရှုံးခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကို သူ့အပေါ်မှာ ပုံချချင်တဲ့ အကြောင်းအချက်နဲ့ ခုံရုံး တင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ”

ဗိုလ်မှူးကြီး လေဒေါက်စ်သည် သက်သေတိုင်သည် ခြံဆောင်ကို စိတ်ဆိုးစွာဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ကိုင်ထားရင်းက...

“ခင်ဗျားရဲ့ စကားတွေဟာ ဇော်ကားတာတွေပဲ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားမေးတာကို မဖြေနိုင်ဘူး”

ခုံသမားမိ လူကြီးများကလည်း မနှစ်မြို့သော မျက်နှာထားများဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ ဂျာဒါကို ခုခံပြောဆိုရမည့်အစား ရှေ့နေကျော်ကြီးသည် ပြင်သစ်စစ်ပွဲ အကြောင်းကို ကလေးဆန်ဆန်

မြတ်စာပေ

တိုက်ခိုက်ပြောဆို နေပေသည်။

“ဒီရာဇဝင်မှာ စွန်းနေစေမယ့် စစ်ကြီးအပေါ်မှာ ခင်ဗျား ပေးလာတဲ့အကြောင့်ပေါ့၊ ဟုတ်စာယ် မဟုတ်လား။”

ကလူနက်က ဗိုလ်မှူးကြီး လေဒေါက်စ်ကို ကလိလိုက်၏။

ခုံသမာဓိ လူကြီးများသည် ရှေ့နေကြီး တင်ပြသော အကြောင်းများကို စဉ်းစားကြသည်။ ပြီးလျှင် တရားခံပြ သက်သေများကို ထပ်မံ တင်ပြစေသည်။ ကလူနက်၏ စွမ်းဆောင်မှု အပေါ်တွင် အထင်ကြီးထားသော ဂျာဒါသည် ပြူးယောင်သမ်းလာ၏။ သို့သော် မော်နက်ကို မြင် လိုက်ရလျှင်မူ ဂျာဒါသည် မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်၏။

နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှ ဂျူးလ်ကမ်ဘွန်က တရားခံတက်မှ ပါဝင်ကူညီ၍ သက်သေခံရန် ပြောလာ၏။

“မွန်စီယာကမ်ဘွန်ကို ဘာကြောင့် တရားခံပြ သက်သေအ ဖြစ် ခေါ်ချင်တာလဲ ရှေ့နေကြီး...”

သဘာပဝိ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူက ကလူနက်အား မေးလိုက်၏။ “ကလူနက် ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မပြုမီ ဂျာဒါက ကြားဝင်ဖြေလိုက်၏။”

“မွန်စီယာ ဗိုလ်မှူးကြီး... သူဟာ အစိုးရရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ သံရုံးမှာ အရေးကြီးဆုံးသော တာဝန်ကိုယူပြီး ထမ်းဆောင်နေရပါတယ်။”

သူမှာ စစ်သတင်းနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ကျွန်မဟာ မက်ဒရစ်က ပြန်လာပြီး သူနဲ့ ထပ်တွေ့ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ကွဲကွဲပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး သူသာ ပထမဆုံး တွေ့ရတဲ့ မိတ်ဆွေပါ။ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူနှင့် ကျွန်မ သုံးရက်လုံးလုံး နေ့ရောညပါ အတူနေခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ ကျွန်မ သူ့ကို တစ်ခုပဲ မေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့တဲ့အလျှောက် ကျွန်မဟာ သူ့ဆီက အမြတ်ထုတ်၊ ဒါမှမဟုတ် လျှို့ဝှက်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ ယူခဲ့သလားလို့ မေးချင်တာပါ”

ဂျာဒါက ငြင်သာစွာနဲ့ ပြောလိုက်သည်။

“မဒမ်... ကျုပ်ကို နောက်ထပ် ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး မမေးပါနဲ့။” သက်သေဖြစ်သူ ကမ်ဘွန်က တောင်းပန်၏။ သည်တွင် ကလူနက်က ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထ၍...

“လူကြီးမင်းခင်ဗျား... တရားခံဟာ သူ့လျှို့ဝှက်စံယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သိတယ်မဟုတ်လား... ၊ သူ့အနေနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ စစ်သတင်းတွေကို အလွယ်တကူနဲ့ ရနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက မယူခဲ့ပါဘူး...”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူက စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ခြင်းကြောင့် ရှေ့နေကြီးမှာ သူ့နေရာသို့ ပြန်လာပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှဆက်၍ ပြောပြန်၏။

ဘောင်ခင်စိုး

“ခင်ဗျား ပဲရစ်က ပျောက်သွားပြီးတဲ့နောက် သုံးရက်လုံးလုံး ဘာတွေပြောခဲ့ကြသလဲ မွန်စီယာကမ့်တွန်၊ အမှန်တရားအတိုင်း ပြင်သစ် အမိန့်ငံအတွက် ပြောစမ်းပါ။ မဒမ်မက်လောရဲ့ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြပါ...”

“ဘာမှမပြောပါဘူး၊ ဒီနေ့အထိတော့ ကျုပ် စိတ်သဘောအရ သူဟာ ကောင်းမွန်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပါပဲ”

ကမ့်တွန်သည် ပြန်ပြောပြီးနောက် ထွက်သွားတော့၏။

မာစီလိမ်မှ ပြည့်တန်သာမ နှစ်ဦးအား စစ်ဆေးရန် ခေါ်လာခဲ့၏။ သူတို့မှာ “ဂျာဒါထံမှ ငွေလက်ခံခဲ့သူများဟု ဆို၏။ သူတို့က ငွေပေးခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့က သတင်းယူရန် ခိုင်းဆိုင်ခြင်းမပြု။ ဂျာဒါက သူတို့အတွက် ပျော်ပါးလိုသူများ ရှာပေးခဲ့ကြောင်းတို့ကို ထွက်ဆို၏။

ထို့နောက် ဟိုတယ်မယ်များ၊ စားပွဲထိုးများ၊ သန့်ရှင်းရေးသမားများ စသောသင်္ကေတ အများအပြားတို့ စစ်ဆေးပြန်၏။ အားလုံးက ဂျာဒါ၏ သဘောထားကြီးပုံနှင့် ဖြောင့်မတ်သော စိတ်ထားများကိုသာ ဖွင့်ဟကြသည်။ ဂျာဒါသည် စိတ်ထားယုတ်ညံ့သော သူလျှို့မဖြစ်နိုင်ဟု မှတ်ချက်ပြုကြသည်။ သူတို့အား မည်သည့်နည်းမျှဖြင့် သတင်းထောက်လှမ်း ရှာဖွေခိုင်းပြီး မပြုဟု တညီတညာတည်း ထွက်ဆိုကြသည်။

သို့သော် စွဲချက်တင်သူ မော်နက်သည် သူမ၏

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ပျော့ကွက်တစ်ခုကို ရှာဖွေ၍ တင်ပြလာ၏။ သူတို့ ကြားဖြတ်ဖမ်းယူရရှိလာခဲ့သော ဂျာဒါ သို့မဟုတ် အိပ်ချ်-၂၁အား ပေးခဲ့သည့် မတ်ငွေ နှစ်သောင်းငါးထောင်နှင့် ငါးသောင်း ခန့်ရှိသော ငွေများ၏ ဆွဲတင်းပင်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် တခြားအမည်များဖြင့် ဘဏ်တွင် စာရင်းဖွင့်ထား သည်များလည်း ရှိပါသေးသည်။

ပြင်သစ် ထောက်လှမ်းရေးဗြူရိုသည် ခုံအဖွဲ့ဝင်များကို တင်ပြခဲ့သည်မှာ တစိတ်တဒေသ အထောက်အထားများသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ထံတွင် အခြားအရေးကြီးသော အထောက်အထားများစွာ ရှိသေးသော်လည်း စစ်အတွင်း လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဖော်ပြနိုင်ခြင်း မရှိသေး၍ တင်ပြနိုင်စွမ်း မရှိသေးကြောင်း ဖြောလာ၏။

ဤတွင် ရုံးတွင်း၌ ဂျာဒါသည် အပြစ်မရှိဟု ပြောဆိုတင်ပြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရှေ့နေကြီး ကလူနက် တစ်ဦးတည်းသာ ရှိပါသည်။ သူမ၏ မိုင်းမိနေမှုကြောင့်လောဟူ၍ မပြောတတ်၊ စစ်ဆေးခြင်းကို ရပ်နားချိန်တိုင်းတွင် ကလူနက်သည် ဂျာဒါကို အသာနမ်း၍ အားပေးခြင်း ပြုလေသည်။

ကလူနက်သည် နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ ပြောင်မြောက်လှသော စကားလုံးများဖြင့် ပြောဆိုနေသည်ကို ခုံအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများသည် ဝေးဝေးနားစိုက်နေကြ၏။

ဂျာဒါသည် ယောက်ျားများ၏ စနက်၊ ယောက်ျား များ၏

မြတ်စာပေ

ဒဏ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ အခြေအနေကို ရောက်ခြင်း၊ ယောက်ျားများသည် သူမ၏ သားကောင်များ မဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် စစ်တွင်ဖြစ်လာခဲ့သော အချက်များပေါ်တည်၍ ဝဲညှာရန် တိုက်တွန်း၍ နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

သူသည် ရှည်လျားစွာ အမွန်းတင် ပြောဆိုပြီးနောက် မောပန်းစွာဖြင့် သူ၏ခုံတွင် ပြန်လည်ထိုင်လိုက်၏။

“မဒမ်မက်လော... ခင်ဗျားမှာ ပြောဆိုစရာများ ရှိသေးသလား” သဘာပတိ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူက ဂျာဒါအား မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ ရှေ့နေက ကျွန်မရဲ့ တကယ့် အမှန်အကြောင်းတရားတွေ အကုန်လုံးကို ပြောပြီးပါပြီ၊ ကျွန်မ ဆိုချင်တာ တစ်ခုက ကျွန်မဟာ ပြင်သစ်နိုင်ငံသူ မဟုတ်လို့ အခြားနိုင်ငံရှိ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ဆက်ဆံခွင့် ရှိတယ်ဆိုတာနှင့် ကျွန်မဟာ ခုထိ တယ်နိုင်ငံဘက်မှ မလိုက်ပဲ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ ပြင်သစ် အရာရှိကြီးတွေမှာ ရှိအပ်တဲ့ နှလုံးသားအတိုင်းပဲ ပြင်သစ်ပြည် အပေါ်မှာ ထားရှိတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းဘဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဂျာဒါသည် စကားပြောပြီးသည်တွင် ကလူနက်က သူမ၏ ရိုးသားသော အသွင်ကိုကြည့်၍ ကြည်နူးပြီး သူမ၏လက်ကို ဆုတ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

စစ်နိဂုံးသည် လိုအပ်သော စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ် ပြီးစီးပြီဖြစ်ရာ ဂျာဒါနှင့် သူ၏ရှေ့နေကြီးအား အခြား အခန်းတစ်ခုသို့ ထွက်ခွာ

သွားစေသည်။ ဆယ်မိနစ် ခန့်ကြာလျှင် ခုံအဖွဲ့သည် စစ်ဆေးချက်၊ ထွက်ဆိုချက်များ အပေါ်တွင် စဉ်းစားခြင်း ပြုလုပ်သည်။ စစ်နိဂုံးတွင် ပါဝင်သူ အဖွဲ့ဝင်အားလုံးအား သဘာပတိ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူက မေးမြန်းသည့် မေးခွန်းအား ဖြေဆိုကြရမည်ဖြစ်ပြီး ရာထူး အငယ်ဆုံးမှ အကြီးဆုံးအထိ အစဉ်လိုက် မေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင် သတိ ပေးထားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ စိတ်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ သဘောဆန္ဒအရ၊ ဒီတရားခံ အမျိုးသမီးဟာ လျှို့ဝှက်သတင်းများနှင့် အထောက်အထားများကို ရန်သူများကို ပေးပို့တဲ့အပြင် စစ်သားပေါင်းများစွာ သေကြေခြင်းတို့ အတွက် သူ့မှာ အပြစ်ရှိသလား”

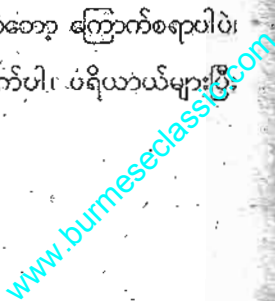
ဗိုလ်မှူးကြီး ဆမ်ပရူက ခုံအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးချင်းကို လေသံမှန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အပြစ်ရှိတယ်”

အရာရှိတိုင်းက သဘာပတိ မေးလာသောမေးခွန်းကို မဆိုင်းမတွ ဖြေဆိုကြသည်။

ခုံအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်သည် သူမအား သတ်ရန်အမိန့်အား လက်မှတ်ရေးထိုး၍ ကလောင်တံကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီးမှ...

“သေဒဏ်ပေးရအောင် အပြစ်ပေးရတာတော့ ကြောက်စရာပါပဲ၊ သူဟာ လှပသိမ်မွေ့လွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ၊ ပဲရီယာယ်များပြီ”



လူတော် တစ်ယောက်ဆိုတာလဲ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သစ္စာဖောက်ပြီး သူလျှို့အလုပ် လုပ်တာကတော့ တကယ်ပဲ ကြောက်စရာ ဘောင်းပါတယ်။ ကျုပ်သာဆိုရင် သူ့ကို အကြိမ်တစ်ဒါင်လောက် ပစ်သတ်မိမှာ မလွဲပါဘူး” ဟုပြောချလိုက်၏။

သူမကို စောင့်သော အကြပ်နှစ်ယောက်သည် ဂျာဒါအား ခြံခတ်ထားသော ကုလားထိုင်အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာသည်။ သူမကား တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ။ သူမကိုယ်သူမ အထင်ကြီးလျက်ရှိသည်။ အားလုံးက ငြိမ်သက်နေ၏။ သက်ဆိုင်သော ဂျာဒါ သို့မဟုတ် အိပ်ချ်-၂၁၏ စီရင်ချက်ကို ဖတ်သည်။

ဂျာဒါ သို့မဟုတ် သူလျှို့အမှတ်အိပ်ချ်-၂၁အား သေဒဏ်ပေးလိုက်ပါလေပြီ။

မွန်စီယာ ကလူနက်သည် စားပွဲပေါ်သို့ မှောက်ချလိုက်ပြီး သူ၏မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် အုပ်၍ငိုနေ၏။ သူ၏စိတ်ကို ထိန်း၍မရပေ။ သူသည် သူ၏သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် အရေးကြီးလှသော အမှု တစ်ခုကို ဆုံးရှုံးသည်သာမက သူ ချစ်သောသူတစ်ယောက်၏ အသက်ကို ကယ်နိုင်စွမ်း မရှိလေတော့ပြီ။

ဂျာဒါ၏မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည် လုံးဝရှိမနေပါ။ ဂျာဒါသည် ပကတိ တည်ငြိမ်ခြင်း၊ ထူးခြားမှု လုံးဝမရှိခြင်းအပြင် တောက်ပြောင်သော မျက်နှာဖြင့် သူမ၏သေမိန့်ကို နားထောင်နေ၏။ သူမသည် မည်သူ၏

ကူညီပေးမခြင်းကိုမှ မယူပဲ စစ်ခုံရုံး ရုံးခန်းအတွင်းမှ ထွက်ခွါလာသည်။ တစ်ယောက်သော အစောင့်က သူမနောက်မှ လိုက်ပါသွားရင်း ရေရွတ်မိလိုက်သည်။

“သူဟာ သေရမှာကို မကြောင်ပါလား...၊ သူ့ကို မသတ်မီ ဒီလိုဘဲ သွေးအေးအေးနဲ့ နေသွားမယ် ထင်ပါရဲ့”

နယ်သာလန် ဘုရင်မ ဝီလ်ဟဲလ်မိနာသည် နံ နက်ပိုင်းထုတ် သတင်းစာကို ဖတ်နေသည်။ ‘ဂျာဒါ သို့မဟုတ် မာတာဟာရီအိား သေဒဏ်ပေးလိုက်ပြီ’ ဟူသော ခေါင်းစီးကို တွေ့မြင်ရ၏။ ဂျာဒါ၏သတင်းသည် ကမ္ဘာသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ သတင်းကြားပြီး၍ နှစ်နာရီအတွင်း သူမ၏ ဦးလေးတော်သူ ပိနတ်သည် ဘုရင်မကြီးနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထား၍ ဂျာဒါ၏အသက်ကို ချမ်းသာမှုရရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဘုရင်မကြီးမှာ စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

ပိနတ်၏ ဆောင်မြင်မှု မရသည်တွင် ကားလ် ဘရီတင်စတိန်က ဝန်ကြီးချုပ်လင်ဒင်နှင့် တွေ့၍ တောင်းဆိုပြန်သည်။ သို့သော်... သူ၏တောင်းဆိုချက်ကို ချက်ချင်း ပယ်ချလိုက်သည်။ ထို့အပြင် ပုပ်ရဟန်း မင်းကြီးကလည်း သူမ၏အသက်အား သနားငဲ့ညှာရန် မေတ္တာ ရပ်ခံခဲ့သော်လည်း ထူးခြားမှု မရရှိခဲ့ပါ။

စပိန်ဘုရင် အော်စတန်နှင့် ပြင်သစ်ပါလီမန်က သူမ၏အသက်အား ကယ်ခဲ့သော်လည်း မရခဲ့ပေ။

ဘောင်ခင်စိုး

ရေမွန်ပွိုင့်ကာရီသည် မေတ္တာရပ်ခံ တင်ပြ လာသူများကို သူလျှိုအမှတ် ၂၁-ဂျာဒါအား သူမနေထိုင်ခဲ့သည့် နိုင်ငံအား သစ္စာဖောက်ခဲ့သည်အတွက် သနားစရာမလိုကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ကာလိမင်ရှာသည် ဂျာမန်တို့ ဖမ်းဆီးထားသော ပြင်သစ်သံ့ပန်း ၁၀-ဦးအား ဂျာဒါ၏အသက်နှင့် လဲရန် အဆိုပြုချက်အား ငြင်းဆိုလိုက်၏။

ပြင်သစ် ပြည်သူတို့ကား ဂျာဒါအား မလိုလားကြပေ။

ရှေ့နေကြီး ကလူနက်သည် တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံဝင်သည်။ ဂျာဒါ၏ အမှုအား စစ်ခုံရုံးမှ သာမန်ရုံးသို့ လွှဲပြောင်း စစ်ဆေးနိုင်ရန် တင်ပြ၏။ သို့သော်... အရေးနိမ့်ပြန်၏။ ကလူနက်သည် သူ၏ မိတ်ဆွေများဖြစ်သော လီမင်ဆူနှင့် ပွိုင့်ကာရီတို့ထံ မကြာခဏသွား၍ ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အဖြေကား ထူးခြားမလာပါ။ သို့သော် ဂျာဒါက ထောင်တွင်း၌ သူမ၏ အသက်ရှိစဉ် အချိန်ကလေးကို ဖြုန်းနေသည်။ သူမ နေရသော အခန်းသည် ကျယ်လှသော်လည်း မှောင်၍ လေကောင်းလေသန့်များကို မရ။ အမိုးမှာ မြင့်လွန်း၍ ခေါင်မိုးမှန်ပေါက်မှ လာသော နေရောင်ခြည်ပင်လျှင် သူမထံသို့ ရောက်မလာနိုင်၊ ပြတင်းပေါက်မှာလည်း သံတိုင်များဖြင့် ကာရံထားသည်။

သူမနှင့်အတူ သီလရှင်နှစ်ပါးက စောင့်နေသည်။ သူမကိုယ်သူမ သတ်သေခြင်း မပြုနိုင်ရန်အတွက် ဖြစ်၏။ သူမ၏ ထောင်နံရံတွင် ယခင်က နေသွားခဲ့သူများ၏ အမည်များကို ရေးကြယ်ထားသည်။ တစ်ဦးက

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

မဒမ်ကေးလပ်စ် ဖြစ်၏။ သူမကား အယ်ဒီတာ ကော့မက်အား သတ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ယောက်မှာ သမ္မတ ဖရင်ကျိုင်ကံစ်ဖါရ်ကို လုပ်ကြံသူ မက်ဒီပိုင်ကံစ်လီစတိန်းဟေးလ် ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ယောက်မှာ ဖရင်ချီလပ် စသည်ဖြင့် သေမင်းကို စောင့်စားနေချိန်တွင် ရေးသားခဲ့သော လက်ရာများဖြစ်သည်။

ဂျာဒါသည် သူမအား ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ရောက်စေရန် ဆုတောင်းနေကြသည့် သီလရှင်များအား သူမသည် ဘာသာရေး ယုံကြည်သူမဟုတ်ဟု ပြောချလိုက်သည်။

ဂျာဒါသည် ထောင်အတွင်း၌ လူမျိုးစုံတို့နှင့် တွေ့ရသည်။ အချို့မှာ သေမင်းကို ချိန်းဆိုပြီးသူများ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ထောင်သက် ရှစ်လအတွင်း၌ ဒါဇင်မကသော လူတို့၏ ဝိညာဉ်ကား နှိုးပင်ြိမ်းခဲ့ဖူး ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးမှာ မေ့မောလျက်ပါသွားသည်။ သူမသည် သူမသေခါနီး အချိန်တွင် ဤကဲ့သို့ မဖြစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူမ၏နေ့ကား မကြာတော့ပြီ...၊ မနက်ဖြန်လား၊ သို့တည်းမဟုတ် တစ်နေ့နေ...။

ဂျာဒါကို စောင့်ကြည့်ရသော သီလရှင်နှစ်ပါးက သူမ သေကြောင်းကြံစည်ခြင်း မရှိရန် သေသေချာချာ စစ်ဆေးရသည်။ သံစွန်း၊ သံခရင်အစား စိတ်ချရသော သစ်သားစွန်းဖြင့် စားသောက်ရ၏။ သူမ၏ ဖိနပ်များမှာ သံနှင့် သံခွာဟူ၍ မပါ။ ကြိုးဖြင့်သာ ရုပ်ထားရသည်။

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

သူမ နေထိုင်ရာ အခန်းနံပါတ်-၁၂ကို နေ့တိုင်း အဆိပ်၊ သေနတ်နှင့် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ခါးကအစ နေ့စဉ်ရှာဖွေ၏။ ကလူနက်က ပေးလာသော လက်ဆောင်များကိုပင် စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေပြီးမှသာ သူမကို ပေး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမအတွက် အသက်သေစေနိုင်သော ပစ္စည်းဟု သံသယရှိပါက သူမအား ပေးခွင့်မပြုပေ။

သူမအား ထောင်တွင်းရှိ ဒေါက်တာ တရာလက်ဇ်က သူမ တောင်းဆိုသော အိပ်ဆေးပြားများကို ပေးအပ်ရန် ငြင်းခုံသည်။

အချိန်ကုန်လွန်လာသောအခါ ဂျာဒါသည် ပို၍ တည်ငြိမ် လာသည်။ အစစအရာရာတွင်လည်း ဆင်ခြင် ထိန်းသိမ်းလာသည်။ သူမအသက် ဆုံးရှုံးမှုသည် သူမ တမလွန်တွင် ဖြစ်ခဲ့ရသော ပုံပြင်ထဲက မှင်းသမီးလေး၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသသော ဘဝဖြစ်သည်ဟု နှလုံးပိုက် ထားသည်။

ဂျာဒါသည် တစ်နေ့တွင် ထောင်တွင်းဆရာဝန်အား သူမ၏ သွားများကို နှုတ်ဖမ်းရန်လိုကြောင်း ပြောလာ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ခင်ဗျားရဲ့သွားတွေကို ချိန်မှာ ဘာလို့ နာနေစေချင်တာလဲ”

“ရှင် ဘာစဉ်းစားပြီး ပြောတာလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်” ဂျာဒါသည် ပြုံးလျက် ပြန်ပြောသည်။ ပြီးမှ သူမ၏စကားအား ဆက်ပြော၏။

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

“ကျွန်မ အခု ပြန်စိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို နာ နေတဲ့အကျင့် ရချင်လို့ပါ။ တစ်ချိန်မှာတော့ လိုလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဒီစေတနာဟာ အဲဒီအချိန်ကျရင် အသုံးဝင်ပါလိမ့်မယ်”

သူမအား နိုင်ငံပေါင်းစုံ လူမျိုးပေါင်းစုံတို့ထံမှ စာများ ပေးပို့ကြသည်။ အချို့မှာ သူမချစ်ခဲ့သူများ၊ အချို့မှာ ဝမ်းနည်းတသသူများ၊ အချို့မှာကား သူမ၏ ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ကြည့်ရှု ငေးမောခဲ့ရသူများထံမှ ဖြစ်သည်။

သုံးလကြာသောအခါ ဂျာဒါသည် အထူး အခွင့်အရေးများ တောင်းဆိုလာခြင်း မရှိတော့ပဲ၊ အကျဉ်းထောင် စည်းမျဉ်းအရ လက်ခံ နေထိုင်ခဲ့၏။

အချိန်သည် နေဝင်ချိန်သို့ နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်၏။

သနားညှာတာခြင်းပြုရန် တောင်းပန်မှု အလုံး စုံတို့သည် အောင်မြင်မှု မရခဲ့ပေ။ သူမ၏ အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် ဆက်လက် တည်မြဲရေးသည် အစွန်းအစမှ ဖျော်လင့်ချက် မရှိတော့။ ဂျာမန်များသည်ပင် ထိုးစစ်ဆင်၍ ကယ်တင်နိုင်စွမ်း မရှိ။ အသီးသီးသော စီမံကိန်းများသည် ဆုံးခန်းသို့ ရောက်ရှိလေပြီ။

သို့သော်... ဖျော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်သည် အမျှင်တစ်သိန်းတွင် တစ်မျှင်တော့ ပေါ်လာသေးသည်။ မြို့စား ဖော်ကစ်ဆက်သည် သူမအား ထောင်တွင်းမှနေ၍ နည်းပရိယာယ်သုံးပြီး ကယ်တင်ရန် ကြိုးစားသေး၏။

ဘောင်ခင်စိုး

သို့သော်လည်း... ရောင်ခြည်ကား ကွယ်ပျောက်သွားပြန်သည်။

ဂျာဒါ သို့မဟုတ် လျှို့ဝှက်အမှတ် အိပ်ချ်-၂၁အား သတ်ရန်မတိုင်မီနေ့ တစ်နေ့တွင် ကလေးကလေး လာရောက်ခြင်း မပြု။ ဂျာဒါသည် သူ့ မရှိသော ကာလ၌ ဘုရားဝတ်ပြုသည်။ သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် သူမအတွက် နောက်ဆုံး ကြိုးစားနေဟန်တူကြောင်း ထင်မိသည်။ သီလရှင်များသည် သူမ၏စိတ် မငြိမ်သက်မှုနှင့် ကြောက်ရွံ့မှုများ ရှိလာသည်ဟု ထင်လာ၏။

ထို့ကြောင့် သီလရှင်လိုနီက ဂျာဒါအား ကလေးသလားဟု မေး၏။ ဂျာဒါသည် ချက်ချင်းပင် သူမ၏ အဝတ်အစားများကို ချွတ်၍ ရှိဗား ခေါ် ဖုရားသခင်မအား ရည်းစား၍ က လေ၏။

ဂျာဒါသည် ငြိမ်သက်သွားပြန်သောအခါ သူမ အလိုရှိသော အစားအစာများကို စီစဉ်ပေးရသည်။ မှီဟင်းနှင့် စားသောက်ဖွယ် အခုအပြင် ရှမ်းပိန်အရှက်အား ပုလဲလုံးကလေးများ စိမ်၍ သောက်လိုကြောင်း ပြောလာ၏။ ပုလဲလုံးကလေးများမှအပ သူမ မှာသော ပစ္စည်းများကို ပို့ပေးလာသည်။

ပြီးလျှင် နှင်းဆီပန်း အနီရဲ့ရဲများကို သူမ၏ မိခင်ဂူတွင် ချပေးရန် တောင်းသည်။ နောက် စားရေးရန် စာရွက်နှင့် ကလောင်တံကို တောင်းပြန်၏။

ထိုနောက် ဘုန်းတော်ကြီး အာဘောက်စ်က သူမအတွက်

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

တစ်နာရီမျှ ဘုရား တရားစကား များကိုရွတ်ဆိုခြင်း ပြုပေသည်။

အကျဉ်းထောင်တွင် အရေးပေါ် စကားပြော ကြေးနန်းတစ်ခု ထားသည်။ ရုံးခန်းကိုလည်း တစ်ညလုံး ဖွင့်ထားရ၏။ သမ္မတမှ အကယ်၍ အရေးပေါ် အမိန့်များပေး၍ ဆက်သွယ်နိုင်ရန် ဖြစ်၏။ ည ဆယ်နာရီတွင် ထောင်ကွင်းရှိ မီးများကို မှိန်လိုက်၏။ သို့သော် ဂျာဒါ၏ အခန်းအမှန်-၁၂မှာ လင်းထိန်လျက် ရှိသည်။ အစောင့်များသည် သူမအား အချိန်ပြည့် ကြည့်ရှုနေရ၏။

ဂျာဒါသည် သီလရှင်လိုနီအား စာခြောက်စောင် ပေးပြီး အိပ်လိုက်၏။

၁၉၁၇-ခု အောက်တိုဘာ ၁၅-ရက်။

နံနက် လေးနာရီခွဲ အချိန်တွင် ဂျာဒါသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ပြိုင်ကာရီက သူ၏ နောက်ဆုံး မေတ္တာရပ်ခံချက်များကို သဘောမတူ ငြင်းပယ်လိုက်ကြောင်း ပြောပြသည်။ သီလရှင်နှစ်ပါး၏ အကူအညီဖြင့် သူမ၏ အဝတ်အစားများကို ငတ်ဆင်လိုက်၏။

“ကျွန်မ အတွင်းခံကို ဝတ်ရဦးမလား”

ဂျာဒါက မေးလာ၏။

“ဝတ်ချင် ဝတ်ပါလေ၊ ဒါပေမယ့် ကျည်ဆန်ကိုတော့ တားဆီးနိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး”

တစ်ပါးသော သီလရှင်က ပြန်ပြော၏။

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

ပြီးလျှင် သူမအား ဆံညှပ်သုံးခွင့် မပြုဝဲ ဦးထုပ်ကိုသာ ဆောင်းခွင့်ပြု၏။ သီလရှင်နှစ်ပါးမှာကား သူတို့၏ မျက်ရည် မကျစေရန် မနည်းထိန်းထားရ၏။ ဂျာဒါသည် ဘုန်းဘော်ကြီး အာဘောက်စိထံတွင် နောက်ဆုံး သီလယူ၍ သံရဏဂုံတင်ခြင်း ပြုလေသည်။

ကလူနက်မှာ သူ၏အံ့ကိုကျိတ်၍ အိမ်နွဲ့ဆောင်ထားရသည်။ ဂျာဒါက သူ့အား စာနုနှစ်စောင် ပေးလိုက်၏။

“ကဲ... မွန်စီယာ... လိပ်စာတွေလဲ မှားမမားနဲ့ဦး၊ အိမ်ထောင်စုတွေ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ကုန်ပါဦးမယ်”

သူမက ဖြစ်ညစ်၍ ရယ်မောလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူ့အား သစ္စာစောင့်သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပမာ နမ်းရှုံ့လိုက်သည်။ ထို နောက် သီလရှင်လိုနီဘက်သို့ လှည့်၍ ပါးချင်းကပ်ထားလိုက်ပြန် သည်။ ပြီးမှ ပခုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

“ကဲ... ဆရာမကလေးရယ်... မငိုပါနဲ့”

သူမက ဖြည်းညှင်းစွာ တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်၏။ သူမ သည် အနောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်လိုက်ပြီး သူမနှင့် ရှစ်လတာမျှ ဖေးမ ပြုစုခဲ့သော သီလရှင်အား ငေးမောကြည့်ရှုနေမိသည်။

ထိုမှ အပြင်သို့ လှည့်၍ ကြည့်ပြန်၏။

“ဗိုလ်ကြီးရှင်၊ ကျွန်မ အဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီ၊ အခုချိန်ကစပြီး ကျွန်မကို ပစ်သတ်နိုင်ပါပြီ” ဂျာဒါသည် ဩဇာသံ အပြည့်ဖြင့် သတိ

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွက် သူမအား မှတ်တမ်းတင်သူသည် နောက်ဆုံး ပြောဆိုစရာ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိ မရှိ မေးလိုက်၏။

“ရှိတယ်၊ ကျွန်မပြောမယ်...၊ ကဲ...ရေးပေတော့။ ကျွန်မမှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ သေဆုံးခြင်းဟာ သွေးအေးအေးနဲ့ လူသတ်သမား တစ်စုရဲ့ တန်ဆာခံ ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာပါပဲ”

သူမသည် မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

သူမအား ထောင်အတွင်းမှ အစောင့်များဖြင့် ခေါ်လာခဲ့၏။

သူမ၏ဘေးတွင်ကား သီလရှင်များ ပါလာသည်။

“ဒီမှာပဲ နေခဲ့ပါတော့ ဆရာလေးရယ်၊ ရှေ့ကို ဆက်လိုက်မလာနဲ့၊ တော်တော်ကြာ သူတို့က ရောပစ်မိနေဦးမယ်၊ သူတို့က ပစ်ရမယ့်လူကို သေသေချာချာ ရွေးမှာမဟုတ်ဘူး”

ဂျာဒါက ကရုဏာသံဖြင့် ပြော၏။

ထောင်ဘေးရှိ အခန်းတွင်းမှ သေမင်းကို အလားတူ စောင့်ကြည့်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များက သူမကို ထွက်ကြည့်ကြသည်။

“အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ကို မနက်အစောကြီး သတ်ပစ်တာ မယဉ်ကျေးပါဘူး...။ အိန္ဒိယမှာဆိုရင် သေခြင်းတရားဟာ လှပတဲ့ ပွဲလေးတစ်ခုပဲ၊ ပြီးတော့ လေကောင်းလေသန့်များနဲ့ ပရိသတ်တွေရှေ့မှာ”

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

ဂျာဒါသည် အစောင့်စစ်သား တစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်သော သူမ၏ စကားအား တစ်ပိုင်းတစ်စသာ သိရသည်။

အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည်တွင် အစောင့်များမှာ နှစ်ထပ်ချထားလေသည်။ ကောလဟလများ ကြားနေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဗင်စရင်ရှိ သစ်မည့်နေရာသို့ ဂျာမန် ဆက်သွယ်ရေးသမား အချို့က သူတို့၏ လျှို့ဝှက်အမှတ် အိပ်ချ်-၂၁အား ပြန်ပေးဆွဲမည်ဆိုသော သတင်းပင်ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် အခြားသော မြို့စားများက သူမဘက်တွင် ရှိနေသေး၏။



အစောင့်တပ်များ၏ အရာရှိများက သူမအတွက် စွန့်စားပြီး တိုက်ခိုက်လာရသော လူတစ်ယောက်ကို သနားခြင်း ဖြစ်နေမိကြသည်။ သူကား ၁၈၇၀-ခုနှစ် စစ်ပွဲများတွင် သူ့ခင်ကောင်းကြီး အဖြစ် ကျော်ကြားပြီး သမ္မတ ပျိုက်ကာရီ၏ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်သူ ရှေ့နေ ကလူနက်ကိုပင် ဖြစ်ပါသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက်သည် သူ့နားသို့ ကပ်၍ ယဉ်ကျေးစွာဖြင့်...

“ခွန်စီယာ... ကျုပ်တို့ ရထားတဲ့ သတင်းတွေအရ တပ်လှန့်ထားတယ်၊ ခင်ဗျား တကယ်လို့ ဂျာဒါကို ကယ်မယ့်သတင်းများ ကြားမိရင် ကျုပ်တို့ကို ပြောပြစမ်းပါ။” ဟုပြော၏။

“ဟင်အင့်... ကျုပ် ဘာမှ မကြားမိပါဘူး... ဒါပေမယ့်”

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ကလူနက်က တပ်ကြပ်ကြီး၏ စကားကို ဖြေ လိုက်သည်။ “ပြင်သစ် စစ်သားတစ်ယောက် အနေနဲ့ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်လား”

သူနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတို့မှာ ထောင်အဆောက်အဦ အတွင်းတွင် ပြောဆိုနေကြသောကြောင့် ကလူနက်၏ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာလေသည်။

“ဒီအမိန့်ကို ရပ်လိုက်ပါ၊ ကျုပ်မှာ ဒီတရားဝင် အချက် အလက်တွေ ပြည့်စုံအောင် အသုံးမချရသေးဘူး၊ ပြီးတော့ မတရားတဲ့ လမ်းစဉ်နဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ ကျုပ်ရဲ့ တရားခံကို တောင်းဆိုခြင်း မပြုဘူး။ ကျုပ် တရား ဥပဒေဘက်ကပဲ ရပ်လျက် ရှိပါသေးတယ်။ ဂျာဒါတို့ ဒီနေ့ မနက်မှာ သတ်လို့မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ကျုပ် ဥပဒေ ပုဒ်မ(၂၇)အရ ကန့်ကွက်ပါတယ်”

ရှေ့နေရင်မကြီးက ဥပဒေများကို နှစ်စဉ်တတ်သည်။ နောက်ဆုံး ဖျော်လင့်ချက်ကား ပေါ်လာတော့မယောင် ရှိနေပြန်သည်။

သို့သော် စစ်သားများက မည်သည့် ဥပဒေပုဒ်မကိုမျှ နားမလည်သော်လည်း ထောင်မှူးကြီးက သဘော ပေါက်မိသည့်အတွက် ကြောင်နေမိသည်။

ကလူနက်သည် သူ၏လက်ညှိုးကို အပေါ်သို့ ထောင်၍ အားရကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ပြောလာ၏။

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

“တရား ဥပဒေက ဆိုထားတယ်၊ ဘယ်မိန်းမပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ဝန် ရှိလာခဲ့ပြီဆိုရင် ဒီလိုသတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကိုသတ်လိုက်ခြင်းဟာ မသိနားမလည် အပြစ်မရှိတဲ့ ကလေးကိုပါ သတ် ရာရောက်တယ်”

“ဟာ... ခင်ဗျားဟာက ရယ်စရာကြီးပဲ၊ ဒီမိန်းမဟာ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ ရှစ်လတောင် ရှိနေပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ နီးနီးကပ်ကပ် နေခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

ထောင်မှူးကြီးက ပြန်လည် ဖြေရှင်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ကလေးအဖေပဲ”

ကလူနက်သည် သူ့ကိုယ်သူ ဝင်ကြားဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဘာလဲ... ခင်ဗျား”

ထောင်မှူးကြီးမှာ ရယ်ရတော့မလိုလိုနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ပြီးမှ စကားဆက်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့ ကလေးအဖေ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

“ကျုပ်ကို အထင်မသေးစမ်းပါနဲ့... ဆာ အီဘရာဟင်တောင်မှ အသက်ကိုးဆယ်ကျမှ ကလေး တစ်ယောက် ရခဲ့သေးတာပဲ... အခု ကျုပ်က ပုဒ်မ(၂၇)ဥပဒေ အရ ပြောဆိုနေတာပါ၊ ခင်ဗျားတို့ ဂျာဒါကို သတ်လို့ မရသေးဘူး”

ကလူနက်သည် ထောင်မှူးကြီးကို ရှင်းပြနေ၏။

မြတ်စာပေ



ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ငြင်းဆိုနေသည့်ကြားသို့ သီလရှင်လိုနီသည် ထောင်အပြင် ရုံးခန်းသို့ လူအုပ်များကြားမှ ဂျာဒါ၏ အနွေးထည်ကို ယူလျက် ထွက်လာသည်။ သူမသည် ဂျာဒါထံသို့ ခပ်မြန်မြန်လေး လိုက်ခဲ့၏။

ဝင်းတံခါး ပွင့်လာသောအခါ ဂျာဒါ ထွက်လာသည်။

“ကျွန်မ အသတ်မခံရဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်”

ဂျာဒါက သူတို့နှစ်ဦးအား ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်ဆိုတာ သက်သေ ပြနိုင်သလား၊ မွန်စီယာကလူနက်က သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကလေး ရရှိနေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က ဆရာဝန်တွေနဲ့ စစ်ဆေးမှ ခင်ဗျားသတ်မိန့်ကို ခေတ္တာ ဆိုင်းထားနိုင်မယ်”

ထောင်မှူးကြီးသည် ဂျာဒါအား မေးမြန်း၍ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကလူနက်ရယ်... ချစ်ချစ်ကြီးရယ်... ရှင် ပြောတာတွေဟာ ဒီခေတ်ကြီးမှာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မဟာ ခုခိုက်မှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေချင်တယ်၊ ဒါမှ ကျွန်မဟာ ရှင့်အတွက် ဒီလောကကြီးထဲမှာ အမှတ်တရထား ခဲ့နိုင်မယ်လေ”

ဂျာဒါသည် ကလူနက်အား ကရုဏာ အပြည့်အဝဖြင့် ပြောရင်း သူမ၏ အိတ်ထဲမှ ပေါင်ဒါဘူးအား ထုတ်၍ မျက်နှာကို တိုလိုက်သည်။

“အဲဒါပဲကြည့်တော့ ဆရာလေးရယ်... ယောက်ျားတွေဟာ

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

တယ်လောက် ကြောက်နေကြသလဲဆိုတာ၊ သူတို့က ကျွန်မကို ချက်ရည်တွေနဲ့လို့ ထင်ကြတယ်... ကျွန်မရဲ့ သီချင်းသံတွေနဲ့ ကကွက်တွေကို မကြည့်ရတာကိုလဲ တာသ နေကြတယ်။ ကျွန်မနဲ့ မတွေ့ခင်မှာ ကျွန်မနဲ့ ပြောဆိုရမယ့် စကားတွေကို ပြောဆိုလေ့ကျင့် ထားကြရသေးတယ်... သူတို့သာ ကျွန်မ ညက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နဲ့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတဲ့ အကြောင်းကို သိရင်တော့ အံ့ဩနေကြမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

သူမသည် သီလရှင်လိုနီအား အေးဆေးတည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ဖြောင့်လှိုက်၏။

“က... ကျုပ်တို့သွားမယ်၊ ခင်ဗျား ဘာလို ချင်ပါသေးသလဲ” တာဝန်ရှိသူ ဗိုလ်ကြီးက ဂျာဒါအား မေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကျွန်မ အရက် တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်ပါတယ်”

“ထမင်းမစားမီ သောက်တဲ့ အရက်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကော့ညက်တစ်ခွက်ပဲ ပေးပါ။ အကောင်းဆုံး ပြင်သစ်အရက်”

သီလရှင်လိုနီက နဘေးမှ ထွက်သွားပြီး ရုံးခန်းထဲတွင် ရှာတွေ့သော ရစ်အရက် တစ်ခွက်သာ ယူလာခဲ့သည်။ ဂျာဒါသည် ရေခွေးနည်းနည်း ရောခိုင်းပြီး မော့ချလိုက်သည်။

မြတ်စာပေ



ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

ထောင်များကြီး ဦးဆောင်၍ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်တွင် ဂျာဒါသည် သူမ၏အနွေးထည်ကို ဝတ်၍ လိုက်ပါလာသည်။ ပြီးလျှင် ကလူနက်၊ သီလရှင်နှစ်ပါးနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးတို့ ပါဝင်သည်။

ပြီးနောက် ဂျာဒါအား ကားကြီးတစ်စီးဖြင့် တင်ဆောင်၍ ခေါ်သွား၏။ ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာရင်း သီလရှင်လိုနီသည် စိတ်ထဲ၌ ဘုရားသခင်အား အာရုံပြုရင်း သူမအတွက် ဆုတောင်းလာသည်။ ပြီးလျှင် ဂျာဒါအား ဘာများ ထပ်လုပ်ပေးရမည်ကို မေးလိုက်၏။

“ကျွန်မရဲ့ သမီးအတွက် စာမာန်စောင် ရေးထားခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီး ရှုရှားမှာရှိတဲ့ ဗိုလ်ကြီးမာရော့ဗ်ကို ရှာတွေ့နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပေးပါ။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဗစ်တယ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ်၊ ကျွန်မနုလုံးသားတွေဟာ သူ့အပေါ်မှာ အစဉ်ပြောင်းလဲမှု မရှိဘူး ဆိုတာပါပဲ”

သတ်မှတ်ထားသော နေရာသို့ရောက်လျှင် ကားကို ရပ်လိုက်၏။ ဂျာဒါသည် ဖိနပ်အသစ်ကို သီလရှင်များထံမှ တောင်းယူ ရရှိထားသော ဇာကြီးဖြင့် ချည်နှောင်ပြီး ကားအတွင်းမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

အချိန်သည် နံနက်လင်းလှလှ အချိန်ဖြစ်သည်။ မှုန်ဝါးဝါး အမှောင်ထုမှ အနည်းငယ်လင်းသော အရောင်သို့ လှနေသည်။

ဂျာဒါသည် ပြင်ဆင်ထားသော နေရာသို့ ပြောင့်မတ်စွာ လျှောက်လာ၏။ တစ်နေရာတွင် သူ့အား ရပ်စေလိုက်၏။

မြတ်စာပေ

ဘောင်ခင်စိုး

“ဆရာလေးရယ်... ကျွန်မလက်ကို ကိုင်ထားပါ။ ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ထားစမ်းပါ။”

ဂျာဒါသည် သီလရှင်လိုနီအား ပြောလိုက်သည်။ သူမရှေ့တွင် ဘုန်းတော်ကြီး ရှိနေသော်လည်း သူမ မျက်စိကား မြင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

နံနက်ခင်းပိုင်းသို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကောင်းကင်မှာ မှုန်မှိုင်းလျက်၊ ဝန်းကျင်တစ်ခွင်သည် ဆိတ်ငြိမ်လျက်၊ လေသည် အရှင်းတိုက်ခတ်ခြင်း မရှိပေ။ လွင်ပြင်တွင် ဝက်သစ်ချပင်ကြီး တစ်ပင်သာ အထီးကျန် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်လျက် ရှိသော်လည်း အရွက်တို့ဖြင့် ဝေဆာခြင်းကား ကင်းနေပြီး အကိုင်းအခက်များမှာ မိုးပေါ်သို့ ထိုးထွက်နေပါ၏။

အမိန့်နာခဲရန် စောင့်နေသော သေနတ်အဖွဲ့မှာ တန်းစီ၍ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်လျက်ရှိ၏။

သေနတ်ပစ် အဖွဲ့လေးမှာ စစ်သားပေါင်း တစ်ဆယ့်နှစ်ယောက် ပါဝင်သည်။ သူတို့သည် တိုက်ပွဲများမှ ပဲရစ်သို့ ဒဏ်ရာကိုယ်စီဖြင့် ပြန်လာကြသူများ ဖြစ်၏။ ကျဆင်းနေသော ဆီးနင်းကြောင့် စစ်ဝတ်စုံတို့မှာ စိုရွှဲလျက်...

တစ်ဘက်တွင်မူ မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ နေရာနှင့်အပြည့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ကျန်တစ်ဘက်တွင်မူ အမြောက်တပ်မှ တပ်သားများ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဂျာဒါ၏ ရပ်တည် နေရာယူရမည့်

မြတ်စာပေ

ကမ္ဘာကျော်စပိုင်ဝတ္ထုများ

နေရာမှ သုံးဘက်သုံးတန်စလုံးတွင် တပ်သားများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ ထိုနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကြည့်ရှု လေ့လာသူများ ဆိုရမည့် ပရိသတ်ငါးထောင်ခန့် ရှိနေ၏။

သေနတ်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ကို အမိန့်ပေးသူက သတိအမိန့် ပေးလိုက်၏။ “သေနတ်ကိုင်... အသင့်ပြင်...” အမိန့်သံမှာ အောင်မြင်လှ၏။

ဂျာဒါသည် မိုးစက်လေးများ ကျနေသည့်ကြားမှ သူမအား အရိုးပြိုင်းပြိုင်းနဲ့ လက်ယပ်ခေါ်နေသော ဝက်သစ်ချပင်ကြီးဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာ၏။ သူမ၏ဦးခေါင်းမှာ မော့လျက်၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဖြောင့် မတ်လျက်...။ နဘေးရှိ စစ်သားများအား ဦးခေါင်း အနည်းငယ်ညီတံ၍ လျှောက်လာနေသည်မှာ ဘုရင်မ မာရီအင်တိုနီသည် ခရီးထွက်လာရာမှ ပြန်လာချိန်တွင် မိမိ ကိုယ်ရုံတော်တပ်ဖွဲ့အား စစ်ဆေး အလေးပြု ခံယူနေသည်နဲ့ တူလှပေသည်။

“ကဲ... ကျွန်မကို ဒီနေရာမှာပဲ ထားခဲ့ပါ...”

ဂျာဒါသည် သီလရှင်နှစ်ပါးအား လက်ကာပြ၍ ဆက်လက် မနေတော့ရန် ပြောလိုက်၏။

သူမအား သေဒါဏ်ချမှတ်လိုက်သည့် အမိန့်စာအား ပြန်၍ဖတ်ပြ၏။ ဘုန်းတော်ကြီး အာဘောက်စ်မှ ဘုရားစာ ရွတ်ဖတ်ပြီး ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဆုတောင်းမှု ပြု၏။ စစ်သားသုံးယောက်က ဂျာဒါ သို့မဟုတ်

မြတ်စာပေ

အောင်ခင်စိုး

အိပ်ချ်-၂၁အား နှစ်ပင်ကြီးတွင် ကပ်၍ ကြီးဖြင့်ချည်လိုက်၏။

ထောင်ဆရာဝန်ကြီးသည် သူမ၏မျက်စိအား ပိတ်ရန် အဝတ်စတစ်စ ယူလာသော်လည်း ဂျာဒါသည် ပြုံးလျက် ခေါင်းခါပြ၏။ ထို့နောက် သူမအား သုတ်သင်ကြတော့မည့် သေနတ်ကို ရဲဘော်တစ်ဦးချင်း၏ မျက်လုံးများဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကြည့်နေရင်းက မှုန်ဝါးလာသဖြင့် အခြားဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ထိုမှတစ်ဖန် သူမ၏ မိတ်ဆွေများဖြစ်သော မွန်စီယာ ကလူနက်၊ ဘုန်းတော်ကြီး အာဘောက်စံနှင့် သီလရှင်တို့ကိုကြည့်၍ အဝေးမှ မွေးမွေးပေးပြီး နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အားလုံး... ပစ်ရန် သေနတ်ချိန်...”

အရာရှိက အော်ဟစ်၍ အမိန့် ပေးလိုက်၏။

သေနတ်ကိုင်ထားသော တပ်သား ဆယ့်နှစ်ယောက်တို့သည် ပစ်ကွင်း ရှိရာသို့ ပြိုင်တူချိန်လိုက်ကြ၏။

မာတာဟာရီ ခေါ် ဂျာဒါ သို့မဟုတ် အိပ်ချ်-၂၁ လျှို့ဝှက်နံပါတ် ပိုင်ရှင်ကား မျက်ရည်ကျခြင်း မရှိ ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ခြင်း ကင်းမဲ့လျက် ရှိ၏။

“ပစ်...”

‘ပစ်’ဟူသော် ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာသည့် အမိန့်သံနှင့် အတူ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံ ဆယ့်နှစ်ချက်တို့သည် တပြိုင်တည်း

မြတ်ဗုဒ္ဓ

ကျွန်းကျော်စပိုင်စက္ကူများ

ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

အနွေးထည် ဝတ်ဆင်ထားသော ဂျာဒါ၏ကိုယ်မှာ လျှော့ချပြီး ကြီးများဖြင့် တွဲလျက် ငိုက်စိုက်ကျသွား လေတော့၏။

သေနတ်ပစ်အဖွဲ့၏ တပ်ကြပ်ကြီးက သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လျှောက်လာသည်။ ပြီးလျှင် ထုံးစံအတိုင်း သူ၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် ချိန်၍ ဂျာဒါ၏ ဦးခေါင်းတွင်းသို့ ပစ်သွင်းလိုက်၏။ သူမ၏ဦးခေါင်းသည် ငိုက်စိုက်ကျနေရာမှ လှုပ်ရှားသွား၏။ ထို့နောက် ပြန်လည် ငြိမ်ကျသွားပြန်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အစောင့်တပ်သားများမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထွက်ခွါသွားကြတော့၏။

၁၉၁၇-ခုနှစ် အောက်တိုဘာ ၁၅-ရက်နေ့ နံနက် ၅-နာရီ ၄၅-မိနစ် အချိန်တွင် သေဆုံးကြောင်း ထောင်ဆရာဝန်ကြီးက သေတမ်းမှတ်ချက်တွင် လက်မှတ် ရေးထိုးလိုက်လေသည်။

မဒမ်မက်လော့ ခေါ် မာတာဟာရီ သို့မဟုတ် သူမ၏ လျှို့ဝှက်နံပါတ်-၂၁ပိုင်ရှင် ဂျာဒါ၏ ဘဝက ဤတွင် နိဂုံးချုပ်ပါလေပြီ။

ကလူနက်သည် ရှေ့တိုး၍ ထွက်လာ၏။ ရှေ့နေမော်နက်သည် လှမ်း၍တားဆီးသော်လည်း မရ။ ဂျာဒါရှေ့သို့ရောက်လျှင် ကလူနက်သည် နူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး နွမ်းဖြောလျက်ရှိသော သူမ၏လက်ကလေးကို ယူ၍ နမ်းရှာ၏။

မြတ်ဗုဒ္ဓ

အောင်ခင်စိုး

“အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ။ သူဟာ မသေထိုက်ပါဘူး။”

သူက ညည်းညူစွာ ရေရွတ်လိုက်၏။

အလှမ်းကွာနေသော နေရာများမှ ကြည့်ရှုနေသူများက ရှေ့တိုးလာ၍ ကြည့်ကြသည်။ သို့သော်လည်း အစောင့်စစ်သား များက ပြန်လည်နှင်ထုတ်လိုက်၏။

“သူ့အလောင်းကို တယ်သူတာဝန်ယူမလဲ...”

အရာရှိတ လှမ်းအော်၍မေးလိုက်၏။



ဖြေကြားမည့်သူကား ပေါ်မလာပေ။

ဂျာဒါကား အသက်ရှိစဉ်အခါက အငမ်းမရ လိုချင် တပ်မက်သူများ ပေါများသလောက် သေလွန်ပြီးသောအခါ သမ၏ ရုပ်အလောင်းကိုပင် တာဝန်ယူ၍သင်္ဂြိုဟ်မည့်သူမရှိပေ။

သူမ၏အသုဘအခမ်းအနားအား တက်ရောက်မည့် ပုဂ္ဂိုလ် မှာဗလာနတ္ထိ။

တစ်ဦးတည်းသော ကရုဏာရှင် ကလူနက်မှာမူ နှလုံး ရောဂါခံစားရပြီး စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလျက်ရှိနေ၏။

ဂျာဒါသည် သူမ၏လမ်းသို့ သူမတစ်ဦးတည်း အဖော် မပါပဲ သွားခဲ့ရ၏။

ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းသော သစ်ရွက်နှင့်တူလေသည့် ကိုယ်ခန္ဓာလေးကား မြေသို့ဆင်းသက်ကြွေလွင့် သွားလေပြီကော။

◆ ◆ ◆ ◆ ◆
(Mata Hari by KertSinger ကိုပြန်ဆိုသည်)
အောင်ခင်စိုး

မြတ်စွာပေ